

УИЛБЪР СМИТ

ОКОТО НА ТИГЪРА

УИЛБЪР СМИТ ОКОТО НА ТИГЪРА

Превод: Ленко Костов

chitanka.info

Уилбър Смит е роден в Централна Африка през 1933 г. Учи в Майкълхауз и Родезийския университет. Отдава се на писателска дейност през 1964 г. след успеха на романа „Когато лъвът се храни“. До днес е написал двадесет и три романа, отразяващи изследванията от многобройните му експедиции по цял свят.

Той обикновено пътува от ноември до февруари, често прекарвайки месец на ски в Швейцария, или се отдава на риболов в Австралия и Нова Зеландия. През лятната си почивка посещава места с толкова различна природа, каквито са Аляска и дивите райони на Африка. Към хората и първичния живот на родния си континент проявява постоянен интерес, силно отразен в романите му.

Женен е за Даниел, на която е посветил последните си деветнадесет книги.

На съпругата ми Даниел с любов

„О, ТИГЪР! ТИГЪР! Ярко ти
гориш
във лесовете на нощта...
В какви далечни глъбини и
небеса
огъня в очите си таиш?“

Уилям
Блейк

Сезонът беше от онези, когато рибата идва късно. Изцеждах максималното от яхтата и екипажа, отправяйки се далеч на север и връщайки се всяка вечер обратно в пристанището Гранд Харбър, доста след като се е стъмнило, но едва на шести ноември уловихме първата от големите риби, плуващи по виненочервените талази на мозамбикското течение.

Вече отчаяно ми се искаше да уловим нещо. Нает бях само от един човек, собственика на рекламна агенция в Ню Йорк, Чък Макджордж — един от редовните ми клиенти, предприемащи всяка година дългото пътуване от шест хиляди мили до Сейнт Мери заради огромния марлин^[1]. Той бе нисък, жилав човечец, плешив като щраусово яйце и посивял около скулите, със сбръчкано като на маймуна кафяво лице, но с много яки крака, така необходими, за да се удържи огромната риба.

Когато видяхме най-сетне рибата, тя плуваше по повърхността на водата, демонстрирайки цялата дължина на перката си, по-дълга от човешка ръка и извита като ятаган, по което се отличава от акулите и дребните китове. Анджело я зърна едновременно с мен, надвеси се над перилата на предната палуба и завика възбудено, от което циганските му къдрици се разлюляха върху матовите му бузи, а зъбите му заблестяха под лъчите на яркото тропическо слънце.

Рибата изскачаше и изчезваше, цепейки водата пред себе си; приличаше на горски дънер — черен, тежък и масивен, а перката на опашката ѝ подемахте грациозното движение на тръбната кост, преди да се гмурне отново и водата да скрие широкия ѝ бляскав гръб.

Извърнах се и погледнах към кабината. Чъби вече помагаше на Чък да се настани в огромния висящ кош, затягайки здравите колани и надявайки ръкавиците му, но усети погледа ми и вдигна очи към мен.

Чъби смръщи силно вежди и се изплю през борда, в пълен противовес на обзелото всички ни вълнение. Чъби е едър мъж, на ръст е почти като мен, но е доста по-як в раменете и в тялото. Освен това е един от най-упоритите и вечни песимисти в занаята.

— Плашлива риба! — изръмжа Чъби и отново плю. Усмихнах му се.

— Не му обръщай внимание, Чък — извиках аз, — старият Хари ще те уреди с тая риба.

— Залагам хилядарка, че няма да можеш — извика в отговор Чък, смръщил лице срещу лътящото от слънцето море, но очите му примигваха от възбуда.

— Става! — съгласих се аз с облог, какъвто не можех да си позволя, и насочих вниманието си към рибата.

Чък, разбира се, беше прав. След мен той е най-добрият в улова на едри риби в целия свят. Рибата беше огромна, плашлива и предпазлива.

Пет пъти ѝ подавах стръв, опитвайки всички хитрости и умения, които бях усвоил. Но всеки път марлинът се отдалечаваше и се гмуркаше, когато насочвах „Танцуващата по вълните“ право към подобния му на меч нос.

— Чъби, в хладилника има прясна стръв за делфини. Прибери макарите и ще му хвърлим единична стръв — отчаяно викнах аз.

Хвърлих стръвта за делфини. Приготвената от самия мен стръв заплува с плавни и естествени движения във водата. Усетих мига, в който марлинът захапа стръвта. Той сякаш сви огромния си гръб и докато се извърщаше, успях да зърна под повърхността на водата блесналия като огледало бял корем.

— Не го изпускай от очи! — извика Анджели. — Тръгва след нас!

Чък се зае с рибата малко преди десет часа сутринта, а аз се напрегнах да скъся разстоянието. Излишната корда във водата щеше да затрудни допълнително човека с пръта. Моята работа изискваше далеч по-голямо умение от скърцането със зъби и опъването на дебелия прът от фибростъкло. Направлявах „Танцуващата по вълните“ право към рибата по време на първите ѝ бесни напъни и отчаяни бързи подскоци, докато Чък можеше да си седи в коша и да дърпа марлина, използвайки яките си крака на борец.

Няколко минути след пладне Чък бе омаломощил рибата. Тя бе вече на повърхността на водата, а след първите широки кръгове около нея Чък щеше да я притегля все по-наблизо при всеки завой, докато накрая я изтеглим с куката.

— Ей, Хари! — неочаквано се развика Анджело, нарушавайки тишината. — Идва ни гостенка, мой човек!

— Какво има, Анджело?

— Гледай каква хала се задава по течението — посочи той. — Рибата кърви и тя го е усетила.

Вдигнах поглед и видях приближаващата се акула. Носеше се напористо, привлечена от боричкането и миризмата на кръв. Гостенката беше огромна риба чук и аз се провикнах към Анджело:

— Поемай, Анджело — и му подадох щурвала.

— Хари, ако оставиш тая негодница да изяде рибата ми, можеш да кажеш „сбогом“ на хилядарката си — запъхтяно изрече Чък откъм коша, а аз се втурнах в голямата каюта.

Коленичих, откачих с трясък резетата, придържащи капака на двигателя, и го отворих.

Лежейки по корем, бръкнах назад към обшивката и напипах приклада на карабината, висяща на специално поставените скоби, скрити между вътрешните тръби.

Когато изскочих на палубата, проверих магазина на пушката и я заредих за автоматична стрелба.

— Анджело, обърни към оная негодница.

Надвесен над перилата откъм носа на „Танцуващата по вълните“, вперих очи в акулата, докато Анджело се насочваше към нея. Тя си беше истинска риба чук — едра, дълга около дванайсет фута от главата до опашката и с бронзов оттенък от бистрата вода.

Прицелих се внимателно между чудовищните очни ябълки, които сплескваха и разкривяваха главата на акулата, и пуснах кратък откос.

Карабината изтрещя, празните месингови гилзи се посипаха от оръжието, а водата закипя от бързите кратки плисъци.

Акулата потръпна конвулсивно от забилите се в главата ѝ куршуми, чупещи хрущялната кост и пръскащи се в мъничкия ѝ мозък. Обърна се по гръб и започна да потъва.

— Благодаря ти, Хари — изпъшка откъм коша Чък, плувнал в пот и със зачервено лице.

— Просто изпълнявам задълженията си — ухилих му се аз и се приготвих да поема управлението от Анджелио.

В един без десет Чък закачи марлина с куката, изтощавайки го, докато той не се обърна на едната си страна, пляскайки слабо със сърповидната си перка, а удължената му човка не започна да се отваря и затваря на пресекулки. Блестящото му око беше колкото едра ябълка, а дългото му тяло потръпваше и блестеше в хиляди разлати тонове на сребристо, златисто и пурпурно.

— А сега внимателно, Чъби — извиках аз, докато опипвах с ръкавиците стоманеното въже и започнах да придърпвам леко рибата към мястото, където Чъби чакаше, готов с желязната кука в ръце.

Чъби ми хвърли унищожителен поглед, с който искаше да ми каже, че е изтеглял с желязната кука едрите риби, когато все още съм бил улично хлапе из лондонските бордеи.

— Чакай да се извърти — предупредих го отново аз само за да го поядосам още малко, а Чъби нацупи устни при тоя ненужен съвет.

Мъртвото вълнение насочи рибата към нас, разкривайки огромното ѝ туловище, което заблестя като сребро между разперените като криле гръдни перки.

— Сега! — викнах аз и Чъби заби надълбоко стоманената кука. Рибата изпадна в смъртен ужас сред бликналата яркочервена кръв от сърцето ѝ, запляска по водата, докато повърхността ѝ побеля напълно, и изпръска всички ни с петдесетина галона морска вода.

Провесих рибата на Адмиралтейския кей от кулата на един кран. Бенджамин, началникът на пристанището, подписа удостоверение за

общо тегло от осемстотин и седемнайсет фунта. Макар че ярките флуоресцентни цветове бяха изчезнали от настъпилата смърт и сега цветът ѝ беше станал невзрачно опушено черен, тя все пак беше внушителна поради самите си размери — четиринайсет фута и шест инча от върха на човката до крайчеца на широката раздвоена опашка.

„Мистър Хари е закачил цял Голиат на Адмиралтейския“, разнесоха из улиците мълвата, тичащите босоноги хлапета, и островитяните с радост се възползваха от възможността да захвърлят работата си и да се струпат на кея с ликуващ вид.

Новината се разнесе чак до старинния губернаторски дворец върху стръмния нос и президентският ландроувър забръмча надолу по виещия се път, развял върху торпедото си весело флагче. Колата си проби път през навалищата и на кея стъпи великият мъж. Преди независимостта Годфри Бидъл е бил единственият адвокат на Сейнт Мери, роден на острова и завършил в Лондон.

— Мистър Хари, какъв великолепен екземпляр — възторжено възкликна той. Роба като тази щеше да даде тласък на зараждащата се туристическа индустрия на Сейнт Мери и той се приближи да стисне ръката ми. Като всички държавни глави в тая част на света, президентът беше изрядно елегантен.

— Благодаря ви, господин президент — рекох аз. Даже и с мека шапка на главата си, той едва стигаше до подмишницата ми. Целият беше симфония в черно — черен вълнен костюм, обувки от телешки бокс, кожата му имаше цвета на лъскав антрацит и само около ушите му стряскащо се къдреше кичур от бели пухкави косми.

— Наистина заслужавате да бъдете поздравен — затанцува от вълнение президентът Бидъл, а аз разбрах, че и този сезон ще бъда канен на вечерите, давани за избрани гости в президентския дворец. За това ми бяха нужни една-две години, но президентът най-после бе ме приел така, сякаш бях роден на острова. Бях станал едно от децата му, с всичките произтичащи от подобно положение привилегии.

Фред Кокър пристигна с катафалката си, но екипиран с фотографските си принадлежности и докато разполагаше триножника си и се мушеше под черната завеска, за да нагласи старомодната си камера, ние му позирахме пред огромния труп. В средата Чък държеше пръта, а всички останали се наредихме около него със скръстени ръце като футболен отбор. Анджело и аз се ухилихме, а Чъби отправи

ужасяващ поглед към обектива. Снимката щеше да изглежда добре в новата ми рекламна диплянка — верният екипаж и неговият безстрашен капитан с подаваща се изпод фуражката и от яката на ризата къдрава коса, всичките с яки мускули и усмихнати, — това наистина щеше да бъде „бомбата“ за следващия сезон.

Уредих рибата да бъде закарана в хладилника до складовете за ананаси, предназначени за износ. Щях да я поверя на лондонската фирма „Роуланд Уордс“, която да я натовари на следващия хладилен кораб. После изпратих Анджело и Чъби да почистят палубите на „Танцуващата“, да я презаредят с гориво от резервоара на „Шел“ отвъд пристанището и да я оставят на котва при другите яхти.

Докато Чък и аз се качвахме в кабината на разнебитения ми стар пикап „Форд“, Чъби се въртеше наоколо като съветник на конни надбягвания и проговори със свити устни:

— Хари, що се отнася до премията ми за улова... — знаех точно за какво ще ме помоли, защото то се повтаряше всеки път.

— Мисис Чъби не трябва да узнае за нея, нали? — довърших вместо него аз.

— Точно така — тъжно потвърди той и бутна към тила си мръсната си моряшка барета.

Изпратих Чък със самолета в девет на следващата сутрин и докато се спусках по пътя от платото, през цялото време пеех и натисках клаксона на раздрънкания стар форд, щом видех млади островитянки, работещи в градините с ананаси. Те се изправяха с ослепителни усмивки под широкополите си сламени шапки и махаха с ръце.

Смених дадените ми от Чък пътнически чекове на „Американ експрес“ в туристическата агенция на Кокър, след като се попазарихме с него за обменния курс. Той беше строго официално облечен — във фрак и с черна папионка. На обяд му предстоеше погребение. Фотоапаратът и триножникът бяха вече на заден план, а фотографът беше се превърнал в собственик на погребално бюро.

Погребалното бюро на Кокър бе на гърба на туристическата му агенция, с изход към уличката отзад и Фред използваше катафалката си, за да посреща туристите на летището, като дискретно сменяше

рекламната табела на колата и поставяше седалки върху релсите за ковчезите.

Всичките си клиенти наемах чрез него, а той отбиваше полагащите му се десет процента от пътническите чекове, с които ми плащаха. Държеше също и застрахователна агенция, като всяка година намаляваше сумата на годишната премия за „Танцуващата по вълните“, преди да изчисли внимателно цялостната сметка. Аз изчислявах също така внимателно сумата, защото макар и да приличаше на училищен директор — висок, сух и старомоден, с достатъчно островитянска кръв, за да изглежда добре загорял на слънце, — Фред знаеше всички трикове на занаята, а даже и някои, които все още не са известни.

Той чакаше търпеливо, докато проверявах цифрите, без да се обижда, а когато напъхах пачката банкноти в задния си джоб, златното му пенсне проблесна и той ми заговори като любещ баща:

— Не забравяйте, че утре имате клиенти, мистър Хари.

— Разбира се, мистър Кокър — не се тревожете, хората ми ще бъдат готови.

— Но те вече са в „Лорд Нелсън“ — деликатно ми съобщи той. Фред следи отблизо живота на острова.

— Мистър Кокър, аз съм капитан на яхта, а не председател на клуб за трезвеници. Не се тревожете — повторих аз и станах. — Никой не е умрял от махмурлук.

Пресякох „Дрейк стрийт“ и влязох в магазина на Едуард, където ме посрещнаха като герой. Самата мама Еди излезе иззад щанда и ме притисна към топлите си, чувствени гърди.

— Мистър Хари — загука и се засуети тя, — ходих до кея, за да видя рибата, която сте хванали вчера — после се извърна, без да ме изпуска от прегръдката си и викна към една от младите продавачки: — Шърли, донеси веднага една студена хубава бира за мистър Хари, чуваш ли?

Аз извадих пачката пари. Щом я видяха, хубавичките островитянки зачуруликаха като врабчета, а мама Еди ококори очи и ме притисна още по-силно.

— Какво ви дължа, мисис Еди? — периодът от юни до ноември е дълъг мъртъв сезон, когато не се лови риба, и мама Еди ми дава на кредит през тия месеци на безпаричие.

Облегнах се на щанда с кутия бира в ръка, за да избира необходимите ми продукти, и съзерцавах краката на момичетата изпод късите им полички, докато те се катереха по стълбата, за да ми ги свалят — старият Хари се чувства много добре и е доста наперен, когато в задния му джоб се мъдри дебела пачка в „зелено“.

После отидох до складовете на компанията „Шел“, където управителят ме посрещна още на вратата на канцеларията си, помещаваща се между огромните сребристи резервоари за горива.

— За Бога, Хари, чакам те още от сутринта. От централата вече ме нахокаха заради твоите сметки.

— Край на чакането, братче — успокоих го аз. Но като повечето хубави жени, „Танцуващата по вълните“ е скъпа любовница и когато се качвах обратно в пикапа, пачката в джоба ми беше безмилостно отгъняла.

Моите хора вече ме чакаха в откритата бирария на „Лорд Нелсън“. Местните жители са много горди, че са свързани с Кралския флот, въпреки че островът вече не е британско владение и се радва на независимост от шест години, но все пак през последните двеста години тук е имало база на британския флот. Заведението беше украсено със стари картини на отдавна починали художници, изобразяващи прочути кораби да порят вълните на протока или пък да стоят на котва край Адмиралтейския кей — бойни и търговски кораби на компанията „Джон“ са се запасявали и са били ремонтирани тук, преди да поемат дългия преход на юг към нос Добра надежда и Атлантическия океан.

Сейнт Мери не забравяше мястото си в историята, нито пък адмиралите и славните кораби, спирали тук. „Лорд Нелсън“ сега е пародия на някогашното си великолепие, но на мен ми харесва повече неговата повехнала и занемарена елегантност, както и връзката му с миналото, отколкото кулата от стъкло и бетон, която „Хилтън“ е издигнал на хълма над пристанището.

Чъби и жена му седяха рамо до рамо на пейката в дъното на заведението, като и двамата бяха се издокарали в най-хубавите си дрехи. Човек можеше да ги различи съвсем лесно един от друг, защото Чъби се бе пременил в костюма с жилетка, купен за сватбата му — с увиснали и изпокъсани копчета, на главата си беше сложил оплесканата с морска сол и рибешка кръв моряшка барета, а жена му

бе облякла дълга черна рокля от дебел вълнен плат, започнала да придобива зелен оттенък от времето, под която се подаваха черни ботушки с копчета. Инак тъмните им махагонови лица бяха почти еднакви, макар че Чъби беше прясно избръснат, а тя наистина имаше леки мустачки.

— Здравейте, мисис Чъби, как сте? — поздравих я аз.

— Благодаря, добре съм, мистър Хари.

— Ще пийнете ли нещо?

— Може малко джин с портокалов сок, мистър Хари, с нещо горчивичко за прокарване.

Докато тя посрбваше подсладения алкохол, аз наброих в ръката ѝ заплатата на Чъби, а докато броеше наум заедно с мен, устните ѝ непрекъснато шаваха. Чъби наблюдаваше неспокойно, а аз отново си зададох въпроса как успява толкова години да крие от нея премиите си за уловената риба.

Мисис Чъби допи бирата си, от чиято пяна мустачките ѝ изпъкнаха още по-добре.

— Ами, аз ще трябва да си тръгвам, мистър Хари — рече тя, надигайки се величествено и оттегляйки се грациозно от градината. Изчаках я да завие към „Фробишър стрийт“ и едва тогава мушнах под масата в ръката на Чъби няколкото навити на руло банкноти, след което се отправихме заедно към по-удиненото барче отзад.

Анджело вече седеше между две момичета, а в скута му беше се наместило и трето. Черната копринена риза бе разкопчана до токата на колана, излагайки на показ лъскавите мускулести гърди. Плътно опънатите по тялото джинси не оставяха никакво съмнение относно пола му, а на краката му лъщяха ръчно изработени каубойски ботуши. Косата му беше намазана с брилянтин и пригладена назад в стила на Елвис Пресли от младите години. Усмивката му сияеше като сценичен прожектор във всички посоки и щом му платих, мушна по една банкнота в пазвата на всяко момиче.

— Хей, Елинор, иди да седнеш върху коленете на Хари, но внимавай много. Хари е девствен — ще се държиш както трябва, ясно ли ти е? — избухна в смях, доволен от казаното, и се обърна към Чъби.

— Хей, Чъби, спри да се хилиш постоянно, човече! Та това е глупаво — всички тия хихикания и усмивчици — Чъби се начумери още по-силно, от което цялото му лице се набръчка и увисна като на

булдог. — Хей, господин барман, дай на стария Чъби нещо за пиене. Може би тогава ще спре да се хили така глупаво.

В четири следобед Анджело вече беше отпратил момичетата и седеше на масата с чаша пред себе си. До чашата лежеше рибарският му нож, чието наточено като бръснач острие проблясваше зловецко под светлината на лампата. Мърмореше нещо на себе си, изпаднал в пиянска тъга. На всеки няколко минути проверяваше острието на ножа с палец и се оглеждаше навъсено около себе си. Но никой не му обръщаше внимание.

Чъби седеше от другата ми страна и се усмихваше като огромна кафява жаба, разкривайки два реда изненадващо бели едри зъби с розови пластмасови венци.

— Хари — провлечено започна той, прегръщайки ме с яката си мускулиста ръка. — Ти си добро момче, Хари. Знаеш ли какво, Хари, сега ще ти кажа нещо, което никога не съм ти казвал — той закима умно, докато се готвеше да направи изявлението, което изричаше винаги, когато вземеше заплата. — Хари, обичам те бе, човек. Обичам те повече, отколкото собствения си брат.

Свалих омазаната му шапка и започнах да галя нежно плешивото кафяво кубе на главата му.

— А пък ти си любимото ми русо кубенце — уверих го аз.

Той ме задържа за миг на една ръка разстояние, изучавайки лицето ми, а после избухна в гръмогласен смях. Смяхът му беше съвсем заразителен и двамата все още продължавахме да се кикотим, когато влезе Фред Кокър и седна на нашата маса. Оправи пенснето си и рече превзето:

— Мистър Хари, току-що дойде бърза поща от Лондон. Клиентите ви са анулирали заявката си — смяхът ми изведнъж секна.

— Да ги вземат дяволите! — викнах аз. Две седмици без клиенти в средата на върховия сезон и само двеста въшливи долара неустойка за резервацията.

— Мистър Кокър, трябва да ми намерите някакви клиенти — след като Чък ми беше платил, в джоба ми бяха останали само триста долара.

— Трябва да ми намерите клиенти — повторих аз, а Анджели взе ножа си и го заби дълбоко в плота на масата. Никой не му обърна внимание, но той се огледа намръщено наоколо.

— Ще се опитам — каза Фред Кокър, — но вече е малко късничко.

— Пратете телеграми на клиентите, на които отказахме.

— А кой ще плати за телеграмите? — вежливо попита Фред.

— Аз ще ги платя, по дяволите — отвърнах, след което той кимна и излезе. Чух го да пали катафалката си навън.

— Не се безпокой, Хари — обади се Чъби. — Аз все още те обичам, човече.

Седящият до мен Анджели изведнъж заспа. Прегъна се напред и челото му срещна масата, от която се разнесе отчетлив екот. Обърнах главата му встрани, за да не се задави в локвичката от разлят алкохол, прибрах ножа му в калъфката и се погрижих заплатата му да не отиде във въртящите се наоколо момичета.

Чъби поръча по още едно и поде някаква протяжна, несвързана моряшка песен на местния диалект, а аз седях и не можех да се успокоя.

За кой ли път бях очевидно изправен пред финансово разорение, а Бог ми е свидетел колко мразя парите — или по-скоро липсата им. Следващите две седмици щяха да дадат съвсем ясен отговор дали „Танцуващата по вълните“ и аз можем, или не можем да преживеем мъртвия сезон, като все пак изпълним добрите си намерения. Знаех, че няма да можем. Стана ми ясно, че пак ще трябва да заработим на черно.

По дяволите, ако ще трябва да го правим, най-добре е да започнем веднага. Ще съобщя, където трябва, че Хари е готов да се спазари. Щом като веднъж вече се реших, аз отново усетих онова приятно изопване на нервите, което винаги съпътства излагането на опасност. В края на краищата двете седмици след анулирането на заявката можеше и да не бъдат загубени.

Присъединих се към пеещия Чъби, макар и да не бях съвсем сигурен, че пеем една и съща песен, защото ми се струваше, че свършвам куплетите доста преди него.

---

[1] Вид голяма океанска риба. — Б.пр. ↑

Може би точно този празник на песента привлече вниманието на полицията. Редът и законът на Сейнт Мери се олицетворяват от един полицейски инспектор и четирима полицаи, които са повече от достатъчни за острова. Освен многото „полови сношения преди пълнолетна възраст“ и няколкото семейни скандали едва ли ще се открият други престъпления, които да заслужават внимание.

Полицейският инспектор Питър Дейли беше млад човек с руси мустаци и типичните за англичаните розови гладки бузи, а бледосините му очи бяха разположени толкова наблизко, че приличаше на каналджийски плъх. Носеше униформата на британската колониална полиция — фуражка със сребърна кокарда и козирка от лъскава черна кожа, памучни панталони в цвят каки, колосвани и гладени толкова, че поскърцваха тихо, когато ходеше, като капак — лачен колан и кръстосан офицерски портупей. На кръста му висеше бамбукова палка, пъхната в калъфка от същата лачена кожа. Ако се махнеха жълто-зелените пагони на Сейнт Мери, той си беше истински имперски фукльо, но времето и на империята, и на мъжете в униформа отдавна беше отминало.

— Мистър Флечър — изрече той, изправяйки се пред масата ни и потупвайки леко дланта си с бамбуковата палка, — надявам се, че тази вечер няма да имаме никакви неприятности с вас.

— Сър — подсказах му аз. Отношенията ми с инспектор Дейли никога не са били приятелски — аз не понасям тираните, нито пък хората, които поради поверените им постове си докарват съвсем прилични доходи, като вземат подкупи или пък те принуждават да им даваш пари. В миналото беше вземал доста от изкараните ми с пот пари, което бе неговият най-непростим грях.

Сви устни под русите си мустаци, а лицето му бързо се зачерви.

— Сър — повтори с нежелание той.

Вярно е наистина, че в далечното минало ние с Чъби един-два пъти си позволихме да се отдадем на необуздан младежки възторг, след като бяхме уловили някоя и друга огромна риба, което обаче не даваше право на инспектор Дейли да ми говори неучтиво. В края на краищата той беше просто един напуснал родината си човек, пристигнал на острова с тригодишен договор за работа, за който знаех от самия президент, че няма да бъде подновен.

— Господин инспектор, вярно ли е твърдението ми, че това тук е обществено заведение и че нито моите приятели, нито пък аз нарушаваме нечия частна собственост?

— Вярно е.

— Ще бъде ли вярно също така, ако заявя, че пеенето на мелодични и благоприлични песни на публично място не представлява криминално деяние?

— Е, вярно е, но...

— Господин инспектор, я ми се махайте от главата — приятелски го посъветвах аз. Той се поколеба за миг, оглеждайки двама ни с Чъби. И двамата сме много яки, а освен това беше почувствал по погледите ни, че в главите ни се въртят нечестиви мисли и сме готови за бой. Явно бе, че съжaliaва, задето не е взел със себе си своите ченгета.

— Ще ви държа под око — заяви той, държейки на достойнството си, както просякът държи на черджето си, и ни остави.

— Чъби, ама ти пееш като ангелче — рекох аз, а той засия срещу ми.

— Хари, сега ще ти поръчам едно — реши той, но в същия миг се появи и Фред Кокър, на когото също трябваше да се поръча. Той пи светло пиво с лимонов сок, от което усетих, че ми се повдига леко, но новините, които носеше, ми подействаха успокоително.

— Мистър Хари, намерих ви клиенти.

— Мистър Кокър, аз ви обичам.

— И аз ви обичам — обади се и Чъби.

Дълбоко в себе си усетих нескрито разочарование. Вече бях започнал да очаквам нетърпеливо някаква работа на черно.

— Кога пристигат? — попитах аз.

— Те са вече тук — чакаха ме в канцеларията ми, когато се прибрах оттук.

— Хайде де.

— Знаеха, че предишните ви клиенти са се отказали, и попитаха за вас по име. Сигурно са дошли със същия самолет, с който дойде и бързата поща.

Мисленето ми в онзи миг беше малко позабавено, а пък може и да съм се замислил малко по-дълго как така е станало, че едните ми клиенти са се отказали, а другите се появяват веднага.

— Отседнали са в „Хилтън“.

— Искат ли да ги взема от хотела?

— Не, ще ви намерят на Адмиралтейския кей в десет часа утре сутринта.

Не можех да не бъда благодарен, че клиентите ми са поискали да тръгнат толкова късно, защото същата сутрин екипажът на „Танцуващата по вълните“ се състоеше от чудновати същества. Анджело пъшкаше и при всяко навеждане, когато трябваше да навие въже или пък да вдигне някой прът за въдица, придобиваше светло шоколадов цвят, а Чъби се потеше от твърдия алкохол и изражението на лицето му беше наистина ужасяващо. Той не бе продумал нито дума през цялата сутрин.

И аз самият не се чувствах никак весел. „Танцуващата по вълните“ се гушеше до кея, а аз се облегнах върху перилата на мостика, надянал възможно най-тъмните слънчеви очила, и макар че скалпът ми силно ме сърбеше, не смеех да си сваля шапката, за да не се отлепи с нея и горната част на черепа ми.

Единственото такси на острова — ситроен от 1962 година — се спусна по „Дрейк стрийт“ и спря в горния край на кея, където слязоха клиентите ми. Те бяха двама, а аз очаквах трима, защото Кокър категорично беше казал, че групата се състои от трима души.

Двамата тръгнаха по дългия, покрит с павеа кей, крачейки рамо до рамо, а аз се понадигнах леко, за да ги огледам добре. Почувствах, че физическата ми отпадналост започва постепенно да изчезва, заменяна от онова познато силно усещане, което бавно прониква и стяга цялото тяло, придружено с лек гъдел по опакото на ръцете и в задната част на врата.

Единият беше висок и крачеше с разпуснатата походка на професионален спортист. Не носеше шапка, а леко червеникавата му коса бе внимателно сресана през рано оплешивялото му теме така, че през нея прозираше розовата кожа на скалпа. Коремът и бедрата му обаче бяха стегнати и той владееше отлично тялото си. Само така можех да си обясня непринуденото чувство за лекота, излъчващо се от външния му вид.

Краставите магарета се надушват през девет баира. Почувствах, че той бе човек, приучен да живее посредством и от насилието. Целият

беше мускули или както се казва на жаргон — „маризчия“. Нямаше никакво значение на чия страна щеше да прилага уменията си — в полза на защитниците на закона или на неговите нарушители — появата му не вещаеше нищо добро. Надявах се, че подобна баракуда^[1] никога няма да навлезе в спокойните води на Сейнт Мери. Стомахът ми започна леко да ме присвива от прозрението, че хищникът отново ме е надушил. Огледах бързо и другия, у когото зверското не бе така явно изразено, но беше налице, а признаците му — леко замъглени и притъпени от годините и увеличеното тегло, и появата му означаваше още повече неприятности.

„Хубаво начало, Хари — рекох си с горчивина. — А на всичкото отгоре и тоя махмурлук.“

Вече ми стана съвсем ясно, че по-възрастният е главатарят. Той вървеше половин крачка напред, а по-младият и по-висок мъж му оказваше това уважение. Беше няколко години по-възрастен от мен, вероятно малко преди четирийсетте. Над колана му от крокодилска кожа личаха наченките на коремче, а под брадичката му висяха торбички, но прическата му беше правена на „Бонд стрийт“^[2], а копринената риза от Сулка и мокасините от Гучи носеше като някакви отличителни знаци. Докато се приближаваше по кея, изтри брадичката и горната си устна с бяла носна кърпичка, а диамантът на малкия му пръст според мен беше двукаратов. Камъкът украсяваше обикновен златен пръстен, а и ръчният му часовник беше златен, вероятно „Ланвен“ или „Пиаже“.

— Вие ли сте Флечър? — попита той, спирайки се под мостика на пристана. Малките му черни очи приличаха на мъниста и светеха като на пор. Очи на хищник — лъскави и студени. Установих, че е по-стар, отколкото предполагах, защото косата му бе очевидно боядисана, за да се скрие прошарването. Кожата на бузите му бе неестествено опъната, а под косата личаха белезите от пластична операция. Беше си правил козметична операция, което означаваше, че е суетен, и аз нямаше да го забравя.

Беше стар войник, издигнал се от редник до командир. Той бе мозъкът, а онзи зад него — грубата сила. Някой беше изпратил своя челен отряд и аз мигновено прозрях защо бе анулирана предишната заявка.

Едно обаждане по телефона, последвано от посещението на тия двамата, би накарало всеки обикновен гражданин да се откаже завинаги от улов на марлини. Вероятно клиентите ми са били сериозно ощетени от анулирането на заявката в последния момент.

— Мистър Матерсън? Заповядайте на борда...

Сигурно бе, че не са дошли да ловят риба, и аз реших да не се изтъквам, а да се държа скромно, докато не разбере какво точно ще поискат, така че добавих едно позабавено „сър“.

Якият юначага скочи на палубата, приземявайки се меко като котка, а от поклащането на прехвърленото през ръката му сако разбрах, че в джоба му има нещо тежко. Той се изправи пред членовете на екипажа с високо вдигната брадичка и ги огледа набързо.

Анджело пусна някакво бледо подобие на знаменитата си усмивка и докосна баретата си с едно „Добре сте дошъл, сър“. А смръщеното лице на Чъби просветна за миг и той измърмори нещо, което прозвуча като ругатня, но вероятно бе радушно приветствие. Онзи престана да се занимава с тях и се обърна да подаде ръка на Матерсън, който стъпи на палубата и зачака, докато телохранителят му проверяваше каюткомпанията на „Танцуващата“. После влезе в каютата, последван от мен.

Обзавеждането ни е луксозно и скъпо. Климатичната инсталация бе охладила утринния задух и Матерсън въздъхна облекчено, изтривайки се отново с кърпичката, докато се отпускате на една от меките седалки.

— Това е Майк Гътри — кимна той към мускулестия си помощник, който обикаляше каютата и проверяваше страничните илюминатори и вратите, но явно се престараваше в ролята си, тряскайки ги прекалено силно.

— Много ми е приятно, мистър Гътри — ухилих му се аз с цялата си непринуденост, но той ми махна разсеяно, без да ме погледне.

— Ще пийнете ли нещо, господа? — попитах аз, докато отварях барчето с напитките. И двамата поискаха кока-кола, но аз имах нужда от някакво лекарство заради неприятната изненада и махмурлука. Първата глътка от студената кутия с бира ме съживи.

— Е, господа, мисля, че ще мога да ви предложа интересни преживявания. Вчера тъкмо хванах едно великолепно парче и по

всичко личи, че уловът ще бъде страхотен...

Майк Гътри застана пред мен и се взря в лицето ми. Очите му бяха на точки в кафяво и бледозелено като ръчно изработен вълнен плат.

— Не се ли познаваме отнякъде? — попита той.

— Струва ми се, че нямам удоволствието да ви познавам.

— Вие сте лондончанин, нали? — настоя той, усетил акцента ми.

— Доста отдавна съм напуснал Англия, приятелю — усмихнах се най-сърдечно аз. Той не отвърна на усмивката ми, а се отпусна на пейката срещу мен, облягайки върху масата помежду ни ръцете си с разперени пръсти и с дланите надолу. Продължи да ме разглежда внимателно. Наистина беше много опасен тип, крайно опасен.

— Опасявам се, че денят вече доста напредна — забърборих неспонтанно аз. — Ако ще ловим около Мозамбик, трябва да излезем от пристанището преди шест сутринта. Но можем да потеглим утре сутринта по ранина...

— Проверете тоя списък, Флечър, и ни кажете какво ви липсва — прекъсна дърдоренето ми Матерсън. Подаде ми сгънат голям лист хартия, а аз се зачетох в написаната на ръка колонка. Списъкът включваше всичко необходимо за леководолазен спорт.

— Господа, доколкото разбирам, вие не се интересувате от едър риболов, нали? — старата лисица Хари се престори на изненадан и учуден от подобна невероятна възможност.

— Дошли сме да направим някои проучвания — нищо повече.

— След като си плащате — свих рамене аз, — ние ще направим каквото пожелаете.

— Имате ли всички тия неща?

— Повечето от тях. — През мъртвия сезон ме наемат и запаянковци по леководолазен спорт, за да си покривам разноските. Разполагах с цяла гама леководолазни костюми, а в машинното отделение на „Танцуващата“ имаше монтиран компресор за презареждане. — Нямам само въздушните балони и разните там въжета...

— Можете ли да ги намерите?

— Разбира се.

Мама Еди предлагаше доста голям избор от корабно оборудване, а бащата на Анджело правеше платна за яхти. Той можеше да ми

направи въздушни балони само за няколко часа.

— Добре тогава, купете ги.

Кимнах с глава и попитах:

— И кога искате да тръгнем?

— Утре сутринта. С нас ще има още един човек.

— Мистър Кокър обясни ли ви, че ще ви струва по петстотин долара на ден и че ще трябва да ми платите за допълнителното оборудване?

Матерсън кимна с глава и понечи да стане.

— Нали няма да ви затрудня, ако ви помоля да ми дадете известна част предварително? — внимателно попитах аз и те застинаха. Усмихнах се предразполагащо.

— Зимата беше дълга и не можах да изкарам нищо, мистър Матерсън, а пък и трябва да купя тия неща и да заредя с гориво.

Матерсън извади портфейла си и наброи триста лири в банкноти от по пет. Докато броеше парите, той подхвърли с мекия си, мъркащ глас:

— Няма да имаме нужда от екипажа ви, Флечър. Ние тримата ще ви помагаме за всичко на яхтата.

Думите му ме слисаха. Подобно нещо не бях очаквал.

— Ако ги отстраня временно, те ще си поискат целите надници. Не мога да намалая тарифата си.

Майк Гътри, който все още седеше срещу мен, се наведе напред.

— Чухте какво ви се каза, Флечър, просто разкарайте негрите си от яхтата — кротко рече той.

Сгънах внимателно купчината банкноти от по пет лири и ги пъхнах в джоба на ризата си, а после вдигнах очи към него. Той несъмнено беше много бърз, видях, че е готов да се нахвърли върху мен, и за първи път усетих нещо като чувство в студените му пъстри очи. Държеше ръцете си върху масата, с дланите надолу и с разперени пръсти. Представих си как щях да сграбча кутретата на двете му ръце и да ги пречупя по средата като солети. Знаех, че мога да го направя, преди да се е помръднал, и тая мисъл ми достави огромно удоволствие, защото бях много ядосан. Нямам много приятели, но ценя малцината, които имам.

— Чу ли какво ти казах, приятелче? — изсъска срещу ми Гътри, а аз отново пуснах хлапашката си усмивка и продължих да се хияля,

сякаш бях надянал маска на лицето си.

— Да, господине, да, мистър Гътри — отвърнах аз. — След като си плащате, ще направя каквото поискате.

Едва не се задавих от думите си. Той се облегна назад и усетих, че е останал разочарован. Беше бияч и обичаше занаята си. Мисля, че тогава разбрах, че някога ще го убия, и само като си го помислих, ме обзе спокойствие, което ми помогна да продължа да се усмихвам.

Матерсън ни наблюдаваше с лъскавите си очички. Любопитството му беше ненатрапващо се и хладно, като на научен работник, изучаващ двойка опитни животинки. Установи, че сблъсъкът засега се отлага, и заговори отново с неговия тих и мъркащ глас:

— Много добре, Флечър — заключи той и се отправи към палубата. — Купете всичко необходимо и ни чакайте в осем утре сутринта.

Изчаках ги да си тръгнат и седнах да си допия бирата. Може да е било и от махмурлука ми, но тия клиенти бяха започнали да ми навяват много неприятни предчувствия и разбрах, че в края на краищата е най-добре да оставя Чъби и Анджело на брега. И тръгнах да им го съобщя.

— Тия двамата са някакви особняци. Съжалявам, но пазят всичко в дълбока тайна и не искат да идвате и вие.

Включих към компресора бутилките на аквалангите, за да се заредят, и слязохме от „Танцуващата“ на кея, откъдето аз тръгнах към мама Еди, а Анджело поведе Чъби към работилницата на баща си, за да му занесат чертежите на въздушните балони.

Балоните бяха готови към четири часа, взех ги с форда и ги подредих в шкафа с платната под седалките в командната кабина. После прекарах цял час в проверка и повторно навиване на изпускателните вентили на апаратите и в подреждане на екипировката за гмуркане.

Привечер сам изкарах „Танцуващата“ до мястото ѝ за акостиране и я оставих на котва. Тъкмо се готвех да слеза от яхтата и да се прибера на брега с надуваемата лодка, когато се сетих за нещо. Върнах се в кабината и магнах резетата на капака за машинното отделение.

Измъкнах карабината от скривалището ѝ, пъхнах един пълнител в магазина на пушката и заредих за автоматична стрелба. После поставих предпазителя и я закачих отново на скобите.

Още докато беше светло, взех вехтото серкме и нагазих в лагуната по посока на големия риф. Под повърхността на водата, озарявана до блясък в медночервено от залязващото слънце, просто гъмжеше от риба. Замахнах, вложил цялата сила на ръцете и раменете си, и метнах мрежата нависоко. Тя се изду като парашут и падна широко разтворена върху пасажа от нашарените на ивици барбуни^[3]. Когато изтеглих връвта и стегнах серкмето над тях, вътре заскачаха и се замяха пет от едрите сребристи риби, дълги по цял лакът, мъчещи се да се измъкнат от грубите мокри гънки.

Изпекох на скарата две парчета и ги изядох на верандата на хижата ми. Рибата бе по-вкусна дори от планинска пъстърва, а след като се нахраних, си сипах още едно уиски и седнах в мрака.

Обикновено по това време на денонощието усещам истинското спокойствие на острова и сякаш разбирам какъв е смисълът на живота. Но в онази вечер не беше така. Бях бесен, че ония типове са дошли на острова и са донесли със себе си от тяхната особена отрова, за да ни покварят. Преди пет години бях избягал от нея, вярвайки, че съм намерил безопасно убежище. Но ако трябва да бъда честен пред себе си, въпреки гнева ми усещах и някакво вълнение — някаква приятна възбуда. Онова приятно дразнене, от което разбирах, че отново съм изложен на опасност. Все още не ми бе ясно какъв е залогът, но чувствах, че е голям и че насреща ми отново се изправят опасни противници.

Пак щях да кривна от правия път и да поема по пътеката, избрана от мен, когато бях седемнайсетгодишен. Тогава съзнателно се отказах от отпуснатата ми стипендия и вместо да следвам, избягах от сиропиталището „Сейнт Стивън“ в Северен Лондон и се качих на един китобоен кораб за Антарктида, след като излъгах за възрастта си. Далеч на юг, близо до огромните ледове, изчезнаха и последните ми мераци за учене. Когато припечелените на юг пари се свършиха, аз постъпих в един батальон със специално предназначение, където открих, че насилието и внезапната смърт могат да се превърнат във вид изкуство. Упражнявах същия вид изкуство в Малая и Виетнам, а покъсно и в Конго, и в Биафра, докато един ден в някакво забутано в джунглата селце, гледайки подпалените сламени покриви на колибите, изпускащи катраненочерни стълбове от дим към пустото жарко небе, и

синкавите рояци от бръмчащи мухи, нахвърлящи се върху трупове, внезапно се отвратих до дъното на душата си. Реших да се махна.

Морето бях обикнал в Южния Атлантук и вече ми се искаше да си намеря някакво местенце край брега, с яхта и спокойствие през дългите тихи ноци.

Но за да постигна мечтаното, на мен ми бяха нужни на първо място пари — огромна сума пари, и то толкова много, че единственият начин, по който можех да ги спечеля, бе да упражня на практика изкуството си.

Реших, че ще ми е за последен път, и обмислих всичко с най-големи подробности. Нужен ми бе помощник и се спрях на човек, с когото се познавахме от Конго. Двамата заедно задигнахме пълната колекция златни монети от филиала за нумизматика на Британския музей, намиращ се на площад „Белгрейв“. Три хиляди редки златни монети, побиращи се спокойно в средно голямо дипломатическо куфарче, монети, сечени от императорите на Рим и Византия, монети от ранните държави в Америка, от времето на някогашните английски крале — флорини и леопарди от Едуард III, ноблини от всички крале с името Хенри и ангели от Едуард IV, суверени от по две и три лири, монети с корони на розата от царуването на Хенри VIII и петфунтови монети от времето на Джордж III и на Виктория — три хиляди монети, струващи не по-малко от два милиона долара, дори ако трябваше да ги продадем веднага.

И тогава допуснах първата си грешка като професионален престъпник. Доверих се на друг престъпник. Когато се съдърпахме с моя съдружник в някакъв арабски хотел в Бейрут и аз съвсем настойчиво го молах да се разберем, а накрая направо го попитах какво е направил с куфарчето с монетите, той измъкна изпод дюшека малокалибрена берета. Но в последвалото боричкане остана с пречупен врат. Направих голяма грешка. Не исках да го убивам — но пък още повече не исках той да ме убие. Закачих на вратата му табелката „МОЛЯ, НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ“ и хванах първия излитащ самолет. Десет дни по-късно полицията откри куфарчето с монетите в гардероба на гара Падингтън. Новината се появи на първите страници на всички вестници в страната.

Опитах нов удар на една изложба на обработени диаманти в Амстердам, но не бях проучил добре електронната алармена система и

бях засечен от лъч, на който не бях обърнал внимание.

Цивилните охранители, наети от организаторите на изложбата, се втурнаха право срещу влизащите през главния вход униформени полицаи, от което последва невероятна престрелка, докато в същото време съвсем невъоръженият Хари Флечър се измъкваше сред шумотевицата от силни писъци и пистолетни изстрели.

Бях на половината път до летище „Шипхол“, когато престрелката между сблъскалите се сили на реда беше прекратена, но едва след като един сержант от холандската полиция бе тежко ранен в гърдите.

Седях неспокойно, гризейки ноктите си и пресушавайки огромно количество бира в стаята ми в хотел „Холидей Ин“ до летището в Цюрих, докато следях по телевизията борбата за живота на смелия сержант. Щеше да ми бъде ужасно неприятно, ако на съвестта ми започнеше да тежи още един човешки живот, и се заклек тържествено, че ако полицаят умре, то аз ще се простя завинаги с живота.

Но холандският полицаи упорито се съпротивляваше на смъртта и когато най-после съобщиха, че животът му е във от опасност, аз се почувствах безкрайно горд с него, сякаш ставаше въпрос за близък. А когато го повишиха в длъжност помощник полицейски инспектор и му връчиха награда от пет хиляди гулдена, започнах да си внушавам, че съм неговият кръстник от приказките и че той ми дължи вечна благодарност.

От друга страна, бях се провалил на два пъти и се хванах на работа като инструктор в една школа, подготвяща моряци за далечни плавания, където останах шест месеца, докато обмислях бъдещето си. В края на шестия месец реших да направя нов удар.

Но сега вече изпилах всичко до най-дребните подробности. Заселих се в Южна Африка, където с моя опит успях да постъпя на работа като експедитор в една охранителна фирма, занимаваща се с прехвърлянето на кюлчета злато от трезора на Южноафриканската банка в Претория до филиалите ѝ в чужбина. Цяла година се занимавах с изпращането на стотици милиони долари във вид на кюлчета злато и изучих системата до най-дребните ѝ детайли. Установих, че слабото ѝ място е в Рим — но отново ми се налагаше да търся помощта на някого.

Този път се свързах с професионалисти, но за да не ме изиграят, поисках сума, която беше съвсем приемлива за тях, вземайки

същевременно всички предпазни мерки.

Всичко мина така гладко, както го бях замислил, и без никакви пострадали. Нямаше надупчени с куршуми, нито пък със счупени вратове. Просто отклонихме част от товара и го заменихме с кюлчета олово. После натоварихме два тона и половина злато на камион за мебели и го прехвърлихме през швейцарската граница.

Седнахме в уединения кабинет на един базелски банкер, обзаведен с безценни антики и с изглед към разстилащите се бързи води на Рейн, по които тържествено плуваха грациозни бели лебеди, и те ми платиха. Мани Ресник сложи подписа си на банковия трансфер, с който да бъдат прехвърлени сто и петдесет хиляди лири на тайната ми сметка с шифър, и подхвърли иронично с алчната си усмивчица:

— Пак ще се видим, Хари — вече си усетил сладостта на парите и ще дойдеш пак. Приятна почивка и ми се обади отново, когато измислиш нещо подобно.

Но беше сбъркал, защото повече не му се обадох. Заминах за Цюрих с кола под наем и излетях за парижкото „Орли“. В тоалетната на летището си обръснах брадата и взех от гардероба куфарчето, в което имаше паспорт на името на Харолд Делвил Флечър. После се качих на самолета на „Панам“ за Сидни, Австралия.

„Танцуващата по вълните“ ми струваше сто двацет и пет хиляди лири. Качих на палубата ѝ допълнителни резервоари с гориво и поех към Сейнт Мери — преход от две хиляди мили, по време на който опознах и обикнах яхтата.

На Сейнт Мери си купих двацет и пет акра спокойствие и построих хижата със собствените си ръце — четири стаи, сламен покрив и широка веранда, разположени сред палмите над девствения бряг. Оттогава винаги съм вървял по правия път, с изключение на курсовете на черно, които бях принуден да правя.

Когато свърших с ровенето в спомените и влязох в хижата, бе доста късно и приливът се блъскаше нависоко по брега под лунните лъчи, но после заспах като новороден.

---

[1] Хищна тропическа морска риба. — Б.пр. ↑

[2] Улица в Лондон с изискани магазини и заведения. — Б.пр. ↑

[3] Подобна на кефала океанска риба. — Б.пр. ↑

На другата сутрин те се появиха навреме. Чарли Матерсън бе спретнато облечен. Таксито ги докара до началото на кея, докато аз оглеждах всичко от носа до кърмата на „Танцуващата“, а двата ѝ двигателя кротко боботеха.

Проследих ги, докато се приближаваха, съсредоточавайки вниманието си върху третия член на групата. Той не бе точно онова, което бях очаквал. Беше висок, строен, с широко открито лице и тъмна мека коса. За разлика от другите двама лицето и ръцете му бяха добре загорели, а зъбите му — едри и много бели. Облечен бе с къси джинсови панталони и бяла памучна фланелка, под която личаха широки рамене на плувец и яки мишци. Веднага ми стана ясно кой щеше да използва леководолазната екипировка.

На рамото си носеше голяма зелена торба от брезент. Носеше я с лекота, макар че бе доста тежка, и бърбореше весело с двамата си спътници, които му отвърщаха само с „да“ и „не“. Двамата крачеха край него като двойка телохранители.

Когато се изравниха с яхтата, той вдигна очи към мен и аз установих, че е млад и кипящ от енергия. У него имаше някаква възбуда, някаква жизненост, която силно ми напомняше за самия мен преди десетина години.

— Здравейте — усмихна ми се той с широка приятелска усмивка, а аз открих, че е извънредно приятен младеж.

— Привет — отвърнах аз, харесвайки го от пръв поглед и недоумявайки как е попаднал сред тая глутница вълци. Следвайки напътствията ми, той откачи и нави придържащите ни към кея въжета, а от уверените му движения разбрах, че младежът е единственият от тримата, който разбира от яhti.

Докато се изтегляхме от пристанището, той и Матерсън се изкачиха на мостика. Матерсън беше се зачервил леко и дишаше тежко от незначителното усилие. Той ме представи на новодошлия.

— Запознайте се с Джими — изрече той, след като си пое дъх. Подадохме си ръце и аз реших, че е малко повече от дваисетгодишен. Виждайки го отблизо, разбрах, че не съм сгрешил в преценката си. Тъмносивите му очи гледаха право и невинно, а ръкостискането му бе здраво и непринудено.

— Яхтата ви е превъзходна, капитане — възкликна той, което бе все едно да кажеш на някоя майка, че бебето ѝ е красиво.

— Никак не е лоша.

— Колко е дълга — четирийсет и четири-пет фута, нали?

— Четирийсет и пет — отговорих аз, харесвайки го още повече.

— Джими ще ви казва накъде да се движите — съобщи ми Матерсън. — Ще изпълнявате неговите заповеди.

— Чудесно — казах аз, а Джими леко се изчерви.

— Не заповеди, мистър Флечър, просто ще ви казвам накъде искаме да се движим.

— Чудесно, Джими, ще ви закарам, където трябва.

— След като се отдалечим от острова, поемете право на запад.

— И докъде на запад възнамерявате да стигнем? — попитах аз.

— Искаме да плаваме по протежение на африканския бряг — намеси се Матерсън.

— Прекрасно — рекох аз, — всичко е много добре. Но не са ли ви казвали, че там не постилат червено килимче за неканени гости?

— Ние ще плаваме далеч от бреговата линия.

Замислих се за миг, колебаейки се дали да не обърна назад към Адмиралтейския кей и да стоваря на брега цялата банда.

— Къде искате да отидете — на север или на юг от устието на реката?

— На север — отговори Джими, което промени намерението ми. На юг от реката граничарите патрулираха с хеликоптери и охраняваха много зорко териториалните си води. В никакъв случай не бих тръгнал натам.

На север крайбрежната охрана беше почти никаква. В Зимбала имаше един-единствен катер, но когато двигателите му бяха наред, което рядко продължаваше през цялата седмица, тогава пък екипажът му беше мъртвопопийн от смъртоносната палмова ракия, която варяха местните жители по крайбрежието. Когато и екипажът, и двигателите бяха във форма, те не можеха да вдигнат повече от петнайсет възела, а „Танцуващата по вълните“ развиваше двайсет и два възела, когато си поискам.

Другият коз, с който разполагах, бе, че аз можех да прекарам „Танцуващата“ през лабиринта от крайбрежни рифове и островчета посред нощ и по време на страховития мусон, а пък от опит знаех, че капитанът на катера избягва подобни силни усещания. Даже и посред бял ден и при пълно безветрие той предпочиташе тишината и

спокойствието на залива Зимбала. Чувал бях, че понася тежко морската болест и че е все още на сегашната си длъжност само защото е далеч от столицата, където, бидейки член на правителството, е бил замесен в някакъв неприятен инцидент, свързан с изчезването на големи суми от чуждестранните парични помощи.

Но ако питаха мен, той беше най-подходящият за заеманата длъжност.

— Добре — съгласих се аз, обръщайки се към Матерсън. — Но се страхувам, че това, което искате от мен, ще ви струва още по двеста и петдесет долара на ден — заради риска.

— Подозирах, че ще поискате още — тихо каза той.

Направих завой и насочих „Танцуващата“ към прозрачните води в Падината на стридите.

Утрото бе ясно, с отлична видимост, а от неподвижните облаци високо в небето се процеждаха дълги струйки в ослепително бяло, бележещи точно местоположението на всяка група островчета.

Тържественният ход на понеслите се през океана пасатни ветрове спираше пред издигащия се като крепост африкански континент, където силата им утихваше. Приближавахме се към крайбрежния проток, където яростта на вятъра бе най-силна, а бледозелената вода потъмняваше от мощните му пориви, вдигащи по повърхността ѝ белите гребени на вълните. „Танцуващата“ умираше за тия води, защото тук можеше да се мята на воля и да подскача нависоко.

— Търсите ли нещо по-точно, или просто наблюдавате? — небрежно попитах аз и Джими се извърна, готов да ми каже всичко. Целият беше настръхнал от вълнение, а сивите му очи святкаха, докато се готвеше да заговори.

— Просто наблюдаваме — изпревари го Матерсън с глас, в който се усещаше недвусмислено предупреждение, и Джими затвори устата си.

— Познавам добре тукашните води. Знам всеки остров и всеки риф. Бих могъл да ви спестя доста време — а и малко пари.

— Много мило от ваша страна — поблагодари ми Матерсън с нескрита ирония. — Но мисля, че ще се справим.

— Парите са си ваши — свих рамене аз, а Матерсън погледна към Джими, кимна с глава да го последва и тръгна към каютата. Дватамата застанаха до перилата на кърмата и Матерсън му заговори

приглушено, но доста настоятелно в продължение на две минути. Видях, че Джими силно почервения, а изразът му на смущение премина в хлапашко цупене, от което заключих, че го хокат по въпроса за секретността и сигурността.

Когато се върна на мостика, той кипеше от гняв и за първи път забелязах колко волева брадичка има. Реших, че не е само едно хубаво момче.

Следвайки очевидно заповедите на Матерсън, биячът Гътри излезе от каютата и обърна с лице към мостика големия тапициран стол. Разположи се на него, но дори и в спокойно положение в израза му се усещаше нескрита жестокост като у полегнал леопард. Загледа се към нас, провесил единия си крак върху страничната облегалка и сгънал в скута си лененото сако, в чийто джоб имаше нещо тежко.

„Голяма веселба, няма що“, подсмихнах се аз и поведох „Танцуващата“ между островите, промъквайки се по бистрите зелени води, под чиято повърхност се спотайваха мрачно рифовете, приличащи на зли чудовища. Посипаните с коралови песъчинки острови се белееха ослепително като снежни преспи, а над красящата ги тъмнозелена растителност се извисяваха изящните стебла на палмите, чиито върхове се поклащаха от слабите напъни на пасата.

Денят ми се стори много дълъг, докато криволичехме напосоки, а аз се опитвах да разгадая каква е целта на експедицията. Но Джими стискаше мрачно устни, все още измъчван от укорите на Матерсън. От време на време ми казваше да променя курса, след като му показвах къде се намираме върху голямата флотска карта, която измъкна от торбата си.

Въпреки че върху картата му нямаше нищо отбелязано, след като я разгледах тайничко, успях да разбера, че за нас представлява интерес районът от петнайсет до трийсет мили северно от река Ровума и на около шестнайсет мили навътре в морето. Район, в който имаше може би триста острова, вариращи по големина от няколко акра до десетки квадратни мили — доста огромна купа сено, в която трябваше да намерим неговата игла.

Чувствах се напълно добре, че мога да стоя на мостика на „Танцуващата“ и да се плъзгам безшумно по морските вълни, усещайки под себе си моята любимка и наблюдавайки оживлението на морските животни и птици.

Скалпът на седящия на стола Майк Гътри бе започнал да прозира през рехавото покритие от коса като ивици от яркочервена неонена светлина.

„Дано се свариш, копеле мръсно“, рекох си със задоволство и не намерих за нужно да го предупредя за тропическото слънце, преди да се оттеглим за почивка на свечеряване. На следващия ден той се свиваше от болки и бе намазал подутото си и зачервено лице с някакъв мехлем, а на главата си беше сложил широкопола платнена шапка, но физиономията му лъщеше като прожектора на презокеански кораб.

На следващия ден към обяд вече бях се отегчил. Джими почти не говореше и макар че доброто му настроение бе започнало да се връща, той толкова се престараваше с мерките за сигурност, че даже се замисли в продължение на трийсет секунди, преди да приеме предлаганото му от мен кафе.

Не че толкова ми се ядеше риба, ами просто за да направя нещо, аз отстъпих щурвала на Джими, щом видях ескадрата от риба луна, подгонила огромния пасаж от сардини пред нас.

— Просто поддържай същия курс — разпоредих се аз и се спуснах към каютата. Гътри ме следеше внимателно, облещил подутото си мораво лице, докато аз надничах в каютата и наблюдавах Матерсън, който бе отворил барчето и си сипваше джин с тоник. При положение че получавах седемстотин и петдесет на ден, реших да не се правя на стиснат. От два дена не беше си показвал носа от каютата.

Пристъпих към шкафчето с принадлежности и измъкнах две блесни. Когато пресякохме дирята на пасажа, улових една риба луна и я измъкнах, докато тя се мяташе, проблясвайки като злато на слънцето.

После събрах кордата и я навих, прокарах острието на големия си рибарски нож през бруса, за да го наточа, и изкормих рибата от отвора на ануса към хрилете, след което измъкнах от корема ѝ кървавите вътрешности и ги запратих в килватера.

Двете чайки, които се рееха и въртяха над главите ни, изграчиха алчно и незабавно се спуснаха към отпадъците. Възбудата им привлече и други и само след няколко минути зад кърмата се появи цяло ято от крещящи и пърхащи птици.

Но тяхната глъчка не бе толкова силна, че да заглуши щракането на метал непосредствено зад гърба ми, непогрешимия звук от зареждането на автоматичен пистолет, чийто затвор се изтегля назад, за

да бъде зареден и да освободи ударника. Без да се замислям, прехвърлих големия рибарски нож в дясната си ръка и се приготвих за светкавично мятане, докато се извързвах и се хвърлях по очи върху палубата с едно-единствено движение, омекотявайки падането с пети и лява ръка, а ножът се извиси над дясното ми рамо, преди да излети в мига, в който се премерих в целта.

Майк Гътри държеше в дясната си ръка голям автоматичен пистолет. Старомоден флотски осемнайсетмилиметров убиец, с който можеш да направиш такава дупка в гърдите на човек, че през нея да премине и лондонско такси.

Две бяха причините, поради които Гътри не остана закован с дългото тежко острие на рибарския нож към облегалката на стола. Първо, защото пистолетът не беше насочен към мен и, второ, заради появилото се комично изражение върху моравочервеното му лице.

Задържах изхвърлянето на ножа, прекъсвайки инстинктивното замахане с огромно усилие на волята, и се втренчих в него. Той разбираше, че е бил на косъм от смъртта, а появилото се върху треперещите му, подути от слънцето устни хилене, беше насилено и неубедително. Изправих се и забих ножа в дъската за рязане на стръвта.

— Имай милост към себе си — спокойно му казах аз. — Недей да въртиш тая играчка зад гърба ми.

Тогавя Гътри се засмя, придавайки си отново заплашителен и самоуверен вид. Извъртя стола си и се прицели над кърмата. Даде два изстрела, чийто трясък заглуши шума от двигателите на „Танцуващата“, а острият мирис на барут се разнесе от вятъра.

Две от кръжащите чайки се пръснаха като уродливи букети от кръв и пера, накъсани на парчета от едрокалибрените куршуми, а останалите от ятото се разлетяха с уплашени крясъци. От начина, по който се пръснаха птиците, разбрах, че Гътри е заредил пистолета си с експлодиращи куршуми, от което оръжието ставаше още по-опасно, отколкото с обикновен заряд.

Той обърна стола си обратно, за да застане с лице към мен, и духна в дулото на пистолета като Джон Уейн. Стрелбата с тежкокалибреното оръжие беше доста впечатляваща.

— Голяма работа си — похвалих го аз и тръгнах към стълбичката на мостика, но Матерсън бе застанал на вратата на каютата с чаша

джин в ръка и докато минавах покрай него, заговори тихо.

— Сега вече знаем кой си ти — изрече той с неговия тих мъркащ глас. — Досега не можехме да се сетим откъде те познаваме.

Зяпнах го изненадано, а той извика през мен към Гътри:

— Нали вече ти е ясно кой е? — Гътри поклати глава. Стори ми се, че не може да повярва на очите си. — Тогава имаше брада, я си спомни — оная размазана моментална снимка.

— Господи! — възкликна Гътри. — Хари Брус! — при споменаването на името на висок глас след толкова много години усетих, че леко потръпвам. Надявах се, че е забравено завинаги.

— Рим — рече Матерсън. — Кражбата на златото.

— Точно той я направи — щракна с пръсти Гътри. — Сигурен бях, че го познавам. Брадата ме заблуди.

— Господа, мисля, че имате някаква грешка — обадох се аз, опитвайки се отчаяно да запазя спокоен тон, но мислех припряно, преценявайки чутото от тях. Виждали са снимката ми, но къде? Кога? Дали бяха хора на закона или негови противници? Необходимо ми беше време, за да помисля — и започнах да се катеря по стълбичката.

— Съжалявам — промърмори Джими, докато поемах от него щурвала. — Трябваше да ти кажа, че има пистолет.

— Да — съгласих се аз. — Щеше да ми е от полза.

Мозъкът ми работеше трескаво и първото, което ми дойде наум, бе отново за кривата пътека. Трябваше да ги премахна. Разкрили бяха старателното ми укритие, надушили бяха кой съм и имаше само един сигурен начин. Погледнах назад към каютата, но и Матерсън, и Гътри бяха се скрили.

Можех да ги унищожа и двамата при някакъв нещастен случай — на борда на всяка яхта има какви ли не възможности, при които неопитните могат да пострадат по най-жесток начин. Трябваше да ги премахна.

После погледнах към Джими, а той ми се усмихна.

— Много си бърз — каза той. — Майк за малко да се подмокри, мислеше, че ще му понижиш корема с ножа.

„Но и малкият ли?“, запитах се аз — ако премахнех другите двама, трябваше да се освободя и от него. После внезапно усетих същото неприятно гадене в стомаха, което бях почувствал някога в селцето в Биафра.

— Всичко наред ли е, капитане? — бързо попита Джими, защото лицето явно ме беше издало.

— Нищо ми няма, Джими — отвърнах аз. — Защо не вземеш да донесеш по една бира?

Докато го нямаше, аз взех решението си. Реших да им предложа сделка. Сигурен бях, че няма да искат начинанието им да отиде на вятъра. Щях да запазя тайната им, ако и те запазят моята. Навярно и те бяха стигнали вече до същото заключение в каютата долу.

Закрепих неподвижно щурвала и пристъпих тихо към края на мостика, внимавайки стъпките ми да не се чуят в каютата под мен.

Поставеният там вентилатор вкарва пресен въздух през отвора над масата в каютата. Отдавна знаех, че вентилаторът се превръща в доста удобна тръба за подслушване, тъй като звуците отдолу стигаха до мостика.

Но качеството на звука през тоя подслушвателен уред зависи от редица условия, най-важните от които са посоката и силата на вятъра, както и местоположението на говорещия в каютата.

Вятърът духаше странично през борда, втурвайки се в отвора на вентилатора и заглушвайки части от разговора в каютата. Но Джими явно бе застанал точно под отвора, защото гласът му се чуваше силно, когато поривът на вятъра не го заглушаваше.

„Защо не го попитате веднага?“, но отговорът беше неясен, после вятърът се засили, а когато утихна, чух отново гласа на Джими.

„Ако го направите довечера, къде ще... — и вятърът зафуча, — ... защото на разсъмване ще трябва да...“ Целият разговор, изглежда, се въртеше около някакви часове и места и докато се чудех какво се надяват да спечелят, ако напуснат пристанището на разсъмване, той го повтори отново. „Ако на разсъмване сме...“ Напрегнах се да чуя следващите му думи, но вятърът ги заглуши напълно в продължение на десет секунди, а после долових: „не виждам защо да не можем...“ Джими възразяваше за нещо си, а изведнъж до ушите ми достигна острият и настоятелен глас на Майк Гътри. Сигурно беше се приближил до Джими и го заплашваше.

„Виж какво, момченце, остави на нас да се занимаваме с тая работа. Твоята задача е да откриеш оная проклетия, но досега не си направил почти нищо.“

Вероятно отново се раздвижиха, защото гласовете им заглъхнаха и чух, че се отваря плъзгащата се врата на каютата, така че се върнах бързо при щурвала и освободих ръчката тъкмо в мига, в който главата на Джими се показа над пода на мостика, докато се изкачваше по стъпалата.

Подаде ми бирата и ми се стори, че вече е доста по-спокоен. Сдържаността му беше изчезнала. Усмихна ми се приятелски и доверчиво.

— Мистър Матерсън каза, че за днес е достатъчно. Трябва да се прибираме.

Възвих „Танцуващата“ по посока на течението откъм запад, преминахме край началото на Залива на костенурките, откъдето зърнах моята хижа, сгушена между палмите. Внезапно усетих някакво вледеняващо предчувствие, че ще я загубя. Съдбата беше ми приготвила ново подреждане на картите и играта ставаше по-сериозна, при която рискувах прекалено много, но нямаше никакъв начин да се измъкна.

Потиснах чувството на отчаяние и се обърнах към Джими. Трябваше да се възползвам от новопоявилото се у него отношение на доверие към мен и да се опитам да науча колкото се може повече.

Заговорихме не принудено, докато преминавахме по протока към голямото пристанище. Очевидно бяха му казали, че са ме отписали от списъка на прокажените. Странно, но обстоятелството, че имам криминално минало, ме правеше по-приемлив за глутницата. Вече можеха да благодарят на небесата. Бяха си намерили нужния им инструмент и сега можеха да ме разиграват — макар да бях съвсем сигурен, че не са обяснили всичко докрай на младия Джеймс.

Той очевидно изпитваше облекчение да се държи естествено с мен. Беше приятелски настроен и открит младеж, комуто лукавството бе напълно чуждо. Пример за това бе начинът, по който криеха от мен фамилието му име, сякаш бе някаква военна тайна, но въпреки това на шията му висеше сребърна верижка с плочка, предупреждаваща, че притежателят ѝ Дж. А. НОРТ е алергичен към пеницилин.

Вече бе забравил цялата си предишна сдържаност, а аз внимателно измъквах от него откъслечни сведения, които можеха да ми бъдат полезни по-нататък. Отдавна бях установил, че човек може да пострада най-жестоко именно от неизвестното.

Насочих разговора в посока, която предположих, че ще го накара да се отпусне напълно.

— Виждаш ли онзи риф, оттагък протока, накъдето сме се насочили? Това е Дяволският риф и откъм морето има цели двацет клафтера^[1] дълбочина. Там е любимото свърталище на няколко наистина едри акули. Миналата година застрелях една, която тежеше над двеста килограма.

— Двеста кила... — възкликна той. — Господи, че това са почти четиристотин й петдесет фунта.

— Точно така, в устата й можеш да си пъхнеш главата, а даже и раменете.

И последните следи от сдържаност бяха изчезнали. Следвал някога история и философия в Кеймбридж, но прекарвал прекалено дълго време в плавания и трябвало да се откаже от ученето. Понастоящем имал малка фирма за леководолазно оборудване и съоръжения за спасителни работи под вода, от която си изкарвал прехраната, и имал възможност да се гмурка през по-голямата част от седмицата. Изпълнявал частни поръчки и имал договори с държавни организации и с военноморския флот за някои дейности.

На няколко пъти спомена името „Шери“ и аз опитах внимателно:

— Приятелка или съпруга?

Той се усмихна:

— Сестра, по-голямата ми сестра, но е истинско съкровище — занимава се със счетоводството и наглежда магазина, всичките тия глупости — обясни той с глас, който не оставяше никакво съмнение какво е отношението му към счетоводството и работата на щанда. — Тя е страстна колекционерка на мидени черупки и си докарва по две хиляди лири годишно от това — но Джими не ми обясни как е попаднал в подобна съмнителна компания, нито пък какво прави почти накрая на света, далеч от магазина си за спортни стоки.

Оставих ги на Адмиралтейския кей и подкарах „Танцуващата“ към резервоарите на „Шел“, за да я заредя, преди да се е стъмнило.

Същата вечер изпекох на скарата с дървени въглища рибата луна и няколко едри сладки картофа, без да ги беля, а после седнах на верандата да изпия една студена бира и да послушам шума на вълните, когато между палмите просветнаха фаровете на приближаваща се кола.

Таксито спря до моя пикап и шофьорът му остана на волана, а пътниците се заизкачваха по стъпалата към терасираната веранда пред хижата. Матерсън и Гътри бяха оставили Джеймс в „Хилтън“.

— Ще пийнете ли? — кимнах аз към бутилките и леда върху масичката за сервиране. Гътри наля от джина и за двамата, а Матерсън седна срещу мен и ме загледа, докато си дояждах рибата.

— Проведох няколко телефонни разговора — започна той, щом отместих чинията си встрани — и научих, че Хари Брус е изчезнал през юни преди пет години и оттогава не са чували нищо за него. Поразпитах насам-натам и открих, че Хари Флечър е пристигнал в Гранд Харбър само три месеца по-късно — пристигнал е тук от Сидни.

— Така ли? — попитах аз, измъквайки от устата си дребна рибена костичка и палейки от местните дълги пури от черен тютюн.

— И още нещо, един от хората, които го познават добре, ми спомена, че Хари Брус имал белег от нож на лявата си ръка — измърка той и неволно погледна към тънката ивица, простираща се над мускула на ръката под лакътя ми. С годините белегът беше се свил и загладил, но все още се белееше доста отчетливо върху потъмнялата от слънцето кожа.

— Ами че това е някакво дяволско съвпадение — подхвърлих аз и дръпнах от пурата. Димът ѝ бе силен и ароматен, с вкус на море, слънце и с характерен мирис. Вече не се тревожех — щяха да ми предложат да се споразумеем.

— Да, нали? — съгласи се Матерсън и се огледа многозначително. — Къщичката ви е доста хубава, Флечър. Уютна, нали, наистина хубава и уютна.

— Човек трябва доста да се поблъска, за да живее сносно — съгласих се аз.

— ... и да се люшка между скалите или пък да шие пощенски чували.

— Предполагам, че е така.

— Хлапакът ще ви зададе някои въпроси утре сутринта. Бъдете добър към него, Флечър. Когато си заминем, можете да забравите, че изобщо сте ни виждали, а пък ние няма да кажем на никого за смешното съвпадение.

— Мистър Матерсън, аз наистина имам ужасно лоша памет — уверих го аз.

След разговора, който бях подслушал в каютата на „Танцуващата“, очаквах, че ще поискат да тръгнем рано на следващата сутрин, защото изгревът, изглежда, беше много важен за техните планове. Но никой от тях не спомена нищо, а след като си отидоха, разбрах, че няма да мога да заспя. Затова излязох навън и тръгнах по пясъка край извивката на залива по посока на Овчата могила, за да се полюбувам на издигащата се между върховете на палмите луна. Останах там, докато мина полунощ.

---

[1] Мярка за дълбочина, равна на 182 см. — Б.пр. ↑

Надуваемата лодка я нямаше на кея, но Хамбон ме закара с ферибота до стоящата на котва „Танцуваща“ още преди слънцето да се е издигнало на следващата сутрин. Докато се приближавахме към яхтата, видях, че около каютата се мотае някаква позната сянка, а лодката беше привързана за борда.

— Хей, Чъби — викнах аз, щом стъпих на палубата. — Да не би госпожата да те е изритала от леглото?

Палубата на „Танцуващата“ се белееше от чистота дори и на слабата светлина, а всички метални части бяха старателно излъскани. Сигурно беше дошъл преди два часа — Чъби обича „Танцуващата“ почти толкова, колкото и аз.

— Тя приличаше на обществен клозет, Хари — изръмжа той.

— Тия дето ги возиш, са големи мърлячи — реши той, плюейки шумно през борда. — Нямам никакво уважение към яхтата, ето какви са те.

Беше ми сварил кафе, толкова силно и ароматно, както можеше да го прави само той, и седнахме да го изпием в каюткомпанията. Чъби се мръщеше непрекъснато над чашата си и сърбаше парещата черна течност. Искаше да ми каже нещо.

— Как е Анджели?

— Задоволява вдовиците на Равано — изръмжа той. Островът не предлага достатъчно работни места за всички годни за работа млади мъже, така че повечето от тях заминават с тригодишни трудови договори за остров Равано, където има американска космическа станция и военновъздушна база. Оставят сами своите млади жени, наричани „вдовиците на Равано“, а островитянките са доста известни с топлата си кръв и твърде свободните си нрави.

— Тоя Анджели съвсем ще оглупее от чукане, от понеделник е денонощно при тях.

Усетих, че в недоволството му има нещо повече от завист. Мисис Чъби го държеше съвсем изкъсо. Продължаваше да сърба шумно от кафето си.

— Как са клиентите ти, Хари?

— Плащат ми добре.

— Но ти не ловиш риба, Хари — вдигна поглед към мен той. — Наблюдавам те от кулата на върха, човече, вие не ходите към пролива, а се въртите около брега.

— Точно така, Чъби — потвърдих аз и той се зае отново с кафето.

— Ей, Хари. Внимавай с тях. Бъди разумен и предпазлив, чуваш ли? Тия двамата са много лоши хора. Не познавам младия, но другите са много калпави.

— Ще внимавам, Чъби.

— Нали познаваш новото момиче в хотела, Марион? Онази, дето дойде тук на сезонна работа? — кимнах утвърдително — тя бе хубавичко и доста крехко момиче с чудесни дълги бедра, около деветнайсетгодишна, с лъскави черни коси, луничаво лице, дръзки очи и дяволита усмивка. — Та снощи е била с русия, онзи със зачервеното лице.

Знаех, че Марион понякога съчетава работата с удоволствието и предлага на избраните гости на хотела услуги, които съвсем не влизат в задълженията ѝ. Но на острова подобни изяви съвсем не се смятаха за позорни.

— Е, и? — насърчих го аз.

— Причинил ѝ е болка, Хари. Доста лошо я е наранил — посръбна отново от кафето си Чъби. — После ѝ е дал много пари, за да не се оплаче в полицията.

Намразих още повече Майк Гътри. Само някакво животно може да си позволи подобно нещо с момиче като Марион. Познавах я добре. Тя имаше някаква по детски невинна представа за живота, поради която безразборните ѝ връзки изглеждаха странно трогателни. Спомних си, че бях решил да убия някой ден Гътри, и се опитах да не забравя решението си.

— Те са лоши хора, Хари. Реших, че ще е най-добре да ти го кажа.

— Благодаря ти, Чъби.

— И не им разрешавай да цапат така „Танцуващата“ — укорително добави той. — Ами че каютата и палубата приличаха на кочина.

Чъби ми помогна да докарам „Танцуващата“ до Адмиралтейския кей и си тръгна към вкъщи, продължавайки да си мърмори навъсено. По пътя се размина с идващия насреща му Джими, на когото отправи такъв неприязнен поглед, че онзи би трябвало да замръзне на място.

Джими беше сам, прясно обръснат и със самодоволен вид.

— Здравей, капитане — извика той, докато се качваше на палубата, а аз го поведох към каютата и сипах кафе за двама ни.

— Мистър Матерсън ми каза, че си имал някакви въпроси към мен, вярно ли е?

— Вижте какво, мистър Флечър, трябва да знаете, че не исках да ви обидя, когато не ви говорех. Но причината не беше в мен, а в другите.

— Ясно — рекох аз. — Всичко е наред, Джими.

— Щеше да бъде много по-разумно да ви помолим да ни помогнете още от самото начало, вместо да се лутаме напосоки. Както и да е, сега вече те изведнъж решиха, че трябва да се обърнем към вас.

Току-що ми каза повече, отколкото си представяше, а пък аз си промених мнението за младия господин Джеймс. Стана ми ясно, че той притежава информация, която не е споделил с останалите. Тя бе неговата застраховка и той вероятно бе настоял да ме види насаме, за да запази полицата си непокътната.

— Капитане, търсим един остров, точно определен остров. Извинете ме, но не мога да ви кажа защо.

— Няма значение, Джими. Всичко е наред — успокоих го аз, но изведнъж се замислих: „Но какво ще спечелиш ти, Джеймс Норт? Какво ще ти дадат ония от глутницата, след като веднъж ги заведеш до този точно определен остров? Дали няма да бъде нещо много неприятно от алергията към пеницилина?“

Погледнах хубавото му младежко лице и почувствах необичайно топло чувство към него — вероятно заради младостта и невинността му, а може би и заради ентузиазма, с който се отнасяше към уморения и проклет стар свят. Завиждах му и го харесвах заради това, но не ме привличаше мисълта, че ще трябва да го видя заровен в калта.

— Джим, добре ли познаваш твоите приятели? — тихо го попитах аз, което явно го изненада, но после изведнъж стана предпазлив.

— Достатъчно добре — внимателно отвърна той. — Защо?

— Познаваш ги по-малко от месец — рекох, сякаш някой ми го беше казал, и изражението му потвърди предположението ми. — А аз съм срещал подобни хора през целия си живот.

— Не разбирам какво имате предвид, мистър Флечър — той вече бе настръхнал, защото му говорех като на дете, което никак не ме

харесваше.

— Виж какво, Джим. Забрави за тая работа, каквато и да е тя. Зарежи я, върни се в магазина си и се заеми с фирмата си.

— Но това е лудост — рече той. — Вие нищо не разбирате.

— Разбирам, Джим. Наистина разбирам всичко. Вече съм вървял по същия път и го познавам много добре.

— Мога и сам да се погрижа за себе си. Не се тревожете за мен.

Въпреки загара личеше, че се е изчервил, а сивите му очи заблестяха предизвикателно. Продължихме да се гледаме още известно време и ми стана ясно, че само си губя напразно времето и нервите. Ако някой ми беше заговорил по същия начин, когато бях на неговата възраст, щях да реша, че е изкуфял.

— Добре, Джим — реших аз, — няма да ти говоря повече, но знаеш какви са правилата. Просто действай хладнокръвно и без да бързаш, нищо повече.

— Добре, мистър Флечър — явно започваше да се отпуска, защото на лицето му се появи очарователна и предразполагаща усмивка. — Все пак ви благодаря.

— Разкажи ми сега за острова — предложих аз, а той огледа каютата.

— Хайде да се качим на мостика — предложи той, а щом излязохме на открито, взе парченцето молив и бележника от планшета с морски карти, закачен над шкафчето до щурвала.

— Според моите изчисления островът е разположен на около шест до десет мили от африканския бряг и между десет и трийсет мили на север от устието на река Ровума...

— Но това обхваща дяволски огромно пространство, Джим, както може би си забелязал през последните дни. Какво друго знаеш за него?

Той се поколеба още малко, преди да сложи скъпернически на масата още няколко чипа. Взе молива и дръпна една хоризонтална черта върху бележника.

— Морското ниво... — поясни той. След това надраска над чертата някакво неправилно очертание, започващо от ниското, а после издигащо се рязко в три отделни хълма, преди да завърши с отсечен край. — Ето така изглеждат очертанията му откъм морето. Трите

хълма са от вулканичен базалт — стръмни скали с оскъдна растителност.

— Тримата старци — веднага разпознах острова аз, — но изчисленията ти са доста погрешни — разстоянието от брега е някъде около два̀сет мили...

— Но се вижда от сушата, нали? — нетърпеливо попита той.

— Няма начин да не се вижда.

— Естествено, от върховете на хълмовете се вижда надалече — потвърдих аз, а той откъсна листчето от бележника, нахъса го внимателно на парченца и ги пусна във водата.

— Колко на север е от реката? — извърна се с лице към мен Джими.

— Без да съм съвсем точен, около шейсет-седемдесет мили.

Това го накара да се замисли.

— Да, може и да е толкова. Почти съвпада, но зависи колко ще ни трябва да... — не довърши думите си, явно бе приел съвета ми да се владее. — Можете ли да ни закарате дотам, капитане?

Кимнах с глава.

— Но преходът е дълъг и най-добре ще бъде да се подготвите за преспиване на борда.

— Ще отида да взема и другите — реши той, станал отново нетърпелив и развълнуван. Но щом стъпи на кея, се обърна към мостика.

— А за острова — как изглежда и всичко останало, няма да кажете на никой, нали?

— Дадено, Джим — усмигнах му се аз. — Бъди спокоен.

Заслизах от мостика, за да погледна флотската карта. Тримата старци бе най-високата точка на подводните скали от базалт — дълъг и як риф, простиращ се успоредно на сушата в продължение на двеста мили. Веригата се губеше под водата, но на места правилно очертаният ѝ релеф се подаваше над повърхността сред пръснатите безразборно коралови и пясъчни островчета и плитчини.

Островът беше отбелязан като необитаем и безводен, а измерените дълбочини показваха множество дълбоки протоци през рифовете наоколо. Макар че бе доста на север от редовните ми преходи, аз бях стигал дотам предишната година, когато бях нает от експедиция на морски биолози от Калифорнийския университет,

изучаващи размножителния период на зелените костенурки, изобилстващи в околните води.

Три дни живяхме на палатки на острова, разположен от другата страна на пролива пред Тримата старци, в чиято закътана лагуна през цялата година имаше стоящи на котва риболовни кораби, а от рибарския кладенец сред палмите черпехме леко солена, но годна за пиене вода. Ако се погледнеше към Тримата старци откъм закотвените кораби, очертанията им бяха същите, каквито бе нарисувал Джими, и затова ги разпознах веднага.

Половин час по-късно пристигна цялата група. Върху покрива на таксито бяха натоварили обемист вързоп с екипировка, покрит със зелено брезентово платнище. Наеха двама от мотаещите се наоколо островитяни да им пренесат вързоба, както и спалните чували, които бяха нарамили, и тръгнаха по кея към мястото, където ги очаквах.

Оставиха брезентовия вързоп върху предната палуба, без да го разопаковат, а аз не ги попитах нищо. Лицето на Гътри бе започнало да се лющи на ивици от изгоряла кожа, които разкриваха мокреци кървавочервени рани. Той беше се намазал с някакъв бял крем. Представих си го как бие малката Марион в апартамента си в „Хилтън“ и му се усмигнах:

— Много добре изглеждаш, не ти ли е идвало наум да участваш в конкурса „Мис Свят“?

Той ме изгледа кръвнишки изпод широкополата си шапка и зае мястото си на стола на палубата. Докато плавахме на север, пиеше бира направо от кутиите и след като ги изпразнеше, ги използваше за мишени. Стреляше с големия си пищов по наредените на кърмата кутии, които се катурваха и цопваха в дирята на „Танцуващата“.

Малко преди пладне връчих на Джими щурвала и слязох до тоалетната под палубата. Заварих Матерсън да отваря барчето и да вади бутилката джин.

— Колко има още? — попита той, лъснал от пот въпреки климатичната инсталация.

— Около час и нещо — отвърнах аз и реших, че Матерсън ще вземе да се пропие, след като още от обяд се хваща за шишето. И тъй като джинът беше го поразмекнал, а аз никога не изпускам удобния случай, измъкнах от него още триста долара като аванс от хонорара ми, преди да се кача на мостика и да поведе „Танцуващата“ по последната

отсечка от плаването — през северния проток, водещ към Тримата старци.

Трите върха изникнаха заплашително сред горещата мараня като някакви сиви призраци, увиснали безплътно над протока.

Джими наблюдаваше върховете през бинокъла си, а после го свали и се обърна възхитен към мен.

— Ето го, капитане — каза той и забърза надолу към каютата. Тримата изскочиха на предната палуба, минаха край увития с брезент товар и застанаха рамо до рамо на бордовата ограда, вперили очи над развълнуваното море по посока на острова, докато аз внимателно пълзях нагоре по протока.

Приливът ни тласкаше по протока, а аз нямах нищо против неговата помощ, за да достигнем източния край на Тримата старци, където да акостираме на брега под най-близкия връх. Край бряг като тукашния най-големият пад след прилива е седемнайсет фута и е съвсем неразумно да се остава в плитките води при отлив. Като нищо можеш да се намериш на сухо, след като нивото на водата под кила спадне.

Джими взе ръчния ми компас и го пъхна в раничката си при картата, термоса с леденостудена вода и шишенцето със сол на таблетки, което взе от аптечката. Докато се промъквах внимателно по посока на брега, Джими и Матерсън си събуха обувките и панталоните.

Щом като килът на „Танцуващата“ се блъсна леко в твърдия бял пясък на брега, аз им викнах:

— Готово, тръгвайте.

Джими тръгна пръв по стълбата, която им спуснах от борда на „Танцуващата“. Водата стигна чак до подмишниците им и Джеймс държеше раницата над главата си, докато газеха към брега.

— Два часа! — извиках подире им аз. — Ако се забавите повече, можете да спите на брега. Щом почне отливът, няма да дойда да ви взема.

Джими махна с ръка и се усмихна. Включих на задна скорост и поех внимателно назад, докато двамата се добраха до брега и започнаха да скачат несръчно на един крак, за да надянат панталоните и обувките си, а после се отправиха към палмовата горичка и изчезнаха от погледа ми.

След като се повъртях в кръг в продължение на десет минути, занитайки в чистата като на планински поток вода, аз открих необходимата ми по-голяма дълбочинка и хвърлих котва с по-малка тежест.

Докато Гътри ме следеше с интерес, надянах леководолазни очила и ръкавици и скочих през страничния борд с мрежичка за стриди и яка гумена палка в ръце. Дълбочината беше около четирийсет фута и останах приятно изненадан, че все още можех да поема достатъчно въздух, за да се спусна и да напълня цяла мрежа с едри миди само с едно гмуркане. Почистих ги от черупките на носа на яхтата, а после, сещайки се за натякванията на Чъби, изхвърлих отпадъците зад борда и измих палубата, преди да сваля в камбуза цяла кофа с вкусното им месо. Сложих мидите в тенджерата от огнеупорно стъкло заедно с вино, чесън, сол и счукан черен пипер, като добавих само една щипка лют пипер. Включих газовия котлон на тих огън и сложих капака на тенджерата.

Когато се върнах на палубата, Гътри все още седеше на стола.

— Какво става, шефе, да не би да скучаеш? — загрижено попитах аз. — Няма ли някое момиченце за бой? — очите му се присвиха замислено. Разбрах, че се чуди откъде ли съм научил.

— Много ти е голяма устата, Брус. Но един хубав ден някой ще вземе да ти я затвори — разменихме си още няколко любезности все в същия дух, но така успяхме да убием времето, докато към брега не се зададоха две далечни сенки, които замахаха и завикаха високо. Грабнах куката и тръгнах да ги изтегля на борда.

Щом се покачиха на борда, те веднага извикаха Гътри и тримата се събраха на предната палуба за поредното си заседание. Всички бяха развълнувани, а най-много — Джими, който ръкомахаше и сочеше към протока, говорейки тихо, но много разпалено. Очевидно бяха постигнали пълно единодушие, но когато свършиха със съвещанието си, оставаше само час до залеза и аз отказах да се съглася с увещанията на Матерсън, който искаше да продължи още същата вечер с проучванията си. Нямах никакво желание да се лутам в мрака, когато започнеш отливът.

Подкарах неумолимо „Танцуващата“ към безопасните води на лагуната отвъд протока, а когато слънцето потъна зад сияйния хоризонт, яхтата вече се полюшваше успокоена, придържана от двете

тежки котви, а аз седях на мостика и се наслаждавах на последните отблясъци на деня и на първото си уиски за вечерта. В каютата отдолу тримата продължаваха с безконечните си спорове и предположения. Не им обръщах никакво внимание, като дори не си направих труда да употребя вентилатора, докато първите комари не се зададоха откъм лагуната и не започнаха да вият около ушите ми. Слязох долу и щом влязох, разговорът им секна изведнъж.

Разбърках соса и поднесох тенджерата с мидите заедно с печени батати и салатата от ананаси, а те залапаха в пълно мълчание.

— Господи, даже и сестра ми не може да готви така — възкликна накрая Джими. Усмихнах му се. Аз имам доста високо мнение за моите кулинарни способности, а младият Джеймс несъмнено беше чревоугодник.

Събудих се след полунощ и излязох на палубата, за да проверя котвите на „Танцуващата“. Всичко беше наред и аз поостанах, за да се полюбувам на луната.

Нощта бе потънала в дълбока тишина, нарушавана единствено от тихия шепот на плискащите се в борда на „Танцуващата“ вълни, чиито гигантски талози прииждаха мощно откъм открития океан и се разбиваха, плискайки бяла пяна върху Топовния риф. Името му бе подходящо измислено, защото разнасящият се дълбок тътен ехтеше също като мощния залп на тежко оръдие.

Луната обливаше протока със сребърните си лъчи, на чиято трепкаща светлина голите темета на върховете на Тримата старци блестяха като слонова кост. Под тях носещите се откъм лагуната нощни изпарения се гърчеха и виеха като изтерзани души.

Внезапно усетих някакво шумолене зад себе си и се извърнах рязко. Гътри тайно беше вървял подире ми като ловуващ леопард. Облечен бе само в чифт спортни гащета, а мускулестото му стройно тяло се белееше под лунната светлина. Взел бе едрокалибрения си черен пистолет, който се поклащаше в отпуснатата му до дясното бедро ръка. Изгледахме се напрегнато за миг, но после се успокоих.

— Виж какво, миличък, ще трябва да се откажеш. Никак не си падам по теб — изрекох аз, но кръвта ми кипеше и гласът ми прозвуча дрезгаво.

— Когато му дойде времето, Флечър, ще те разпоря целия с ея тая играчка — ухили се той и повдигна оръжието си.

Закусихме преди изгрев-слънце и аз си взех чашата с кафе на мостика, за да го изпия там, докато се промъквахме по протока към открито море. Матерсън остана в каютата, а Гътри се разположи на стола си на палубата. Джими стоеше до мен и ми обясняваше какво трябва да направим през деня.

Обзет от възбуда, той приличаше на младо ловджийско куче, което се разтреперва цялото, щом веднъж усети миризмата на птицата.

— Искам да направя още някои изчисления за разстоянието от върховете на Тримата старци — обясни той. — Ще използвам ръчния ви компас и после ще ви кажа посоката.

— Кажи ми какви са ориентирите, Джим, а аз ще открия посоката и ще ви закарам на мястото — предложих аз.

— Хайде да го направим, както искам аз, капитане — упорито настоя той, а аз не успях да прикрия раздражението си, когато му отговорих:

— Добре, щом така иска шефът на разузнаването.

Той се изчерви и отиде до левия борд, за да изчисли с компаса местоположението на върховете. Заговори ми отново чак след десетина минути:

— Можем ли да завием два румба наляво, капитане?

— Разбира се, че можем — усмихнах му се аз, — но тогава ще заседнем в плитчините на Топовния риф и яхтата ще се разцепи на две.

Изминаха още два часа в несигурно криволичене през плетеницата от рифове, преди да насоча „Танцуващата“ по протока към откритото море и да завия обратно, за да се приближим към Топовния риф откъм изток.

Всичко приличаше на детската игра „топло и студено“, тъй като предпазливият Джими не се решаваше да ми каже направо двете най-важни указания, по които щях да насоча „Танцуващата“ към търсеното от него място.

Вълните тук се носеха като на величествено шествие по посока на брега, ставайки все по-високи и по-мощни при допира си с наклоненото дъно. „Танцуващата“ се люшкеше и мятеше по повърхността им, докато се промъквахме край външния риф.

Там, където вълните се срещаха с преградата от корали, тяхното достолепие внезапно преминаваше в ярост и те кипваха и издигаха страховити стълбове от водни пръски, разбиващи се с бясна сила върху

рифа след гръмкия сблъсък. После се отдръпваха назад, оголвайки чудовищните черни зъбери, а побелялата вода клокочеше и се пенеше край коралите, докато не се зададеше следващата вълна, изгърбила огромното си гладко туловище за нов пристъп.

Джими ме насочваше право на юг, изисквайки постоянен курс в близост до рифа, а аз усещах, че сме много близо до целта. Следейки компаса, той се взираше нетърпеливо ту към един, ту към друг от върховете на Тримата старци.

— Продължавайте същия курс, капитане — извика той. — Само намалете скоростта при следващия пролом.

Погледнах напред, откъсвайки очи за няколко секунди от опасните корали и проследих пристъпа и разбиването на следващата вълна, която оставаше непроменена някъде на около петстотин ярда пред нас. Там вълната запазваше очертанията си и продължаваше необезпокоявана към сушата. Краищата ѝ се разбиваха в коралите наоколо, но именно в същата точка челото ѝ оставаше непокътнато.

И изведнъж си спомних за хвалбите на Чъби.

„Бях едва деветнайсетгодишен, когато извадих първия си голям костур от падината при Топовния пролом. Никой не се нави да лови с мен — но не им се разсърдих. Повече там не стъпвам, защото поне малко съм поумнял.“

Изведнъж разбрах, че сме се отправили именно към Топовния пролом. Опитах се да си припомня какво точно ми бе казал Чъби.

„Ако го приближаваш откъм морето около два часа преди прилива, дръж курс право към центъра на пролома, докато не се изравниш вдясно с огромния корал, подобен на стара умна глава, веднага ще го забележиш, мини колкото се може по-близо до него, а после завий рязко надясно и ще се намериш в една огромна дупка, закътана зад главния риф. Колкото си по-близо до гърба на рифа, толкова по-добре, мой човек...“ Добре си спомних как разприказвалият се тогава в бара на „Лорд Нелсън“ Чъби се хвалеше, че е един от малцината, които са минавали през Топовния пролом. „Никаква котва не може да те задържи там, трябва да виснеш върху греблата, за да спреш на място в пролома — дупката там е дълбока, мой човек, много дълбока, ама пък костурите са големи, та големи. Веднъж хванах четири парчета, най-малкото от които беше триста фунта. Можех да хвана още, но трябваше да се махам. При Топовния

пролом не можеш да останеш повече от час след прилива — водата се засмуква през него, като че ли проклетото море е клозетно казанче и са му дръпнали верижката. Излизаш по същия начин, по който си влязъл, ама на излизане ти трябва по-жежка молитва — щото на борда си имаш цял тон риба, а водата под кила ти е десет фута по-малко. Има още един изход през протока в задната част на рифа, но за него даже не ми се говори. Само един път съм го опитвал.“

А сега се носехме право към пролома и Джими ни водеше към зиналата му паст.

— Добре, Джими — извиках аз. — Дотук сме — дадох газ и промених курса, насочвайки се към открито море, и чак тогава се извърнах към побеснелия от гняв Джими.

— Но ние почти бяхме стигнали — избухна той. — Можехме да се приближим още малко.

— Някакви недоразумения ли имаш, малкият? — провикна се Гътри откъм каютата.

— Не, всичко е наред — викна в отговор Джими, а после се извърна ядосано към мен. — Но нали се споразумяхме, мистър Флечър...

— Нека да ти покажа нещо, Джеймс... — и го поведох към окачената карта. Върху флотската карта проломът бе лаконично отбелязан с едно-единствено означение от трийсет клафтера, без никакво наименование и без никакви указания за плаване във водите му. Нанесох бързо с молив местоположението на двата крайни върха на Тримата старци спрямо пролома, а после измерих с транспортир ъгъла между тях.

— Точен ли съм? — попитах аз, а той се втренчи в изчисленията ми.

— Точно е, нали? — настоях аз и той кимна с неохота.

— Да, точно там е мястото — потвърди Джими, а аз започнах да му разказвам всичко, което знаех за Топовния пролом.

— Но ние трябва да се доберем дотам — рече той, когато свърших, сякаш не бе чул нито дума.

— В никакъв случай — отсякох аз. — Единственото място, от което се интересувам сега, е Гранд Харбър на остров Сейнт Мери — и поех курс към острова. Според мен взаимоотношенията ми с тях бяха приключили.

Джими се спусна по стълбата и се появи след няколко минути с подкрепление — Матерсън и Гътри, — като и двамата изглеждаха побеснели от гняв.

— Само ми кажете да откъсна ръката на това копеле, а после ще го пребия до смърт с нея — с наслада изрече Гътри.

— Хлапакът твърди, че се отказвате — любопитства Матерсън. — Но това не може да е вярно, нали?

Обясних още веднъж какви са опасностите при Топовния пролом и те веднага отрезняха.

— Закарайте ме колкото се може по-близо — аз ще преплувам останалата част — примоли се Джими, но аз отговорих направо на Матерсън:

— Но така е съвсем сигурно, че ще го загубите. Нали не искате подобен риск?

Той не ми отговори, но разбрах, че Джими е прекалено ценен за тях, за да предприемат подобен риск.

— Нека да опитам — настоя Джими, но Матерсън поклати ядосано глава.

— Ако не можем да влезем в пролома, нека поне да обиколя рифа с шейната — продължаваше Джими, а аз разбрах какво караме на предната палуба под брезентовото платнище.

— Само да обиколя няколко пъти край челото на рифа и да мина край входа на пролома — умолително каза той, а Матерсън погледна въпросително към мен. Подобни възможности не се удават така често, поднесени на сребърен поднос. Знаех, че мога да прекарам „Танцуващата“ на една плюнка разстояние от корала, без да се излагам на опасност, но смръщих загрижено вежди.

— Опасността е дяволски голяма — но ако се договорим за още известна сума, която да покрие риска...

Хванал бях Матерсън натясно и го принудих да ми плати извънредно за още един ден — петстотин долара, предварително платени.

Докато уреждахме плащането, Гътри помагаше на Джими да развие шейната и да я занесе назад към каютата.

Скрих пачката банкноти и тръгнах към кърмата, за да приготвя въжетата за буксир. Шейната беше красиво изработен тобоган от неръждаема стомана и пластмаса. На мястото на плъзгачите за сняг

бяха поставени къси перкообразни лостове, кормило и подводни криле, управлявани чрез къса ръчка, монтирана под закриващия пилота щит от фибростъкло.

На носа ѝ имаше халка за буксирното въже, с което щях да я тегля в килватера на „Танцуващата“. Джими щеше да легне по корем зад прозрачния щит, дишайки от въздуха под налягане в двата резервоара, вградени към шасито на шейната. Върху командното табло имаше уреди, показващи дълбочината и налягането, както и компас с хронометър. С лоста за управление Джими можеше да контролира дълбочината на потапяне на шейната и да завива наляво и надясно край кърмата на „Танцуващата“.

— Прекрасна изработка — забелязах аз и се изчервих от удоволствие.

— Благодаря, капитане, сам съм си я правил — отвърна той, навличайки непромокаемия костюм от плътна черна неопренова гума, и докато оправяше качулката си, аз се наведох да прочета името на производителя върху шасито на шейната, запаметявайки написаното:

Произведено от „Норт Ъндъруотър Уърлд“, ул.
„Павилиън Аркейд“ № 5, БРАЙТЪН, СЪСЕКС

Исправих се, щом главата му се промуши през отвора на качулката.

— Пет взела е подходящата скорост за буксира, капитане. Ако поддържате разстояние петстотин ярда от рифа, аз ще мога да се отклонявам встрани и да следвам очертанията на корала.

— Чудесно, Джим.

— Ако подам жълт сигнал, не му обръщайте внимание, просто означава, че съм намерил нещо и по-късно ще се върнем отново на същото място — но ако подам червен, значи съм в опасност, опитайте се да ме отдалечите от рифа и да ме измъкнете на борда.

Кимнах с глава.

— Имаш три часа — предупредих го аз. — После ще започне отливът и ще трябва да се махаме от пролома.

— Времето е напълно достатъчно — съгласи се той.

Гътри и аз прехвърлихме шейната през борда и тя потъна във водата. Джими се спусна след нея и се настани зад щита, проверявайки уредите, намествайки маската за очите и продухвайки маркуча на дихателния апарат. Задиша шумно и ми даде знак с повдигнат палец.

Покачих се бързо на мостика и дадох пълен напред. „Танцуващата“ набра скорост, а Гътри отпуснаше зад кърмата дебелото найлоново въже, докато шейната се отдалечаваше назад. Въжето се опъна на цели сто и петдесет ярда и чак тогава шейната подскочи и тръгна на буксир.

Джими махна с ръка, а аз подкарах с постоянна скорост от пет възела. Направих широк кръг, а после свих към рифа, пресичайки напърно вълните така, че „Танцуващата“ затрепери ужасно.

Джими махна отново с ръка и видях, че натиска напред лоста за управление. Около страничните перки на шейната забълбука бяла пяна и носът ѝ внезапно се гмурна надолу, след което изчезна под повърхността. Ъгълът на найлоновото въже рязко се промени, щом шейната тръгна надолу, а после пое встрани по посока на рифа.

Напънът върху въжето го накара да затрепери, като забила се в целта стрела, а от нишките му захвърчаха струйки вода.

Плавахме бавно, успоредно на рифа, обикаляйки пролома. Следях предпазливо корала, избягвайки всякакви рискове, и си представях как Джими се носи безшумно под повърхността далеч надолу към дъното, криволичейки наляво-надясно, за да избегне високата стена от подводен корал. Сигурно усещането беше вълнуващо и аз му завидях, решавайки да направя едно кръгче с шейната, когато ми се удаде възможност.

Приблжихме се точно срещу пролома, задминахме го и точно тогава Гътри се развика. Погледнах бързо зад кърмата и видях, че в дирята на яхтата подскача голям жълт балон.

— Намерил е нещо — викна Гътри.

Джими бе изхвърлил тънка корда с тежест, а прикрепената към нея лампичка бе осветила автоматично жълтия балон с въглероден двуокис за отбелязване на мястото.

Продължавах да напредвам неотклонно покрай рифа и след четвърт миля ъгълът на буксирното въже се изправи, а шейната изскочи на повърхността сред разплискалата се вода.

Отдалечих се на безопасно разстояние от рифа и слязох долу, за да помогна на Гътри да изтегли шейната.

Джими се покатери на палубата и когато свали защитната си маска, устните му трепереха, а сивите му очи блестяха от възбуда. Сграбчи ръката на Матерсън и го повлече към каютата, пръскайки морска вода на всички страни по любимата палуба на Чъби.

Гътри и аз навихме въжето и изтеглихме шейната на палубата. Качих се отново на мостика и подкарах бавно „Танцуващата“ към входа на Топовния пролом.

Преди да сме го стигнали, Матерсън и Джими се качиха на мостика. Вълнението на Джими беше се предало и на Матерсън.

— Хлапето иска да се опита да извади нещо — много добре знаех, че не трябва да питам какво ще вади.

— Колко е голямо? — попитах наместо това аз и погледнах часовника си. Разполагахме с час и половина до началото на насрещното течение, което щеше да се понесе през пролома.

— Не е много голямо... — успокои ме Джими. — Не повече от петдесет фунта.

— Сигурен ли си, Джеймс? Не е по-голямо, нали? — не му вярвах заради въодушевлението след всичките положени усилия.

— Кълна се.

— Искаш ли да поставим въздушен балон?

— Да, ще го издигна с въздушен балон и после ще го изтеглим надалече от рифа.

Насочих предпазливо „Танцуващата“ на заден ход към жълтия балон, който се клатушкаше игриво сред застрашителните коралови дълбини на пролома.

— Повече не мога да се приближавам — извиках надолу към палубата, а Джими ми махна с ръка, че ме е разбрал.

Той се затътри като патица назад към кърмата и заоправя екипировката си. Взел беше два въздушни балона, както и брезентовото покривало за шейната, омотано цялото с найлоново въже.

Видях, че проверява местоположението на жълтия балон с компаса на ръката си, после погледна отново нагоре към мен, преди да скочи заднешком зад кърмата, и изчезна.

Под кърмата се появи бяла ивица от равномерно издишвания въздух, която започна да се отдалечава по посока на рифа. Гътри

отпускаше завързаното за тялото му въже.

Задържах „Танцуващата“ на място, подавайки на преден и на заден ход и запазвайки разстоянието от сто ярда до южния край на пролома.

Изпусканияте от Джими мехурчета бавно се приближаваха към жълтия балон, а после силно забълбукаха до него. Той работеше под балона и аз си представих как закрепва празните въздушни балони към предмета с найлоновите връзки. Сигурно му беше доста трудно да закрепим обемистите балони заради течението, което засмукваше и влачеше встрани. След като веднъж закрепеше връзките, той можеше да започне да пълни балоните с въздух от кислородните бутилки.

Ако Джими бе точен в преценката си за размера на мистериозния предмет, нямаше да е необходимо да вкарва много въздух, за да го повдигне от дъното, а след като го избуташе нагоре, ние можехме да го изтеглим на безопасно място и да го качим на борда.

Успях да задържа „Танцуващата“ на място в продължение на петдесет минути, а после съвсем внезапно на повърхността изскочиха туловищата на две лъскави зелени кълбета. Въздушните балони бяха изплували — значи Джими беше повдигнал плячката си.

Веднага щом изплуваха напълнените балони, до тях се появи обвитата му с качулка глава и той вдигна право нагоре дясната си ръка. Даваше ни знак да започнем да теглим на буксир.

— Готови? — извиках към палубата на Гътри.

— Готови!

Той бе затегнал въжето и аз потеглих предпазливо от рифа, пълзейки съвсем бавно, за да не закача балоните и да ни ги пробия.

На петстотин ярда от рифа изключих от скорост и тръгнах да помогна да изтеглим плувеца и огромните му въздушни балони.

— Стой на мястото си — изръмжа ми Матерсън, щом се приближих към стълбата, а аз свих рамене и се върнах зад щурвала.

„Да вървят по дяволите“, рекох си аз и запалих пурата си, но не можех да се отърва от гложещото ме любопитство, докато те се трудеха с въздушните балони и ги изтегляха към носа на яхтата.

Помогнаха на Джими да се покачи на борда, а той свали от раменете си тежките кислородни бутилки, отпускайки ги върху палубата, след което свали от лицето си предпазните очила.

Възбуденият му писклив глас се разнесе чак до мостика, където бях се надвесил над перилата.

— Ама че късмет! — викна той. — Та това е...

— Затваряй си устата! — предупреди го Матерсън и Джими млъкна, а тримата вдигнаха очи към мен, извъръщайки глави към мостика.

— Не ми обръщайте внимание, момчета — засмях се аз и размахвах весело пурата си. Те се извърнаха и се скупчиха един до друг. Джими зашепна, а Гътри се провикна „Мили Боже!“ и удари Матерсън по гърба, след което всички завикаха радостно, скупчени на перилата, и започнаха да дърпат нагоре въздушните балони с прикрепения към тях товар. Действията им бяха доста несръчни, защото „Ганцуващата“ се клатеше силно, а аз се надвесих от мостика, разяждан от любопитство.

Останах обаче напълно разочарован и раздразнен, когато установих, че Джими се е погрижил да увие пляквата си с брезентовото покривало за шейната. На борда се появи някакъв просмукан с вода раздърпан вързоп от брезент, увит отвсякъде с найлоново въже.

Очевидно беше тежък, защото виждах с какъв труд го измъкват, но не беше обемист — размерите му бяха на малък куфар.

Положиха го върху палубата и го заобиколиха с грейнали лица. Матерсън ми се усмихна.

— Е, добре, Флечър. Ела да хвърлиш един поглед.

Всичко беше добре изработено — той умело си играеше с моето любопитство. Внезапно ми се прищя да разбера какво са измъкнали от морето. Захапах пурата и се спуснах по стълбата, забързан към групичката мъже на носа. Бях на средата на предната палуба, съвсем на открито, когато усмихващият ми се Матерсън тихо рече:

— Сега!

Едва тогава разбрах, че съм попаднал в клопка и мозъкът ми започна да работи толкова бързо, че всичко останало ми се струваше да става с извънредно бавни движения.

Видях в ръката на Гътри зловещото черно туловище на едрокалибрения пистолет, който се прицелваше бавно в корема ми. Майк Гътри се прицелваше разкрячен с изпъната напред дясна ръка и

се усмихваше, докато примижаваше с пъстрите си очи и насочваше дебелото дуло.

Забелязах, че приятното младежко лице на Джими Норт се изкриви от ужас, видях го да посяга, за да хване пистолета, но все още усмихващият се Матерсън го изблъска грубо встрани и той залитна при поредното люшкане на „Танцуващата“.

Мислите ми бяха напълно ясни и бързи, но без никаква последователност, а представляваха просто сбор от светкавични образи. Помислих си колко ловко бяха успели да ме измамат — наистина работа на професионалисти.

Помислих си колко самонадеян съм бил, опитвайки се да се споразумея с глутницата вълци. За тях е по-лесно да те разкъсат, отколкото да преговарят.

Мина ми през ума, че сега ще се разправят и с Джими, който беше видял всичко. Намерението им сигурно е било такова още от самото начало. Съжалявах, че стана така. Бях започнал да харесвам хлапака.

Представих си мощния пръскащ се оловен куршум, изхвърлен от дулото и забиващ се в целта, блъскайки със сила от две хиляди фунта.

Показалецът на Гътри се присви върху спусъка и аз се хвърлих към бордовата ограда встрани, все още стискайки пурата със зъби, но знаех, че е твърде късно.

Пистолетът в ръката на Гътри подскочи силно нагоре, а аз видях, че дулото проблесна слабо на светлината на слънцето. Мощният трясък от изстрела и едрият оловен куршум ме застигнаха едновременно. Трясъкът ме заглуши и отхвърли главата ми назад, а пурата подскочи високо във въздуха, оставяйки опашка от искри. После ударът на куршума ме преви на две, изкарвайки въздуха от дробовете ми и ме повдигна във въздуха, пращайки ме назад върху оградата на борда.

Нямаше никаква болка, а само някакво силно зашеметяване. Чувствах го в гърдите, сигурен бях, че е там, и реших, че куршумът ме е разцепил на две. Знаех също така, че раната е смъртоносна, и очаквах, че мозъкът ми ще спре да работи. Очаквах, че ще загубя съзнание и че ще настъпи пълен мрак.

Но наместо това оградата ме посрещна в гърба и аз се превъртах през глава, политайки надолу, където морето ме обгърна веднага със

студената си прегръдка. Допирът с водата ме накара да се стегна и аз отворих очи, вирайки се през сребърните облачета от мехурчета и прозиращата през повърхността мека зеленикава светлина на слънцето.

Дробовете ми бяха без въздух, той бе изкаран от удара на куршума, а усещах подсъзнателно, че трябва да се добера до повърхността, за да поема дъх, но мисълта ми беше изненадващо бистра и знаех, че Майк Гътри ще ми пръсне черепа в мига, в който се покажа. Обърнах се и се гмурнах, ритайки несръчно. Скрих се под кила на „Танцуващата“.

Без въздух в дробовете усилието ми отне доста време, докато се промъквах бавно под белия гладък търбух на „Танцуващата“, но ритях отчаяно с крака, изненадан, че все още имам сили в тях.

Изведнъж ме обви пълен мрак сред облаче от тъмночервено и аз почти загубих ума си от ужас, решавайки, че съм ослепял напълно, докато внезапно разбрах, че тъмнината е от собствената ми кръв. Водата беше се оплескала от бликащата ми кръв. Нашарените като зебри рибки се впуснаха диво към кървавото петно и започнаха да го поглъщат алчно.

Опитах се да загреба, но лявата ми ръка не се помръдна. Тя висеше безжизнено до хълбока ми, а кръвта ме обвиваше целия като облак от дим.

Но дясната ми ръка бе достатъчно силна и успях да се промъкна под кила на „Танцуващата“, след което облекчено се измъкнах до ватерлинията ѝ от обратна страна.

Докато изплувах нагоре, мярнах буксирното въже да виси от кърмата и сграбчих с благодарност подмятащия се под повърхността на водата край.

Изскочих над водата под кърмата на „Танцуващата“ и поех жадно въздух, усещайки дробовете си изтръпнали от болка, а в устата си — вкуса на бакър, но вдишвах дълбоко.

Мозъкът ми все още работеше добре. Бях се скрил под кърмата, глутницата вълци бяха на носа, а карабината висеше под капака на машинното отделение в каюткомпанията.

Пресегнах се колкото можах нависоко и навих найлоновото въже около китката си, повдигнах колене и достигнах с пръстите на краката си гумения стрингер покрай ватерлинията на „Танцуващата“.

Знаех, че имам сили да направя само един опит, не повече. Трябваше да успея. Чувах гласовете им откъм носа, извисяващи се ядосано, докато се караха помежду си, но не им обърнах внимание, а напънах последните си сили.

Повдигнах се нагоре, подпирайки се на двата си крака и на здравата ръка. Погледът ми се размъти от усилието, а гърдите ми изтръпнаха от болка, но се измъкнах от водата и паднах върху перилата на кърмата, увисвайки като празна торба върху ограда от бодлива тел.

Останах няколко секунди така, докато погледът ми се проясни, усещайки тънката струйка кръв, стичаща се по хълбока и корема ми. Потеклата кръв ме накара да се стегна. Разбихах, че не ми остава много време, преди да се е изцедила напълно и да загубя съзнание. Скочих рязко и се впуснах бясно към каютата, но си ударих главата в облегалката на пейката и изпъшках от новопоявилата се болка.

Легнах на хълбок и огледах тялото си. Гледката ме ужаси, защото целият бях покрит с едри съсиреци кръв, а под мен се събираше локвичка кръв.

Забих нокти в палубата и се повлякох към каютата, добирайки се до изтривалката пред вратата. След ново върховно усилие успях да се закрепя изправен, увисвайки на едната си ръка и подпирайки се на вече немощните си и омекнали крака.

Надникнах край ъгъла на каютата към предната палуба, където тримата все още стояха, скупчени на носа.

Джими Норт се мъчеше да надене бутилките с кислород и да ги закрепят отново на гърба си, но лицето му беше се изкривило от ужас, а гласът му се разнесе пронизително, докато викаше към Матерсън:

— Вие сте долни кървави убийци. Ще сляза да го намеря. Ще открия тялото му и с божията помощ ще ви окача на въжето...

Колкото и да бях съсипан, усетих, че ме изпълва възхищение от смелостта на младия човек. Струва ми се, че той изобщо не е предполагал, че също е бил в черния им списък.

— Това беше убийство, хладнокръвно убийство — извика той и се извърна към бордовата ограда, намествайки защитната си маска.

Матерсън погледна към Гътри — младежът беше с гръб към тях и Матерсън кимна с глава.

Опитах се да извикам предупредително, но от гърлото ми не излезе никакъв звук, а Гътри пристъпи зад Джими. Този път не допусна никаква грешка. Допря дулото на едрокалибрения пистолет в тила на Джими и изстрелът му се заглуши от неопреновата гумена качулка на леководолазния костюм.

Черепът на Джими се сплеска, натрошен на парчета от забилия се тежък куршум, който излезе през стъклената плочка на маската за гмуркане сред облаче от стъклени отломки. Мощният тласък го събори през перилата и тялото му се прекатури отвъд борда. После настъпи тишина, сред която ехото сякаш се сля с шума на вятъра и водата.

— Тоя ще потъне — спокойно съобщи Матерсън. — Беше си сложил пояс с тежести — но ние по-добре да се опитаме да открием Флечър. Хич не ни трябва тялото му да изплува някъде с оная дупка в гърдите.

— Той се гмурна — копелето се гмурна, — не можах да го гръмна както трябва... — запротестира Гътри, но повече не можах да чуя. Краката ми се подвиха и се свлякох на палубата пред каютата. Гадеше ми се от болката, ужаса и от непрекъснатото капещата ми кръв.

Виждам съм всякакъв вид жестока смърт, но гибелта на Джими ме потресе както никога дотогава. Изведнъж ми се прииска да направя едно-единствено нещо, преди да е настъпила собствената ми жестока смърт.

Започнах да пълзя към капака на машинното отделение. Бялата палуба ми изглеждаше голяма колкото Сахара, а върху раменете си усещах тежката като олово огромна умора.

Чух стъпките им по палубата и шума от гласовете им. Бяха тръгнали назад към каютата.

„Само десет секунди, моля те, Господи, прошепнах аз. — Повече не искам“, но знаех, че няма никаква надежда. Те щяха да влязат в каютата много преди да съм се добрал до капака — но отчаяно се повлякох към него.

После стъпките им внезапно утихнаха, но гласовете им продължаваха да се чуват. Бяха се спрели и говореха на палубата, а аз изведнъж се успокоих, защото бях се добрал до капака за машинното.

Сега трябваше да се преборя с резетата. Те сякаш бяха се заклинили завинаги, а пък аз разбрах колко съм отпаднал, но усетих, че яростта ми дава сили и ще надвие умората.

Задърпах и заритах резетата и накрая ги разтворих. Превъзмогнах слабостта си и се надигнах на колене. Докато се изправях над капака, бялата палуба се изпръска с прясно бликнала червена кръв.

„Пукни от яд, Чъби“, без никаква връзка си помислих аз и повдигнах капака. Той се отваряше болезнено бавно, сякаш тежеше колкото цялата земя, а аз започнах да усещам първите пронизващи болки от разкъсващите се в гърдите ми наранени нишки плът.

Капакът се отвори назад с тежък тропот и гласовете откъм палубата веднага замлъкнаха, а аз си представих как се ослушват.

Легнах по корем и бръкнах отчаяно под обшивката, докато дясната ми ръка не напипа приклада на карабината.

— Хайде! — разнесе се висок призив и аз разпознах гласа на Матерсън, последван незабавно от забързани стъпки по палубата, насочващи се към каютата.

Задърпах немощно карабината, но тя сякаш беше се омотала в ремъците и се съпротивляваше на усилията ми.

— Господи! Цялата палуба е в кръв — извика Матерсън.

— Сигурно е Флечър — изкрещя Гътри. — Дошъл е през кърмата.

Точно тогава карабината се откачи и аз едва не я изпуснах в машинното отделение, но успях да я задържа и да я измъкна.

Седнах с карабината в скута си и натиснах предпазителя с палец. Очите ми се напълниха с пот и солена вода, щом вдигнах поглед към входа на каютата.

Матерсън пристъпи три крачки в каютата, без да ме забележи, но после се спря и зина срещу мен. Лицето му беше зачервено от тичането и възбудата. Щом видя карабината, вдигна ръце и ги разпери пред себе си, опитвайки се да се защити. Диамантът на малкия му пръст ми намигна весело.

Повдигнах с една ръка карабината от скута си и се изненадах от огромната ѝ тежест. Щом дулото се насочи към коленете на Матерсън, натиснах спусъка.

Карабината избълва внушителен залп от куршуми, придружен с продължителен страховит рев, а откатът изхвърли дулото нагоре, насочвайки плисналия огън от скута на Матерсън нагоре през корема и гърдите му. Куршумите го отхвърлиха назад към стената на каютата и

го разполовиха така, както острият нож изкормя корема на риба, докато той се тресеше в странен и несигурен предсмъртен танц.

Знаех, че не трябва да изпразвам пълнителя, тъй като ми оставаше да се разправа и с Майк Гътри, но някак си не можех да отпусна пръста си от спусъка и куршумите разкъсваха тялото на Матерсън, а после се забиваха и трошаха дървената преграда на каютата.

После изведнъж повдигнах пръста си. Пороят от куршуми спря, а Матерсън падна тежко напред.

Каятата се изпълни със смрад от изгорял барут и сладникава тежка миризма на кръв.

Гътри се втурна по стъпалата към каютата, приведен напред и с изпъната дясна ръка, той стреля веднъж към мен така, както бях седнал в средата на каютата.

Имаше достатъчно време, за да се прицели добре в мен, но избърза от страх, а и беше залитнал. Мощният изстрел ме оглуши, а едрокалибреният куршум профуча край бузата ми и отиде встрани. Откатът изхвърли нагоре пистолета, а докато го навеждаше за следващия си изстрел, аз се претърколих встрани и вдигнах карабината.

В цевта сигурно беше останал само един патрон, но в него ми беше късметът. Не се прицелих, а щом надигнах дулото, просто натиснах спусъка.

Куршумът се заби в свивката на десния му лакът, разкъсвайки ставата, а пистолетът отлетя през рамото му назад, плъзна се по палубата и тупна глухо в шпигатите на кърмата.

Гътри се извъртя встрани със странно изкривена и увиснала от разкъсаната става ръка и в същия миг ударникът изщрака в празния патронник на карабината.

Втренихме се един в друг, и двамата лошо ранени, но старата ни неприязън не беше изчезнала. Тя ми даде сили да коленича и да се затъртя към него, изпусвайки от ръка празната карабина.

Гътри изръмжа и се обърна, стискайки със здравата си ръка натрошения си лакът. Тръгна, залитайки, към лежащия в шпигатите пистолет.

Разбрах, че няма начин да му попреча. Раната му не беше смъртоносна и предполагах, че сигурно може да стреля и с лявата си

ръка, която не беше засегната. Все пак направих последен опит — прехвърлих се през трупа на Матерсън и се втурнах навън към палубата, достигайки я тъкмо когато Гътри се навеждаше да измъкне пистолета от шпигатите.

Тогава „Танцуващата“ ми се притече на помощ и заскача като див кон, разлюляна от случайна вълна. Гътри загуби равновесие, а пистолетът се плъзна встрани по палубата. Той се извърна да го докопа, но се подхлъзна върху изпръсканата от кръвта ми палуба и падна.

Строполи се тежко, затискайки под себе си простреляната ръка. Изкрещя от болка, извъртя се на колене и започна бързо да припълъзява към лъскавия черен пистолет.

Върху външната стена на каютата имаше шкафче за дългите рибарски куки, наредени една до друга като билиардни щеки. Прътовете им бяха дълги по десет фута, завършващи с яки остриета от неръждаема стомана.

Чъби беше изострил върховете им като скалпели. Направени бяха така, че да се забиват дълбоко в тялото на едрата риба, а при силен замах да откъсват главата от трупа. После рибата можеше да бъде изтеглена на борда с помощта на здравето найлоново въже, което бе прикрепено към всяка кука.

Гътри почти бе стигнал до пистолета, когато откачих скобата на шкафа и свалих една от куките.

Гътри вдигна пистолета с лявата си ръка, намествайки го в шепата си, и бе напълно зает с оръжието, а в същото време аз се надигнах отново на колене, вдигнах с една ръка куката и я запратих високо над превития му гръб. Щом куката прелетя над него, дръпнах рязко, забивайки стоманеното острие с цялата му дължина в ребрата му, докато лъскавият метал не потъна до извивката. Тласъкът го събори на палубата и пистолетът отново се изхлузи от ръката му, отнесен далеч встрани от клатушкането на яхтата.

Той започна да пици, надавайки висок мъчителен вой, защото стоманата бе проникнала дълбоко в тялото му. Напънах още по-силно с ръка, опитвайки се да забия острието в сърцето или белите му дробове, но куката се отчупи от дървения прът. Гътри се претърколи по посока на пистолета. Протегна се отчаяно да го сграбчи, а аз пуснах пръта и се пресегнах също така обезумяло към въжето, за да го задържа.

Някога бях гледал в един нощен клуб в хамбургския район Санкт Паули битката на две жени, борещи се в басейн с черна кал — и сега Гътри и аз правехме същото, само че вместо в кал ние се биехме в локви от собствената си кръв. Залитахме и се търкаляхме по палубата, безмилостно събаряни от люлеещата се по вълните яхта.

Гътри най-послед бе започнал да губи сили, свил здравата си ръка върху забитата в тялото му огромна кука, а при последвалия тласък на вълните успях да хвърля на шията му въжената примка и да се запъна здраво с единия си крак в долната част на палубната пейка. После напънах с последните остатъци от силата и волята си.

И изведнъж Гътри изпусна шумно дъх, езикът му увисна навън и тялото му се отпусна, краката му се изпънаха втвърдено, а главата му заподскача напред и назад, следвайки тласъците на „Танцуващата“.

Усетих безкрайно изтощение. Ръката ми сама се разтвори и изпусна въжето. Легнах по гръб и затворих очи. Мракът се спусна над мен като покров.

Когато дойдох в съзнание, усещах лицето си така, сякаш е било залято с киселина, устните ми бяха се надули, а жаждата ми бушуваше като горски пожар. В продължение на шест часа бях лежал с изложено на тропическото слънце лице и бях изгорял жестоко.

Извърнах се бавно на хълбок и изстенах немошно от непоносимата болка в гърдите. Полежах още малко в пълен покой, докато болката утихне, а после се заех да разгледам раната.

Куршумът бе преминал косо през бицепса на лявата ми мишница, без да засяга костта, и бе излязъл през триглавия мускул, оставяйки голяма дупка с разкъсани краища. А после веднага бе се забил странично в гръдния ми кош.

Пъшкайки сподавено от болка, открих и опипах с пръст раната. Тя бе зейнала над едно от ребрата. Напипах оголената с груби краища пукната кост, а там, където бе ударил и бе се сплескал куршумът, в набитата плът бяха останали отломки от олово и дребни костици. Минал бе и през големия гръбен мускул и излязъл под лопатката, оставяйки дупка с размери на малка чашка за кафе.

Отпуснах се на палубата, пъшкайки и опитвайки се да превъзмогна спазмите от гадене и виенето на свят. Докато опипвах раната, тя бе започнала да кърви отново, но поне ми стана ясно, че

куршумът не е проникнал в гръдната кухня. Все още имах някакъв шанс да оцелея.

Докато си почивах, огледах с помътнелия си поглед на какво приличам. Косата и дрехите ми бяха се втвърдили от засъхналата кръв, с която беше оплескана и цялата палуба — на спечени черни петна или на лъскави съсиреци.

Гътри лежеше по гръб с все още забитата в тялото му кука и увитото около шията му въже. Газовете в корема му вече бяха заработили, придавайки му подпухналия вид на бременните.

Надигнах се на колене и започнах да пълзя. Входът на каютата бе почти закрит от тялото на Матерсън, което куршумите бяха обезобразили, така сякаш е бил разкъсан от свиреп хищник.

Пропълзях през група и щом видях хладилния шкаф зад бара, установих, че скимтя на висок глас.

Пръхтейки и давейки се от нетърпение, изпих три кутии кока-кола, разливайки върху гърдите си от ледената течност, а след всяка глътка стенех от болка и поемах дълбоко дъх. После отново легнах да си почина. Затворих очи и просто ми се прииска да спя до безкрай.

„Но къде, по дяволите, съм аз?“ Въпросът ме стресна и ме накара да се осъзная. „Танцуващата“ се носеше без посока край някакъв злокобен бряг, осеян с рифове и плитчини.

Изправих се с мъка на крака и се добрах до оплесканата в кръв палуба.

Някъде в далечината се стелеше дълбоката пурпурна синева на Мозамбик, а над нея — кристалночистият хоризонт, на чийто фон се носеха огромни тумбести облаци, издигащи се към високото синьо небе. Отливът и вятърът ни бяха изтласкали далеч на изток, а в ширналото се наоколо открито море нямаше нищо опасно.

Краката ми се подвиха и кой знае колко време съм прекарал в сън. Когато се събудих, главата ми беше се избистрила, но раната ми беше се спекла жестоко. Всяко движение беше мъчително. Влачейки се по колене и подпирайки се с едната ръка, успях да се добера до банята, където имаше аптечка. Разкъсах ризата си и залях откритите рани с неразреден разтвор от акрифлавин. После ги бинтовах грубо и прикрепих превръзките с лейкопласт, доколкото можах, но усилието бе прекалено голямо за мен.

Главата ми отново се замая и аз се строполих в несвяст върху покрития с линолеум под.

Събудих се със замаяна глава и се чувствах немощен като новородено.

С огромни усилия успях да си направя превръзка през рамото за ранената ръка, а придвижването ми до мостика представляваше безкрайна поредица от виене на свят, болки и гадене.

Двигателят на „Танцуващата“ запали още при първото завъртане на ключа, но тя винаги си ми е била сладурана.

„Закарай ме у дома, миличката ми“, прошепнах аз ѝ включих автопилота. Насочих я по приблизително точния курс. „Танцуващата“ пое покорно по курса, а на мен отново ми причерня пред очите. Паднах на площадката на мостика с разкрячени крака и се предадох с радост на сладкия унес.

Вероятно съм се събудил от някое рязко движение на яхтата. Тя вече не подскачаше и не се люлееше от големите вълни край Мозамбик, а се плъзгаше в открито море. Вечерният здрач бързо падаше.

Примъкнах се вдървено към щурвала. И го направих тъкмо навреме, защото право пред мен сред настъпващия сумрак изникнаха очертанията на някаква суша. Изключих от скорост и спрях двигателя. Яхтата навлизаше в плитки води и се поклащаше леко. Разпознах сушата по очертанията ѝ — бях стигнал до остров Голямата чайка.

Тъй като бях поел курс малко по на юг, бях подминал протока на Гранд Харбър и бях се озовал пред най-южните пръснати малки атоли, влизащи в състава на Сейнт Мери.

Облегнах се здраво върху щурвала и проточих врат напред. Увитият в брезент вързоп все още лежеше върху предната палуба и изведнъж усетих, че трябва да се отърва от него. Не знаех защо точно трябва да го направя. Смътно усещах, че той е някакъв силен коз в играта, в която бяха ме въвлекли. Ясно ми бе, че е опасно да го закарам в Гранд Харбър посред бял ден. Заради него трима души бяха вече убити — а пък на мен самия половината от гърдите ми беше отнесена. Под платницето от брезент явно се криеше някаква зловеща магия.

Необходим ми бяха петнайсетина минути, за да се добера до предната палуба, като по пътя на два пъти ми прилоша. Когато допълзях до брезентовия вързоп, простенах високо.

В продължение на още половин час аз се мъчих немошно да отвия коравото платнище и да развържа здравите възли на найлоновото въже. Задачата ми бе почти непосилна, тъй като работех само с една ръка, а пръстите ми бяха толкова изтръпнали и немошни, че не можеха да се свиват достатъчно, а пък и отново започна да ми причернява пред очите. Страхувах се, че ще припадна, преди да съм изхвърлил вързопа от борда.

Легнах на хълбок и се опитах при последните лъчи на залязващото слънце да определя местоположението си спрямо острова, пресмятайки внимателно разстоянието до горичката от палми и най-високата точка на сушата.

После дръпнах плъзгащата се вратичка на бордовата ограда, през която обикновено изтегляме на палубата едрият улов, и пропълзях зад брезентовия вързоп — запънах и двата си крака върху му и го избутах през борда. Той падна, разплисквайки силно водата, чиито пръски обляха цялото ми лице.

Раните ми се отвориха отново от усилените напъни и раздърпаното ми облекло се просмукваше с прясна кръв. Повлякох се назад през палубата, но силите ми стигнаха дотук. Припаднах за последен път, когато се добрах до прага на каютата.

Събудих се от утринното слънце и от зловещо глухо грачене, но когато отворих очи, слънцето ми се стори засенчено и замъглено като при затъмнение. Зрението ми беше отслабнало, а когато се опитах да се помръдна, усетих, че не са ми останали никакви сили. Лежах сломен от изтощението и болките. „Танцуващата“ бе се наклонила под странен ъгъл и вероятно бе заседнала в плитчините край брега.

Вдигнах очи към такелажата над мен. Върху напречния щяг бяха кацнали три едри като пуйки черногърби чайки. Те извъртяха глави, за да ме огледат, а клюновете им бяха яркожълти и яки. Горната част на клюна завършваше с извивка в светлочервено. Гледаха ме с блестящите си черни очи и пърхаха нетърпеливо с пера.

Опитах се да извикам, за да ги прогоня, но устните ми не се помръдваха. Лежах напълно безпомощен, а знаех, че не след дълго ще се нахвърлят върху очите ми. Винаги нападат първо очите.

Едната от чайките се престраши и разпервайки криле, се спусна на палубата до мен. Прибра крилетата си и пристъпи няколко крачки, взирайки се в очите ми. Опитах се отново да извикам, но не издадох

никакъв звук, а птицата пристъпи отново, после опъна шията си, разтвори противния си клюн и нададе дрезгав заплашителен крясък. Усетих как цялото ми ужасно изнурено тяло се отдръпна страхливо от птицата.

Внезапно пронизителните крясъци на чайките се промениха и въздухът се изпълни с плясък на криле. Птицата, в която бях се втренчил, изкрещя отново, но вече разочаровано, и излетя, а пърхането от крилетe ѝ ме блъсна в носа, докато се издигаше.

После настъпи дълбока тишина, а аз лежах на силно наклонената палуба, борейки се с опитващите се да ме завладеят черни вълни на забравата. После неочаквано чух, че някой драска по борда.

Извърнах глава по посока на звука и в същия миг над нивото на палубата се подаде тъмно шоколадово лице, което се облеци насреща ми от два фута разстояние.

— Божичко! — прозвуча познат глас. — Ама вие ли сте, мистър Хари?

По-късно научих, че Хенри Уолас, един от ловците на морски костенурки от Сейнт Мери, бил излязъл на лов из атолите и когато станал от сламената си постеля, видял, че „Танцуващата по вълните“ е заседнала след отлива върху пясъчната ивица на лагуната и че наоколо ѝ се върти ято чайки. После прегазил пясъчния нанос и се покатерил през борда, за да надникне в касапницата, в която беше се превърнала палубата на „Танцуващата“.

Исках да му кажа колко съм му благодарен, че е дошъл, щеше ми се да му обещаая, че до края на живота му ще го черпя с бира — но наместо да проговоря, започнах да хлипам неудържимо, облян в сълзи. Нямах сили дори да се разплача.

— Е, заради някаква си драскотина — възкликна Макнаб. — Какво толкова е станало? — и вкара решително сондата.

Докато той правеше още нещо на гърба ми, изпъшках от болка, а ако имах сили, щях да стана от леглото и да вкарам същата сонда в най-подходящата за целта дупка в тялото му. Но само простенах безпомощно.

— Хайде де, докторе. Не са ли те учили, че има разни лекарства като морфин навремето, когато е трябвало да те скъсат на изпитите?

Макнаб се извърна с лице към мен. Той бе закръглен и с мораво лице, на около петдесет години, с посивяла коса и мустаци. Дъхът му беше достатъчен, за да ме упои.

— Хари, момчето ми, та морфинът струва пари, а ти как ще си платиш за лечението — чрез здравната си застраховка или ще покриеш всички разходи?

— Току-що се реших — ще си платя като частен пациент.

— И много добре си решил — съгласи се Макнаб. — При тия доходи, които имаш — той кимна на сестрата. — Тогава всичко е наред, скъпа, сложи на мистър Хари малко морфин, преди да продължим — докато я чакаше да приготви инжекцията, той продължи да ме успокоява. — Снощи ти преляхме шест банки чиста кръв, беше почти обезкървен. Изсмука я всичката като сунгер.

Е, никой не допуска, че на Сейнт Мери лекарският занаят ще се упражнява от някое от светилата на медицината. Склонен бях да повярвам на носещите се на острова слухове, че той е съдружник в погребалното бюро на Фред Кокър.

— Колко ще ме държите тук, докторе?

— Не повече от месец.

— Цял месец! — напънах се да се надигна, но двете сестри се впуснаха да ме задържат, което не изискваше голямо усилие. Едва ли можех да повдигна глава. — Не мога да си позволя цял месец. Господи, та сега сме в разгара на сезона. Следващата седмица очаквам нови клиенти...

Сестрата побърза да вземе спринцовката.

— ... Да не искате да се разоря? Не мога да си позволя да откажа на нито един клиент...

Сестрата ми заби иглата.

— Хари, приятелю, за теб сезонът е свършил. Вече няма да можеш да ловиш риба.

Той започна да вади парченцата от костта и оловото, докато си тананикаше весело. Морфинът премахна болката, но не и отчаянието ми. Ако „Танцуващата“ и аз пропуснем половината сезон, ние просто щяхме да се разорим. Отново бях изправен пред пълен провал. Господи, колко ги мразя пустите му пари!

Макнаб ме превърза със снежнобели бинтове и добави още сияйни перспективи:

— Подвижността на лявата ти ръка ще бъде ограничена, Хари. Вероятно винаги ще бъде леко вдървена и по-слаба, но пък ще можеш да показваш на момичетата хубавите си белези — той свърши с навиването на превръзката и се обърна към сестрата: — Сменяй превръзките на всеки шест часа, промивай раните с еузол и му давай обичайната доза ауреомицитин на всеки четири часа. Дай му три хапчета могадон довечера, а аз ще намина утре да го видя — обърна се усмихнат към мен, показвайки развалените си зъби изпод посивелите мустаци. — В коридора са се строили в очакване всички представители на реда и закона. Ще се наложи да ги пусна — събщи той, отправяйки се към вратата, но се спря и се усмихна отново. — Ама пък дяволски добре си се справил с ония юначаги, насякъл си ги като с права лопата. Добър стрелец си ти, Хари.

Инспектор Дейли бе се издокарал в безупречната си униформа в цвят каки, колосана и чиста, а кожените му колани и каишки бяха излъскани до блясък.

— Добър ден, мистър Флечър. Дойдох да чуя показанията ви. Надявам се, че ще имате достатъчно сили.

— Чувствам се прекрасно, инспекторе. Няма нищо по-хубаво от усещането, след като куршум е пробил гръдния ти кош.

Дейли се обърна към полицая, който го следваше, и му кимна да седне на стола до леглото ми, а докато сядаше и вадеше бележника си, младежът тихо рече:

— Съжалявам, че са ви ранили, мистър Хари.

— Благодаря ти, Уоли, но трябваше да видиш как изглеждат другите.

Уоли бе един от племенниците на Чъби, а аз давах прането си на майка му. Той бе едър и силен младеж с тъмнокафява кожа.

— Видях ги — усмихна се той. — Страшна работа!

— Ако сте готов, мистър Флечър — превзето се намеси Дейли, раздразнен от приказките ни. — Можем да започваме.

— Питайте — рекох аз, тъй като бях вече подготвен. Подобно на всички интересни истории моята щеше да бъде самата истина, с някои пропуски. Не споменах нищо за измъкната от Джеймс плячка, която бях потопил отново край остров Голямата чайка, нито пък обясних на Дейли в кой район сме се въртели. Той, разбира се, искаше да знае именно това, защото непрекъснато се връщаше към него.

— И какво търсеха те?

— Нямам представа. Много внимавах да не подразбера нещо.

— Къде ставаше всичко това? — настояваше той.

— Във водите отвъд Херинговия риф, на юг от протока Растафа — мястото беше на петдесет мили от пролома при Топовния риф.

— Можете ли да ни покажете точното място, където са се гмуркали?

— Мисля, че не, само в обсег от няколко мили. Просто изпълнявах разпорежданията им.

Дейли ухапа раздразнено тънките си мустачки.

— Добре де, вие твърдите, че са ви нападнали без предупреждение — аз кимнах утвърдително. — Защо са го направили — защо им е трябвало да ви убиват?

— Не сме го обсъждали. Нямах възможност да ги попитам — започвах да се изморявам и да се чувствам несигурен, а не исках да продължаваме, за да не направя грешка. — Когато Гътри започна да гърми по мен с неговото оръдие, реших, че не иска да разговаряме.

— Никак не е смешно, Флечър — сухо забеляза той, а аз натиснах бутона до леглото ми. Сестрата сигурно чакаше досами вратата.

— Сестро, много ми е зле.

— Ще трябва да си тръгвате, инспекторе — нахвърли се тя към двамата полицаи като квачка и ги изведе от стаята. После се върна и заоправя възглавниците ми.

Сестрата беше привлекателно малко създание с големи тъмни очи, а тънкото ѝ кръстче бе здраво пристегнато с колан, за да изпъкнат големите ѝ гърди, върху които бе закачила отличителните си знаци. Изпод дръзката ѝ сестринска шапчица надничаха разкошни кестеняви къдрици.

— Как се казвате? — дрезгаво прошепнах аз.

— Мей.

— Сестра Мей, как така не съм ви виждал досега? — попитах аз, докато тя се пресягаше през мен, за да подпъхне одеялото ми.

— Предполагам, че не сте гледали добре, мистър Хари.

— Е, сега вече виждам добре — предната част на кристално — бялата ѝ униформена блуза беше само на няколко инча от носа ми. Тя бързо се изправи.

— Говори се, че сте голям дявол — подхвърли тя. — Сега вече знам, че не са ме излъгали — усмивката ѝ не изчезваше. — А сега трябва да поспите. Силите ще ви потрябват пак.

— Да, тогава пак ще си поговорим — казах аз, а тя се засмя на глас.

През следващите три дни имах достатъчно време за размисъл, защото бяха забранили всякакви посещения, докато не се проведе служебното дознание. Дейли бе поставил един полицай да пази пред вратата на стаята ми, а аз изобщо не се съмнявах, че съм заподозрян в най-гнусно убийство.

Стаята ми беше прохладна и просторна, с добър изглед през обширните поляни към високите индийски смокини с тъмнозелени листа, а отвъд тях се извисяваха яките каменни стени на крепостта с разположените по бойниците топове. Храната беше добра, изобилстваща с риба и плодове, а сестра Мей и аз станавме добри, да

не кажа близки, приятели. Тя дори ми донесе тайно бутилка уиски „Чивас Рийгъл“, която криехме в подлогата. От нея научих, че целият остров изгаря от любопитство да разбере нещо за докарания с „Танцуващата по вълните“ товар в Гранд Харбър. Съобщи ми, че са погребали Матерсън и Гътри в старото гробище още на втория ден. Трупите не издържат дълго на подобни географски ширини.

През тия три дни реших, че потопеният от мен вързоп край Голямата чайка е най-добре да си остане там. Досещах се, че отсега нататък очите на мнозина ще започнат да ме следят и че ще бъда в доста неизгодно положение. Не знаех кой и защо ще ме следи. Налагаше се да изчезна за известно време, докато не подразбера откъде може да дойде следващият куршум. Играта не ми харесваше. Можеха да ме оставят без никакви козове, а на мен ми се щеше аз да раздавам картите.

Мислех си често и за Джими Норт и всеки път, когато се улавях, че се натъквавам ненужно, се опитвах да си внуша, че не ми е бил близък и че смъртта му не ме засяга, но без успех. Имам една слабост, от която винаги трябва да се пазя. Прекалено лесно се привързвам към някои хора. Опитвам се да правя всичко сам, като избягвам да се обвързвам, и с годините съм постигнал известен успех. До ден-дневен малцина са били хората, успели да проникнат под защитната ми броня така, както го направи Джими Норт.

На третия ден се чувствах много по-укрепнал. Можех да се изправам в седнало положение без чужда помощ и усещах само поносима болка.

Полицейското дознание се проведе в болничната ми стая. Заседанието беше при закрити врати в присъствието само на ръководителите на законодателните, съдебните и изпълнителните органи на властите на Сейнт Мери.

Заседанието беше ръководено от самия президент, облечен както винаги в черно, със свежо колосана риза и с ореола си от снежнобял мъх около оплешивялото си теме. Помагаше му високият, слаб и с тъмнокафяв загар съдия Харкнес, а инспектор. Дейли представляваше изпълнителната власт.

Първата грижа на президента бе да разбере какво е здравословното ми състояние и дали се чувствам удобно. Бях станал едно от неговите момчета.

— Искам да бъдете сигурен, че няма да се изморите, мистър Хари. Ако ви е необходимо нещо, просто ни кажете, разбрахме се, нали? Дошли сме тук само за да чуем вашите обяснения на случилото се, но трябва да ви кажа, че няма нищо обезпокоително. Нищо няма да ви се случи.

Инспектор Дейли изглеждаше като попарен, виждайки, че затворникът му е обявен за невинен, преди делото да е започнало.

И така, разказах отново моята история, като президентът правеше насочващи забележки, когато спирах, за да си поема дъх, а след като завърших, той удивено поклати глава.

— Мога само да кажа, мистър Хари, че не са много онези, които биха имали вашата сила и смелост, за да се справят с подобни гангстери, нали така, господа?

Съдията Харкнес с готовност се съгласи, но инспектор Дейли не каза нищо.

— А те несъмнено са били гангстери — продължаваше той. — Изпратихме в Лондон отпечатъците от пръстите им и днес ни отговориха, че те са дошли тук под фалшиви имена, като и двамата са имали досиета в Скотланд Ярд. И двамата са били гангстери — президентът вдигна очи към съдията Харкнес. — Имате ли някакви въпроси, господин съдия?

— Мисля, че не, господин президент.

— Чудесно — доволно кимна президентът. — Ами вие, инспекторе?

Дейли измъкна някакъв списък, напечатан на машина. Президентът не направи никакво усилие да прикрие недоволството си.

— Мистър Флечър е все още много немощен, инспекторе. Надявам се, че въпросите ви са наистина важни.

Инспектор Дейли се колебаеше и президентът рязко завърши:

— Добре, в такъв случай всички сме единодушни. Решението ни е „смърт при злополука“. Мистър Флечър е действал при самоотбрана, поради което приемаме, че е напълно невинен. Срещу него няма да бъдат предявявани никакви обвинения — той се извърна към седящия в ъгъла стенограф. — Записахте ли всичко? Напечатайте го на машина

и ми го пратете в кабинета за подпис — стана и се приближи до леглото ми. — А сега оздравявайте по-бързо, мистър Хари. Очаквам да ви видя на вечеря в правителствената резиденция веднага щом се оправите напълно. Секретарката ми ще ви изпрати официална покана. Искам да чуя още веднъж цялата история.

Следващия път, когато застана пред някой съдебен състав, което със сигурност ще се случи, надявам се, че ще се отнесат към мен по същия начин. Щом като веднъж ме обявиха за невинен, можех да приемам посетители.

Чъби и мисис Чъби дойдоха заедно, издокарани в облекло, което според тях бе строго официално. Мисис Чъби бе изпекла чудесен бананов кейк, защото знаеше, че страшно го обичам.

Чъби едновременно се радваше, че ме вижда все още жив, и беснееше заради онова, което бях направил с „Танцуващата по вълните“. Скара ми се жестоко и започна да ме поучава надълго и нашироко.

— Тая палуба никога няма да се изчисти. Цялата е оплескана, бе човек! Проклетото ти пушкало е потрошило половината каюта. Анджели и аз вече три дена се късаме от работа, а още не му се вижда краят.

— Извинявай, Чъби, но следващия път, когато ще стрелям по някого, първо ще го накарам да застане до бордовата ограда — знаех, че повредите изобщо няма да си личат, след като Чъби оправи дървените надстройки.

— Ама тия кога ще те изписват? Течението гъмжи от риба, Хари.

— Скоро ще си дойда, Чъби. Най-много след седмица.

— Аз пък чух, че Фред Кокър е ударил жицата и е анулирал всичките ти поръчки до края на сезона — изсумтя Чъби. — Казал им, че си ранен лошо и е прехвърлил всички заявки на мистър Колман.

Тогава побеснях.

— Кажи на оня мръсен задник Фред Кокър да дойде веднага тук — извиках аз.

Дик Колман беше сключил договор с хотел „Хилтън“. Те бяха му отпуснали пари, за да купи две яхти за едър улов, които Колман беше поверил на двама капитани от чужбина. Но и двамата се представяха слабо, защото просто нямаха усет. Колман доста трудно си намираще клиенти и се досещах, че Фред Кокър е получил прилично

възнаграждение, за да му прехвърли заявките, предназначени за мен. Кокър се появи на следващата сутрин.

— Мистър Хари, доктор Макнаб ме уведоми, че за вас риболовният сезон е приключил. Не можех да разочаровам клиентите си — та те ще прелетят шест хиляди мили, за да разберат, че сте на болнично легло. Не мога да си позволя подобно нещо — все пак се ползвам с добро име.

— Мистър Кокър, вашето име е толкова добро, колкото и вехториите, които сте захвърлили в килера — казах аз, а той ми се усмихна невъзмутимо иззад очилата си в златни рамки, но, разбира се, беше прав, защото щеше да мине доста време, преди да поведе „Танцуващата“ за едър улов.

— Е, не се притеснявайте, мистър Хари. Щом се оправите, ще ви намеря веднага няколко богати клиенти.

Пак говореше за някакъв контрабанден курс, при който за услуга само в една посока комисионната му стигаше чак до седемстотин и петдесет долара. С подобна работа можех да се справя дори и при сегашното си окаяно състояние, като от мен се изискваше само да стигна с яхтата незабелязано до брега и да кача някакъв товар — стига да не попаднеш на засада.

— Дума да не става, мистър Кокър. Казах ви, че отсега нататък ще ловя само риба и това е.

Той кимна усмихнат и продължи, сякаш не бе чул думите ми.

— Получих настоятелни запитвания от един ваш стар клиент.

— За живо или за сандъци? — попитах аз. „Живо“ означаваше нелегален превоз на хора до или от африканския бряг — на спасяващи се политически дейци, преследвани от наемни убийци, или пък в обратната посока — на домогващи се до властта политикани, тръгнали да смъкват режима. „Сандъците“ обикновено съдържаха смъртоносна железария и се прекарваха само в едната посока. Някога на същото са му викали „контрабанда с оръжие“.

Кокър поклати глава и подхвърли:

— Клечки, пръчки — от старата приспивна песничка „Клечки, пръчки, собирай съчки“. Но тук под „съчки“ се подразбираше бивни от слонова кост. Африканските слонове в резерватите за диви животни и в племенните територии на Източна Африка систематично биваха унищожавани от една многолюдна и добре организирана банда

бракониери. Изтокът представляваше ненаситен и скъп пазар за слонова кост. Необходима бе скоростна яхта с опитен капитан, която да прекара скъпоценния товар през речното устие и опасните крайбрежни води до Мозамбикския проток, където щеше да я очаква някой голям презокеански кораб.

— Мистър Кокър — отегчено рекох аз, — сигурен съм, че майка ви така и не е научила името на баща ви.

— Той се казваше Едуард, мистър Хари — предпазливо се усмихна Кокър. — Уведомил съм клиента, че тарифата се е вдигнала. Поради инфлацията и цената на дизеловото гориво.

— Колко?

— Седем хиляди долара на курс — обясни той, но парите нямаше да са чак толкова много, след като Кокър си прибереше неговите петнайсет процента, а после пуснеше и на инспектор Дейли същата сума, за да си затвори очите и да си запуши ушите. А на всичкото отгоре Чъби и Анджели винаги получаваха премия от по петстотин долара на човек при всеки курс на черно.

— Няма да стане, мистър Кокър — неубедително измънках аз. — Просто ми уредете няколко курса с риболовци. — Но на него му беше ясно, че няма да мога да устоя.

— Щом се оправите достатъчно за риболов, ще ви ги уредя. А междуременно, кога ще искате да бъде първият курс? Да им кажа ли, че можете да го направите след десет дни? Тогава приливът ще бъде силен и ще има пълнолуние.

— Добре — примирено се съгласих аз. — След десет дни.

След като окончателно се реших, започна да ми се струва, че раните ми зарастват по-бързо. За оздравяването им допринасяше и чудесното ми физическо състояние. Зеещите в мишницата и гърба ми дупки започнаха да се смаляват като по чудо.

Решителният миг в оздравителния процес настъпи на шестия ден. Сестра Мей ме миеше в леглото с леген сапунена вода и с хавлиена кърпа и именно тогава доказах по неоспорим начин, че съм се оправил напълно. Макар и да зная, че съм много надарен, аз самият останах изненадан от мъжествеността си, а сестра Мей бе толкова впечатлена, че гласът ѝ премина в дрезгав тих шепот.

— Мили Боже! — възхитено рече тя. — Ама вие наистина сте си възвърнали силите.

— Сестра Мей, смятате ли, че трябва да го оставим така бездеен? — попитах аз, а тя енергично завъртя глава.

Оттогава насетне аз започнах да гледам по-оптимистично на нещата в живота ми и никак не се изненадах, че мисълта за увитата в платнището тайна край остров Голямата чайка все по-често не ме оставяше на мира. Усещах, че въпреки твърдото си решение започвам да се колебая.

„Само ще хвърля един поглед, — казвах си аз. — Когато се убедя, че нещата са се успокоили.“

Вече ми разрешаваха да ставам от леглото за по няколко часа, а аз нямах никакво търпение да ме изпишат по-бързо. Дори и преданите усилия на сестра Мей не успяваха да притъпят силата на кипящата ми енергия. Макнаб бе истински изненадан.

— Раните ти заздравяват добре, драги ми Хари. Ако всичко върви така — още седмица и те изписвам.

— Цяла седмица, по дяволите! — решително викнах аз. След седем дни щях да правя курса на черно. Кокър не бе срещнал никакви трудности при уреждането му — а аз бях без пукната пара. Курсът ми беше страшно необходим.

Хората от екипажа ми ме навестяваха всяка вечер и ме осведомяваха за напредъка в ремонта на „Танцуващата“. Анджело дойде една вечер по-рано от обикновено, облечен в ухажорските си одежди — каубойските ботуши и всичко останало, но бе странно мълчалив, а и не бе сам.

Момичето с него бе младата учителка в детската градина към държавното училище до крепостта. Познавах я дотолкова, колкото да си разменяме усмивки при среща на улицата. Мисис Еди беше ми говорила веднъж за нея.

— Добро момиче е тая Джудит. Не е вятърничава и флиртаджийка като някои други. На кого ли ще му излезе късметът да я вземе за съпруга.

Тя беше и хубава, висока и с гъвкава снага, облечена спретнато и умерено. Поздрави ме срамежливо:

— Здравейте, мистър Хари.

— Здравейте, Джудит. Много се радвам, че дойдохте да ме видите — казах аз и вдигнах очи към Анджели, но не можех да прикрия усмивката си. Той избягваше погледа ми и докато се чудеше как да започне, се изчерви.

— Ние с Джудит решихме да се оженим — най-сетне продума той. — Искахме да знаеш, шефе.

— Мислите ли, че ще можете да го държите изкъсо, Джудит? — весело се засмях аз.

— Почакайте и ще видите — рече тя с такъв блясък в черните си очи, че въпросът ми стана излишен.

— Чудесно — аз ще държа приветствената реч на сватбата ви — обещах им аз. — Ще позволявате ли на Анджели да плава с мен?

— Изобщо няма да го спра — увери ме тя. — Работата му при вас е добра.

Постояха още час и когато си тръгнаха, усетих, че леко им завиждам. Сигурно е хубаво да имаш някой до себе си — да не си съвсем сам. Реших, че ако някой ден намеря подходящото момиче, може би и аз ще се опитам. После отхвърлих подобна мисъл, надявайки отново бронята си. Жени колкото щеш — но няма никаква гаранция, че ще избереш най-подходящата.

Макнаб ме изписа два дни по-рано. Дрехите висяха на кокалестата ми снага, бях отслабнал с почти дванайсет килограма, а загарът от слънцето бе избледнял до мръсножълто — кафяв цвят, под очите ми имаше големи тъмни сенки и все още се чувствах немощен

като бебе. Ръката ми висеше на превръзка през рамото, а раните все още бяха отворени, но можех да се обличам сам.

Анджело дойде с пикапа до болницата и ме чакаше, докато си вземах довиждане на стъпалата със сестра Мей.

— Радвам се, че се запознахме, мистър Хари.

— Ела някой ден в хижата ми. Ще изпека на скарата омари и ще пийнем малко винце.

— Договорът ми свършва следващата седмица. Прибирам се у дома в Англия.

— Е, тогава бъди щастлива — пожелах ѝ аз.

Анджело ме закара до Адмиралтейския кей и двамата с Чъби прекарахме цял час в проверка на извършените поправки по яхтата.

Палубите бяха боядисани в снежнобяло и бяха подменили всичките дървени прегради в каютата, като дърводелската работа бе толкова изпипана, че даже и аз не можах да открия никакви пропуски.

Изкарахме „Танцуващата“ към протока и стигнахме чак до Овчия хълм, а на мен ми беше приятно, че тя отново се плъзга леко и че чувам под краката си тихото боботене на машините. Върнахме се обратно по здрач, пуснахме котва и седнахме на мостика в тъмното да пийнем по бира и да си поговорим.

Обясних им, че имаме уреден курс за следващата нощ, а те ме попитаха докъде и какъв ще бъде товарът. И това бе всичко — уточнихме подробностите без никакви спорове.

— Време е да тръгваме — реши накрая Анджело. — Отивам да взема Джудит от вечерното училище.

Прибрахме се на брега с надуваемата лодка. До стария ми пикап, паркиран край складовете за ананаси, беше спрял полицейски ландроувър и щом се приближихме, от него изскочи младият полицай Уоли. Той поздрави чичо си, а после се обърна към мен:

— Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, мистър Хари, но инспектор Дейли иска да ви види в крепостта. Каза, че е спешно.

— Господи — изръмжах аз. — Може да изчака до сутринта.

— Той каза, че не може, мистър Хари — умолително изрече Уоли и аз тръгнах само заради него.

— Добре тогава, ще те следвам с пикапа — но първо трябва да оставим Чъби и Анджело.

Помислих си, че Дейли ще поиска да се пазари за подкупа. Обикновено всичко се уреждаше от Фред Кокър, но предположих, че Дейли е решил да повиши цената на собствената си чест.

Карайки с една ръка и задържайки волана с коляно, когато сменях скоростите със здравата си ръка, аз следвах червените габарити на ландроувъра на Уоли, тресящ се по подвижния мост, и накрая паркирах до него в двора на крепостта.

Внушителните каменни стени са били построени с робски труд в средата на осемнайсети век, а поставените върху широките бастиони дългобойни трийсет и шестфунтови оръдия имаха обсег над протока и входа на пристанището.

Едното от крилата на крепостта се използваше за централната полицейска служба на острова, за затвор и за оръжеен склад, а в останалите крила се помещаваха правителствените учреждения, както и жилищата на президента и на министрите.

Изкачихме стъпалата пред централния вход и Уоли ме поведе през страничната врата по един дълъг коридор, по някакво стълбище надолу, още един коридор и още много каменни стъпала.

Никога не бях идвал тук и ми беше много интересно. Каменните стени навярно бяха с дебелина от двацет фута и вероятно тук се е помещавал някога барутният погреб. Нямах да остана изненадан, ако чудовището на Франкенщайн надникнеше в дъното на последния коридор през някоя от дебелиите дъбови врати, обшити с як железен обков. Влязохме през една от тях.

Не беше самият Франкенщайн, но негов достоен заместник. Инспектор Дейли ни очакваше с друг от неговите полицаи. Веднага забелязах, че и двамата бяха със запасани пистолети. Стаята беше празна, с изключение на дървената маса и четирите канцеларски стола. Стените бяха каменни и без никаква украса, а подът беше покрит с павеа.

Сводестият портал в дъното на стаята водеше към коридора с килиите. Помещението се осветяваше от голи стоватови крушки, закачени на увисналия под гредите на тавана черен електрически кабел. Те хвърляха в ъглите на стаята дебели сенки с неправилна форма.

Върху масата лежеше моята карабина „ФН“. Зяпнах я с недоумение.

Уоли притвори дъбовата врата зад гърба ми.

— Мистър Флечър, оръжието ваше ли е?

— Много добре знаеш, че е мое — ядосано отвърнах аз. — Но какво, по дяволите, си замислил, Дейли?

— Харолд Делвил Флечър, арестувам ви за незаконно притежаване на огнестрелно оръжие от категория „А“, а именно: нерегистрирана автоматична карабина, система „Фабрик Насионал“, сериен номер 4163215.

— Ти не си наред — реших аз и се изсмях. Но той не се зарадва на смеха ми. Тънките устнички под мустаците му се свиха като на нацупено дете и той кимна на подчинените си. Те очевидно бяха предупредени, защото излязоха през дъбовата врата.

Чух ги да пускат резетата, а Дейли и аз останахме насаме. Той бе застанал доста далеч от мен в дъното на стаята, а капакът на кобура му не беше закопчан.

— Знае ли негово превъзходителство за всичко това, Дейли? — все още усмихвайки се, попитах аз.

— Негово превъзходителство замина от Сейнт Мери днес следобед в четири часа, за да участва в конференцията на държавните глави на страните от Британската общност на нациите. Ще се върне чак след две седмици.

Усмивката ми угасна. Знаех, че казва истината, а той допълни:

— А междувременно аз имам достатъчно основания да вярвам, че сигурността на държавата е в опасност.

Сега вече той се усмихваше, потайно и без да показва зъбите си.

— Но преди да продължа нататък, искам да те уверя, че никак не се шегувам.

— Вярвам ти — отвърнах аз.

— Имам на разположение две седмици, през които ти ще бъдеш съвсем сам тук, Флечър. Стените са доста дебели, така че можеш да викаш, колкото си искаш.

— Ти си един гаден дребен лайнар, наистина си такъв.

— Има само два начина, по които можеш да излезеш оттук. Или ние двамата ще стигнем до споразумение, или ще повикам Фред Кокър, за да те изнесе в сандък.

— Нека да чуя предложението ти, дребно нищожество.

— Искам да знам точно — но наистина точно — къде са се гмуркали клиентите ти, преди да почнете да се стреляте.

— Казах ти вече — някъде около рифа Растафа. Не мога да ти посоча точното място.

— Флечър, знаеш мястото до последния инч. Залагам твоя живот, че така. Друга такава възможност няма да ти се удаде. Знаеш, че е така. Аз го знам, а и ония са го знаели. Ето защо са се опитали да те премахнат.

— Инспекторе, я ходи се шибай — казах аз.

— Нещо повече, мястото изобщо не е близо до рифа Растафа. Ти си обикалял на север от него, близо до сушата. Поразпитах насамнатам и научих нещичко за онова плаване.

— Плавахме някъде около рифа Растафа — упорито повторих аз.

— Добре — кимна той. — Надявам се, че няма да бъдеш толкова упорит, на какъвто ми се правиш, Флечър, в противен случай тая неприятна история ще продължи доста дълго. Но преди да започнем, недей да ми губиш времето с лъжливи данни. Ще те държа тук, докато проверя всичко — имам цели две седмици.

Гледахме се един друг, а аз усетих, че ме полазват тръпки. Разбирах, че Питър Дейли доста ще се позабавлява. Виждах злорадстващата усмивка на тънките му устни и мътния блясък в очите му.

— Нали знаеш, че имам богат опит от разпитите в Малая. Интересна област. Пълна с неизвестности. Много често упоритите и волевите се предават първи, а слабаците понякога се инатят до безкрай...

Той беше извратен тип, защото очевидно се възбуждаше от мисълта, че може да причинява болка. Дишането му беше станало по-бързо и по-дълбоко, а страните му бяха се зачервили.

— ... и естествено, ти не си в най-доброто си физическо състояние точно сега, Флечър. Вероятно устойчивостта ти към болките е доста понижена след неотдавнашните ти страдания. Мисля, че няма да издържиш дълго...

Но явно вече съжаляваше, задето го е казал. Аз се стегнах и се приготвих да се хвърля напред.

— Не — рязко кресна той. — Не го прави, Флечър — и се хвана за пистолета. Стоеше на петнайсет фута от мен. Бях еднорък,

отслабнал, зад гърба ми имаше залостена врата и двама въоръжени полицаи — и щом се успокоих, раменете ми увиснаха.

— Така е по-добре — усмихна се отново той. — Сега си представи как ще те вържем с белезници за решетките на килията и ще започнем да те налагаме. Когато видиш, че не издържаш повече, просто ще ни кажеш да спрем. Мисля, ще се убедиш, че електрическото ми устройство е просто, но ефективно. То е един обикновен дванайсетволтов акумулатор за кола и включвам изводите му към някои интересни части на тялото...

Пресегна се зад гърба си — и за пръв път забелязах копчето на електрическия звънец, поставено на стената. Натисна го и чух приглушен звън някъде зад дъбовата врата.

Резетата изщракаха и двамата полицаи влязоха в стаята.

— Отведете го при килиите — заповяда Дейли, но полицаите се колебаеха. Помислих си, че и двамата не бяха подготвени за подобни действия.

— Хайде — викна Дейли и те застанаха от двете ми страни. Уоли ме подхвана леко под ранената мишница и аз се оставих да ме поведат към килиите — и към Дейли.

Искаше ми се да го ударя само един път и нищо повече.

— Как е майката ти, Уоли? — небрежно попитах аз.

— Добре е, мистър Хари — притеснено измънка той.

— Получи ли подаръка, който ѝ изпратих за рождения ѝ ден?

— Да, получи го — вниманието му беше отвлечено, а на мен точно това ми трябваше.

Бяхме се изравнили с Дейли, който стоеше до водещия към килиите изход и ни изчакваше да преминем, пляскайки по бедрото си с бамбуковата палка.

Полицаите ме придържаха почтително и хлабаво, без да се престарават, а аз пристъпих крачка встрани и блъснах леко Уоли, който залитна — после се завъртях обратно и се измъкнах от ръцете им.

И двамата не очакваха подобно движение и аз изминах дялящите ме от Дейли три крачки, преди да са разбрали какво става. Блъснах го с дясното си коляно, влагайки цялата тежест на тялото си. Коляното ми се заби в чатала му с чудесно премерен и силен удар. Каквото и да получех после, удоволствието си струваше труда.

Краката на Дейли се повдигнаха на цели осемнайсет инча от пода и той политна назад, блъскайки се в решетките. После се преви със стиснати пред скута си ръце и нададе тънък писък — като звука на излизащата от кипящ чайник пара. Докато се превиваше напред, аз се готвех да му нанеса още един удар в лицето, исках да му избия с ритник зъбите, но полицаите дойдоха на себе си и се хвърлиха напред, за да ме дръпнат встрани. Но вече ме стискаха здраво и извиваха ръцете ми.

— Не трябваше да го правите, мистър Хари — сърдито викна Уоли. Пръстите му се забиха в бицепса ми и аз изскърцах със зъби.

— Самият президент ме освободи, Уоли. Знаеш го много добре — извиках му в отговор аз, а Дейли се изправи със свито от болка лице, продължавайки да закрива чатала си с ръце.

— Скроили са ми номер — викнах аз, знаейки, че ми остават само няколко секунди, защото Дейли се люшкаташе към мен с палка в ръка и с отворена уста, опитвайки се да възвърне гласа си.

— Ако ме вкара в килията, той ще ме убие, Уоли...

— Млък! — изписка Дейли.

— Нямаше да смее да го направи, ако президентът...

— Млъкни! Млъкни! — повдигна бамбуковата палка като за удар със сабя и тя изсъска подобно на кобра. Замахна умишлено към раните ми и гъвкавото дърво изплющя върху ми като пистолетен изстрел.

Болката от удара беше невъобразима и аз се свих, опитвайки се да се изтръгна от хватката на полицаите. Но те стискаха здраво.

— Млъкни! — крещеше извън себе си Дейли от болка и ярост. Замахна отново и палката се заби дълбоко в полуздравялата плът. Сега вече пищях аз.

— Ще те убия, копеле мръсно — отстъпи назад Дейли, все още превит от болка, и затършува с пръсти по кобура си.

И онова, на което се надявах, се случи именно тогава. Уоли ме пусна и скочи напред.

— Не — викна той. — Само не и това.

Надвисна над присвитото хилаво тяло на Дейли и му попречи да измъкне пистолета с яката си кафява ръка.

— Махни се от пътя ми! Заповядвам ти — извика Дейли, но Уоли откачи ремъчето от приклада на пистолета и го обезоръжи. Отстъпи назад, стиснал пистолета в ръката си.

— Ще те разжалвам — заекна объркано Дейли. — Твой дълг е...

— Знам какви са ми задълженията, инспекторе — с простичко достойнство изрече Уоли, — но никъде не е посочено, че трябва да се убиват задържаните — после се обърна към мен — Мистър Хари, най-добре е да се махате оттук.

— Ти освобождаваш задържан... — задъха се Дейли. — Човече, аз ще те разжалвам.

— Не съм видял никаква заповед за арестуването му — прекъсна го Уоли. — Щом президентът подпише заповедта, веднага ще върнем мистър Хари тук.

— Мръсно черно копеле — пръхтеше срещу него Дейли, а Уоли се извърна към мен.

Пътуването до хижата ми беше мъчително дълго, тъй като при всяка неравност на пътя получавах удар в гърдите. Единственото, което научих от тазвечерната веселба, бе, че първоначалните ми предположения са верни — каквото и да се съдържаеше във вързопа до остров Голямата чайка, то можеше да създаде големи неприятности на миролюбив джентълмен като мен.

Не бях толкова доверчив, за да приема, че инспектор Дейли е направил последния си опит да ме разпита. Веднага щом се оправеше от ритника, който му нанесох в размножителния орган, той щеше да предприеме нов опит да ме включи в осветителната инсталация. Чудех се дали Дейли действа самостоятелно, или пък има съучастници — но реших, че беше сам, опитвайки се да се възползва от предоставилата му се възможност.

— Тръгвайте! — викна той. — Бързо.

Паркирах пикала в двора и влязох през верандата на хижата. Мисис Чъби беше идвала, докато ме е нямало, и бе помела и подредила. Върху масата в трапезарията имаше бурканче от конфитюр със свежи цветя, но по-важното бе, че в хладилника имаше яйца, бекон, хляб и масло.

Смъкнах окървавената риза и превръзките. Палката бе оставила дебели подутини през гърдите ми, а раните бяха в безобразно състояние.

Взех душ и се превързах с чисти бинтове, а после застанах гол пред печката, напълних тигана догоре с яйца и бекон и докато се изпържат, налях цяла чаша с чисто уиски, което изпих като лекарство.

Прекалено изморен бях да се намъкна между завивките и когато се строполих напреки върху леглото, помислих си дали ще имам сили да направя черния курс така, както беше уговорено. Заспах с тази мисъл в главата и се събудих преди изгрев.

След като взех още един душ, изпих две обезболяващи таблетки долоксен с чаша студен ананасов сок и изядох за закуска цял тиган с яйца, реших, че ще се справя. Чувствах се вдървен и изтръпнал, но можех да работя. Към обяд слязох с колата до града, спрях пред магазина на мисис Еди, за да взема провизии, и после продължих надолу към Адмиралтейския кей.

„Танцуващата“ се поклащаше до кея, а Чъби и Анджели бяха вече на борда.

— Напълних и допълнителните резервоари, Хари — събщи ми Чъби. — Имаме гориво за хиляда мили.

— Провери ли товарните мрежи? — попитах аз и той кимна утвърдително.

— Прибрах ги в раклата с голямото платно — мрежите щяхме да използваме за покриване на обемистия товар от слонова кост.

— Не забравяй да си вземеш палто — в протока ще бъде студено при тоя вятър.

— Не се безпокой, Хари. Ти трябва да му мислиш. Човече, та ти изглеждаш толкова зле, като преди десетина дни. Никак не ми харесваш.

— Чувствам се отлично, Чъби.

— Да — изръмжа той, — като тъщата ми — а после промени темата. — Какво стана с карабината ти, мой човек?

— Задържаха я в полицията.

— Искаш да кажеш, че ще тръгнем без никакво оръжие на борда ли?

— Досега никога не ни е била нужна.

— Но точно сега може да ни потрябва — измърмори той. — Без нея ще се чувствам все едно, че съм чисто гол.

Странното отношение на Чъби към огнестрелните оръжия винаги ми е било забавно.

Въпреки че постоянно го убеждавах в обратното, Чъби никога не можеше да се отърси от мисълта, че скоростта и обсегът на куршума зависят от силата, с която натискаш спусъка — а Чъби претендираше, че неговите куршуми излитат много бързо и стигат много надалече.

Жестоката сила, с която ги изстрелваше, можеше да потроши всяко по-малокалибрено оръжие от моята „ФН“. Освен това в момента на изстрела никога не можеше да задържи очите си отворени.

Виждал съм го да не уцелва петнайсетфутова тигрова акула от разстояние десет фута при пълен магазин от двайсет патрона. Чъби Андрюс никога нямаше да бъде допуснат на Бизли^[1], но той просто имаше естествена слабост към огнестрелните оръжия и всичко, което гърмеше.

— Всичко ще бъде като по масло, Чъби. Просто една разходка, ще видиш.

Той кръстоса пръсти, за да прогони лошия късмет, а после се зае да трие вече излъсканите месингови части по палубата на „Танцуващата“, докато аз се отправих към кея.

В приемната на туристическата агенция на Фред Кокър нямаше никой и аз натиснах звънеца върху бюрото. От задното помещение се подаде главата на Кокър.

— Добре дошли, мистър Хари — свалил бе самото и вратовръзката си и бе навил ръкавите на ризата си, а на кръста си бе запасал червена мушамена престилка. — Затворете входната врата, ако обичате, и елате насам.

Задното помещение бе съвсем различно от украсената с евтини тапети и ярки туристически плакати приемна. То представляваше някакъв дълъг и мрачен хамбар. Покрай едната стена бяха натрупани евтини ковчези от чамови дъски. Катафалката беше вкарана зад двойните врати в другия край на помещението. Зад мръсната брезентова преграда в един от ъглите имаше маса с мраморен плот, ограден по краищата с улей, от чийто чучур течностите се изливаха в поставената на пода кофа.

— Влезте и седнете. Вземете си стол. Извинете ме, че ще продължа с работата си, докато разговаряме. Трябва да свърша всичко до четири часа следобед.

Хвърлих поглед към положеното върху мраморния плот крехко голо трупче. Беше на момиченце на около шест години, с дълга тъмна коса. Един поглед ми беше достатъчен и аз преместих стола си зад паравана така, че да виждам само голата глава на Фред Кокър, а после запалих пура. Помещението бе изпълнено с тежкия мирис на някакъв балсамирац разтвор, от който ми се повдигна.

— Ще свикнете с миризмата, мистър Хари. — Фред Кокър бе забелязал отвращението ми.

— Уредихте ли всичко? — Нямах никакво желание да обсъждам отвратителния му занаят.

— Всичко е уредено — увери ме той.

— Пуснахте ли нещо на нашия приятел от крепостта?

— Пуснах му.

— Кога го видяхте? — настоях аз в желанието си да науча повече за Дейли. Много интересно ми беше как се е чувствал.

— Видях го сутринта, мистър Хари.

— И как изглеждаше?

— Съвсем нормално — Кокър спря за миг зловеците си занимания и ме погледна въпросително.

— Той стоеше ли, крачеше ли наоколо, танцуваше ли, пееше ли, или пък си ближеше раните?

— Не. Просто седеше и не беше в много добро настроение.

— Така си и мислех — засмях се аз и ми се стори, че болките ми престанаха. — Но взе подкупа, нали?

— Да, взе го.

— Чудесно, тогава уговорката ни остава.

— Нали ви казах, всичко е уредено.

— Кажете ми нещо повече, мистър Кокър.

— Товаренето ще стане при устието на река Салса, където тя се влива в южния ръкав на делтата на река Дуза.

Кимнах с глава, всичко беше приемливо. Там имаше достатъчно дълбок проток и измъкването от Салса щеше да стане лесно.

— Оpozнавателният сигнал ще бъде даден с два фенера — един над друг, поставени на по-близкия бряг. Вие ще светнете на два пъти с интервал от трийсет секунди и щом долният фенер угасне, можете да пускате котва. Ясно ли е?

— Ясно. — Всичко отговаряше на изискванията ми.

— Те ще осигурят хора, които да прехвърлят товара от лихтерите.

Кимнах с глава, а после попитах:

— Нали им е известно, че времето между прилива и отлива е три часа и че аз трябва да се измъкна към протока преди отлива?

— Да, мистър Хари. Казах им, че трябва да свършат с товаренето преди два часа през нощта.

— Тогава всичко е наред — ами къде ще предам товара?

— Прехвърлянето ще стане на двайсет и пет мили източно от рифа Растафа.

— Прекрасно — можех да се ориентирам по фара на Растафа. Всичко беше просто и ясно.

— Ще прехвърлите стоката на една голяма дълбоководна шхуна. Оpozнавателният сигнал ще бъде същият. Два фенера на мачтата, светват два пъти през трийсет секунди и долният фенер ще угасне. Тогава можете да започнете разтоварването. Ще имате осигурени

товарачи и ще изляят нафта в морето, за да се задържите на котва. Мисля, че друго няма.

— С изключение на парите.

— С изключение на парите, разбира се — въздъхна той и измъкна от предния джоб на престилката си някакъв плик. Поех го внимателно с два пръста и прегледах написаните с химикалка изчисления на Кокър.

— Половината предварително, както обикновено, останалото — при предаването на стоката — напомни ми той.

Цифрите показваха три хиляди и петстотин, намалени с две хиляди и сто за комисионната на Кокър и подкупа за Дейли. Оставаха хиляда и четиристотин, от които трябваше да дам премиите на Чъби и Анджело — хиляда долара, — и за мен не оставаше почти нищо.

Намръщих се недоволено.

— Ще чакам утре в девет сутринта пред агенцията ви, мистър Кокър.

— Ще ви очаквам с чаша кафе, мистър Хари.

— Дано да не бъде само кафе — подхвърлих аз, а той се засмя и отново се наведе над мраморния плот.

Излязохме от Гранд Харбър късно следобед и аз направих лъжлива обиколка из протока по посока на Овчия хълм, за да не разочаровам онзи, който може би ни наблюдаваше с бинокъл от кулата на крепостта. С падането на здрача поех по верния курс през открито море и навлязохме в плетеницата от проливи и крайбрежни островчета около широкото устие на река Дуза, към което ме тласкаше приливът.

Нямаше луна, но звездите бяха едри и разбиващите се вълни блестяха като призрачни видения във фосфорно зелено сред вечерното сияние.

Поведох уверено „Танцуващата“, ориентирайки се безпогрешно по осветяваните от блясъка на звездите очертания на някой атол или пролом на риф, а и самото движение и браздене на водата ме насочваше през проливите и ме предупреждаваше за всякакви плитчини и подводни пясъчни насипи.

Анджело и Чъби бяха се сгушили до мен върху перилата на мостика. От време на време някой от тях слизаше долу, за да свари още от силното черно кафе, а после посрббвахме от димящите чаши и се взирахме в мрака, опитвайки се да открием някакво друго бледо

очертание, но не скала, в която се разбиват вълните, а нещо като корпус на кораб.

По някое време Чъби наруши тишината:

— Чух от Уоли, че снощи си имал някакви неприятности в крепостта.

— Имаше нещо такова — съгласих се аз.

— После се е наложило Уоли да го заведе в болницата.

— Уоли още ли е на работа? — попитах аз.

— Все още е. Онзи искал да го заключи, но Уоли се оказал прекалено як.

Намеси се и Анджелино:

— Джудит ходи до летището по обяд. Отиде да получи някаква пратка учебници и го видяла да се качва на самолета за континента.

— Кого е видяла? — попитах аз.

— Инспектор Дейли — заминал е с обедния самолет.

— Защо не си ми го казал досега?

— Не сметнах, че е важно, Хари.

— Да — съгласих се аз. — Може би не е важно.

Дейли можеше да е отишъл до континента поради цял куп причини и никоя от тях да не е свързана с моите занимания. Но все пак се чувствах неспокоен — никак не ми харесваше, че звяр като него се върти наоколо именно когато съм се заел с опасно начинание.

— Как ми се щеше да си взел пушкалото, Хари — тъжно повтори Чъби, а аз не казах нищо, но и на мен ми се искаше същото.

Настъпващият прилив бе загладил обичайното вълнение в устието на южния ръкав на Дуза и аз се опитвах да го открия слепешката в тъмното. По калните брегове от двете му страни стърчаха поставените от местните рибари примитивни капани за риба и с тяхна помощ открих най-сетне ръкава.

Щом се уверих, че сме навлезли, където трябва, изгасих и двата двигателя и яхтата продължи безшумно навътре, тласкана от прилива. Всички се вслушвахме най-старателно да доловим боботенето на патрулния катер, но се чуваше само крясъкът на нощните чапли и плясъкът на мятациите се в плитчините барбуни.

Носехме се сред пълна тишина нагоре по ръкава. Мрачните грамади на мангровите дървета по двата бряга се точеха край нас като

плетища, а зловонията от тинестите блага се смесваха с влажния въздух.

Блясъците на звездната светлина танцуваха по тъмната набраздена повърхност на водата, а веднъж край нас се плъзна като крокодил дългото тясно кану на двама завръщащи се от устието рибари, по чиито гребла заиграха фосфорни отражения. Те се поспряха за миг, докато ни огледат, а после продължиха, без да ни поздравят, и изчезнаха бързо в мрака.

— Не е на добро — обади се Анджело.

— Ние ще си прием бирата в „Лорд Нелсън“, преди да са се обадили, на когото трябва.

Знаех, че рибарите по тукашното крайбрежие пазят тайните си и са пестеливи на думи, подобно на повечето от сънародниците си. Не се разтревожих, че са ни видели.

Погледнах напред и видях, че се приближаваме към първия завой, а течението започна да тласка „Танцуващата“ към далечния бряг. Натиснах бутона на стартера, двигателите се събудиха за живот, а аз извих обратно към дълбокото.

Промъкнахме се по виещия се като змия ръкав и най-накрая излязохме в по-широкото и спокойно пространство между два завоя, където свършваха мангровите дървета, а двата бряга бяха покрити с твърда почва.

На около миля пред нас видях устието на притока Салса, което приличаше на дълбок пролом и бе прикрито зад високите стебла на тръстиките с пухкави главици. Някъде отвъд не: го блеснаха жълтите и меки светлини на поставените един над друг два сигнални фенера.

— Нали ти казах, Чъби, всичко е като по масло.

— Още не сме се прибрали у дома — измърмори вечният оптимист Чъби.

— Окей, Анджело. Отивай на носа. Аз ще ти кажа кога да пуснеш котвата.

Навлязохме бавно в притока и аз се усетих, че думите на приспивната песничка се въртят в главата ми, докато заключвах щурвала и изваждах ръчния прожектор от шкафчето под перилата:

Отвори вратата, бягай в гората.

Клечки, пръчки, собирай съчки.

Помислих си набързо за стотиците огромни сиви животни, които бяха загинали заради зъбите си, и усетих, че по гръбнака ми пропълзва неприятната тръпка от чувството за виновност, задето съм станал съучастник на техните убийци. Но побързах да забравя тази мисъл и се заех с прожектора, насочвайки уговорения сигнал към блесналите нагоре по течението светлини.

Подах три пъти опознавателния знак, но се изравних със сигналните прожектори едва когато долният рязко угасна.

— Окей, Анджело. Пускай — тихо извиках аз, докато изключвах двигателите. Котвата изплющя във водата и веригата задрънча шумно в тишината. „Танцуващата“ се запъна като кон и се завъртя в кръг около обуздлата я котва, обръщайки носа си в обратна посока.

Чъби се запъти да измъкне мрежите за покриване на товара, а аз останах на перилата, взирайки се към сигналния прожектор. Настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от крякането на блатните жаби из обрастите с тръстика брегове на Салса.

Но сред тишината по-скоро усетих, отколкото чух, туптенето, което сякаш се разнасяше от сърцето на великан. То като че ли премина през стъпалата ми, а не през ушите ми.

Шумът от морския дизелов мотор „Алисън“ не може да бъде сбъркан с никой друг. Известно ми бе, че старите, останали от Втората световна война корабни мотори „Ролс-Ройс“ са били свалени от катерите, изпратени в Зинбала, и заменени с „Алисън“, а туптенето, което усещах сега, бе именно от празния ход на двигател от същия тип.

— Анджело — опитах се да викна колкото се може по-тихо, но и да предам тревогата си. — Откачи котвата. За Бога! По-бързо.

Именно заради подобни непредвидени случаи аз бях заместил една от брънките на веригата с подвижна скоба и докато се благославях, че съм го направил, полетях към командното табло.

Докато включвах двигателите, чух думкането на четирифунтовия чук, с който Анджело избиваше скобата. Той удари три пъти, след което краят на веригата цопна отвъд борда.

— Откачих я, Хари — викна Анджело, а аз включих на скорост и дадох газ докрай. „Танцуващата“ започна да вие сърдито и докато се

впускаше напред, витлата ѝ изхвърлиха далеч назад млечнобели пръски.

Въпреки че бяхме по посока на течението, водата се блъскаше в носа на яхтата със скорост от пет възела и „Танцуващата“ не можа да отскочи достатъчно надалече.

Дори и през шума на нашите машини чух мощния рев на моторите „Алисън“ и от закритото в тръстики устие на Салса се измъкна дълга страховита сянка.

Даже и на нощната светлина разпознах веднага широката предна част на носа, изящните очертания на корпуса, наподобяващ хрътка, и четвъртитата отсечена кърма — един от катерите на Кралската флота, който бе прекарал най-добрите си години в Ламанша, а сега бе пратен на доизживяване по тукашните маларични брегове.

Тъмнината бе милостива към катера, прикривайки петната от ръжда и напуканата боя по корпуса му, но той си бе вече старо корито. Освен това беше лишен от прекрасните флотски „Ролс-Ройс“, заменени с по-малко мощните, но по-икономични „Алисън“. При честно състезание „Танцуващата“ направо би се подиграла с катера, но тук никой не играеше честно, а той притежаваше всичката бързина и мощ, необходими да се втурне в речния ръкав и да ни отреже пътя, а когато включиха бойните прожектори, светлините им ни блъснаха, сякаш са ни ударили с нещо твърдо. Двата ярки бели лъча ни заслепиха със силата си и трябваше да вдигна ръка, за да предпазя очите си.

Катерът бе излетял далеч напред, препречвайки речния ръкав, а на предната му палуба се мяркаха неясните сенки на артилеристите, които бяха приклекли около поставеното върху въртяща се кула трифунтово оръдие. Дулото му сякаш надничаше право в лявата ми ноздра — и изведнъж ме обзе диво и пълно отчаяние.

Попаднали бяхме в старателно подготвена и изпълнена засада. Помислих си дали да не налетя на таран в корпуса, който се крепеше върху навярно вече доста изгнили дървени греди, а направеният от фибростъкло нос на „Танцуващата“ можеше и да издържи на удара — но при насрещното течение „Танцуващата“ не можеше да набере достатъчно скорост.

После иззад заслепяващите бойни прожектори внезапно се разнесе мощен мегафон:

— Спрете, мистър Флечър. Или ще бъда принуден да открия огън по вас.

Един снаряд от трифунтовото оръдие щеше да ни потопи, а то беше и скорострелно. От подобно разстояние те щяха да ни превърнат в горяща развалина само за десет секунди.

Изключих двигателите.

— Разумно решение, мистър Флечър — а сега ви молим да хвърлите котва там, където сте сега — изграчи мегафонът.

— Давай, Анджело — уморено извиках аз и зачаках, докато той освободи и пусне резервната котва. Внезапно ръката отново започна да ме боли силно — през последните няколко часа бях забравил за нея.

— Казвах ти да си вземеш пушкалото — промърмори до мен Чъби.

— Да, ще ми се да те видя как стреляш по оня мръсен топ. Голям смях щеше да падне.

Катерът направи несръчна маневра наоколо с все още насочени върху нас прожектори и оръдие. Ние стояхме безпомощни сред ослепителната светлина на бойните прожектори и чакахме. Не исках да мисля, опитвах се да не чувствам нищо — но някакъв вътрешен глас започна заядливо да ми се присмива: „Сбогувай се с «Танцуващата», Хари, доброто ми приятелче, ето къде ще трябва да се разделите завинаги.“

Почти сигурно бе, че в най-скоро време ще ме изправят пред дулата на наказателната команда — но това не ме тревожеше така, както мисълта, че ще изгубя яхтата си. С „Танцуващата“ аз бях мистър Хари, най-големият проклетник на Сейнт Мери и един от най-добрите майстори на едрия улов в целия побъркан свят. Без нея щях да бъда един от негодниците, едва свързващи двата края. Предпочитах да умра.

Катерът почти се вряза в борда ни, изкривявайки перилата и смъквайки цял ярд от боята, преди онези да успеят да се закачат за нас.

— Мръсни копелета — изръмжа Чъби, докато половин дузина въоръжени и униформени мъже се прехвърляха през борда, викайки безразборно. Всичките бяха облечени в моряшки тъмносини панталони клош, матроски с широки яки, раирани синьо-бели фланелки, а на главите си бяха накривили бели барети с червени помпони — но кройката на униформата им беше китайска, а в ръцете

си размахваха дълги автомати „Калашников“ 47 с извити предни пълнители и дървени приклади.

Заборичкаха се помежду си в старанието си да ни изритат или ударят с приклад и ни подкараха към каютата, където ни блъснаха върху пейката до предната преграда. Тримата седнахме един до друг, а двама пазачи се изправиха пред нас с насочени на сантиметри от носовете ни дула и готови да натиснат веднага спусъка.

— Сега ми стана ясно защо ми плащаш по петстотин долара, шефе — опита се да се пошегува Анджело, но единият, от пазачите изкрещя и го удари в лицето с приклада на автомата си. Анджело изтри устата си, от която се процеди струйка кръв надолу по брадичката му, и спряхме да се шегуваме.

Останалите въоръжени матроси започнаха да трошат „Танцуващата“. Предполагам, че са искали да направят обиск, но те се развилняха из помещението и започнаха да блъскат отворените шкафове или да трошат ламперията.

Един от тях откри барчето с напитките и макар че в него бяха останали само една-две бутилки, другите нададоха радостни викове. Всички се нахвърлиха шумно като чайки на купчина рибешки вътрешности, а после се втурнаха да ровят в коридора със същото невъздържано веселие. Даже когато командирът им, придружаван от четирима помощници, се зае да премине през опасното разстояние от шест инча, отделящо катера от „Танцуващата“, виковете и смеховете им изобщо не утихнаха сред шумотевницата от счупени стъкла и дървени надстройки.

Командирът се затътри тежко по палубата и се наведе, за да влезе в каютата. Вътре се изправи и си пое дъх.

Той бе един от най-едрите мъже, които бях виждал някога, не по-нисък от шест фута и шест инча и ужасно дебел — огромното му подпухнало тяло изпъваше бялата униформена куртка, от която се подаваше търбух, голям колкото преграден буй. Куртката му още малко щеше да скъса месинговите копчета, а подмишниците му бяха просмукани от пот. На гърдите му бяха закачени цял куп лъскави звезди и медали, сред които разпознах Американския флотски кръст и Звездата на победата от 1918 година.

Главата му имаше формата и цвета на емайлираните черни гърнета, в които ритуално са сварявали мисионерите, а обшитата му с

широка лента от златна сърма флотска фуражка бе накривена наперено. По лицето му се стичаха лъскави струйки пот, а докато се мъчеше да успокои дишането си и избърсваше потта, той се взираше в мен с изпъкналите си очи.

Тялото му бавно започна да се издува, увеличавайки още повече размерите си, подобно на гигантска жаба, и аз започнах да се плаша — очаквах, че ще се пръсне.

Дебелите му като гуми на трактор морави бърни се раздвижиха и от разтворената му като пещера розова уста се разнесе невероятно силен рев.

— Млъкнете! — изкрещя той. Бандата трошачи тутакси застина, като един дори остана с вдигнат приклад, готов да потроши ламперията зад бара.

Огромният офицер се затътри напред и сякаш изпълни цялото помещение с туловището си. Отпусна се бавно на един от тапицираните с кожа столове. Избърса отново лицето си, после вдигна очи към мен и цял засия във възможно най-приятелската усмивка. Приличаше на някакво огромно топчесто и обичливо бебе — едрите му зъби бяха безупречно бели, а очите му почти се скриха в разтегнатата от усмивката черна плът.

— Мистър Флечър, не мога да ви опиша колко ми е приятно, че ви виждам — гласът му бе дълбок, мек и приятелски, а акцентът му бе на британец от висшето общество — почти бях сигурен, че го е придобил в някое изискано учебно заведение. Английският му беше по-добър от моя. — От години се опитвам да се срещна с вас.

— Много сте любезен, адмирале — униформата му не подхождаше на по-нисък чин.

— „Адмирале“ — повтори с удоволствие той. — Много ми харесва — и се засмя. Смехът му започна с тресене на корема и завърши със задъхване и усилие да си поеме въздух. — Уви, мистър Флечър, вие сте се подвели от външния ми вид — добави той, като изпъчи гърди и заоправя медалите и шапката си. — Аз съм само един скромен капитан втори ранг.

— Много жалко, капитане.

— Не, не, мистър Флечър — недейте да си хабите съчувствието по мой адрес. Притежавам достатъчно власт и повече не искам — той замълча, за да успокои дишането си и да изтрие прясно бликналата

пот. — Мога да се разпореждам с живота и смъртта на хората, повярвайте ми.

— Вярвам ви, сър — живо го уверих аз. — Моля ви, не се чувствайте длъжен да ми давате доказателства.

Избухна отново в смях, почти се задави, изкашля нещо голямо и жълто, което изплю на пода пред мен, и рече:

— Вие ми харесвате, мистър Флечър, наистина ми харесвате. Според мен чувството за хумор е много важно. Уверен съм, че ние с вас ще станем много добри приятели.

Съмнявах се, че ще станем приятели, но се усмигнах насърчително.

— И за да ви докажа колко високо ви ценя, ще ви помоля да се обръщате към мен по име — Сюлейман Дада.

— Много съм ви задължен — наистина ви благодаря, Сюлейман Дада, а пък вие можете да ме наричате Хари.

— Хари — каза той. — Хайде да пийнем по глътка уиски — в същия миг в каютата влезе още един човек. Стройният младолик мъж не бе облечен в обичайната униформа на колониалната полиция, а в лек копrienен костюм и копrienена риза с цвят на лимон, с подходяща вратовръзка и обувки от крокодилска кожа.

Светлорусата му коса бе старателно вчесана напред в зализан перчем, а пухкавите му мустаци бяха подстригани както обикновено, но пристъпваше внимателно, сякаш изпълняваше някаква важна задача. Усмигнах му се.

— Е, как си с топките, Дейли? — любезно го попитах аз, но той не ми отговори и седна срещу капитан втори ранг Сюлейман Дада.

Дада протегна огромната си черна лапа и грабна от ръцете на един от подчинените си бутилката с уиски, част от моите стари запаси, а после кимна на друг матрос да донесе чаши от потрошения шкаф.

Наляха на всекиго по половин чаша уиски и Дада вдигна тост.

— За трайното ни приятелство и всеобщото благополучие! — отпихме от чашите си — Дейли и аз предпазливо, а Дада изпразни чашата си с видимо удоволствие. Докато той седеше с отхвърлена назад глава и с притворени очи, матросът понечи да отнесе бутилката уиски от масата пред него. Без да оставя чашата си, Дада го перна здраво по бузата с разтворена длан с такава сила, че главата му отхвъркна назад, тялото му прелетя през салона и се строполи върху

натрошеното барче. Матросът се свлече по стената и седна, клатейки замаяно глава. Разбрах, че въпреки грамадното си тяло Сюлейман Дада е пъргав и много силен мъж.

Той допи чашата си, сложи я на масата и си сипа отново. Погледна ме пак, но изражението му бе променено. Шутът бе изчезнал и въпреки смешното му, приличащо на балон лице пред мен стоеше хитър, безмилостен и извънредно опасен противник.

— Хари, чух, че вие и инспектор Дейли не сте могли да приключите последния си разговор — аз свих рамене. — Всички ние сме разумни хора, Хари, убеден съм, че сме такива — не отговорих нищо, а изучавах с огромно внимание уискито в чашата ми. — И какъв късмет — защото нека си представим какво би могло да ви се случи при сегашното ви положение, ако се държите неразумно — той замълча и се пожабурка с глътка уиски. Потта беше избила и образувала малки бели мехурчета по носа и брадичката му. Избърса я с ръка. — На първо място, онзи, който постъпва неразумно, би могъл да наблюдава как извеждат членовете на екипажа му и ги екзекутират един по един. Ние тук използваме търнокопи. Гледката е много мъчителна, а доколкото знам от инспектор Дейли, вие сте доста привързан към тия двамата — седящите до мен Чъби и Анджелио се размърдаха неспокойно. — После яхтата на неразумния ще бъде откарана в Зинбала. След като бъде откарана там, няма никакъв начин да си я върне някога. Ще бъде официално конфискувана с моите скромни ръце — замълча и ми показа скромните си ръце, простирайки ги към мен. Те по-скоро приличаха на ръцете на мъжка горила. Двамата ги заразглеждахме продължително. — После неразумният господин може да се озове в затвора на Зинбала — който, както вероятно знаете, е силно охраняван затвор за политически затворници.

Чувал бях за затвора в Зинбала, тъй като той беше известен по цялото крайбрежие. От него можеше да се излезе само ако си мъртъв или пък опустошен физически и душевно. Наричаха го „Лъвската клетка“.

— Сюлейман Дада, искам да ви уверя, че аз съм един от най-разумните хора, които природата е създала — уверих го аз, а той се засмя отново.

— Сигурен бях, че сте такъв — рече той. — Мога да разпозная такъв човек от километри — но после отново заговори сериозно. —

Ако тръгнем веднага оттук, преди да се обърне течението, можем да излезем от протока преди полунощ.

— Да — съгласих се аз, — можем да успеем.

— После можете да ни заведете до онова интересно място и да ни изчакате, докато задоволим любопитството си, разчитайки на вашата добросъвестност — в която изобщо не се съмнявам, — и после вие и екипажът ви ще бъдете свободни да отплавате с великолепната си яхта, а утре вечерта ще можете да спите в собственото си легло.

— Сюлейман Дада, вие сте великодушен и образован човек. Аз също нямам никакви основания да се съмнявам във вашата добросъвестност... — „Колкото и в добрата воля на Матерсън и Гътри“, допълних мислено изказването си аз и продължих:

— ... а пък и аз изпитвам особено силно желание да спя утре вечер в собственото си легло.

Дейли се обади за първи път, едва сдържайки злобата си под тънките мустачки:

— Трябва да ви напомня, че ловецът на костенурки е видял яхтата ви на котва в лагуната отгатък протока между Тримата старци и Топовния риф в нощта преди престрелката — така че ще очакваме да ни откарате в същата посока.

— Нямам нищо против човек, който взема подкуп, Дейли. Бог ми е свидетел, че и аз съм го правил, но къде остават честните отношения между крадците, за които пее поетът? — Дейли беше ме разочаровал много, но той не обърна внимание на обвиненията ми.

— Недей да почваш пак с твоите номера — предупреди ме той.

— Ти наистина си ненадминат мръсник, Дейли. С теб бих могъл да печеля награди.

— Моля ви, господа — вдигна ръце Дада, за да спре бурното ми красноречие. — Нека си останем приятели. Да пийнем още по чашка уиски, а после Хари ще ни заведе всички на една приятна разходка — Дада допълни чашите ни и замълча, преди да отпие. — Мисля, че трябва да ви предупредя, Хари — не обичам морското вълнение. Просто не ми понася. Ако минете през места, където има вълнение, ще ме ядосате много. Ясно ли ви е за какво говоря?

— Само заради вас ще заповядам на морето да бъде спокойно, Сюлейман Дада — уверих го аз, а той кимна важно, сякаш подобна дреболия беше съвсем в реда на нещата.

---

[1] Традиционен турнир по стрелба в Англия. — Б.пр. ↑

Зората приличаше на красива жена, надигаща се от ложето на морето — в меки телесни цветове и бисерни отблясъци, а пръснатите облаци сякаш бяха нейните разпуснати и разрошени къдрици, обагрени в златисто от ранните слънчеви лъчи.

Плавахме на север, без да се отделяме от по-спокойните води на крайбрежния проток. Следвайки разпорежданията, „Танцуващата по вълните“ се носеше първа, но се влачеше полекичка като чистокръвна кобила, на която са стегнали юздата, а на половин миля отзад се люшкеше и подскачаше под пълна пара катерът, чиито машини правеха всичко възможно да не изостава. Бяхме се насочили към Тримата старци и Топовния риф.

На борда на „Танцуващата“ аз убивах скоростта, застанал зад щурвала на открития мостик. Зад мен стояха Питър Дейли и един въоръжен матрос от катера.

В каютата под нас Чъби и Анджели все още седяха на пейката, охранявани от други трима матроси, въоръжени с автомати.

Всички шкафове в камбуза на „Танцуващата“ бяха опустошени, така че никой от нас не бе закусвал, нито пък бе пил кафе.

Първоначалното смразяващо отчаяние от пленяването ни бе отминало и аз вече трескаво обмислях всичко, опитвайки се да намеря начин да се измъкна от клопката, в която бях попаднал.

Знаех, че ако покажа на Дейли и Дада пролома при Топовния риф, те щяха да го претърсят и или нямаше да намерят нищо — което най-вероятно щеше да стане, защото намереното там бе вече опаковано и скрито при остров Голямата чайка, — или пък щяха да намерят нещо друго в пролома. И в двата случая щях да си имам неприятности — ако не откриеха нищо, Дейли щеше да изпита огромно удоволствие да ме прикачи към електрическото си устройство и да се опита да ме накара да проговоря. Ако пък откриеха нещо ново, моето присъствие явно щеше да стане излишно — а цяла дузина матроси изгаряха от нетърпение да им поверят ролята на екзекутори. Никак не харесвах звука на търнокопите — работата им обещавахе да бъде доста кървава.

Но пък изгледите да избягам бяха съвсем слаби. Макар че катерът бе на половин миля зад нас, Дада ни държеше изкъсо с трифунтовото оръдие на предната палуба, а на борда при нас беше Дейли с четирима представители на бандата разбойници.

Запалих първата си пура за деня и въздействието ѝ се оказа чудотворно, защото почти веднага ми се стори, че виждам някаква светлинка в дъното на дългия мрачен тунел. Прехвърлих всичко наум, подръпвайки спокойно от черния тютюн, и реших, че си струва да опитам — но първо трябваше да говоря с Чъби.

— Дейли — подвикнах през рамо аз. — Най-добре ще направиш, ако повикаш Чъби да поеме управлението. Трябва да слеза до долу.

— Защо? — подозрително попита той. — Какво ще правиш?

— Ами да кажем, че ще правя нещо, което винаги правя сутрин по това време и никой не може да го свърши вместо мен. Ако настояваш за повече обяснения, ще взема да се изчервя.

— Трябвало е да станеш артист, Флечър. Направо ме убиваш.

— Странното е, че ти го казваш. Но ми е минавало през ума.

Той изпрати охраняващия ме моряк да доведе от каютата Чъби и аз му предадох щурвала.

— Стой тук, искам да си поговорим, като се върна — прошепнах му аз с крайчеца на устата и се спуснах по стъпалата към каютата. Анджели се пооживи, когато ме видя да влизам, и пусна някакво подобие на обичайната си весела усмивка, но тримата пазачи, очевидно вече отегчени, насочиха с готовност автоматите си към мен и аз побързах да вдигна ръце.

— Спокойно, момчета, спокойно — успокоих ги аз и се промъкнах предпазливо край тях към коридора. Но двама от тях ме последваха. Когато стигнах до тоалетната, те се готвеха да влязат с мен и да ми правят компания.

— Господа — запротестирах аз, — ако продължавате да държите насочени към мен тия жезла през следващите няколко критични минути, вероятно ще откриете най-ефикасното лекарство против запек — те ме изгледаха разколебано, а докато затварях вратата под носа им, добавих:

— Но нали наистина не искате Нобелова награда?

Когато отворих отново вратата, двамата стояха в същото положение, сякаш изобщо не бяха се помръдвали. Кимнах им заговорнически да ме последват. Те тутакси проявиха интерес и аз ги поведох към командната кабина. Бях си играл с часове да направя таен шкаф под голямата двойна койка. Той беше с размерите на ковчег и се проветряваше добре. В него можеше да се побере легнал по очи мъж.

По времето, когато превозвах нелегално бегълци, използвах същото скривалище, когато се налагаше да ме проверяват, но сега го използвах като склад за разни ценности или пък за забранени и опасни товари. Вътре имаше петстотин пълнителя с патрони за карабината, дървено сандъче с ръчни гранати и две каси с уиски „Чивас Рийгъл“.

Двамата пазачи нададоха радостни възгласи, праметнаха през раменете си автоматите и изтеглиха касите с уиски. Бяха ме забравили, а аз се измъкнах и се върнах на мостика. Застанах до Чъби, отлагайки мига на предаване на щурвала.

— Доста се забави — изръмжа Дейли.

— Приятните неща отнемат време — обясних му аз, а той загуби всякакъв интерес и се отдалечи назад, за да се полюбува през кърмата на следващия ни катер.

— Чъби — зашепнах аз. — Топовния пролом. Веднъж ми спомена, че през рифа може да се мине и откъм сушата.

— При пълен прилив, с китобоен кораб и опитен човек със здрави нерви — съгласи се той. — Минах оттам, когато бях щуро момче.

— След три часа започва пълният прилив. Мога ли да мина с „Танцуващата“? — попитах аз.

Лицето на Чъби се промени.

— Господи! — прошепна той и се извърна да ме погледне недоверчиво.

— Ще мога ли да се справя? — настоях тихо аз, а той смукна шумно през зъби, погледна встрани към изгрева и се почеса по наболата остра четина на брадата си.

После изведнъж му хрумна някаква мисъл и плюна през борда.

— Можеш, Хари — но друг не знам дали ще се справи.

— Каж ми ориентирите, Чъби, но бързо.

— Доста отдавна беше — започна да описва той подхода и преминаването през пролома, — но когато навлезеш откъм сушата, има три завоя — ляв, десен и пак ляв, после следва една тясна клисура, обградена с корали от двете страни — „Танцуващата“ може да се промъкне през нея, но боята ѝ ще се поостърже. После влизаш в големия вир зад гърба на основния риф. Там има място да завиеш и да изчакаш, докато някоя силна вълна те изхвърли през цепнатината към открито море.

— Благодаря ти, Чъби — прошепнах аз. — Сега слизай долу. Дадох на пазачите от скритото уиски. Когато се насоча към пролома, те вече ще са се напили до козирката. Ще ви дам знак, като тропна три пъти с крак, а после от теб и от Анджели се иска да им вземете оръжието и да ги вържете здраво.

Слънцето вече беше доста нависоко и тривърхият силует на Тримата старци изплува само на няколко мили пред нас, когато чух първите диви смехове и трошенето на мебелировката под мен. Дейли не им обърна внимание, а ние се плъзгахме по тихите крайбрежни води към обратната страна на Топовния риф. Виждах вече нацърбените очертания на рифа, подобни на черните зъби на праисторическа акула. Отвъд рифа се пенеха в бяло високите океански вълни, а още по-нататък се виждаше откритото море.

Извих по посока на рифа и дадох малко газ. Шумът на машините на „Ганцуващата“ се промени, но не толкова, че да стресне Дейли. Той беше се надвесил над перилата, отегчен и небръснат, а вероятно й недоволен, че не е закусил. Бумтежът от разбиващите се върху корала вълни вече се чуваше съвсем отчетливо, а долу шумотевецата на пируващите не спираше. Дейли най-после реши да им обърне внимание и нареди на другия матрос да слезе долу и да види какво правят. Пазачът, който също скучаеше, с открита радост изчезна надолу и повече не се върна.

Погледнах през кърмата назад. Увеличаването на скоростта бавно ни отдалечаваше от следващия ни катер, а разстоянието до рифа все повече намаляваше.

Гледах неспокойно напред, опитвайки се да откроя описаните от Чъби ориентири. Внимателно дадох още малко газ, увеличавайки леко оборотите. Катерът изостана още малко назад.

И изведнъж видях входа на Топовния пролом на хиляда ярда пред нас. Той се мержелееше между два остри върха от потъмнял от времето корал, а аз можех да видя разликата в цвета на чистата морска вода, бликаща през цепнатината в преградата от корали.

Отдолу отново избухнаха диви смехове и един от пазачите ни се повлече, залитайки по палубата. Успя да се добере до перилата тъкмо навреме и започна да повръща обилно в килватера. После краката му

се подгънаха и той се строполи на палубата, където остана да лежи като някакъв захвърлен вързоп.

Дейли нададе яростен вик и се спусна по стълбата. Използвах удобния случай, за да увелича още малко скоростта.

Взрях се напред, мъчейки се да запазя спокойствие. Трябваше да се опитам да увелича разстоянието между „Танцуващата“ и следващия я кавалер с още малко, всеки инч в повече щеше да затрудни артилеристите на катера.

Реших да стигна до протока и после да се впусна с пълен ход по него, опасявайки се повече от подводните коралови зъбери, отколкото от стрелковите умения на топчиите на борда на катера. Трябваше да измина половин миля по тесния, криволичещ проток между коралите, преди да изляза в открито море. През по-голямата част от разстоянието „Танцуващата“ щеше да бъде прикривана отчасти от надводните разклонения на коралите, а извивката на протока щеше да затрудни мерача на трифунтовото оръдие. Надявах се, че и блъскащите се в цепнатината вълни ще накарат „Танцуващата“ да заподскача достатъчно силно нагоре и надолу и да се замята непредсказуемо като издигащите се и спускащи се петънца по стрелбищата на панаирите.

В едно бях сигурен: онзи храбър моряк, капитан втори ранг Сюлейман Дада, нямаше да се осмели да ме преследва по протока, така че мерачът на оръдието щеше да се упражнява на все по-големи разстояния.

Не обръщах внимание на носещата се отдолу пианска глъчка, а следях бързо приближаващия се излаз на протока. Надявах се, че мореплавателните умения на екипажа на катера и на неговия капитан са същите като стрелковата им подготовка.

Питър Дейли внезапно се изкачи по стълбата и застана пред мен. Лицето му бе почервеноло от гняв, а косъмчетата на копринените му мустачки бяха се наежили. Стисна треперещите си устни и едва тогава заговори:

— Ти си им дал алкохола, Флечър. О, какво хитро копеле си ти!

— Кой, аз ли? — възмутих се аз. — Никога не бих направил подобно нещо.

— Напили са се като свини — всичките — извика той, а после се извърна и погледна назад над кърмата. Катерът беше на миля зад нас и разстоянието продължаваше да се увеличава.

— Ти си замислил някаква мръсотия — изписка той и бръкна в страничния джоб на коприненото си сако. В същия миг се изравнихме с началото на протока.

Натиснах рязко газта, от което „Танцуващата“ изрева и се хвърли напред.

Все още ровещия в джоба си Дейли загуби равновесие. Залитна назад, като продължаваше да вика.

Извих щурвала рязко надясно и „Танцуващата“ се завъртя като балерина. Залитналият Дейли промени посоката на тялото си, полетя през палубата и се строполи тежко върху перилата, защото „Танцуващата“ полегна рязко от острия завой. В същия миг Дейли измъкна от джоба си малък никелиран пистолет. Стори ми се, че е от малокалибрени пистолетчета, които дамите носят в ръчните си чанти.

Пуснах за миг щурвала на яхтата. Навеждайки се, сграбчих краката на Дейли и рязко го повдигнах.

— Хайде заминавай, другарю — викнах аз, а той се преметна заднешком през перилата, падайки от дванайсет фута височина, удряйки се право в перилата на долната палуба и накрая цопна с разтворени ръце и крака във водата встрани.

Хвърлих се обратно към щурвала и овладях бясно залитналата яхта, като същевременно тропнах три пъти с крак върху палубата.

Докато насочвах „Танцуващата“ към началото на протока, чух, че в каютата под мен се разнасят викове на боричкащи се мъже, а после примижах, защото се разнесе автоматичен откос, чийто звук приличаше на разпарянето на дреха — бар-рап-ри, — а куршумите пробиха палубата зад гърба ми, оставяйки нащърбени дупки и пръсвайки бели тресчици. Поне бяха стреляли в тавана и едва ли бяха засегнали Анджели и Чъби.

Малко преди да вляза през кораловите порти, хвърлих още един поглед назад. Катерът все още се тътреше на миля зад нас, а главата на Дейли подскачаше сред разпенената бяла диря на яхтата. Помислих си дали ще стигнат до него преди акулите.

Но вече нямах никакво време за разни размишления. Щом „Танцуващата“ се понесе стремглаво по протока, разбрах с ужас каква задача ѝ бях възложил.

Можех да се наведа, над който и да е от двата борда и да докосна кораловите разклонения, а отпред се виждаха още повече зловещи очертания на корали, прозиращи през плитките прозрачни води. Водите бяха загубили доста от яростната си сила по протежение на дългия криволичещ поток през рифа, но колкото повече напредвахме, те щяха да стават все по-буйни, а не можех да предвидя доколко „Танцуващата“ ще се подчинява на щурвала.

Отпред се появи първата извивка на протока и аз насочих „Танцуващата“ към нея. Тя зави уверено, свистейки със задницата си, и минахме само на косъм от застрашително надвисналите корали.

Докато се готвех да я насоча към следващия завой, Чъби се изкатери по стълбата. Беше се ухилил до уши. Той изпадаше в подобно настроение само по два повода — и единият от тях бе, когато можеше да понатупа някого. Кокалчетата на дясната му ръка бяха ожулени.

— Долу всичко е спокойно, Хари. Анджели се е погрижил за тях — той се озърна наоколо. — Къде е ченгето?

— Отиде да поплува — отвърнах, без да отмествам поглед от протока. — Къде е катерът? Какво правят ония?

Чъби се надвеси да погледне.

— Няма промяна. Май още не са се усетили, че сме ги прекарали... макар че, я, чакай... — гласът му се промени — ... да, ето че се усетиха. Край оръдието има някакви хора.

Продължавахме да се носим бързо по протока и аз се престаших да хвърля поглед назад. В същия миг от дулото на оръдието се проточи дълга струя бял барутен дим, а след секунда се разнесе острият трясък от преминаващ над главите ни снаряд, последван веднага от глухия екот от изстрела.

— Бъди готов, Хари. Идва левият завой.

Носехме се право към следващия завой и поредният снаряд падна съвсем наблизко, вдигайки на петдесет ярда от борда ни стълб от отломки и облаче от син дим върху една от кораловите глави.

Насочих внимателно „Танцуващата“ към завоя и докато още бяхме в него, в дирята ни попадна още един снаряд, вдигайки висок и изящен стълб от разпенена вода далеч над мостика. Носещият се отзад вятър ни заля с пръски.

Вече бяхме стигнали средата на пътя и втурналите се да ни посрещнат шестфутови вълни бяха побеснели, че е трябвало да

отстъпят пред яките прегради от корал.

Артилеристите от катера стреляха с ужасяваща неточност. Един от снарядите им се пръсна на петстотин ярда от кърмата ни, а после друг премина между мен и Чъби. Смразяващият блясък на преминаващия снаряд ме накара да залитна замаяно сред струята от горещ въздух.

— Ето я и клисурата — тревожно викна Чъби, а аз изтръпнах от ужас, щом видях как се стеснява протокът и стърчащите при изхода му коралови грамади, високи колкото мостика.

Струваше ми се, че е невъзможно „Танцуващата“ да се промъкне през толкова тясна дупка.

— Напред, Чъби, стискай палци — викнах аз и все още на пълен ход, поведох „Танцуващата“ към клисурата. Зърнах го как е сграбчил с две ръце перилата и очаквах стоманата да се превие от силното стискане.

Бяхме почти по средата, когато се ударихме и се разнесе остър и пронизващ трясък. „Танцуващата“ се наклони и се люшна сякаш разколебана.

В същия миг встрани от нас се пръсна поредният снаряд. Върху мостика се посипа дъжд от парченца корал и свирещи стоманени отломки, но аз почти не ги забелязах, защото се опитвах да намаля скоростта на „Танцуващата“.

Отдръпнах яхтата от отвесната стена и откъм десния борд се разнесе остър стържещ звук. За миг останахме здраво заклещени, а после срещу нас се втурна поредната огромна зелена вълна, която ни повдигна от зъбите на корала и ние преминахме през клисурата. „Танцуващата“ се понесе напред.

— Слез долу, Чъби — извиках аз. — Виж дали не се е появила пробойна. — По брадичката му се стичаше кръв от някаква драскотина, но той се спусна по стълбата.

Мярналото се отпред открито пространство ми даде възможност да хвърля поглед назад към катера. Той бе почти закрит от простиращите се помежду ни коралови грамади, но все още стреляше бързо и яростно. Очевидно беше спирал при началото на протока, може би за да извадят Дейли — но вече бях сигурен, че няма да се опитат да ни преследват. Ако тръгнеха пък да заобикалят през големия

пролив отвъд Тримата старци, щяха да са им необходими цели четири часа.

Пред нас се появи последният завой на протока и корпусът на „Танцуващата“ отново докосна корала. Сърцето ми се сви, Щом чух стържещия звук. После изскочихме най-сетне в откритото пространство зад основния риф — сред ширналия се като кръгла арена дълбок вир с диаметър от триста ярда, обграден от коралови стени и открит към бушуващите вълни на Индийския океан само чрез излаза през Топовния пролом.

Чъби отново застана до мен.

— Нищо й няма, Хари. Капчица вода не е влязла — не можех да не се възхитя мислено на моята любимка.

Най-после имахме отлична видимост към екипажа на катера, който бе на половин миля отвъд рифа, а след завоя ни към вира „Танцуващата“ бе изложена странично към тях. Те сякаш усетиха, че им се удава последна възможност, защото започнаха да пускат снаряд след снаряд.

Снарядите падаха около нас, плискайки обилно вода и толкова наблизко, че не ми остана никакъв избор. Направих нов завой, насочвайки „Танцуващата“ към тясната пролука, и се понесохме към пролома в Топовния риф.

Дадох пълен напред и когато преминахме мястото, от което нямаше връщане назад, усетих, че стомахът ми се свива от ужас при вида на разкрилото се през пролома открито море. Стори ми се, че целият океан се е надигнал пред мен, готов да смачка крехкото корабче като някакво разбесняло се чудовище.

— Чъби — глухо викнах аз. — Я погледни напред.

— Хари — прошепна той, — сега му е времето за молитва.

А „Танцуващата“ се впусна храбро да посрещне страховития морски Голиат.

Той се приближаваше, готов да нападне с чудовищните си мишци, издигайки се все по-високо и по-високо като стъклена зелена стена, а вече дочувах и грохота му — като на опустошителен огън сред суха трева.

Поредният снаряд префуча ниско над главите ни, но аз почти не го забелязах, защото „Танцуващата“ бе вирнала глава и започваше да се катери по високата като планина вълна.

Вълната ставаше все по-бледозелена към високия си, накъдрен гребен и „Танцуващата“ се носеше нагоре, сякаш подета от ескалатор.

Палубата рязко се наклони и ние увиснахме безпомощно върху перилата.

— Ще се преобърнем — изкрещя Чъби, когато яхтата почти се изправи като кон на задните си крака. — Тя ще се прекатури бе, човек!

— Давай направо — викнах на „Танцуващата“ аз. — Сечи през зеленото!

Тя сякаш ме разбра, защото се хвърли с острия си нос към извивката на вълната само миг преди тя да се стовари върху нас и да натроши корпуса на парчета.

Ревящите шестфутови зелени талози се плиснаха страховито върху ни, помитайки всичко от носа към кърмата, а „Танцуващата“ потръпна, сякаш бе ранена смъртоносно.

После внезапно изскочихме зад гърба на вълната и под нас зейнаха страховитите дебри на бездната. „Танцуващата“ се хвърли напред, падайки от високото към появилата се бразда между двете вълни.

Ударихме се в повърхността на водата с оглушителен трясък, от който „Танцуващата“ сякаш остана зашеметена, а Чъби и аз се проснахме върху палубата. Но докато се мъчех да се изправя, „Танцуващата“ се отърси от плисналите се върху борда ѝ тонове вода и се впусна да посрещне следващата вълна.

Тя беше по-малка и „Танцуващата“ прелетя през гребена ѝ като делфин.

— Браво, моето момиче — викнах ѝ аз, а тя набра скорост и преодоля третата вълна като бегач през препятствия.

Някъде наблизо изтрещя още един трифунтов снаряд и въздухът потрепери, но ние вече бяхме в открито море и се понесохме към безкрайната шир на океана, където не можеше да ни достигне никакъв изстрел.

Пазачът, който бе паднал в несвяст върху палубата от прекомерната доза уиски, вероятно бе изхвърлен от огромната вълна през борда, защото повече не го видяхме. Оставихме другите трима на едно островче на трийсет мили северно от Сейнт Мери, на което знаех, че има кладенец с полусолена вода и със сигурност ходеха рибари от континента.

Тримата бяха вече изтрезнели и се бореха с тежкия махмурлук. Когато на свечеряване потеглихме на юг, тримата ни проследиха с тъжни погледи от брега. Пристигнахме в Гранд Харбър по тъмно. Реших да оставя яхтата на котва при вълнолома, вместо да я откарам до Адмиралтейския кей. Не ми се щеше очевидните поражения по корпуса ѝ да станат повод за приказки из целия остров.

Чъби и Анджелио слязоха на брега с надуваемата лодка, но аз бях толкова изтощен, че няхах сили да ги придружа, и без да вечерям, се строполих на двойната койка в каютата, където съм спал непробудно чак до девет сутринта, когато ме събуди Джудит. Анджелио беше я изпратил с цяла купа сандвичи с риба и шунка.

— Чъби и Анджелио отидоха до мисис Еди да купят някакви материали за ремонта на яхтата — съобщих ми тя. — Скоро ще дойдат.

Излапах лакомо закуската и отидох да се обръсна и да се изкъпя. Когато се върнах, тя още не беше си отишла и седеше на края на койката. Явно искаше да си поговорим.

Махна с ръка на несръчните ми опити да превържа раната си и ме накара да седна, докато тя се зае с бинта.

— Мистър Хари, нали няма да позволите Анджелио да бъде убит или пък да бъде вкаран в затвора? — попита тя. — Ако продължавате така, аз ще го накарам да си остане на брега.

— Чудесно, Джудит — присмях се аз на загрижеността ѝ. — Защо не вземеш да го пратиш на Равано за три години, а пък ти да си останеш тук?

— Никак не сте любезен, мистър Хари.

— И животът никак не е любезен, Джудит — продължих спокойно аз. — И Анджелио, и аз се скъсваме от работа. Само за да поддържам яхтата си, трябва да рискувам от време на време. Същото се отнася и за Анджелио. Той ми спомена, че е спестил достатъчно, за да ти купи една хубава къщичка близо до църквата. Парите е спестил, докато работеше с мен.

Тя мълчеше, докато привършваше с превръзката, а когато понечи да си тръгне, аз я хванах за ръката и я задържах. Отвърщаеше поглед от мен, докато не я хванах за брадичката и не я обърнах с лице към себе си. Беше хубаво дете, с големи тъмносиви очи и с копринено нежна кожа.

— Недей да се безпокоиш, Джудит. Анджело ми е като по-малък брат. Винаги ще се грижа за него.

Изгледа ме продължително, а после попита:

— Сериозно ли говорите?

— Напълно сериозно.

— Разчитам на вас — най-сетне изрече тя и се усмихна. Зъбите ѝ изглеждаха още по-бели на фона на кехлибарената ѝ кожа. — Вярвам ви.

Жените постоянно ми казват тия думи. „Вярвам ти.“ Иди, че вярвай на женската интуиция.

— И да кръстите на мен някое от децата си, чуваш ли?

— Първото ще се казва на вас, мистър Хари — засия в усмивка тя, а сивите ѝ очи заблестяха. — Имате думата ми.

— Нали сте чували приказката, че когато паднете от кон, трябва веднага да го яхнете отново — за да не се наплашите, мистър Хари. — Фред Кокър седеше на бюрото си в туристическата агенция, а върху рекламния плакат зад гърба му се мъдреше пазач от охраната на Тауър на фона на часовниковата кула Биг Бен с надписа „Англия се променя“. Току-що бяхме разговаряли надълго и нашироко, споделяйки общата си загриженост от коварното поведение на инспектор Питър Дейли, макар да подозирах, че безпокойството на Фред Кокър далеч не беше същото като моето. Той си беше прибрал комисионната предварително и никой не бе му правил клопка, нито пък беше потрошил яхтата му. Започнахме да обсъждаме въпроса дали деловите ни отношения ще продължават да се развиват, или не.

— Има и една друга приказка, мистър Кокър, че човек, на когото задникът му лъщи през дупките на панталоните, не трябва да бъде много придирчив — забелязах аз, а очичките на Кокър блеснаха доволно иззад очилата. Кимна ми в знак на съгласие.

— И тя, мистър Хари, е вероятно по-мъдрата от двете поговорки — добави той.

— Съгласен съм на всичко, мистър Кокър: живо, сандъци или съчки. Само ще добавя, че цената на живота ми се е повишила на десет хиляди долара за един курс — и искам цялата сума предварително.

— Дори и при подобна цена ще ви намеря работа — обеща той, а аз разбрах, че досега съм работил на безценица.

— Но скоро — настоях аз.

— Много скоро — съгласи се той. — Имате късмет. Според мен инспектор Дейли няма да се върне тия дни на Сейнт Мери. Ще си спестите комисионната, която обикновено му даваме.

— Той ми дължи не само комисионната — съгласих се аз.

През следващите шест седмици направих три черни курса.

Два с превоз на хора и един с товар в сандъци — всичките надолу след реката в португалски териториални води. При превоза на живо в двата случая качих само по един човек — мълчаливи чернокожи мъже, облечени в бойни защитни униформи, които трябваше да закарам далеч на юг, влизайки дълбоко в сушата.

И двамата слязоха на някакви отдалечени брегове, та се чудех каква ли ще е тая тяхна нечиста работа — колко ли страдания и смърт щяха да бъдат причинени от техните потайни слизания на брега.

Стоката в сандъците представляваше осемнайсет дълги дървени кутии с надписи на китайски. Натоварихме ги от промъкнала се в протока подводница и ги свалихме при устието на някаква река, прехвърляйки ги в двойки дървени канута, свързани с въжета помежду си за по-голяма устойчивост. Не разговаряхме с никого и никой не ни преследваше.

Всичко мина като по масло и аз останах с чисти осемнайсет хиляди долара — достатъчно пари, с които аз и екипажът ми да преживеем мъртвия сезон така, както бяхме свикнали. Нещо повече, промеждутъците, през които се отдавах на спокойствие и почивка, бяха достатъчно дълги, за да оздравеят раните ми и да мога да си възстановя силите. В началото се излеждах с часове на хамака под палмите, като четях или спях. После, когато се почувствах укрепнал, започнах да плувам, да ловя риба и да се пека на слънце, излизах да

ловя миди и омари — докато отново възвърнах силата на мускулите си и равномерния слънчев загар.

Раната заздравя и ми остави груб и неравен белег, а благодарение на хирургическите способности на Макнаб от гърдите към гърба ми се проточи лилава ивица, подобна на някакъв разярен дракон. В едно обаче беше прав — лявата ми ръка остана вдървена и по-немощна поради големите разкъсвания в мишницата. Не можех да повдигам лакътя си над височината на рамото и изгубих титлата си на шампион по канадска борба в бара на „Лорд Нелсън“, която стана притежание на Чъби. Надявах се обаче, че с плуване и с редовни упражнения силата й ще се възстанови.

С възстановяването на силите ми се възвърна и любопитството ми, както и жаждата за приключения. Започнах да сънувам увития в брезент вързоп до остров Голямата чайка. В един от сънищата си аз се гмурках, отварях вързоп и в него намирах мъничка женска фигура с размерите на кукла от дрезденски порцелан — златиста сирена с хубавото лице на сестра Мей и с наистина изненадващи по големината си гърди, а опашката й бе изящно извита като на марлин във вид на сърп. Мъничката морска сирена ми се усмихваше свенливо и ми протягаше ръка. На дланта й лежеше лъскав сребърен шилинг.

„Секс, пари и едри риби... — рекох си аз, когато се събудих. — Добрият стар непретенциозен Хари е истинско създание на Фройд.“ Знаех си, че съвсем скоро ще се отправя към Голямата чайка.

Сезонът бе вече към края си, когато най-сетне успях да убедя Фред Кокър да ми уреди курс за истински риболов, но от него ми остана привкус като от слаба ракия. Клиентите ми бяха двама отпуснати германски индустриалци с наднормено тегло, придружавани от дебелите си, обсипани с диаманти съпруги. Доста се постарях и успях да открия и за двамата по една риба.

Първата беше едър черен марлин, но клиентът ми се замота с въдицата си, затягайки макарата, когато рибата все още не бе омаломощена и бе достатъчно силна, за да избяга. Мощният й напън повдигна дебелия задник на немеца от седалката и преди да успее да отпусна макарата му, прътът ми за триста долара отиде по дяволите. Прътът от фибростъкло се пречупи като кибритена клечка.

Вторият ми клиент, след като изпусна две чудесни парчета, се поти и пръхтя в продължение на три часа заради един дребен син

марлин. Когато най-после го изтегли до борда, никак не ми се щеше да забия куката, а пък и ме беше срам да закача рибата на Адмиралтейския кей. Направихме снимките на борда на „Танцуващата“ и свалихме марлина на брега, завит в платнище. И аз като Фред Кокър държа на доброто си име. Германският индустриалец обаче бе толкова радостен от подвига си, че ми напъха в сребролюбивата ръчичка бакшиш от петстотин долара. Уверих го, че рибата е наистина великолепна, което си беше направо безсрамна лъжа. Никога не пропускам да си заслужи парите. После ветровете се обърнаха на юг, температурата на водата в протока се понижи с четири градуса и рибата изчезна. В продължение на десет дни обикаляхме далеч на север, но всичко беше свършило и поредният сезон бе отминал.

Разглобихме и почистихме всичките риболовни принадлежности. Намазахме ги обилно с жълта грес. Изтеглих „Танцуващата“ в плитчината при кея за зареждане и прегледахме целия ѝ корпус, като го почистихме и сменихме временните пластири, които бях поставил върху нанесените ни при Топовния риф повреди.

После я боядисахме и тя отново заблестя с цялата си хубост и елегантност. Пуснахме я на вода и я откарах към мястото ѝ до вълнолома. Там започнахме да ремонтираме всичко останало, без да бързаме, като остъргвахме на места лакировката, почиствахме металните части с шкурка, лакирахме отново, проверявахме електрическата система, запоявайки наново някой кабел или пък заменяйки друг с нов.

Изобщо не бързах. Разполагах с цели три седмици до пристигането на следващите ми клиенти — експедиция на морски биолози от някакъв канадски университет.

Дните междуременно бяха станали по-студени, а аз отново почувствах добре познатото ми усещане от притока на сили и бодрост. Вечерях често в правителствената резиденция, почти всяка седмица, като всеки път трябваше да разказвам подробно за престрелката с Гътри и Матерсън. Президентът Бидъл знаеше всичко наизуст и ме поправяше, ако пропуснех някоя подробност. Разказът ми винаги завършваше с възбудената подкана на президента: „Покажете им белега си, мистър Хари“, и аз трябваше да разкопчавам на трапезата колосаната яка на бялата ми официална риза.

Проточиха се приятни мързеливи дни. Животът на острова не бе обезпокояван от нищо. Питър Дейли изобщо не се върна на Сейнт Мери, а когато изминаха шест седмици, Уоли Андрюс бе назначен за временно изпълняващ длъжността инспектор и началник на полицията. Едно от първите му разпореждания бе да ми бъде върната карабината „ФН“.

Спокойствието на онези дни се примесваше с неясното чувство, че съм в очакване на някакво важно събитие. Знаех, че скоро ще отида до острова на Голямата чайка, за да свърша работата, която ми предстоеше под плитките кристалночисти води — и тая мисъл не ми даваше покой.

В една петъчна вечер приключвахме с моите хора седмицата в бара на „Лорд Нелсън“. С нас беше и Джудит, която бе заместила ятото момичета, въртящи се преди около Анджело всяка петъчна вечер. Тя му влияеше положително, защото той вече не се напиваше до смърт.

Чъби и аз тъкмо бяхме захванали първия си дует за вечерта и разликата помежду ни беше само няколко такта, когато на стола до мен седна Марион.

Прегърнах я с ръка през раменете и поднесох към устните ѝ халбата си с бира, но докато тя отпиваше жадно, присъствието ѝ ме разсея и аз изпреварих още повече бавния песнопоец Чъби.

Марион работеше в телефонната централа на хотел „Хилтън“. Тя бе хубавичко момиче с предизвикателно чипо носле и дълга черна права коса. Майк Гътри бе използвал именно нея вместо боксов чувал преди време.

Когато Чъби и аз най-сетне успяхме да стигнем поединично до края на припева, Марион ми прошепна:

— Мистър Хари, една дама попита за вас.

— Каква дама?

— Гостенка е на хотела, пристигна със сутрешния самолет. Знае ви името и всичко останало. Исква да се срещне с вас. Казах ѝ, че ще ви видя вечерта и ще ви предам молбата ѝ.

— Как изглежда? — попитах Марион с интерес.

— Хубава е, мистър Хари. И е истинска дама.

— Точно такива харесвам — съгласих се аз и поръчах бира за Марион.

— Няма ли да отидете да я видите веднага?

— Когато ти си до мен, Марион, всички хубави жени на света могат да почакаат до утре.

— О, мистър Хари, вие наистина сте голям дявол — изкикоти се тя и се притисна към мен.

— Хари — обади се от другата ми страна Чъби, — сега ще ти кажа нещо, което никога не съм ти казвал — отпи дълга глътка от халбата си, а после очите му се замъглиха разнежено. — Хари, обичам те бе, човек. Обичам те повече и от родния си брат.

Влязох в „Хилтън“ малко преди обяд. Марион излезе от кабинката си зад гишето на администрацията с провесени на шията слушалки.

— Чака ви на терасата — посочи тя през обширното фоайе на хотела, украсено с някакво подобие на хавайски изглед. — Русата дама в жълт бански.

Тя четеше списание, излегнала се по корем на един от разпънатите шезлонги, и тъй като беше с гръб към мен, първото, което ми направи впечатление, бе пищната ѝ руса коса — гъста и лъскава, бухнала отгоре като лъвска грива, а после спускаща се надолу на гладки златисти дипли.

Чу стъпките ми по пътеката. Извърна глава, побутна към челото си слънчевите очила и стана да ме посрещне, а аз установих, че е дребна на ръст, стигаща може би до гърдите ми. Банският ѝ също беше със скромни размери и разкриваше гладък стегнат корем с вдлъбнат пъп, леко загорели заоблени рамене, малки гърди и тънък кръст. Бедрата ѝ бяха стройни, а през отворените сандали на изящните ѝ стъпала се показваха нокти, лакирани в същия яркочервен цвят като дългия ѝ маникюр. Ръцете, с които пооправи косата си, бяха фини и добре поддържани.

Нанесеният с рядко умение тежък грим ѝ стоеше така, че кожата ѝ бе придобила лек перлен блясък, а естествените цветове на лицето ѝ прозираха едва доловимо по бузите и устните. Дългите изкуствени мигли и леко оцветените подчертани клепачи придаваха на очите ѝ екзотичния израз на жените от Ориента.

„Бягай, Хари!“, извика предупредително някакъв глас дълбоко в съзнанието ми и аз едва не му се подчиних. Познавах добре подобен

тип жени, срещал бях и други като нея — дребни и мъркащи като котки, — а като доказателство все още нося белезите от тях както физически, така и душевни. Но пък никой не може да твърди, че старият Хари ще вземе да побегне, когато му се предоставя такава възможност.

Пристъпих храбро напред, присвивайки очи и пускайки палавата хлапашка усмивка, която обикновено има покоряващо въздействие върху жените.

— Здравейте — рекох, — аз съм Хари Флечър.

Тя ме огледа обстойно, започвайки от краката ми и местейки поглед по цялата височина от шест фута и четири инча до главата ми, където очите ѝ се задържаха изучаващо, а после нацупи кокетливо долната си устна.

— Здравейте — отвърна тя с пресипнал, но дълбок и явно добре упражняван глас. — Аз съм Шери Норт, сестрата на Джими Норт.

Същата вечер седяхме на верандата на хижата ми. Беше прохладно, а слънцето сякаш си играеше с фойерверки, които припламваха и чезнеха сред върховете на палмите.

Тя пиеше коктейл от ром с плодове и лед — едно от любимите ми средства за прелъстяване — и беше облечена в кафтан от лек прозрачен плат, през който личаха неясните очертания на тялото ѝ така, както бе застанала до перилата на верандата, осветявана в гръб от залязващото слънце. Не бях съвсем сигурен дали изобщо е облякла бельо под кафтана — но желанието ми да проверя и тракането на леда в чашата ѝ ме разсейваха от писмото, което четях. Беше ми го дала като някаква препоръка. Писмото беше писано от Джими Норт няколко дни преди смъртта му. Не можех да не призная, че почеркът и изразните средства напълно подхождаха на умния и пламенен младеж. Докато четях, връщайки се към спомените от миналото, забравих за присъствието на сестрата. Писмото бе дълго и описателно, писано сякаш на любима приятелка, с прикрити намеци за целта на пътуването и успешния му завършек, с обещания за бъдеще, в което ще има богатство, веселие и много, много радости.

Почувствах болезнено съжаление и мъка по изчезналото в глъбините на морето момче заради неосъществените му мечти, изчезнали с него в обраслия със загнили водорасли морски гроб.

После на листа хартия внезапно се появи собственото ми име:

... не може да не го харесаш, Шери. Той е грамаден и грубоват на вид, целият е в белези и очукан от живота като стар котарак, който се е драл по улиците всяка нощ. Но под външността му се крие нежна душа, уверявам те. Струва ми се, че се привърза към мен. Дава ми дори и бащински съвети!...

Писмото продължаваше в същия дух, от което така се развълнувах, че гърлото ми се сви и аз отпих глътка уиски. Очите ми се замъглиха и буквите заплуваха пред погледа ми, но успях да дочета писмото и го прибрах в плика.

Подадох го на Шери и пристъпих към края на верандата. Останах за дълго там, загледан към залива. Слънцето беше се скрило

зад хоризонта и изведнъж стана тъмно и студено.

Запалих лампата, вдигайки я нависоко така, че да не блести в очите ни. Тя ме следеше мълчаливо, докато си наливах второ уиски и докато се разполагах на плетения бамбуков стол.

— Добре — започнах аз, — вие сте сестрата на Джими. Дошла сте на Сейнт Мери, за да ме видите. Защо?

— Вие сте се привързали към него, нали? — попита тя, докато се отдръпваше от перилата и се приближаваше да седне до мен.

— Аз се привързвам към много хора. Имам подобна слабост.

— Как умря той... Искам да кажа, вярно ли е онова, което писаха във вестниците?

— Да — отвърнах аз. — Така беше.

— Казвал ли ви е някога какво точно са правили тук?

Поклатих глава.

— Бяха много потайни — а пък аз не задавам въпроси.

После тя замълча, топвайки дългите си пръсти в чашата, за да извади парченце ананас, което ухапа със ситните си бели зъби, а после облиза устните си с остро розово езиче като на котка.

— Тъй като Джими ви е харесвал и ви е вярвал, а и понеже аз смятам, че знаете повече, отколкото сте споделили досега, и тъй като се нуждая от помощта ви, ще ви разкажа една история — съгласен ли сте?

— Обичам да ми разказват — отвърнах аз.

— Чували ли сте за играта на кокили? — попита тя.

— Разбира се, децата обичат да си играят с тях.

— Думата се използва и за кодовото наименование на експерименталния изстребител с вертикално излитане, пригоден за всякакви атмосферни условия и предназначен за Американската морска авиация.

— О, да, спомням си, че четох някаква статия в списание „Тайм“. Имаше питане в Сената. Но не си спомням подробностите.

— Мнозина се противопоставиха на отпускането на петдесетте милиона долара, необходими за разработката му.

— Да, сега си спомням.

— Преди две години, на шестнайсети август по-точно, от военноморската база Равано в Индийския океан излетя прототип на самолета. Той бе въоръжен с четири ракети въздух-земя от типа

„Косатка“, всяка от които бе снабдена с тактическа ядрена бойна глава...

— Доста смъртоносно изобретение.

Тя кимна с глава.

— „Косатката“ е замислена като съвсем нова концепция в ракетостроенето. Тя е оръжие за борба с подводници, което търси и открива както надводни, така и подводни съдове. Може да унищожи цял самолетносач, а с промяна на поставения елемент — въздух вместо вода — може да проникне на хиляда клафтера дълбочина и да унищожи противникова подводница.

— Ау — възкликнах аз и отпих от уискито. Главата ми направо се замая от чутото.

— Помните ли шестнайсети август на същата година — тук ли бяхте?

— Тук бях, но оттогава мина доста време. Помогнете ми да си спомня.

— Ураганът Синтия.

— О, Господи, разбира се, че си спомням. — Ураганът беше преминал през острова с ветрове от сто и петдесет мили в час, отнасяйки покрива на хижата ми и почти потопявайки „Танцуващата“, която бях оставил на котва в Гранд Харбър. Подобни урагани не са рядкост по тукашните места.

— Самолетът за експеримента „кокили“ излетял от Равано няколко минути преди появата на урагана. Дванайсет минути по-късно пилотът катапултирал, а самолетът паднал в морето с четирите ядрени ракети и черната кутия, която все още била на борда. Радарът в Равано бил напълно блокиран от урагана. Не са могли да го проследят.

Най-после започнах да схващам нещичко.

— И какво общо е имал Джими с цялата история?

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Почакайте — рече тя, а после продължи. — Имате ли някаква представа каква е цената на подобна стока на черния пазар?

— Предполагам, че човек може да си напише сам чека — с разлика от няколко милиона долара — вниманието на стария негодник Хари беше привлечено, тъй като напоследък бързо се възстановяваше и бе станал достатъчно силен.

Шери кимна в съгласие.

— Пилотът изпитател на машината по проекта „кокили“, Уилям Брайс, е бил капитан от Военноморските сили на САЩ. Машината получила повреда на височина петдесет хиляди фута малко преди да излезе от атмосферата. Той съумял да се спусне надолу, тъй като е известен като доблестен летец, но при височина от петстотин фута разбрал, че няма да може да се приземи. Катапултирал и проследил как самолетът му пада.

Обясняваше ми внимателно, но ми се стори подозрително, че в разказа си използваше прекалено много технически термини, което не бе обичайно за жена. Убеден бях, че е назубрила всичко с помощта на някого — може би Джими? Или пък някой друг?

„Слушай и се учи, Хари“, рекох си аз.

— Уилям Брайс прекарал три дни на надуваемия сал сред океана, блъскан от урагана, преди да бъде открит от изпратения от Равано хеликоптер. Имал е доста време за мислене. Очевидно му е минало през ума каква е цената на смъртоносната стока — и е сравнил сумата със заплатата си на пилот. В показанията си при разследването на случая е пропуснал факта, че самолетът с „кокилите“ е паднал при добра видимост към сушата и че самият той е могъл да разпознае земните очертания, преди да бъде запратен от урагана сред открито море.

Не можех да открия никакви неточности в разказа ѝ — всичко си беше съвсем наред — и бе много интересно.

— Следствието е дало заключение, че става въпрос за „грешка на пилота“ и Брайс е бил уволнен. Кариерата му е била съсипана от издадената присъда. Решил да си докара сам парите за стари години, а също и да възстанови доброто си име. Искал да принуди Военноморския флот на САЩ да извади собствените си ракети „Косатка“ и да приемат за доказателство записаното в черната кутия.

Искаше ми се да ѝ задам въпрос, но Шери отново ме спря с красноречиво движение на ръката. Не желаше да прекъсвам монолога ѝ.

— Джими беше изпълнявал някои поръчки за Американския флот — като например проверка на корпуса на един от самолетноносачите — и по някое време се е срещал с Брайс. Станали приятели, та за Брайс било съвсем естествено да се обърне към Джими. Двамата нямали достатъчно средства за експедицията, която

възнамерявали да организират, така че решили да си осигурят финансова подкрепа. Но подобна подкрепа не може да се търси чрез обява в „Таймс“ и все още продължавали да я търсят, когато Били Брайс загинал при самолетна катастрофа с управлението от него „Тъндърбърд“ близо до отклонението на шосе М4 за летище „Хийтроу“.

— Струва ми се, че във всичко чуто дотук сякаш има някакво проклятие — обадох се аз.

— Суеверен ли сте, Хари? — любопитства тя, оглеждайки ме с присвитите си като на тигър очи.

— Донякъде — признах си аз, а тя кимна, сякаш попълваше досието ми с нови данни, после продължи:

— След смъртта на Били Джими продължил да работи по замисъла. Намерил си и спонсори. Не ми казваше кои са, но предполагах, че са негодяи. Дойде тук с тях — и останалото ви е известно.

— Останалото ми е известно — потвърдих аз и неволно потърках през копринената си риза втвърдената кожа на белега. — С изключение, разбира се, на мястото, където се е разбил самолетът.

Изгледахме се продължително.

— Казвал ли ви е къде е то? — попитах аз, а тя завъртя глава.

— Е, разкажете ми доста интересна история — усмихнах ѝ се аз. — Жалкото е, че не можем да проверим доколко е вярна.

Тя се изправи рязко и се отдалечи към перилата на верандата. Сви ръце пред гърдите си и беше толкова ядосана, че ако имаше опашка, сигурно щеше да я размаха като лъвица.

Изчаках я да се овладее и усетих, че го е постигнала в мига, в който сви рамене и се обърна към мен. Усмихваше ми се непринудено.

— Ами, така стоят нещата! Смятах, че ми се полага да получа някакво обезщетение. Джими ми беше брат — и изминах дълъг път, за да ви намеря, защото той ви е харесвал и ви е имал доверие. Мислех си, че бихме могли да работим заедно — но ако искате да получите всичко за себе си, предполагам, че не мога да направя нищо повече.

Разтърси косите си, които се пръснаха и заблестяха под светлината на лампата. Изправих се.

— Време е да ви закарам до хотела — казах аз и докоснах ръката ѝ. Тя протегна и двете си ръце и пръстите ѝ се сключиха здраво в

гъстата къдрава коса на тила ми.

— Хотелът ми е много далеч — прошепна тя и притегли главата ми надолу, изправяйки се на пръсти.

Устните ѝ бяха много нежни и влажни, а езикът ѝ — търсец и неуморим. После се отдръпна назад и ми се усмихна със замъглен поглед и със задъхано дишане.

— Може би пътуването ми не е било съвсем напразно все пак, нали?

Вдигнах я на ръце и усетих, че е лека като дете, а тя обгърна шията ми и притисна бузата си в лицето ми, докато я носех навътре към стаята. Отдавна съм разбрал, че трябва да се яде по много, когато има храна, защото човек не знае кога ще настъпи гладът.

Дори и меката светлина на утрото беше безмилостна към нея, докато тя още спеше с разперени ръце под мрежата против комари, опъната над огромното двойно легло. Гримът ѝ беше се размазал и засъхнал, а тя спеше с отворена уста. Гривата ѝ от златисти коси беше в безпорядък и никак не подходеше на триъгълничето от гъсти черни къдрици в основата на корема ѝ. Видът ѝ на сутринта ме отвращаваше, защото през нощта бях установил, че мис Шери е ненаситна и жестока в любовните игри.

Измъкнах се от леглото и се надвесих за малко над нея, опитвайки се напразно да открия в заспалото лице някаква прилика с Джими Норт. Оставих я и както си бях чисто гол, излязох от хижата и се спуснах към брега.

Приливът беше дошъл, а аз се хвърлих в хладната чиста вода и заплувах към входа на залива. Плувах бързо, загребвайки дълбоко в стила на австралийския кроул, а солената вода смъдеше в дълбоките драскотини по гърба ми.

Същата сутрин имах късмет, защото старите ми приятели ме чакаха отвъд рифа — цяло стадо едри дългоноси делфини, които мигновено се впуснаха да ме посрещнат, цепейки тъмната повърхност на водата с високите си плавници, когато прелитаха над вълните като състезатели над препятствия. Заобиколиха ме, подсвирквайки и пръхтейки, а ноздрите в горната част на главите им се издуваха като

мънички устица, докато самите им огромни уста се хилеха идиотски от удоволствие.

Поиграха си закачливо с мен в продължение на десетина минути, а после един от едрите мъжкар ми позволи да се хвана за гръбния му плавник и ме затегли на буксир. Понесох се по повърхността на водата, сякаш се спусках шеметно с шейна, а водата се пенеше буйно около гърдите и главата ми. Той ме изтегли на около половин миля от скалите, но после съпротивлението на водата ме откъсна от гърба му.

Връщането ми се стори доста дълго, но едрият делфин обикаляше около мен и от време на време ме побутваше приятелски отзад, подканяйки ме да се хвана отново за него. При рифа делфините ми изсвириха прощално и се отдалечиха с грациозни движения, а аз изпитах истинско облекчение, когато стъпих на брега. Ръката малко ме болеше, но болката беше на заздравяваща и укрепнала плът.

В леглото нямаше никой, а вратата на банята беше заключена. Реших, че вероятно се бръсне под мишниците със собствената ми самобръсначка. Изпитах лека досада, защото старите вълци като мен не обичат да им се нарушава установеният ред. Влязох в банята за гости, за да отмия солената вода и раздразнението ми постепенно намаля под горещите струйки на душа. А после освежен, но небръснат и гладен като питон, аз се отправих към кухнята. Когато Шери влезе при мен, аз пържих шунка с парченца ананас и си мажех препечени филийки с дебел пласт масло.

Тя отново имаше безупречен вид. В чантата си навярно носеше пълна колекция с козметика от Гучи, а косата ѝ беше сресана и напръскана с лак така, че гривата ѝ беше лъскава както обикновено.

Усмивката ѝ беше ослепителна.

— Добро утро, любовнико мой — приветства ме тя и ме целуна продължително.

Вече възприемах света с всичките му създания в розова светлина. Не се чувствах отвратен от ослепителната жена пред мен. Чудесното настроение на делфините беше обхванало и мен, и хубавото ми настроение навярно се предаде и на нея. Докато закусвахме, не спирахме да се смеем, а после взех каната с кафе и седнахме на верандата.

— Кога ще отидем да потърсим „кокилите“? — внезапно ме попита тя, а аз си налях втора чаша със силното черно кафе, без да ѝ

отговарям. Шери Норт очевидно бе решила, че след като сме прекарали нощта заедно, аз ще стана неин роб завинаги. Е, може и да не съм голям познавач на жените, но пък, от друга страна, имам известен опит — искам да кажа, че не съм съвсем девствен, — а пък не оценявах достойнствата на Шери Норт чак дотолкова, че да струват колкото четири ракети „Косатка“ и черната кутия със записа от тайния полет на реактивния изстребител.

— Веднага щом ми покажеш къде да търсим — предпазливо отвърнах аз. Жените открай време се самозаблуждават, че ако се отдадат някому с желание и страст, то той трябва да си плати за удоволствието. Лично аз винаги съм смятал, че нещата трябва да се приемат тъкмо наопаки.

Тя се пресегна и хвана ръката ми, а големите ѝ очи на тигрица внезапно се разшириха и се изпълниха с копнеж.

— От нощес вече знам, Хари — зашепна приглушено тя, — че на нас ни предстои чудесно бъдеще. На теб и на мен, ако сме заедно.

През нощта бях лежал буден с часове и бях взел решението си. Каквото и да имаше във вързопа, то не можеше да бъде целият самолет, а вероятно някаква малка част от него, по която можеше да бъде безпогрешно разпознат. Почти бях сигурен, че във вързопа не е скрита нито черната кутия, нито пък някоя от ракетите. Джими Норт не бе разполагал с достатъчно време, за да откачи кутията от корпуса на самолета, дори и да е знаел къде е била поставена и да е имал необходимите инструменти. От друга страна, вързопът никак не приличаше по форма и размери на ракета — в него имаше тумбест кръгъл предмет, чиито очертания нямаха аеродинамична конструкция.

Почти бях сигурен, че в него е завит някакъв безобиден предмет. Ако заведях Шери Норт със себе си, за да го извадим, аз щях да държа в ръката си съвсем слаба карта — макар и да изглеждаше, че е силен коз.

Нямаше да ѝ показвам нищо — нито мястото на катастрофата при Топовния риф, нито пък ценните предмети, свързани с нея.

От друга страна обаче, трябваше да поема известен риск и да ѝ пусна малко стръв. Щеше да ми бъде много любопитно да видя как точно ще се държи мадроазел Норт, когато реши, че вече знае мястото на катастрофата.

— Хари — отново зашепна тя. — Моля те — и се притисна още по-близо. — Трябва да ми повярваш. Никога не съм се чувствала така. Още от първия миг, в който те видях — просто усетих, че...

Отпъдих от себе си обзелите ме мисли и се наведох към нея, преструвайки се, че съм изпълнен от страстното желание да се любим.

— Скъпа... — започнах аз, но гласът ми пресекна и я притиснах несръчно в обятията си, усещайки я да потръпва раздражено, защото размазах червилото ѝ и разроших старателно направената ѝ прическа. Чувствах и усилието, с което се напрягаше да ми отвърне със същата пламенност.

— И ти ли се чувстваш така? — продума тя някъде от дълбините на мощната ми прегръдка, долепила лице до гърдите ми. Само заради удоволствието да я видя как се вживява в ролята, наложена от самата нея, аз отново я грабнах на ръце и я понесох към неоправеното легло.

— Сега ще ти покажа какво изпитвам към теб — пресипнало изръмжах аз.

— Но скъпи — отчаяно запротестира тя, — моля те, не сега.

— Защо пък не?

— Имаме толкова много да правим. По-нататък ще имаме достатъчно време — колкото си поискаме.

Престорих се на разочарован и я пуснах, макар че в действителност ѝ бях благодарен, защото след обилната закуска с шунка и три чаши кафе сигурно щях да получа киселини в стомаха.

Бяха изминали само няколко минути след пладне, когато излязох от Гранд Харбър и завих на югоизток. Казах на хората си да останат на брега, защото няма да ходим за риба.

Чъби погледна пренебрежително към изтегналата се по бански на палубата Шери Норт и измърмори нещо под носа си, но Анджелило ми намигна съчастнически и завъртя изразително глава:

— Разходка с удоволствия, а?

— Ти имаш мръсно подсъзнание — сгълчах го аз, а той се засмя доволно, сякаш му бях направил голям комплимент, и после двамата се отдалечиха по кея.

„Танцуващата“ се понесе палаво сред проточилите се като огърлица атоли и островчета и чак към три часа следобед навлязох в дълбоките води на пролива между островите Малката чайка и Голямата чайка, а после завих към по-плиткото пространство между източния бряг на Голямата чайка и синеещия се в далечината Мозамбик.

Бризът беше достатъчно силен, за да охлажда приятно въздуха и да вдига по повърхността леки пенести вълни.

Лавирах внимателно, без да изпускам от погледа си Голямата чайка, и постепенно намалявах оборотите. Когато стигнах до ориентирите, дадох още малко напред, за да ми остане пространство за заден ход. После изключих двигателя и се спуснах към предната палуба, за да пусна котвата.

„Танцуващата“ потръпна и застана неподвижно като добре възпитана дама.

— Тук ли е мястото? — Шери бе проследила всичките ми действия със своя смущаващ котешки поглед.

— Тук е — отговорих аз и рискувайки да преиграя ролята си на сляпо влюбен, посочих към ориентирите. — Трябваше да се изравня с ония две палми, които да бъдат в една линия с оная самотна палма, дето е на върха, разбираш ли?

Тя кимна мълчаливо, а аз отново усетих по израза ѝ, че всичко, което ѝ съобщавах, запомня внимателно и сякаш го подрежда в някаква папка.

— И какво ще правим сега? — попита тя.

— Джими скочи във водата точно тук — обясних аз. — Когато се върна на борда, изглеждаше много развълнуван. Зашушука нещо на

останалите — Матерсън и Гътри, които ми се сториха също много възбудени. Джими се гмурна втори път с въже и брезент. Остана доста дълго под водата и когато излезе отново, започна престрелката.

— Ясно — нетърпеливо кимна тя — споменаването за смъртта на брат й като че ли не я развълнува. — Трябва да тръгваме вече, за да не ни види някой.

— Да тръгваме ли? — попитах аз, поглеждайки я изненадано. — Аз пък си мислех, че трябва да погледнем какво има там.

Тя разбра, че е допуснала грешка.

— Трябва да го организираме както му е редът, да се върнем, когато сме готови, когато сме подготвили всичко за изваждането и за превоза...

— Любима моя — ухилих се аз, — не съм бил път чак дотук, за да взема да се връщам, без да погледна какво има под водата.

— Струва ми се, че не трябва да го правиш, Хари — извика подире ми тя, но аз вече отварях капака на машинното отделение.

— Хайде да се върнем някой друг път — настоя тя, но аз се спуснах по стълбичката към рафта, на който бяха наредени кислородните бутилки и свалих един двоен комплект „Дрегер“. Поставих дихателния клапан и проверих уплътнението, всмуквайки въздух през гумения маркуч на шнорхела.

Хвърлих бърз поглед към палубата, за да се уверя, че не ме наблюдава, и се пресегнах да изключа скрития шалтер на електрическата инсталация. Сега никой не можеше да включи машините на „Танцуващата“, докато бях във водата.

Пуснах през кърмата стълбичката за гмуркане и отидох да се преоблека в каютата — в непромокаем костюм от неопрен с къси ръкави и качулка, колан с тежести и нож, плексигласова извита маска и плавници.

Нарамих водолазния апарат и взех едно кълбо тънко найлоново въже, което напъхах в колана си.

— А какво ще стане, ако не се върнеш? — попита Шери, показвайки за първи път страх. — Искам да кажа, какво ще стане с мен?

— Ще повехнеш от скръб — рекох й аз и слязох от борда, но не с ефектен скок назад, а просто се спуснах по стълбичката, което повече подходеше на възрастта и достойнството ми.

Водата беше прозрачна като планински въздух и щом се гмурнах с главата надолу, можех да видя всяко камъче по дъното, отдалечено на петдесет фута.

Дъното беше обсипано с корали в прекрасни цветове и осветено на петна от процеждащата се светлина. Когато се добрах до него, изваяните коралови очертания имаха по-омекотени форми, замъглявани от дълбочината, и спокойствието им се нарушаваше от безчетните тропически риби, блещукащи като скъпоценни камъни. Тук имаше и дълбоко врязани просеки, и стърчащи кули от корал, между които се простираха открити пространства, обрасли с виещи се водорасли или пък посипани с ослепително бял коралов пясък.

Ориентириите ми се оказаха удивително точни, като се има предвид, че бях изпаднал в полусъзнание от загубата на кръв. Котвата за малко не бе попаднала върху самия вързоп. Той лежеше като някакво ужасяващо морско чудовище на едно от откритите пространства — зелен и тумбест, чиито развързали се въжета се поклащаха наоколо като пипала.

Коленичих до него, а около мен се натрупаха пасажии от дребни рибки, нашарени като зебри в златисто и черно, в такива количества, че трябваше да изпусна няколко мехура въздух, за да ги отпъдя, преди да се заема с работата си.

Откачих от колана си найлоновото въже и завързах единия му край за вързоба, пристягайки го на няколко места с моряшки възли. После поех към повърхността, развивайки бавно въжето. Изскочих над водата на около трийсет фута от „Ганцуващата“, доплувах до стълбичката на кърмата и се покатерих на палубата. Вързах края на въжето към облегалката на палубната пейка.

— Какво откри? — нетърпеливо попита Шери.

— Още не знам какво е — отвърнах аз. Бях устоял на изкушението да отворя вързоба на дъното. Реших, че си струва да направя подобна жертва, за да мога да видя изражението ѝ, когато смъкна брезента пред нея.

Свалих водолазния костюм и го сгънах внимателно, след като го изплакнах с чиста вода. Искаше ми се любопитството ѝ да я погложди още малко.

— По дяволите, Хари. Хайде, изтегли го — най-сетне избухна тя.

Спомних си, че вързопът тогава ми се стори безкрайно тежък, но пък бях останал почти без сили. Подпрях се на перилата и започнах да измъквам въжето. Вързопът беше тежък, но не толкова, че да не мога да го извадя, а докато го изтеглях нагоре, навивах на китката си мокрото въже с опитността на стар рибар.

Зеленият брезент се появи на повърхността край борда и от подгизналото платнище шурнаха струйки вода. Пресегнах се и хванах пристегнатото на възли въже, повдигнах го рязко и прехвърлих вързопа през борда. Той тупна тежко на палубата. Чух как металът застърга дървото.

— Отвори го — нетърпеливо заповяда Шери.

— Веднага, мадам — откликнах аз и изтеглих рибарския нож от канията на колана ми. Ножът беше остър като бръснач и бързо прерязах въжетата.

Шери беше се надвесила, изгаряна от любопитство, и гледаше как разгъвам втвърдилите се мокри краища на платнището, а аз наблюдавах израза на лицето ѝ.

Щом разпозна съдържанието на вързопа, алчното ѝ, предвкушащо победата лице засия от радост. Разпозна го преди мен, но после тутакси очите и лицето ѝ сякаш се скриха зад плътна завеса.

Всичко беше изиграно много добре, тя бе опитна артистка. Ако не бях я наблюдавал внимателно, нямаше да забележа краткотрайния изблик на чувства.

Погледнах към невзрачния предмет, заради който толкова много хора бяха убити или обезобразени, и замръзнах от изненада и учудване. Разочарованието ми бе пълно. Той съвсем не бе онова, което очаквах.

Половината от него беше силно разядена, сякаш от песъкоструен апарат, а бронзът — остърган, излъскан и дълбоко нацърбен. Горната половина не беше засегната, но бе покрита с плътна зеленикава корица от продължителното окисляване, а ухото за веригата бе непокътнато, както и украсението, което ясно личеше въпреки корозията — хералдически герб или пък част от него и девиз, изписан с живописни средновековни букви. Написаното бе нечетливо, тъй като повечето от буквите, разположени във вълнообразен ред, бяха изпаднали и на тяхно място лъщеше оголеният метал.

Пред мен лежеше корабна камбана, излята от масивен бронз, тежала някога почти сто фунта, с ухо на купола и с широко извити краища в долната част.

Обърнах я наопаки с любопитство. Езикът ѝ беше съвсем ръждясал, а вътрешността ѝ бе покрита със слой от охлювчета и други мекотели. Озадачавах ме износването и ръждата по външната стена на камбаната, но внезапно открих отговора на загадката. Виждах бях и други метални предмети, останали продължително под водата и белязани по същия начин от времето. Камбаната е била полузаровена в пясъчното дъно, а стърчащата ѝ част е била изложена на приливите при Топовния пролом и фините коралови песъчинки бяха остъргали четвърт инч от външната повърхност на метала.

Но заровената ѝ в пясъка част бе запазена и аз се заех да разгледам по-внимателно оцелелите букви.

V V N L

Различих едно разкрачено „V“ или разядено „W“, последвано веднага от безукорно „N“, после следваше празнина и незасегнато „L“, но всички останали букви бяха заличени.

Гербът, издълбан в метала на противоположната страна на купола, представляваше сложна композиция от два изправени на задните си крака звяра — вероятно лъвове, — държащи щит и глава с шлем. Всичко ми се струваше някак си познато и се замислих къде ли съм го виждал вече.

Приклеках на пети и погледнах към Шери Норт. Тя избягваше да срещне погледа ми.

— Смешна работа — промълвих аз. — Реактивен самолет със закачена на носа му някаква огромна камбана от бронз.

— Нищо не разбирам — рече тя.

— Нито пък аз — изправих се и тръгнах да си взема пура от каютата. Запалих я и се отпуснах на палубната пейка.

— Добре. Дай да чуя какво мислиш.

— Не знам, Хари. Наистина не знам какво да мисля.

— Хайде да се опитаме да отгатнем — предложих аз. — Почвам пръв — Шери се извърна към перилата. — Реактивният самолет е

станал на тиква — изстрелях напосоки аз. — Какво ще кажеш?

Тя се извърна с очи към мен.

— Хари, не ми е добре. Струва ми се, че ще повърна.

— И какво трябва да направя?

— Хайде да се прибираме.

— Мислех си дали да не се гмурна пак и да поогледам още малко наоколо.

— Недей — бързо отвърна тя. — Моля те, не сега. Не се чувствам добре. Хайде да си тръгнем. Ако трябва, ще дойдем пак.

Огледах лицето ѝ, опитвайки се да открия някакви признаци на прилошаване, но то можеше да послужи за реклама на здравословни храни.

— Добре — съгласих се аз, защото наистина нямаше никакъв смисъл да се гмуркам отново, но само аз си го знаех. — Хайде да се прибираме и да се опитаме да разберем за какво става дума.

Станах и започнах да загъвам отново бронзовата камбана.

— Какво си решил да правиш? — разтревожено попита тя.

— Ще я потопя обратно — отвърнах ѝ аз. — Да не мислиш, че ще я закарам на Сейнт Мери и ще я изложа на пазара. Самата ти каза, че винаги можем да дойдем пак.

— Да — веднага се съгласи тя. — Имаш право, разбира се.

Пуснах отново вързопа през борда и тръгнах да изтегля котвата.

Докато се връщахме, открих, че присъствието на Шери Норт на мостика започва да ме дразни. Имаше доста неща, за които трябваше да помисля на спокойствие. Пратих я долу да направи кафе.

— И да бъде силно — разпоредих се аз, — с четири лъжички захар. Така ще се оправиш от морската болест.

Появи се отново на мостика само след две минути.

— Печката не ще да се запали — оплака се тя.

— Първо трябва да развиеш клапана на бутилката с газ — казах аз и започнах да ѝ обяснявам къде да намери кранчетата. — И не забравяй да ги затвориш, след като свършиш, защото яхтата ще се превърне в истинска бомба.

Изобщо не знаеше как се прави кафе.

Когато хвърлих котва в пристанището Гранд Харбър, бе вече късно привечер, а когато оставих Шери пред входа на хотела, навън бе

съвсем тъмно. Тя дори не ме покани да пийнем по нещо, но ме целуна по бузата и рече:

— Скъпи, нека да остана сама нощес. Изтощена съм. Ще си легна веднага. Нека да обмисля всичко, а като се почувствам по-добре, ще обсъдим нещата по-обстойно.

— В колко часа да дойда да те взема утре?

— Недей да идваш — каза тя. — Ще се срещнем при яхтата. Рано. В осем часа. Чакай ме там — ще си поговорим насаме. Само двамата и никой друг — съгласен ли си?

— Ще те чакам с „Танцуващата“ на кея в осем — обещах ѝ аз.

През целия ден се чувствах жаден и по пътя за дома се отбих в „Лорд Нелсън“.

В едно от сепаретата седяха Анджелио и Джудит в шумната компания от младежи на тяхната възраст. Поканиха ме да седна при тях и ме настаниха между две от момичетата.

Поръчах бира за всички, а Анджелио се наведе и ми заговори поверително:

— Ей, капитане, ще ти трябва ли пикапа довечера?

— Да — отговорих аз. — За да се прибера вкъщи. Знаех, разбира се, какво ще последва. Анджелио се държеше, сякаш бе съсобственик на колата.

— Шефе, в Саут Пойнт вдигат страшен купон — заговори той, обръщайки се съвсем непринудено към мен с „шефе“ и „капитане“, — та си мислех да те закарам до вас и да ни дадеш колата. Обещавам ти, че ще те взема рано сутринта.

Отпих от халбата с бира, а погледите на всички ме следяха с нетърпеливо очакване.

— Голям купон ще бъде, мистър Хари — намеси се Джудит. — Моля ви.

— Ще дойдеш да ме вземеш точно в седем, Анджелио, разбрахме ли се? — съобщих аз и всички избухнаха в шумни смехове и радостни възгласи. Нямаше как да откажа на поканата им да изпия още една бира.

Прекарах неспокойна нощ, заспивайки за кратко и въртейки се непрекъснато в леглото. Сънувах пак, че се гмуркам за вързопа. В него пак имаше мъничка кукла от дрезденски порцелан, но сега лицето ѝ бе като на Шери Норт и тя ми предлагаше макет на реактивен изстребител, който се превърна в жълта тиква, щом посегнах да го взема. Върху тиквата бяха издълбани буквите: VV N L.

След полунощ заваля дъжд, от стрехите шурнаха потоци вода, а светкавиците осветяваха протегналите се към нощното небе върхове на палмите.

Когато се спуснах към брега, все още валеше и тежките капки дъжд се пръскаха върху голото ми тяло като някакви миниатюрни бомбички. Морето бе потъмняло, а дъждовните облаци се простираха чак до хоризонта. Наоколо нямаше жива душа, преплувах до рифа и обратно, но когато стъпих отново на брега, усетих, че настроението ми

не се подобри като друг път. Тялото ми бе посиняло и трепереше от студа, а в главата ми непрекъснато се въртеше някакво неясно, но натрапчиво предчувствие, че ме очакват големи неприятности.

Бях свършил със закуската, когато по пътеката между палмовите плантации се зададе колата, разплисквайки локвите, с все още незагасени фарове и цялата оплескана в кал.

Вече в двора, Анджело изсвири с клаксона и извика:

— Готов ли си, Хари?

Аз изтичах навън, усещайки над главата си югозападния вятър. Анджело вонеше на бира, погледът му беше леко замъглен и бе доста приказлив.

— Аз ще карам — реших аз и докато пресичахме острова, той ми описа най-подробно великия купон. От разказа му подразбрах, че след девет месеца на Сейнт Мери могат да се очакват масови раждания.

Почти не го слушах, защото колкото повече се приближавахме към града, толкова повече ме обземаше чувството, че ме очаква някаква неприятност.

— Ей, Хари, приятелите ми ме помолиха да ти благодаря, задето ни даде пикапа.

— Няма за какво, Анджело.

— Изпратих Джудит на яхтата — да поразтреби, Хари, а и да ти приготви кафе.

— Не трябваше да я задължаваш — рекох аз.

— Тя самата поиска да го направи — за да ти благодари по някакъв начин, нали разбираш.

— Тя е добро момиче.

— Наистина е добра, Хари. Обичам я — викна Анджело и подхвана песента „Дяволска жена“, подражавайки на Мик Джагър.

Когато прехвърлихме височината и се спуснахме към долината, внезапно ми хрумна да променя посоката. Вместо да продължа направо по „Фробишър стрийт“, завих наляво към обиколния път над крепостта и болницата и поех по булеварда сред индийските смокини по посока на хотел „Хилтън“. Спрях пикапа под козирката пред входа и изтичах във фоайето.

Беше още много рано и зад гишетото на администрацията нямаше никой, но аз се надвесих през преградата и надникнах към кабината на

Марион. Тя беше на мястото си пред номератора и щом ме видя, лицето ѝ се озари от радостна усмивка и бързо свали слушалките си.

— Здравейте, мистър Хари.

— Здравей, мила Марион — отвърнах на усмивката ѝ аз. — Мис Норт в стаята си ли е?

Усмивката ѝ изчезна.

— О, не — отговори тя, — замина си преди повече от час.

— Заминала ли е? — зяпнах я аз.

— Да. Замина за летището с автобуса на хотела. Трябваше да хване самолета в седем и трийсет — Марион погледна към евтиния японски часовник на китката си. — Трябва да са излетели преди десет минути.

Останах като поразен, защото очаквах всичко друго, но не и че ще избяга. Постоях така няколко секунди, без да проумявам нищо, но после внезапно и болезнено разбрах защо го е направила.

— О, Господи — викнах аз. — Джудит! — и се впуснах към пикапа. Анджели видя изражението ми, застина и спря да пее.

Скочих на мястото на шофьора и включих двигателя, натиснах здраво педала на газта и направих остър завой, вдигайки колата на двете гуми.

— Какво има, Хари? — попита Анджели.

— Джудит! — мрачно викнах аз. — Кога я изпрати да отиде на яхтата?

— Когато тръгнах да те взема.

— Веднага ли тръгна тя?

— Не, първо трябваше да се изкъпе и да се облече — направо ми отвърна той, без да скрива, че са спали заедно. Усетил бе сериозността на положението. — После трябваше да върви пеша през долината.

Анджели живееше под наем в къщата на някакви фермери близо до изворите, а разстоянието оттам беше около три мили.

— Мили Боже, дано стигнем навреме — прошепнах аз. Колата се понесе с рев по булеварда, но после трябваше рязко да намаля скоростта, докато преминавахме през портите на крепостта. Гумите изсвириха при резкия завой, преди да настъпя отново здраво газта, но успях да избегна поднасянето.

— По дяволите, какво става, Хари? — отново настоя той.

— Трябва да я настигнем, преди да се е качила на „Танцуващата“ — мрачно му обясних аз, докато се носехме с рев по околоръстния път над града. Щом подминахме крепостта, под нас изникна пристанището Гранд Харбър. Анджели престана да задава ненужни въпроси. Работили бяхме заедно достатъчно дълго, за да знае, че когато кажа нещо, то трябва да се направи.

„Танцуващата“ все още стоеше на котва до вълнолома сред другите корабчета на местните жители, а на средата на разстоянието от нея до кея, Джудит размахваше греблата на гумената лодка. Въпреки че бяхме далеч, разпознах дребничката женска фигура на седалката на лодката, размахваща уверено греблата с опитни движения. Тя си беше островитянка и гребеше като мъж.

— Няма да успеем да я настигнем — обади се Анджели. — Ще стигне до яхтата, преди да се доберем до Адмиралтейския.

Щом стигнахме горния край на „Фробишър стрийт“, натиснах с цялата си длан клаксона и нададох продължителен сигнал, опитвайки се да си пробия път. Но беше събота сутрин — пазарен ден и улиците вече бяха почти задръстени. Селяните прииждаха към града с волски коли, двуколки и раздрънкани автомобили. Обзет от безсилие, ругаех ужасно и натисках клаксона, за да си направя път.

Необходим ми бяха цели три минути, за да измина половината миля от началото на улицата до Адмиралтейския кей.

— О, Господи! — викнах аз, навеждайки се над волана, когато префучах през портите от телена мрежа и пресякох железопътните релси.

Лодката беше привързана към борда на „Танцуващата по вълните“ и Джудит се качваше на борда. Облечена бе в смарагдовозелена блуза и къси джинсови панталонки. Косата ѝ бе прибрана в дълга плитка, спускаща се по гърба ѝ.

Спрях рязко пикапа пред складовете за ананаси и двамата с Анджели хукнахме по кея.

— Джудит! — извиках аз, но гласът ми не можа да стигне до нея.

Без да се обръща назад, Джудит изчезна в каютата. Анджели и аз изтичахме към края на кея. И двамата закрепяхме диво, но вятърът духаше срещу нас, а „Танцуващата“ беше на петстотин ярда от кея.

— Ето лодка! — Анджели ме дръпна за ръката. Лодката беше вехто дървено корито за улов на скумрия и беше привързана с верига

към една халка в каменния кей.

Скочихме в нея, прелитайки височината от осем фута и падайки върху седалката. Заех се с придържачата я верига. Тя бе направена от четвъртинчови брънки от поцинкована стомана и бе здраво закрепена към халката с тежък месингов катинар.

Омотах веригата два пъти около китката си, подпрях се с крак върху стената на кея и дръпнах силно. Катинарът се счупи, а аз паднах по гръб на дъното на лодката.

Анджело вече бе поставил греблата в ключовете им.

— Гребци — викнах му аз. — Гребци като луд.

Заставах на носа със свити длани пред устата и завиках към Джудит, опитвайки се да надвия вятъра.

Анджело гребеше като бесен, изхвърляйки назад лопатите ниско над повърхността и влагайки цялата си сила, щом те се забиваха във водата. При всяко загребване от гърдите му изригваше мощно пъшкане.

На половината разстояние до „Танцуващата“ отново плисна дъжд, забулвайки цялото пристанище със сива водна пелена. Свих вежди, защото на очите ми засмъдя от дъждовните капки.

Очертанията на „Танцуващата“ се губеха сред сивия дъжд, но вече бяхме съвсем близо до нея. Надявах се, че преди да поднесе запалена клечка кибрит към газовата печка в кубрика, Джудит ще се заеме да измете и подреди каютите. Тайно се надявах, че може и да греша и че Шери Норт не ми е оставила подарък за спомен.

Но в ушите ми прозвуча собственият ми глас, изрекъл пред Шери Норт предишния ден думите: „Първо трябва да развиеш клапана на бутилката с газ — и не забравяй да го затвориш, след като свършиш, защото яхтата ще се превърне в истинска бомба.“

Приближихме се още повече към „Танцуващата“. Тя сякаш бе увиснала върху пипалата на дъжда, призрачно бяла и като че ли нереална сред водната пелена.

— Джудит — викнах аз и тя трябваше да ме чуе, защото бяхме съвсем наблизко. На борда имаше две петдесетфунтови бутилки с газ, достатъчни, за да разрушат голяма тухлена сграда. Бутанът е по-тежък от въздуха и веднъж изпуснат, той щеше да изтече надолу, изпълвайки корпуса на „Танцуващата“ със смъртоносно избухливата смес от газ и

въздух. Достатъчна бе само една искра от батерия или от кибритена клечка.

Молах се опасенията ми да се окажат напразни и извиках отново. И тогава „Танцуващата“ изведнъж избухна.

Експлозията беше мигновена и страховитите сини пламъци обгърнаха цялата яхта. Взривът проби корпуса ѝ като с огромен чук, а палубата отскочи нагоре и се разтвори като капак на кутия.

„Танцуващата“ подскочи от смъртоносния удар, а взривната вълна ни блъсна като ураганен вятър. Веднага ме блъсна острата миризма на електричество, воняща като при попаднала върху желязна руда светкавица.

„Танцуващата“ умираше пред очите ми. Смъртта ѝ беше ужасно жестока — после разкъсаният и безжизнен корпус се килна назад и студените сиви води започнаха да я заливат. Тежките машини бързо я повлякоха към дъното и тя изчезна сред сивите води на Гранд Харбър.

Анджело и аз бяхме застинали от ужас, приклепнали в бясно люлеещата се лодка и втренчили погледи в развълнуваните води, по които плуваха в безпорядък останките от катастрофата — от прекрасната яхта, приличаща на хубаво младо момиче, бяха останали само те. Почувствах се дълбоко опустошен, искаше ми се да ревна от мъка на висок глас, но стоях като парализиран.

Анджело пръв се опомни. Нададе гърлен звук като ранен звяр и се изправи в пълен ръст. Искаше да се хвърли през борда, но аз го хванах и го задържах.

— Остави ме — изкрещя той. — Трябва да отида при нея.

— Не — отсякох аз и започнахме да се боричкаме в бясно клатушкащата се лодка. — Няма смисъл, Анджело.

Дори и да успееше да се гмурне през четирийсетте фута вода и да стигне до разкъсания корпус на „Танцуващата“, онова, което щеше да види, можеше да го подлуди. Джудит беше стояла в центъра на взрива и със сигурност беше понесла всичките жестоки последици от мощната мигновена експлозия в непосредствена близост.

— Остави ме, да те вземат дяволите! — Анджело освободи едната си ръка и ме удари в лицето, но аз го видях, че замахва, и извъртях глава. Ударът му ожули кожата на бузата ми и реших, че трябва да го принудя да се укроти.

Лодката едва не се преобърна. Макар че бе по-лек с четирийсет фунта от мен, Анджели се биеше като обезумял.

— Джудит, Джудит — повтаряше диво с изтънял глас. Отдръпнах дясната си ръка, с която го стисках за рамото, и го отдалечих от себе си, придържайки го внимателно. Нанесох му десен прав, но юмрукът ми не измина повече от четири инча. Ударих го здраво малко под лявото ухо и той веднага се строполи като труп. Сложих го да легне на дъното на лодката колкото се може по-удобно. Започнах да гребя по посока на кея, без да се обръщам назад. Чувствах се напълно вцепенен и изнемощял.

Вдигнах Анджели на ръце и го понесох през кея, като не усещах почти никаква тежест. Закарах го в болницата, където се оказа, че е дежурен Макнаб.

— Дай му упоително и го остави да лежи през следващите два часа — разпоредих се аз, но Макнаб започна да протестира.

— Виж какво, дърта мръсна пияндуро — тихо рекох аз, — само ми дай повод и с удоволствие ще ти счупя главата.

Той пребледня толкова, че разкъсаните венички в носа и по бузите му изпъкнаха отчетливо.

— Чакай сега, Хари, приятелю — започна той. Пристъпих към него и той нареди на дежурната сестра да донесе лекарството.

Заварих Чъби да закусва и ми трябваше само минута, за да му обясня какво се е случило. Отидохме до крепостта с пикапа и Уоли Андрюс се зае веднага с нас. Захвърли настрани разните бланки с показания и други полицейски документи и се зае да ни помага, докато товарехме на пикапа полицейската екипировка за гмуркане, а когато се появихме на пристанището, половината от жителите на Сейнт Мери бяха образували безмълвна разтревожена тълпа и пристъпваха по кея. Някои бяха видели всичко, но нямаше човек, който да не е чул експлозията.

Докато пренасяхме леководолазната екипировка към старата лодка, мнозина ми изказаха съчувствията си.

— Някой да открие Фред Кокър — наредих им аз. — Предайте му да дойде веднага тук и да вземе чувал и кошница.

Хората тихо зашушукаха.

— Ей, мистър Хари, имаше ли някой на борда?

— Казах ви да повикате Фред Кокър — викнах аз и потеглихме с лодката към мястото на „Танцуващата“.

Уоли остана в лодката, а ние с Чъби се гмурнахме в мрачните води на пристанището.

„Танцуващата“ лежеше на дълбочина от четирийсет и пет фута с дъното нагоре, сигурно беше се преобърнала, докато е потъвала. Излишно беше да се безпокоим, че няма да можем да влезем вътре, защото корпусът ѝ бе разкъсан по протежение на кила. Немаше никаква надежда, че яхтата ще заплава някога отново.

Чъби остана при отвора в корпуса, а аз се вмъкнах вътре.

Онова, което бе останало от кубрика, беше изпълнено от гъмжащи пасажери риба. Рибите бяха лакомо възбудени, но когато видях с какво се хранят, гърлото ми се сви и едва не глътнах шнорхела на водолазния апарат.

Единственото, по което разпознах тялото на Джудит, бяха увисналите по парчетата месо парцали от зелен плат. Извадихме я на три основни части и я напъхахме в осигурения от Фред Кокър брезентов чувал.

Веднага се гмурнах обратно и се промуших през разбития корпус към помещението под кубрика, където продълговатите стоманени бутилки за газ все още стояха здраво на местата си.

Клапаните и на двете бяха отвити докрай и някой бе откачил маркучите им, за да може бутановият газ да изтече свободно.

Никога не бях изпитвал толкова силна ярост както тогава. И беше толкова силна, защото се подхранваше от мисълта за загубеното. „Танцуващата“ беше си отишла, а с нея и половината ми живот. Затегнах вентилите и свързах отново маркучите. Работата си беше лично моя — и с отмъщението щях да се разправам лично аз.

Когато тръгнах по кея към пикапа, единственото ми успокоение идеше от мисълта, че „Танцуващата“ беше застрахована. Щях да имам нова яхта — не толкова хубава и силно обичана като „Танцуващата“ — но все пак яхта.

Сред тълпата зърнах лъскавото черно лице на Хембън Уилямс — капитана на пристанищния ферибот. В продължение на четирийсет години той сновеше със старото си корабче напред-назад срещу билет от три пенса.

— Хембън — повиках го аз. — Карал ли си снощи някого до „Танцуващата“?

— Не, господине. Не, мистър Хари.

— Съвсем никой?

— Само вашата клиентка. Беше си забравила часовника в каютата. Закарах я да си го вземе.

— Дамата ли?

— Да, дамата с русата коса.

— По кое време, Хембън?

— Около девет часа — не е ли трябвало да го правя, мистър Хари?

— Нищо, няма значение. Недей да се безпокоиш.

Погребахме Джудит на следващия ден преди обяд. Успях да ѝ осигуря гроб до гробовете на майка ѝ и баща ѝ. Анджели остана доволен. Каза, че не искал тя да бъде сама там на хълма. Анджели все още беше полузамаян, стоеше притихнал и гледаше унесено към гроба.

На следващата сутрин тримата започнахме да спасяваме част от имуществото, намиращо се на „Танцуващата“. Десет дни работихме усилено и свалихме от нея всичко, което имаше някаква стойност — като се почне от макарите за улов на едри риби и карабината „ФН“, та чак до двойните месингови витла. Корпусът и на надпалубните съоръжения бяха толкова зле засегнати, че не ставаха за нищо.

Когато свършихме, „Танцуващата по вълните“ бе вече само спомен. Имал съм много жени, за които си спомням с удоволствие, когато чуя някоя песен или помириша определен парфюм. Подобно на тях „Танцуващата“ започваше да принадлежи на миналото.

На десетия ден отидох да се видя с Фред Кокър — и в мига, в който влязох в канцеларията му, усетих, че нещо не е наред. Изпотен от притеснение, той примигваше неспокойно зад изящните рамки на очилата си, а ръцете му не се спираха като подплашени мишки — опипваше бележника си или посягаше да оправи възела на вратовръзката си, или пък да приглади редките кичури коса върху лъсналото си теме. Ясно му бе, че съм дошъл да поговорим за застраховката ми.

— Ще ви помоля да не се ядосвате, мистър Хари — посъветва ме той. Когато ми кажат подобно нещо, започвам наистина много да се ядосвам.

— Какво има, Кокър? Хайде, говори! Говори! — ударих с юмрук по бюрото му и той подскочи толкова силно на стола си, че златните рамки на очилата му се смъкнаха на носа му.

— Мистър Хари, моля ви...

— Хайде говори! Ти си такъв жалък гробищен червей, че...

— Мистър Хари, става въпрос за застрахователните премии за „Танцуващата“ — зяпнах го с отворена уста.

— Нали разбирате — тъй като досега никога не сте предявявали подобни искания, реших, че няма никакъв смисъл да...

Разбрах какво е направил.

— Прибрал си вноските за застраховката — прошепнах аз, защото гласът ми изведнъж започна да ми изневерява. — Не си ги превеждал на застрахователната компания.

— Правилно ме разбрахте — кимна Фред Кокър. — Знаех си, че ще ме разберете.

Опитах се да прескоча през бюрото, за да не губя време, но се спънах и паднах. Фред Кокър скочи от стола, изплъзвайки се от несигурно протегнатите ми пръсти. Изчезна през задната врата, затръшвайки я след себе си.

Впуснах се през вратата, чупейки бравата ѝ и оставяйки я да виси на изкривените панти.

Фред Кокър бягаше, сякаш го гонеха всички черни ангели, което щеше да е по-добре за него. Настигнах го при водещата към алеята порта и го повдигнах с една ръка, стискайки го за гърлото и опирайки гърба му към купа от евтини чамови ковчези.

Беше си изгубил очилата и плачеше от страх, а едрите му сълзи бавно се стичаха от безпомощните му късогледни очи.

— Разбери, че ще те убия — изсъсках аз и той простена, ритайки във въздуха на шест инча от земята.

Замахнах с дясната си ръка и се разкрачих, за да имам по-добра опора. Ударът ми щеше да му откъсне главата. Но не можех да го убия — а трябваше да ударя нещо. Юмрукът ми се заби в ковчега до дясното му ухо. Дъските се натрошиха и цялата ми ръка хлътна вътре. Фред Кокър изпищя като някакво истерично момиче на рок концерт и аз го пуснах. Краката му не го държаха и тялото му се свлече на циментовия под.

Оставих го да лежи, стенойки и хълцайки от ужас — и излязох на улицата, разорен почти толкова, колкото си бях през последните десет години.

Само с едно драсване на перото мистър Хари се преобрази във Флечър — пристанищен плъх и изхвърлен на сушата нехранимайко. Аз бях класически случай на връщане към предишното състояние — крачейки към „Лорд Нелсън“, разсъждавах така, както и преди десет години. Вече пресмятах възможностите си за успех и се готвех отново да направя някакъв голям удар.

В ранния следобед Чъби и Анджелио бяха единствените клиенти в бара. Разказах им всичко и те ме слушаха мълчаливо. Нямаше какво да

ми кажат.

Мълчаливо изпихме по халба, а после се обърнах към Чъби:

— Какво мислиш да правиш сега?

Той сви рамене:

— Старата ми китоловна лодка е все още здрава... — лодката му беше двайсетфутова, доста овехтяла и с открита палуба, но плаваше добре. — Мисля да почна пак да вадя омари.

В рифовете се въдеха едри омари. За замразените им опашки даваха добри пари. Преди да се появя на Сейнт Мери с „Танцуващата“, Чъби беше си вадил хляба именно с лов на омари.

— Ще ти трябват нови машини, твоите стари бракми са капнали.

Изпихме още по халба, а аз пресмятах с какви пари разполагам — е, по дяволите, реших, че с две хилядарки по-малко положението ми нямаше да бъде кой знае колко по-различно.

— Аз ще ти купя за лодката два нови мотора „Евинруд“ по двайсет коня, Чъби — предложих му аз.

— Няма да ти позволя, Хари — възмутено се намръщи той. — Докато работих за теб, спестих достатъчно — непреклонно добави той.

— Ами ти, Анджели? — попитах аз.

— Мисля да си продам душата и да замина по договор за Равано.

— Не — смръщи се Чъби, само като си го представи. — На лодката ще ми трябва помощник.

Така всичко се уреждаше. Успокоих се, защото се чувствах отговорен и за двамата. Особено бях доволен, че Чъби ще се грижи за Анджели. Младежът беше преживял много тежко смъртта на Джудит. Станал бе мълчалив и затворен в себе си, вече нямаше нищо общо с неуморимия Ромео. Докато сваляхме каквото можехме от „Танцуващата“, бях го карал да работи здраво, което му даде възможност да се възстанови след понесената загуба.

Но Анджели пак започваше да пие много, поглъщайки след чашките евтино бренди и по халба бира. Доколкото ми е известно, няма по-съсипващ начин за поглъщане на алкохол, показващ същевременно и липсата на култура на пиене.

Чъби и аз пиехме бавно и спокойно, наслаждавайки се на питието, но въпреки веселите ни закачки двамата знаехме, че сме стигнали до кръстопът, от който пътищата ни занапред се разделят. Мисълта за предстоящата раздяла не ни напусна през цялото време.

Същата вечер в пристанището бе влязъл за зареждане и ремонт някакъв южноафрикански траулер. Когато Анджелио най-после съвсем се напи и заспа, Чъби и аз започнахме любимите си песни. Шестима здравеняци от екипажа на траулера изказаха неодобрението си по най-обиден начин. Чъби и аз не можехме да оставим подобни оскърбления ненаказани. Всички тръгнахме към двора отзад, за да обсъдим въпроса.

Преговорите ни бяха доста оживени, а когато Уоли Андрюс се появи с подчинения си отряд за борба с безредиците, той ни арестува до един, дори и онези, които бяха паднали по време на боя.

— Момче от собствената ми плът и кръв... — непрекъснато повтаряше Чъби, докато двамата залитахме един до друг към килиите. — Да тръгне срещу мен. Синът на собствената ми сестра...

Уоли се оказа достатъчно човечен и изпрати един от полицаите да ни донесе нещо от „Лорд Нелсън“, което да облекчи страданията ни в черната тъмница. Чъби и аз станахме големи приятели с моряците от траулера, затворени в съседната килия, и започнахме да си прехвърляме бутилката през решетките.

Когато ни освободиха на следващата сутрин, Уоли Андрюс реши да не ни подвежда под отговорност и аз заминах за Залива на костенурките, за да се погрижа за хижата си. Проверих дали са измити съдовете, наръсих шкафовете с няколко шепи нафталин, но даже и не си помислих да заключа вратите. Обирите изобщо не са познати на Сейнт Мери.

Заплувах за последен път до рифа и останах около него в продължение на половин час, надявайки се, че делфините може да се появят. Но те не се появиха и аз се върнах обратно, изкъпах се под душа и се преоблякох, грабнах старата си войнишка торба от брезент и кожа и тръгнах към паркирания на двора пикап. Докато пресичах палмовата плантация, изобщо не обърнах поглед назад, но си обещах, че пак ще се върна тук.

Спрях на паркинга пред хотела и запалих пура. Когато смяната ѝ свърши на обяд, Марион излезе от предния вход и тръгна по алеята, поклащайки под късата си поличка предизвикателното си задниче.

Свирнах с уста и тя ме видя. Дойде и се настани на седалката до мен.

— Мистър Хари, много съжалявам за яхтата ви... — поговорихме си в същия дух няколко минути, докато не я попитах:

— Знаеш ли дали мис Норт е говорила по телефона или пък е изпращала телеграми, докато беше отседнала в хотела?

— Не си спомням, мистър Хари, но мога да проверя, щом искате.

— Сега ли?

— Разбира се — увери ме тя.

— И още нещо, можеш ли също така да провериш при Дики дали не е запазил някоя нейна снимка? — Дики бе навъртащият се из хотела фотограф и имаше голяма вероятност да е запазил в картотеката си някоя снимка на Шери Норт.

Марион се забави почти четирийсет и пет минути, но се върна с победоносна усмивка.

— Изпратила е телеграма вечерта, преди да замине — Марион ми подаде копието. — Можете да го запазите — добави тя, докато четях телеграмата.

Тя бе адресирана до: „МАНСЪН АП. 5 КЪРЗЪН СТРИЙТ 97 ЛОНДОН У. Т.“, а съобщението гласеше: „ДОГОВОРЪТ ПОДПИСАН ВРЪЩАНЕ ХИЙТРОУ БОАК ПОЛЕТ 316 СЪБОТА“. Нямаше подпис.

— Дики трябваше да прерови цялата си картотека, но намери снимка — подаде ми снимката с размери на пощенска картичка. На нея се виждаше Шери Норт, излегнала се на шезлонг върху терасата на хотела. Беше по бански и със слънчеви очила, но си личеше добре, че е тя.

— Благодаря ти, Марион — рекох аз, подавайки ѝ банкнота от пет лири.

— О-хо, мистър Хари — усмихна се тя, докато пяха парите в сутиена си. — За толкова пари можете да си поискате от мен и други работи.

— Трябва да хвана самолета, миличка — целунах я по чипото носле и я плеснах по задника, докато слизаше от колата.

Чъби и Анджели дойдоха до летището. Чъби трябваше да се погрижи за пикапа. И тримата изглеждахме потиснати и си стиснахме непохватно ръцете при изхода за заминаващи пътници. Нямахме какво да си кажем, защото бяхме си казали всичко предишната вечер.

Когато турбовитловата машина се издигаше по посока на континента, успях да ги зърна, застанали един до друг на перилата на терасата.

В Найроби имах тричасов престой, преди да хвана полета на БОАК за Лондон. Изобщо не спях по време на дългия нощен полет. От много години не бях се прибирал в родината си — а сега се връщах, твърдо решен да си отмъстя. Много ми се искаше да си поговоря с Шери Норт.

Когато човек е напълно разорен, именно тогава трябва да си купи нова кола и костюм за сто лири. Придава си вид на преуспял в живота и хората са склонни да му вярват.

На летището се обръснах и се преоблякох, но вместо да наема „Хилман“, взех един „Крайслер“ от паркинга на „Херц“ пред летище Хийтроу, хвърлих сака си в багажника и поех към най-близката кръчма на „Къридж“.

Докато изучавах пътната карта, изядох двойна порция пай с шунка и яйца, придружена с халба бира „Къридж“. Толкова отдавна не бях идвал в Англия, че ми беше трудно да се оправя.

Тучните и подредени поля на Югоизточна Англия ми изглеждаха прекалено облагородени и зелени в сравнение с Малая и Африка, а есенното слънце — доста студено, след като бях привикнал на по-силни и по-безмилостни горещини, но пътуването с кола през хълмистата равнина към Брайтън беше приятно.

Паркирах крайслера на крайбрежния булевард срещу „Грандхотел“ и тръгнах пеша през лабиринта от тесни улички. Въпреки че сезонът си отиваше, наоколо бе пълно с туристи.

Трябваше ми почти цял час, за да открия адреса „Павилиън Аркейд“, който бях прочел така отдавна върху подводната шейна на Джими Норт. Уличката беше доста забутана зад някакъв покрит с павеа двор и повечето от прозорците и вратите бяха със спуснати щори и плътно затворени.

Къщата с надписа „Норт Ъндъруотър Уърлд“ беше с лице към уличката. Тя също беше заключена, а единственият ѝ прозорец бе със спуснати щори. Опитах се безуспешно да надникна край щорите, но вътре беше тъмно и реших да почукам на вратата. Не се чуваше никакъв звук отвътре и вече се готвех да си тръгна, когато забелязах върху пода квадратно парче картон, което някога е било залепено върху

прозореца, но после се е отлепило и паднало. Извих акробатично врат и успях да разчета написаната на ръка табелка, която за щастие бе паднала с лицето нагоре: „За справки се обърнете към фирмата «Сийвю», улица «Даунърс Лейн», Фалмър, Съсекс.“ Върнах се при колата и извадих пътната карта от жабката.

Когато подкарах крайслера по тесните улички, започна да вали дъжд. Чистачките на предното стъкло глухо потропваха, помитайки струйките вода, а аз се взирах напрегнато в рано настъпилия вечерен здрач.

На два пъти сбърках пътя, но най-после открих портата в гъстия жив плет. На прикованата върху нея табела беше написано: „НОРТ СИЙВЮ^[1]“ и бях сигурен, че при ясно време, ако се обърна с лице на юг, вероятно ще видя Атлантическия океан.

Подкарах по алеята край живия плет и навлязох в павирания двор на стара двуетажна къща от червени тухли, с вградени в стените дъбови греди и обрасъл в зелен мъх дървен покрив. На долния етаж светеше лампа.

Паркирах крайслера и с вдигната срещу вятъра и дъжда яка тръгнах през двора към вратата на кухнята. Потропах и някой се запъти да ми отвори. Резетата изскърцаха и горната половина на яката врата се разтвори, придържана от верига. Отвътре надникна някакво момиче.

Не ми направи никакво впечатление, защото бе облечена в провиснала синя моряшка блуза и бе висока девойка с рамене на плувкия. Реших, че лицето ѝ е доста обикновено — но същевременно и привлекателно.

Челото ѝ бе гладко и високо, носът ѝ бе дълъг, но не кокалест или пък закривен като клюн, а устните ѝ — широко отворени в усмивка. На лицето ѝ нямаше никакъв грим, а бледорозовата ѝ кожа бе изпъстрена със ситни лунички по носа и бузите.

Косата ѝ беше силно опъната назад и хваната в дебела плитка при врата. Тъмната ѝ коса блестеше на светлината на лампата във всички оттенъци на черното, а подчертано извитите ѝ вежди закриваха очите, които също ми се сториха черни, но когато светлината попадна върху тях, установих, че цветът им е също така наситено син, както водите на морското течение край Мозамбик, огрявани от лъчите на обедното слънце.

Въпреки бледата кожа външният ѝ вид издаваше добро здраве. Бледата ѝ кожа бе лъскава и еластична, което ѝ придаваше някаква прозрачност и когато човек я наблюдаваше отблизо — както аз в същия миг, — струваше му се, че би могъл да надникне през повърхността към кипящата яркочервена кръв, пулсираща на топли вълни към шията и бузите. Тя докосна измъкналия се от плитката кичур коприненочерна коса, който се поклащаше на слепоочието ѝ. Жестът ми хареса, защото издаваше, че е притеснена, и противоречеше на суровия израз на тъмносините ѝ очи.

Внезапно усетих, че е необикновено хубава жена, защото, макар и да бе само на двайсет и няколко години, усещах, че вече не е девица, а истински зряла жена. У нея имаше не само воля на духа и зрялост, но и някакво силно излъчване на спокойствие, което възбуждаше любопитството ми.

Жените, които обикновено харесвам, са по-открити, не обичам да губя време в опознаване на характерите им. Но пред себе си виждах жена, с каквато нямах опит, и за първи път от дълго време се почувствах неуверен в себе си.

Бяхме се гледали един друг от доста време, без никой от двамата ни да проговори или пък да се помръдне.

— Вие сте Хари Флечър — най-сетне проговори тя и гласът ѝ бе нисък и нежен — обработен и добре овладян глас. Зяпнах я изненадано.

— Откъде, по дяволите, знаете името ми? — попитах аз.

— Заповядайте — откачи веригата и разтвори долната половина на солидната врага, а аз я последвах. Кухнята беше топла, приветлива и изпълнена с миризмата на нещо вкусно.

— Откъде сте научили името ми? — отново попитах аз.

— Видях снимката ви във вестниците — заедно със снимката на Джими — обясни тя. Замълчахме отново и се заоглеждахме пак един друг.

Беше по-висока, отколкото бях предположил първоначално, стигаше почти до рамото ми, а на дългите си крака бе обула тъмносини панталони, затъкнати в черни кожени ботушки. Сега можах да забележа тънкия ѝ кръст и обещаващите гърди, напъващи под плътната блуза.

В началото реших, че е обикновена на вид, десет секунди по-късно я определих като хубава, а сега се чудех дали изобщо съм виждал някога по-красива жена от нея. Необходимо ми беше известно време, за да мога да го проумея.

— Поставете ме в неудобно положение — най-последно промълвих аз. — Не зная как се казвате.

— Казвам се Шери Норт — отвърна тя, а аз я зяпнах учудено, преди да се съвзема от изненадата. Тя беше съвсем различна личност от другата Шери Норт, която познавах.

— Известно ли ви е, че има цяла банда жени със същото име? — най-последно се престаших аз.

— Не ви разбирам — намръщи се тя. Очите ѝ изглеждаха очарователни под спуснатите клепки.

— Историята е доста дълга.

— О, извинете ме — тя сякаш едва сега се сети, че стоим прави в средата на кухнята и се гледаме един друг. — Заповядайте на масата. Желаете ли бира?

Шери извади две бири „Карлсберг“ от шкафа и седна срещу мен на кухненската маса.

— Щяхте да ми разкажете някаква дълга история — отвори капачетата на кутиите с бира и постави едната пред мен, а после ме загледа в очакване.

Започнах да ѝ разказвам внимателно редактираната версия на преживяванията ми след пристигането на Джими Норт на Сейнт Мери. Тя умееше да слуша и аз имах чувството, че говоря на стара приятелка. Изведнъж ми се прииска да ѝ разкажа всичко, цялата неподправена истина. За мен бе важно всичко да бъде както трябва от самото начало, без никакви уговорки.

Изобщо не я познавах, но ѝ оказвах доверие, каквото не бях оказвал на никого друго. Разказах ѝ всичко точно така, както беше се случило.

Когато стана съвсем тъмно, тя поднесе вечерята — апетитно, изпечено в глинени гювечи месо с картофи, което изядохме с домашно приготвен хляб и масло от фермата. Продължавах да говоря, но не само за последните случки на Сейнт Мери и тя ме слушаше мълчаливо. Най-сетне бях намерил друго човешко същество, пред което можех да говоря без никакви задръжки.

Върнах се назад в миналото, разказах ѝ, сякаш се изповядвах, за някогашния ми живот, даже и за съмнителния начин, по който бях се сдобил с парите, необходими за покупката на „Танцуващата по вълните“, и как добрите ми намерения по-късно са били осуетени.

Едва след полунощ тя най-после каза:

— Трудно мога да повярвам на всичко, казано от вас. Изобщо не ми изглеждате да сте такъв... вие ми изглеждате прекалено — тя сякаш се опитваше да намери подходящата дума — благоразумен — но усещах, че не бе намерила най-точната дума.

— Правя всичко възможно да бъда такъв. Но понякога ореолът ми пада от главата. Нали знаете, външният вид често лъже — рекох аз, а тя кимна утвърдително.

— Да, така е — но го изрече многозначително, вероятно като предупреждение. — Защо ми разказахте всичко това? Нали разбирате, че не е много разумно да го правите.

— Предположих, че е крайно време някой да научи всичко за мен. Извинете, че избрах вас.

Тя се усмихна.

— Нощес можете да спите в стаята на Джими — реши тя — Не мога да ви позволя да хукнете и да разкажете същото на някой друг.

Предишната нощ не бях спал и внезапно усетих, че съм изтощен. Чувствах, че едва ли ще имам сили да се изкача по стълбите до горния етаж — но трябваше да ѝ задам още един въпрос.

— Защо дойде Джими на Сейнт Мери? Какво търсеше? — попитах аз. — Знаете ли за кого е работил, какви са били онези хора?

— Не зная — поклати глава тя и бях уверен, че ми казва истината. Не би ме излъгала, след като ѝ бях оказал толкова голямо доверие.

— Ще ми помогнете ли да открия истината? Ще ми помогнете ли да ги намеря?

— Да, ще ви помогна — отговори тя и стана от масата. — Ще си поговорим пак сутринта.

Стаята на Джими се намиреше на горния етаж и стрехата на покрива ѝ придаваше неправилна форма. Стените бяха накичени със снимки и отрупани с книги лавици, сребърни спортни трофеи и любими дребни предмети от момчешките му години.

Леглото беше високо, а дюшекът — мек.

Излязох да си взема сака от крайслера, а в същото време Шери сменяше завивките на леглото. После ми показа банята и ме остави.

Легнах и се заслушах в шума на дъжда по покрива, но само след няколко минути заспах. През нощта се събудих и чух лекия ѝ шепот, носещ се някъде в притихналата къща.

Бос и само по долни гащета, отворих вратата на стаята и се промъкнах тихо по коридора към стълбището. Надникнах към хола. Долу беше осветено и Шери Норт стоеше права пред закачения на стената телефон. Закрила с длани устата си, тя говореше толкова тихо в слушалката, че не можех да различа думите ѝ. Лампата я осветяваше в гърба. Облякла бе прозрачна нощница и тялото ѝ прозираше през тънката материя, сякаш беше гола.

Улових се, че съм я зяпнал като някакъв еротоман. Светлината блестеше върху кожата ѝ с цвят на слонова кост, а под прозрачния плат се мяркаха вълнуващи гънки и неясни сенки.

Извърнах с усилие очи и се прибрах в стаята си. Замислих се за телефонния разговор на Шери Норт и изпитах смътно безпокойство, но сънят бързо ме пребори отново.

---

[1] Морски изглед (англ.) — Б.пр. ↑

На сутринта дъждът беше спрял, но когато излязох да подишам чист въздух, видях, че земята наоколо се е разкаляла, а тревата бе натезжала от влагата.

Предполагах, че ще се чувствам неловко в присъствието на Шери след душевните ми излияния от предишната вечер, но не стана така. По време на закуската си бърбихме непринудено и когато свършихме, тя рече:

— Обещах да ви помогна. Какво трябва да направя?

— Да ми отговорите на няколко въпроса.

— Добре, питайте.

Джими Норт бил много потаен, не знаела, че щял да ходи до Сейнт Мери. Казал ѝ, че бил сключил договор за поставянето на някакво подводно електронно съоръжение в язовира „Кабора-Баса“ в Португалски Мозамбик. Закарала го до летището с цялата апаратура. Доколкото ѝ било известно, щял да пътува сам. За убийството му научила от полицаите, които дошли в магазина ѝ в Брайтън. Била чела съобщенията във вестниците и нищо друго.

— Не получихте ли писма от Джими?

— Не, нищо не съм получавала.

Кимнах с глава, ония от глутницата сигурно са заловили писмата му. Писмото, което ми показва самозваната Шери, със сигурност беше истинско.

— Нищо не разбирам от цялата история. Толкова ли съм глупава?

— Не — извадих пура и щях да я запаля, но се спрях навреме. — Ще ви преча ли, ако запаля?

— Димът не ми пречи — успокои ме тя и аз се зарадвах, защото щеше да ми е дяволски трудно да се откажа от пурите. Запалих и поех от ароматния дим.

— Изглежда, че Джими е попаднал на нещо голямо. Нуждаел се е от подкрепа и се е свързал с неподходящи хора. И щом сметнаха, че знаят къде да търсят тайната, те го убиха и се опитаха да убият и мен. Но след като не успяха, изпратиха жената, която се представи с вашето име. Когато реши, че е научила мястото на въпросния предмет, тя ми заложи капан и си отиде. Следващият им ход ще бъде да се появят във водите около Голямата чайка, където ще останат разочаровани за пореден път.

Шери напълни отново чашите с кафе, а аз забелязах, че тази сутрин си е сложила грим — но толкова лек, че луничките ѝ си личаха. Оценката ми от предишната вечер се потвърди — убеден бях, че тя е една от най-красивите жени, които някога бях срещал, дори и в ранните часове на деня.

Тя се мръщеше мълчаливо, загледана в чашата си кафе, а на мен ми се дощя да докосна изящната ѝ на вид, но здрава ръка, която го бе отпуснала на масата до собствените ми ръце.

— Но какво са търсили, Хари? И кои са хората, които са го убили? — най-сетне попита тя.

— Два сполучливи въпроса. Имам някакви приблизителни отговори и на двата — но нека ги обсъдим по реда, по който ги зададохте. Първо, какво е търсил Джими? Когато разберем какво е търсил той, можем да си поговорим и за неговите убийци.

— Нямам никаква представа, какво може да е било то — погледна ме тя. Сините ѝ очи ми се сториха по-светли, отколкото предишната вечер, и имаха цвета на великолепен сапфир. — Какво мислите вие?

— Корабната камбана. Надписът върху нея.

— Какво означава той?

— Не знам, но няма да е много трудно да разберем — повече не можех да издържа на изкушението. Поставих ръката си върху нейната. Усетих, че е стегната и силна, както си и мислех, а плътта ѝ беше гореща. — Но най-напред бих искал да разгледам магазина в Брайтън и стаята на Джими там. Можем да открием някои неща, които да са ни от полза.

Тя не бе отдръпнала ръката си.

— Добре, значи първо ще отидем до магазина, нали? Полицаите вече го претършуваха целия, но може и да са пропуснали нещичко.

— Чудесно. Каня ви на обяд — стиснах лекичко ръката ѝ, а тя обърна дланта си и отвърна на закачката ми.

— Приемам поканата ви — рече тя, а аз бях толкова изненадан от собственото си усещане при докосването на ръката ѝ, че не можах да промълвя нищо. Гърлото ми бе засъхнало, а пулсът ми биеше толкова учестено, сякаш бях пробягал цяла миля. Тя внимателно изтегли ръката си и стана.

— Хайде да измием съдовете.

Ако момичетата от Сейнт Мери можеха само да видят как мистър Хари подсушава домакински съдове, мъжкото ми достойнство щеше да бъде смачкано завинаги.

Тя ме поведе към магазина отзад през неголямо заградено дворче, почти затрупано с необикновени вещи, всички свързани по някакъв начин с водолазното дело и подводния свят — изоставени кислородни бутилки и преносим компресор, месингови корабни халки и други останки от потънали кораби, а даже и челюст от косатка с непокътнати зъби.

— Отдавна не съм идвала тук — извини се Шери, докато отключваше задната врата на магазина. — Като го няма Джими... — сви рамене и продължи: — ... наистина трябва да разпродам всичките тия вехтории и да затворя магазина. Предполагам, че ще успея да препродам наемния договор.

— Нали мога да поогледам наоколо?

— Разбира се, а аз ще сложа чайника.

Започнах от двора, ровейки бързо, но внимателно купищата вехтории. Доколкото можех да разбера, там нямаше нищо, което да заслужава внимание. Влязох в магазина и занадничах с любопитство сред полиците с раковини и челюсти от акули и в стъклената витрина. Накрая открих в ъгъла някакво бюро и започнах да тършувам из чекмеджетата.

Шери ми донесе чаша чай и приседна на ъгъла на бюрото, докато трупах на куп стари фактури, кръгли ластичета и изрезки от вестници. Прочетох всяко листче хартия и дори се порових из счетоводния тефтер.

— Нищо ли не открихте? — попита Шери.

— Нищо — потвърдих аз и погледнах часовника си. — Време е за обяд.

Тя заключи магазина и имахме късмет да попаднем в английски ресторант. Настаниха ни на една закътана маса в задния салон и аз поръчах бутилка „Пуйе Фюисе“, с която да полеем омарите. Цените направо ме зашеметиха, но бързо дойдох на себе си и двамата се смяхме много по време на обяда, но не само заради изпитото вино. Приятно ни беше да бъдем заедно и взаимното привличане все повече се засилваше.

След обяда се върнахме с колата в „Сийвю“ и се качихме в стаята на Джими.

— Тук е най-вероятно да открием нещо — предположих аз. — Ако е пазил нещо в тайна, то трябва да бъде именно тук.

Знаех, че ми предстои къртовска работа. В стаята имаше стотици книги и купища списания — предимно „Корабите на Америка“, „Тризьбец“, „Водолаз“ и други специализирани издания за леководолазен спорт. До леглото имаше и кантонерка, пълна с папки с пружинки.

— Ще ви оставя на спокойствие — реши Шери и излезе.

Смъкнах наредените на една лавица списания, седнах на бюрото и започнах да преглеждам набързо страниците. Тутакси установих обаче, че задачата ми е много по-трудна, отколкото си мислех. Открих, че Джими е бил от хората, които четат с молив в ръка. По полетата на страниците бяха нанесени бележки, отпратки, въпросителни и удивителни знаци, а всичко, което бе представлявало интерес за него, беше подчертано.

Четях упорито, опитвайки се да открия нещичко, което би могло да има някаква връзка със Сейнт Мери.

Към осем часа се заех с папките в кантонерката. Първите две бяха пълни с изрезки от вестници относно корабокрушения и други морски трагедии. Третата папка от черна изкуствена кожа беше без надпис. В нея имаше тънка връзка книжа и аз веднага усетих, че те не са съвсем обикновени.

В папката имаше цяла поредица от писма, прикачени с пликовете и марките, които все още си стояха. Общо бяха шестнайсет, адресирани до фирмата „Паркър и Уилтън“ на „Фенчърч стрийт“.

Всяко писмо беше написано с различен почерк, но всичките бяха адресирани с елегантния краснопис на миналия век.

Пликовете бяха изпращани от различни краища на някогашната империя — Канада, Южна Африка и Индия, — а пощенските марки от XIX век сами по себе си имаха значителна стойност.

След като прочетох първите две писма, ми стана ясно, че господата Паркър и Уилтън са били пълномощници и са защитавали интересите на своите високопоставени клиенти, които пък са били на служба при кралица Виктория. Писмата представляваха наставления относно недвижими имоти, парични средства и застраховки.

Всички писма бяха с дати от периода между август 1857 година и юли 1858 година и вероятно са били закупени от антиквар или пък на търг за продажба на антики.

Прегледах ги набързо, но съдържанието им наистина беше много скучно. Единствената страничка на десетото писмо обаче привлече вниманието ми и усетих, че сърцето ми подскочи в очакване.

Две от думите бяха подчертани с молив и в полето бе нанесена бележка с почерка на Джими Норт.

„Б. муз. Е. 6914/8/.“

Вниманието ми бе приковано от подчертаните думи: „Утринна светлина“.

Чувал бях вече същите думи. Не бях сигурен точно кога, но те ми напомняха за нещо.

Бързо започнах да чета писмото от самото му начало. Адресът на подателя бе посочен с лаконичното „Бомбай“, а датата беше 16 септември 1857 година.

Уважаеми Господин Уилтън,

С настоящето Ви упълномощавам да се разпоредите надлежно за безопасното съхранение на пет броя багаж, изпратени на мое име на лондонския Ви адрес с кораба „Утринна светлина“ собственост на почитаемата Ви компания. Същият следва да напусне тукашното пристанище преди двайсет и пето число на текущия месец по направление на кея на компанията в пристанището на Лондон.

Учтиво Ви моля да потвърдите получаването на настоящето с обратна депеша.

Оставам с най-искрени почитания, Сър Роджър Гудчайлд, полковник Командир на 101-ви стрелкови полк на Нейно величество, базиран в Индия.

Изпращам настоящето писмо, с любезното съдействие на капитана, комуто е поверена фрегатата

„Пантера“ на Нейно величество.

Писмото зашумоля и аз открих, че ръката ми трепери от вълнение. Усещах, че съм попаднал на вярна следа. Писмото беше ключът на загадката. Положих внимателно писмото върху бюрото и го затиснах със сребърен нож за разрязване на хартия.

Зачетох го отново съвсем бавно, но някакъв шум отвлече вниманието ми. Дочух бръмчене на автомобил, който се приближаваше по алеята. По стъклата на прозореца проблеснаха фаровете на автомобила, който после зави към ъгъла на къщата.

Вдигнах глава и се ослушах. Шумът на двигателя заглъхна и вратите на колата се затръшнаха шумно.

После настъпи продължителна тишина, преди да чуя шепот и приглушен говор — бяха мъжки гласове. Надигнах се внимателно от масата.

След това Шери изпищя. Писькът ѝ се разнесе из цялата стара къща и сякаш ме пронизаха с нож в сърцето. Бликналият у мен порив да я защитя бе толкова мощен, че без да се усетя, полетях по стълбите и се намерих в хола на долния етаж.

Вратата на кухнята беше отворена и аз заставах на прага ѝ. При Шери имаше двама мъже. По-едрият бе по-възрастен от двамата, беше облечен в бежово палто от камилска вълна и носеше вълнено таке. Лицето му бе посивяло и силно набръчкано, а очите му бяха хлътнали дълбоко. Устните му бяха тънки и безцветни.

Той извиваше ръката на Шери назад към гърба ѝ и я притискаше плътно към стената до газовата печка.

Другият, по-млад мъж, беше слаб и с бледо лице, не носеше шапка и дългата му сламеножълта коса падаше свободно върху пристегнатите му в кожено яке рамене. Хилеше се радостно и дърпаше дясната ръка на Шери към сините пламъци на газовата печка, навеждайки я бавно надолу.

Тя се дърпаше отчаяно, но те я държаха здраво и от боричкането косата ѝ беше се разпиляла.

— По-бавно, момче — обади се с дебел дрезгав глас мъжът с такето. — Дай ѝ възможност да поразмисли.

Шери изпищя отново, щом пръстите ѝ бяха натиснати безмилостно към съскаците сини пламъци.

— Давай, миличка, викай колкото си щеш — изсмя се русокосият. — Тук няма кой да те чуе.

— Освен мен — обадох се аз и те се извърнаха да ме погледнат със смешно изкривени от изненадата лица.

— Кой... — започна русият, освобождавайки ръката на Шери и посягайки бързо към задния си джоб.

Ударих го два пъти с ляв в тялото и с десен в главата и макар че не останах особено доволен — защото нито един от ударите ми нямаше достатъчно поразителна сила, — мъжът се свлече на пода, падайки тежко върху един стол и блъскайки се с глава в бюфета. Не можех да се занимавам повече с него и се хвърлих към онзи с вълненото таке.

Той придържаше Шери пред себе си и когато тръгнах към него, я бутна върху мен. Загубих равновесие и се наложи да я сграбча, за да не паднем и двамата.

Мъжът се обърна и излетя през вратата зад гърба му. Необходими ми бяха няколко секунди, за да се освободя от Шери и да прекося кухнята. Когато изскочих на двора, той бе на половината разстояние до старичкия спортен „Триумф“ и извъръщаше глава назад.

Инстинктивно усещах, че се колебае какво да направи. Нямаше да успее да скочи в колата и да я обърне по посока на алеята, защото дотогава щях да съм го стигнал. Кривна наляво и хукна към притъмнелия изход на алеята с развети зад гърба му пешове на кашмиреното палто. Впуснах се след него.

Настилката беше покрита с хлъзгава глина и на него му беше трудно да тича бързо. Подхлъзна се и едва не падна. Аз вече го застигах, готвейки се да скоча отгоре му, когато се обърна и се разнесе остро щракане на автоматичен нож. Пред очите ми блесна изсочилото острие. Той се отпусна на колене с насочен нож и аз налетях направо без никакво колебание.

Не беше очаквал подобно поведение, блясъкът на стоманата действа смразяващо на мнозина. Замахна към корема ми с подъл удар отдолу нагоре, но ръката му трепереше, беше се задъхал от тичането и движението му бе съвсем немошно. Посрещнах китката му и в същото време нанесох удар по лакътя му. Ножът се изплъзна от ръката му, а аз

преметнах тялото му през бедрото си. Той се строполи тежко по гръб, въпреки че размякнатата почва омекоти удара при падането. Забих едното си коляно в корема му и натиснах с цялата мощ на моите двеста и десет фунта живо тегло така, че изкарах всичкия въздух от дробовете му. Той се сви като зародиш в майчина утроба, мъчейки се да си поеме въздух, и аз го обърнах по корем. Вълненото таке падна от главата му и открих, че косата му е тъмна и гъста, прошарена на места със сребристи кичури. Хванах го здраво за косата, седнах върху раменете му и натиснах лицето му в дълбоката жълта кал.

— Никак не обичам момченцата, които изтезават момичета — приятелски му заговорих аз, но зад гърба ми изрева двигателят на триумфа. Фаровете му блеснаха и описаха широка дъга, докато се насочваха право към тясната алея.

Знаех си, че не бях ударил достатъчно силно русия, цялата ми работа беше прибързана и нескопосана. Зарязах мъжа в калта и се впуснах обратно по алеята. Колелата на триумфа забуксуваха върху паветата на двора, фаровете му блеснаха ослепително в очите ми и колата се понесе напред, поднасяйки се и криволичейки, щом излезе от паважа и пое по калната алея. Шофьорът овладя поднасянето и се насочи право към мен.

Хвърлих се по корем и се претърколих в студената кал на тесния канал, отвеждащ отпадъчните води надолу към високия жив плет.

Колата се блъсна силно в бордюра и живият плет полегна леко встрани. Колелата от близката ѝ страна бясно се завъртяха върху каменния бордюр на канавката, надвисвайки на сантиметри от лицето ми и заливайки ме с дъжд от кал и окапала шума. После отмина нататък.

Щом се изравни с мъжа в оплесканото с кал кашмирено палто, колата спря. Той бе коленичил встрани от алеята и сега се вмъкваше с усилие в купето на колата. В мига, в който изпълзах от канавката и хукнах след спортната кола, тя потегли отново, хвърляйки потоци кал със завъртелите се на място задни колела. Напразно се опитвах да ги догоня. Колата набра скорост и изчезна нагоре по склона.

Отказах се да ги гоня, обърнах се и побягнах обратно по алеята, ровейки в подгизналите ми джобове за ключовете на крайслера, но се сетих, че бях ги оставил върху масата в стаята на Джими.

Шери стоеше облегната на отворената врата на кухнята. Притискаше към гърдите си изгорената ръка, косата ѝ беше в пълен безпорядък. Ръкавът на блузата ѝ висеше откъснат при рамото.

— Не можах да го спра, Хари — изхлипа тя. — Опитах се, но не можах.

— Как е ръката ти? — попитах аз, забравяйки намерението си да преследвам спортната кола, щом видях окаяното ѝ състояние.

— Опърлена е леко.

— Ще те заведе на лекар.

— Не. Не е необходимо — отказа тя, но усмивката ѝ не можеше да скрие изкривеното ѝ от болка лице. Качих се до стаята на Джими и взех от чантичката с медикаменти долоксен за успокояване на болките и могодон, от който щеше да заспи.

— Няма нужда — запротестира тя.

— Трябва ли да ти стисна носа и да те накарам да ги изпиеш? — попитах аз, а тя се усмихна, поклати глава и изгълта хапчетата.

— А ти вземи да се изкъпеш — рече тя, — целият си мокър — и аз изведнъж усетих, че съм вир-вода и че треперя от студ. Когато излязох от ваната и слязох долу в кухнята, тя беше вече полузамаяна от хапчетата, но беше направила кафе за двама ни, подсилено с малко уиски. Изпихме го, седнали един срещу друг.

— Какво искаха? — запитах аз. — Какво ти казаха?

— Мислеха, че зная защо Джими е бил на Сейнт Мери. Искаха да им кажа.

Замислих се върху думите ѝ. Тревожеше ме мисълта, че нещо не е съвсем наред.

— Мисля, че... — гласът на Шери беше несигурен и тя залитна леко, докато се опитваше да стане. — Уха! Какво ми даде да пия?

Вдигнах я на ръце и тя запротестира неуверено, но аз я занесох до стаята ѝ. Помещението беше украсено с весели тапети на розови цветя и по момичешки изпъстрено с разни басмички. Положих я върху леглото, свалих обувките ѝ и я завих с юргана.

Шери въздъхна и притвори очи.

— Мисля, че не е лошо да те имам около себе си — прошепна тя. — Можеш да ми бъдещ много полезен.

Окуражен от думите ѝ, седнах на края на леглото и я успокоявах да заспи, отмествайки косите ѝ от челото и галейки лицето ѝ. Кожата ѝ

беше топла и гладка като кадифе. Заспа само след минута. Изгасих лампата и понечих да си тръгна, но ми хрумна нещо много по-приятно.

Свалих обувките си и се мушнах под юргана. В съня си тя се извърна съвсем естествено и се сгуши в прегръдката ми, а аз я притиснах към себе си.

Усещането беше много приятно и скоро заспах и аз. Събудих се на разсъмване. Притиснала беше лицето си до врата ми, единия си крак и едната си ръка беше прехвърлила върху тялото ми, а меката ѝ коса ме гъделичкаше по гърдите.

Без да я събуждам, се измъкнах от леглото, целунах я по челото, взех си обувките и се прибрах в стаята си. За първи път бях прекарал една цяла нощ с красива жена в прегръдките ми, без да ѝ направя нищо, а само бях спал до нея. Умирах от гордост, че съм толкова целомъдрен.

Писмото лежеше, където бях го оставил, върху бюрото в стаята на Джими, и аз го прочетох още веднъж, преди да отида в банята. Написаното с молив в полето „Б. муз. Е. 6914/8/“ ме озадачаваше и не ми даваше мира, докато се бръснеш.

Когато слязох на двора, за да видя какво е останало след неочаквано посетилите ни гости предишната вечер, дъждът беше спрял и облаците вече се разнасяха. Ножът лежеше в калта. Вдигнах го и го изхвърлих през живия плет. Влязох в кухнята, потрепвайки с крака и потривайки ръце, за да се стопля.

Шери беше започнала да приготвя закуската.

— Как е ръката ти?

— Боли ме — призна си тя.

— Ще спрем при някой лекар по пътя за Лондон.

— Откъде ти дойде на ума, че ще ходя до Лондон? — предпазливо попита тя, докато мажеше препечената филия с масло.

— Причините са две. Първата е, че не можеш да останеш тук. Ония чакали ще се върнат — тя ми хвърли бърз поглед, но не каза нищо. — Втората е, че ти ми обеща да ми помогнеш, а следата води към Лондон.

Не изглеждаше съвсем убедена, така че по време на закуската измъкнах писмото, което бях намерил в папките на Джими.

— Не разбирам каква е връзката — най-сетне продума тя и аз честно си признах:

— Нито пък аз — запалих първата си пура за деня и въздействието на тютюна беше почти чудотворно. — Но когато видях думите „Утринна светлина“, нещо ми щракна в ума... — замълчах. — Господи! Ето какво било. „Утринна светлина“! — припомних си откъслеците от разговора, воден под мостика на „Танцуващата по вълните“, които бяха стигнали до ушите ми през вентилатора на каютата.

„За да попаднем на утринната светлина, ние ще трябва да...“, спомних си ясният и нетърпелив глас на Джими. „Ако утринната светлина е там, където...“ Повторените още веднъж думи тогава бяха ме озадачили. Но бяха останали натрапчиво в паметта ми.

Започнах да обяснявам на Шери, но бях толкова развълнуван, че избълвах поток от неразбираеми съждения. Тя се изсмя, усещайки вълнението ми, но без да разбира за какво ѝ говоря.

— Ей! — спря ме тя. — Не разбирам за какво ми говориш.

Почнах отначало, но се спрях по средата и я зяпнах мълчаливо.

— Сега пък какво ти има? — хем се забавляваше, хем пък нямаше търпение. — Ще ме накараш да полудея.

Грабнах вилицата пред себе си.

— Камбаната. Спомни си камбаната, за която ти говорих. Онази, която Джими измъкна при Топовния риф.

— Спомням си я, разбира се.

— Нали ти казах, че върху нея имаше надпис, полуизяден от пясъка?

— Да, продължавай нататък.

Започнах да пиша с вилицата върху маслото, използвайки го като плоча за писане: „VV N L...“ После нанесох изтритите от повърхността на бронза букви.

— Ето какво е било — казах аз. — Тогава не можах да разбера нищо, но сега... — бързо изписах всичките букви на „УТРИННА СВЕТЛИНА“.

Тя ме гледаше зяпнала, кимайки, докато всичко ѝ стана ясно.

— Трябва да разберем нещичко за кораба с име „Утринна светлина“.

— Да, но как?

— Няма да е трудно. Знаем, че корабът е принадлежал на Източноиндийската компания... Трябва да е останал в архивите... на

„Лойдс“... или пък в Търговската палата?

Тя грабна писмото от ръцете ми и го прочете отново.

— В багажа на доблестния полковник сигурно е имало само мръсни чорапи и стари ризи — смръщи нос тя и ми подаде обратно писмото.

— Останал съм без чорапи — подхвърлих аз.

Шери приготи куфара си, а аз с облекчение установих, че притежава рядкото качество да тръгва на път без много багаж. Докато товарех багажа в крайслера, тя отиде до наемателя на съседната ферма. Той щеше да наглежда къщата в нейно отсъствие и когато се върна, тя просто заключи кухненската врата и скочи в колата при мен.

— Странно — каза тя. — Имам чувството, че започваме много дълго пътуване.

— Няма да те разочаровам — предупредих я аз с похотлив поглед.

— В началото си мислех, че си благоразумен — тъжно рече тя, — но когато се държиш така...

— Ставам сексапилен, нали? — съгласих се аз и подкарах колата по алеята.

Лекар намерих в Хейуърдс Хийт. Ръката на Шери вече беше доста подута и по пръстите ѝ висяха като маносани гроздови зърна плътни бели мехури, изпълнени с течност. Лекарят ги спуска и превърза ръката ѝ.

— Сега ме боли повече — промърмори тя, докато пътувахме на север. Седеше тихо, пребледняла от болката. Мълчах съчувствено, докато не навлязохме в покрайнините на големия град.

— Няма да е зле да решим къде да отседнем — предложих аз. — Някое удобно хотелче близо до центъра.

Тя ме погледна насмешливо.

— Предполагам, че ще ни бъде по-удобно и по-евтино, ако се настаним в двойна стая, нали?

Почувствах, че през корема ми мина топла и вълнуваща тръпка.

— Странното е, че ти го каза, защото тъкмо щях да ти го предложа.

— Знаех си, че щеше да ми го предложиш — засмя се тя за първи път от два часа насам. — Спестих ти труда — поклати глава, все още усмихвайки се. — Аз ще отседна при чичо ми. Той има свободна стая в

апартаментата си в Пимлико, а през една пряка се намира твоето хотелче. То е удобно и чисто — не можеш да намериш по-евтино.

— Чувството ти за хумор страшно ми харесва — промърморих аз.

Тя се обади на чичото от улична кабина, а аз я чаках в колата.

— Всичко е наред — съобщи ми тя, докато се наместваше на седалката до мен. — Вкъщи си е.

Апартаментът бе на приземния етаж в една тиха уличка близо до реката. Взех куфара на Шери и я последвах, а тя позвъня на вратата.

Човекът, който ни отвори вратата, беше нисък и със слабо телосложение. Беше на около шейсет години и бе облечен в сива плетена жилетка с кръпки на лактите. Краката му бяха обути в чехли. Домашното му облекло някак си не подхождаше на стоманеносивата му, гладко вчесана коса, както и на късите остри мустаци. Кожата му бе гладка и румена, но не можех да не забележа острия хищен блясък в очите му и стойката на военен. Човек, когото трудно можеш да измамиш.

— Чичо ми, Дан Уилър — отстъпи встрани Шери, за да ни представи. — Чичо Дан, запознай се с Хари Флечър.

— Младият човек, за когото си ми разказвала — отсечено кимна той. Ръката му беше костелива и суха, а погледът му ме опари като с коприва. — Заповядайте. Влизайте и двамата.

— Няма да ви безпокоя, сър... — съвсем естествено го нарекох „сър“, защото не бях забравил някогашното обучение в казармата. — Искам сам да си потърся квартира.

Чичо Дан и Шери си размениха погледи и на мен ми се стори, че тя поклати едва-едва глава, но бях се загледал към апартаментата зад тях. Жилището беше като на отшелник, очевидно обитавано от мъж, поради строгия стил на мебелировката и оскъдните украшения. Първоначалните ми впечатления от домакина някак си се потвърдиха от подредбата на хола.

Искаше ми се да си нямам много-много работа с него, доколкото това беше възможно, но пък ми се щеше да се виждам с Шери, колкото се можеше повече.

— Ще те взема след час за обяд, Шери.

След като тя ми отговори утвърдително, аз ги оставих и се качих на колата. Препоръчаният от Шери хотел се казваше „Уиндзър Армс“ и

когато, следвайки съвета ѝ, споменах името на чичото, те ме настаниха в уютна задна стая, с хубав изглед към небето и телевизионните антени по покривите. Излегнах се върху леглото, както си бях облечен, и докато чаках да изтече един час, прехвърлях в ума си всичко, което знаех за семейство Норт и близките му роднини. Единственото, в което бях сигурен, бе, че Шери Норт Втора нямаше да ми избяга през нощта. Щях да я наблюдавам много внимателно, но у нея имаше доста неща, които ме озадачаваха. Предполагах, че е много по-сложна личност, отколкото подсказваше ведрото ѝ хубаво лице. Оставих размислите, седнах в леглото и взех телефона. За двайсет минути проведох три разговора. Първо се свързах с отдела за корабни застраховки на „Лойдс“ на „Фенчърч стрийт“, после с Националния морски музей в Гринуич и накрая с Архива за Индия от времето на империята на „Блакфрайърс роуд“. Оставих крайслера на частния паркинг зад хотела, защото в Лондон колата може да ти навлече само неприятности, и тръгнах пеша за апартамента на чичото. Отвори ми самата Шери, готова за излизане. Точността ѝ ми харесваше.

— Чичо Дан не ти хареса, нали? — закачи ме тя на масата в ресторанта, но аз заговорих за друго.

— Проведох няколко телефонни разговора. Онова, което търсим, е на „Блакфрайърс роуд“ в Уестминстър. Архивът за Индия от времето на империята. След като се наобядваме, отиваме там.

— Той наистина е много мил, когато го опознаеш по-добре.

— Виж какво, мило ми момиче, той е твой чичо. Обичай си го ти.

— Но защо, Хари? Много ми е интересно.

— Къде е на служба — в армията или във флота?

Зяпна ме изненадана.

— Как разбра?

— Усещам ги сред хиляди други.

— Служеше в армията, но се пенсионира. Защо смяташ, че е толкова важно?

— Какво ще си избереш? — подадох ѝ менюто аз. — Ако си поръчаш ростбиф, аз ще се заема с патицата — и тя се хвана на примката, съсредоточавайки вниманието си върху храната.

Архивът за Индия от времето на империята се помещаваше в една от ония съвременни сгради с правилни форми, зеленикави стъкла и студено сини стоманени плоскости.

Шери и аз се въоръжихме с временни пропуски и се разписахме в списъка на посетителите. Първо се отбихме в каталожния отдел и после се отправихме към морския отдел на архива. Там се разпореждаше спретнато облечена, но намръщена дама с посивели коси и очила с телени рамки.

Подадох ѝ картончето със заявката за папката, в която трябваше да има документи и данни за кораба „Утринна светлина“ на почитаемата компания, и тя се скри сред високите до тавана стелажи със стоманени лавици.

Забави се двайсетина минути и когато се появи отново, постави на бюрото пред мен дебела папка.

— Подпишете се тук — нареди ми тя, посочвайки колонката в регистрационния дневник. — Интересно! — възкликна тя. — Вие сте вторият, който ще ползва тия документи за по-малко от година.

Погледнах към последното записано име: Дж. А. Норт. Казах си, че вървим неотклонно по следите на Джими, и се подписах с името „Ричард Смит“ под неговия подпис.

— Можете да седнете на някое от ония бюра, уважаеми — посочи ми тя към дъното на залата. — Моля ви да пазите документите и да не ги разбърквате в папката.

Двамата с Шери седнахме един до друг на бюрото и аз развързах Лентичките, с които бе стегната папката.

Корабът „Утринна светлина“ беше от серията, известна като фрегати „Блакуол“, строени, естествено, в корабостроителницата на Блакуол в началото на деветнайсети век. Корабите от същата серия силно са наподобявали бойните фрегати от онова време.

Построен в Съндърланд за прочутата Източноиндийска компания, той имал 1330 бруто — регистър тона. Дължината при ватерлинията била 226 фута, а ширината при бимса — 26 фута. При толкова тесен бимс корабът е бил много бърз, но неустойчив при силен вятър.

Пуснат бил на вода през 1832, само година преди компанията да загуби монопола си в Китай, и оттогава насетне нещастията го следвали едно след друго.

В папката имаше и цяла поредица от заключения на различни дисциплинарни съдилища. Първият капитан на кораба носел славното име Хог^[1] и при първото плаване забил „Утринна светлина“ в плитчините на залива Даймънд при устието на река Хугли. Дисциплинарният съд установил, че по време на крушението капитан Хог действал под силното въздействие на алкохола, и му отнел командването.

— Шопарът се напил като свиня — подхвърлих аз на Шери и тя се усмихна на остроумната ми забележка.

Нещастията продължили. През 1840 година, по време на плаване в Южния Атлантук, старшият помощник-капитан, който дежурел през нощта, изоставил управлението и мачтите били пречупени от ураганния вятър. Неуправляемата „Утринна светлина“ се мятала безпомощно, докато не била открита от холандски кораб. Отрязали пречупените мачти и корабът бил изтеглен на буксир до залива Тейбъл. Компанията понесла щети за 12 000 лири.

През 1846 година, когато половината екипаж бил слязъл на неизследвания бряг на Нова Гвинея, моряците били нападнати от канибали и изклани до един. Загинали шейсет и четирима души от екипажа.

И накрая, на 23 септември 1857 година, корабът отплавал от Бомбай на път за Сейнт Мери, нос Добра надежда, Света Елена и пристанището на Лондон.

— Виж датата — рекох аз, задържайки пръста си върху реда. — Ето го плаването, за което споменава Гудчайлд в писмото си.

Шери кимна, без да ми отговори, а през последните няколко минути бях открил, че четете по-бързо от мен. Налагаше се да я спирам да не преобръща страниците, от които успявах да прочета едва три четвърти, когато тя вече бе свършила. Очите ѝ шареха по всеки ред, по бузите ѝ беше се появила червенина и хапеше нетърпеливо долната си устна.

— Хайде де — пришпорваше ме тя. — Чети по-бързо! — и аз трябваше да задържам ръката ѝ.

„Утринна светлина“ изобщо не пристигнала в Сейнт Мери — просто изчезнала. След три месеца обявили кораба за потънал с целия му екипаж и от „Лойдс“ се разпоредили поръчителите да изплатят обезщетенията на собствениците и превозвачите.

Товарителницата беше доста внушителна за такъв малък кораб, защото на борда му били качени товари от Китай и Индия, както следва:

364 сандъка с чай 494 кутии с чай
101 сандъка с чай 618 кутии с чай
577 бали коприна
5 каси с багаж
16 каси с багаж
10 каси с багаж
72 тона за фирмата „Дънбар и Грийн“
65 тона за фирмата „Симпсън, Уайли и Ливингстън“
82 тона за фирмата „Елдър и Ко“
4 тона за полк. Роджър Гудчайлд
6 тона за майор Джон Котън
2 тона за лорд Елтън
26 кутии с различни подправки
2 тона за фирмата „Полсън и Ко“.

Посочих мълчаливо четвъртата графа в товарния манифест и Шери отново кимна с блестящите си като сапфири очи. Всички плащания били уредени и въпросът бил приключен, но четири месеца по-късно, през април 1858 година, тръгналият от Индия кораб „Уолмър Касъл“ пристигнал в Англия и на борда му пътували оцелелите от „Утринна светлина“.

Оцелелите били шестима. Първият помощник, Андрю Барлоу, вторият боцман и трима матроси. Имало и една млада двайсет и две годишна жена, някоя си мис Шарлот Котън, която пътувала за родината заедно с баща си, майор от 40-и пехотен полк.

Първият помощник, Андрю Барлоу, дал показания пред Дисциплинарния съд и докато ги четяхме, усещах, че зад сухото описание, скучните въпроси и предпазливите отговори се крие вълнуваща и романтична морска одисея, епична поема за корабкрушение и оцеляване.

Откъслечните данни, посочени в протокола, ми дадоха възможност да слея отделните парченца и да си представя цялата

история.

На четиринайсетия ден след тръгването от Бомбай корабът „Утринна светлина“ бил застигнат от страхотна буря някъде на югоизток. Цели седем дни бурята вилняла с неотслабваща сила, гонейки кораба пред себе си. Съвсем ясно си представих урагана, подобен на онзи, който бе отнесъл покрива на собствената ми хижа при Залива на костенурките.

Корабът отново бил без мачти, от рангоута му не останало почти нищо, с изключение на долната част на предната мачта, парче от бизана и носовия шпринг. Всичко друго било отнесено от бурята и поради бушуващите вълни нямало никаква възможност да се постави временна гротмачта или пък да се закрепят рейките.

И когато откъм подветрената страна се появила суша, станало ясно, че корабът не може да избегне крушението. Вятърът и течението заговорнически запратали кораба в гърлото на отворен като фуния риф, върху чиито скали бурните океански вълни се блъскали с оглушителен шум.

Корабът се блъснал, но се задържал на повърхността, а Андрю Барлоу успял с помощта на дванайсет моряци да спусне едната от лодките. С тях тръгнали и четирима от пътниците на пострадалия кораб, сред които и мис Шарлот Котън. Невероятният късмет в съчетание с моряшките способности на Барлоу им помогнал да преминат през бурното море и страховитите рифове и да се доберат до по-спокойните води на крайбрежния проток.

Най-сетне успели да измъкнат лодката на заливания от пенести вълни бряг на острова. Корабокрушенците прекарвали четири дни на острова и накрая ураганът отминал.

Барлоу се изкачил на най-южния от трите островни върха. Описанието беше съвсем точно. Ставаше въпрос за Тримата старци и Топовния риф. Не можеше да има никакво съмнение. Ето как Джими Норт беше научил за мястото, което търсеше — остров с три върха и опасваща го преграда от коралови рифове.

Барлоу описал подробно мястото на заседналия сред кораловите зъби кораб, заливан непрекъснато от вълните. На втория ден корпусът му започнал да се пропуква и докато Барлоу наблюдавал от върха, предната половина на кораба била отнесена през рифа и изчезнала в

мрачно зейналата дупка сред коралите. Кърмата се килнала назад и станала на трески.

Когато най-сетне небето се проявило и вятърът утихнал, Андрю Барлоу разбрал, че от всичките сто четирийсет и девет души на борда са оцелели само хората от неговата групичка. Всички други били загинали в бурното море.

Някъде ниско под хоризонта в западна посока той съзрял обширна ивица земя, за която предположил, че е Африканският континент. Качил отново хората си на лодката и прекосили крайбрежния проток. Предположенията му се потвърдили, сушата наистина била Африка — но както винаги, тя била враждебна и жестока.

Седемнайсетте нещастни корабокрушенци започнали дълъг и опасен преход на юг и след три месеца само Барлоу, четирима моряци и мис Шарлот Котън успели да се доберат до пристанището на остров Занзибар. Треската, дивите зверове, туземците и лошият късмет значително намалили броя им — а и останалите живи били изтощени и приличали на призрочни движещи се скелети, пожълтели от треската и съсипани от дизентерията, прихваната от замърсените води.

Дисциплинарният съд оценил високо подвига на Андрю Барлоу, а прочутата Източноиндийска компания го наградила за доблестната му служба с петстотин лири.

Когато свърших с четенето, вдигнах очи към Шери. Тя ме наблюдаваше внимателно.

— Ама че работа! — възкликна тя, а и аз бях силно впечатлен от величието на някогашната драма.

— Всичко си идва на мястото, Шери — рекох аз. — Тук е казано всичко.

— Да — съгласи се тя.

— Трябва да проверим дали имат чертежи на кораба.

Отделът с плановете и чертежите беше на третия етаж и след бързата проверка, извършена от някакъв енергичен сътрудник, пред нас се разкри цялото великолепие на кораба „Утринна светлина“.

Корабът беше изящен тримачтов морски съд с удължен нисък корпус. Нямаше квадратно платно, нито пък долно платно на бизанмачтата. Наместо тях имаше голямо платно на бизанмачтата и пълен комплект от лисели. В удължената кърма се помещаваха няколко

каюти за пътници, а спасителните лодки бяха закрепени върху задната част на каюткомпанията.

Въоръжението бе тежко, с по тринайсет боядисани в черно оръдия на всеки борд, чиито осемнайсетфунтови дула се подаваха застрашително, готови да защитят кораба в опасните морета на изток от нос Добра надежда, край който се е промъквал при плаванията си към Китай и Индия.

— Трябва да пийна нещо — рекох аз и вдигнах чертежа на „Утринна светлина“. — Ще поискам да ни направят копия.

— За какво? — любопитства Шери.

Сътрудничката на музея се измъкна от леговището си сред натрупаните на камари стари свитъци с чертежи и щом чу молбата ми, смукна с устни.

— Ще трябва да заплатите седемдесет и пет пенса — опита се да ме обезкуражи тя.

— Цената е съвсем приемлива — отговорих аз.

— И ще станат готови чак след седмица — неумолимо добави тя.

— О, скъпа — широко ѝ се усмихнах аз. — Наистина са ми необходими за утре следобед.

Усмивката ми я сломи, нежеланието ѝ изчезна и тя посегна да прибере разпилените кичури зад рамките на очилата си.

— Добре, ще видя какво може да се направи — омекна тя.

— Много сте мила, уверявам ви — завърших аз и ние си тръгнахме, оставяйки я със смутено, но доволно изражение.

Способността ми за ориентиране се възвръщаше и успях да стигна до „Ел Вино“, без да обикалям много. Редовно посещаващите ресторанта вестникари от „Флийт стрийт“ още не бяха се изсипали, та седнахме на уединена маса. Поръчах два вермута и вдигнахме чашите.

— Знаеш ли, Хари, Джими имаше стотици планове. Целият му живот премина в непрекъснато търсене на съкровища. Всяка седмица откриваше с почти пълна сигурност местоположението на потънал кораб със съкровища от Испанската армада, неизвестен град на ацтеките или пък останките на пиратски кораб... — започна тя, връщайки се към миналото. — Отдавна не вярвах на приказките му. Но сега... — не се доизказа тя и отпи от чашата си.

— Дай да видим какво сме открили досега — предложих аз. — Знаем, че Гудчайлд е бил много загрижен пълномощниците му да

получат петте сандъка с багаж и да ги съхранят добре. Знаем, че се е готвел да ги изпрати на борда на „Утринна светлина“ и че им е съобщил предварително чрез личния си приятел, капитана на бойната фрегата „Пантера“.

— Точно така — съгласи се тя.

— Знаем, че сандъците са били отбелязани в товарния манифест на кораба. Известно ни е, че корабът е потънал и те вероятно са били все още на борда. Знаем точното местоположение на корабокрушението. То се потвърждава от корабната камбана.

— Съвсем точно.

— Само не знаем какво е имало в сандъците.

— Мръсни чорапи — рече тя.

— Четири тона мръсни чорапи? — попитах аз и изражението ѝ се промени. Теглото на багажа не беше ѝ направило никакво впечатление.

— Аха — усмихнах ѝ се аз, — не си му обърнала внимание. Така си и мислех. Четеш толкова бързо, че в главата ти остава само половината от написаното.

Тя ме погледна сърдито.

— Четири тона, мило ми момиче, е доста голям товар — какъвто и да е той.

— Добре де — съгласи се тя. — Признавам си, че не съм добре с аритметиката. Но теглото изглежда внушително.

— Да кажем, че теглото на един нов „Ролс-Ройс“ е същото — така по-добре ще разбереш за какво става дума.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Ама това наистина е доста.

— Джими навярно е знаел за какво става дума и е имал достатъчно доказателства, за да убеди някои твърдоглави спонсори. И те са му повярвали.

— Достатъчно, за да... — започна тя, но не довърши. В погледа ѝ за миг се мярна неотминалата скръб след смъртта на Джими. Почувствах се неловко и отвърнах очи, заемайки се много старателно с изваждането на писмото от вътрешния ми джоб.

Положих го внимателно върху масата помежду ни. Когато я погледнах, тя беше успяла да се съвземе.

Нанесената с молив бележка върху полето на писмото отново привлече вниманието ми.

— „Б. муз. Е. 6914/8/“ — прочетох го на глас аз. — Какво ли може да значи?

— Бакалавър по музика.

— О, страшно си умна — изръкоплясках ѝ аз.

— Разгадай го ти тогава — предизвикателно рече тя, а аз сгънах писмото с достойнство и поръчах още две питиета.

— Е, дотук все пак надушихме нещичко — реших аз, след като платих на сервитьора. — Имаме представа за какво става дума. Сега можем да се заемем с другата следа.

Тя се наведе напред в мълчаливо очакване.

— Нали ти казах за онази измамница, русата Шери Норт? — тя кимна с глава. — Вечерта, преди да замине от острова, тя изпратила телеграма до Лондон. — Извадих от портфейла си копието на телеграмата и го подадох на Шери. Докато тя го четеше, аз продължих. — Явно, че е докладвала на шефа си, Мансън. Той трябва да е човекът, който дърпа конците. Сега ще се заема с него — обясних аз и допих вермута си. — Ще те оставя при храбрия ти чичо и ще ти се обадя утре.

Устните ѝ се свиха с решителност, каквато не бях забелязвал дотогава, а в очите ѝ се появи блясък като от матовото дуло на пистолет.

— Хари Флечър, ако си мислиш, че можеш да ме изоставиш точно когато започва да става интересно, ти сигурно не си наред.

Таксито ни остави на площад „Бъркли“ и аз я поведох към „Кързън стрийт“.

— Хвани ме бързо под ръка — прошепнах аз, хвърляйки потаен поглед назад. Тя веднага се подчини и чак след петдесет ярда попита шепнешком:

— Защо?

— Защото ми е приятно — отговорих ѝ усмихнато аз с естествения си глас.

— О, какъв си бил! — понечи да се отдръпне, но не ѝ позволих и тя капитулира. Заразхождахме се из улиците по посока на Шепърд Маркет, спирайки от време на време пред витрините като двойка туристи.

Сградата на „Кързън стрийт“ № 97 беше от баснословно скъпите жилищни блокове на шест етажа, с тухлена фасада и пищно украсена входна врата от месинг и стъкло, зад която се виждаше облицовано в мрамор фоайе, охранявано от униформен портиер. Подминахме входа и продължихме чак до частния клуб „Белият слон“, където пресякохме улицата и тръгнахме в обратна посока по отсрещния тротоар.

— Мога да отида и да попитам портиера дали мистър Мансън живее в апартамент № 5 — предложи Шери.

— Страхотно — рекох аз. — И като ти каже, че живее там, какво ще му обясниш? Че Хари Флечър иска да му се обади, така ли?

— Ти наистина си много досаден — реши тя и отново понечи да си освободи ръката.

— Точно по диагонала срещу № 97 има ресторант — задържах ръката ѝ аз. — Хайде да седнем до прозореца отпред, да си поръчаме кафе и да изчакаме малко.

Когато се разположихме на масата до прозорците, откъдето виждахме добре отсрещната страна на улицата, минаваше три часът и до четири прекарахме много приятно. Открих, че не е трудно да забавлявам Шери, защото и двамата имахме сходно чувство за хумор, а на мен ми беше приятно да я слушам как се смее.

Тъкмо бях по средата на някаква дълга и заплетена история, когато ме стресна шумът на пристигания пред № 97 ролс-ройс „Силвър Рейт“. Колата спря до тротоара и от нея слезе облечен в спретната гълъбовосива униформа частен шофьор, който тръгна към фоайето. Той се заговори с портиера, а аз продължих разказа си.

Десет минути по-късно на отсрещния тротоар внезапно настъпи оживление. Асансьорът започна да се качва и слиза, като всеки път от него измъкваха по няколко еднакви пътни чанти от крокодилска кожа. Портиерът и шофьорът изнасяха багажа и го слагаха в колата. Багажът сякаш нямаше край.

— Някой тръгва на дълго пътуване — подхвърли Шери и въздъхна замечтано.

— Какво ще кажеш за тропически остров със сини води, бели пясъци и закътана сред палмите хижа...

— Престани — рече тя. — Недей да ме изтезаваш посред Лондон, и то през есента.

Тъкмо се готвех да я подразня още малко, когато портиерът и шофьорът застанаха мирно, а стъклената врата на асансьора се отвори за кой ли път и от нея излязоха мъж и жена.

Жената носеше дълго палто от визон в цвят на мед, а русата ѝ коса беше прибрана в сложна и елегантна фризура в гръцки стил. Щом я зърнах, коремът ми се сви от гняв, сякаш някой беше ме ударил с юмрук.

Жената беше Шери Норт Първа. Хубавата дама, която бе пратила Джудит и „Танцуващата по вълните“ на дъното на морето при Гранд Харбър.

До нея вървеше среден на ръст мъж, с мека кестенява коса, дълга според модата и леко накъдрена покрай ушите. Той имаше светъл загар, вероятно от кварцова лампа, и бе облечен прекалено елегантно. Дрехите му бяха много скъпи, но в предвзетия стил на музикант или артист.

Брадичката му беше добре подчертана, очите над дългия месест нос гледаха с погледа на газела, но устните му бяха тънки и ненаситни. Алчната уста, която помнех прекалено добре.

— Мансън! — възкликнах аз. — Господи! Мансън Ресник е Мани Ресник. — На него ли беше попаднал Джими Норт с невероятното си предложение? Точно както и самият аз бях отишъл при него, предлагайки му да оберем златото на римското летище. Мани бе един от босовете на подземния свят и очевидно беше се издигнал доста нависоко в йерархията след последната ни среща.

„Много му се ще да изглежда изискано“, рекох си аз, докато той пресичаше тротоара и се настаняваше на задната седалка на ролс-ройса, намествайки се до увитата във визон русокоса дама.

— Чакай тук — внезапно рекох аз на Шери, щом колата потегли по посока на „Парк Лейн“.

Изтичах на тротоара и отчаяно се огледах за такси, с което да ги последвам. Но наоколо нямаше никакви таксита и аз се впуснах след ролс-ройса, молейки се горещо да зърна някоя от големите черни коли със светеща лампичка на покрива. Ролсройсът обаче зави пред очите ми надясно по „Саут Одли стрийт“, набирайки скорост, и бързо се отдалечи.

Спрях се на ъгъла, защото колата бе вече много далеч, потъвайки в оживеното движение към площад „Гровнър“.

Обърнах се и тръгнах разочаровано към мястото, където ме очакваше Шери. Знаех, че Шери е права. Мани и русокосата тръгнаха на дълго пътуване. Нямахме никакъв смисъл да висим повече край № 97 на „Кързън стрийт“.

Шери ме чакаше пред ресторанта.

— За какво беше цялата дандания? — попита тя, а аз я хванах за ръката. Докато вървахме обратно към площад „Бъркли“, аз ѝ обясних:

— Онзи мъж навярно е наредил да убият Джими, по негова вина половината от гърдите ми я няма, по негова вина ония искаха да ти изпекат хубавите розови пръстчета — накратко, той е големият мръсник.

— Познаваш ли го?

— Работихме заедно преди доста време.

— Хубави приятелчета имаш.

— Напоследък се опитвам да мина в по-добра категория — рекох аз и стиснах ръката ѝ, но тя не обърна внимание на ухажването ми.

— А жената. Тя ли е идвала на Сейнт Мери и е взривила яхтата ти и онова младо момиче?

Почувствах, че яростта, която бе ме обхванала преди няколко минути, когато видях онази добре гледана и увита във визон лъскава стръвница, ме обзема отново. Шери изохка до рамото ми:

— Хари, ръката ме заболя!

— Извинявай — осъзнах се аз и пуснах ръката ѝ.

— Предполагам, че това е отговорът ти на въпроса ми — унило измърмори тя, разтривайки ръката си.

Хотелското барче на „Уиндзър Армс“ беше облицовано изцяло в дъбова ламперия и старомодни огледала. Когато Шери и аз влязохме, то бе вече претъпкано. Навън беше съвсем тъмно и леденостуденият вятър гонеше опадалите листа.

Топлият уют на заведението бе именно онова, което ми трябваше. Успяхме да се сместим на масата в ъгъла, но поради голямата блъсканица трябваше да седнем толкова плътно един до друг, че нямаше как да не обгърна раменете на Шери, а с допрени глави в шумната обстановка можехме да си говорим за каквото си искаме.

— Мога да отгатна закъде са се запътили Мани Ресник и неговата приятелка — казах аз.

— За остров Голямата чайка ли? — попита Шери и след като ѝ кимнах, добави: — Но той ще има нужда от яхта и леководолази.

— Не се безпокой, Мани ще си ги намери.

— А ние какво ще правим?

— „Ние“ ли? — учудих се аз.

— Сбърках глаголната форма — тутакси се поправи тя. — Ти какво ще правиш?

— Мога да избирам. Или да зарежа всичко — или пък да отида до Топовния риф и да се опитам да проверя какво толкова е имало в петте сандъка на полковник Гудчайлд.

— Ще ти трябва екипировка.

— Е, може и да не е толкова сложна като на Мани Ресник, но ще си намеря каквото ми трябва.

— Как си с парите или ти е обидно да те питам за тях?

— Отговорът ми е същият. Ще си намеря достатъчно.

— Сини води и бели пясъци — замечтано промълви тя.

— ... и полюшващи се от крайбрежния вятър клонки на палми.

— Хари, престани!

— На жаравата се пекаат едри омари, а аз седя до теб и пея в утихналата вечер — безмилостно продължавах аз.

— Голямо прасе си — въздъхна тя.

— Ако останеш тук, изобщо няма да узнаеш дали в сандъците е имало само мръсни чорапи — не я оставях намира аз.

— Ти ще ми пишеш — умолително рече тя.

— Не, никакви писма.

— Тогава ще трябва да дойда с теб — най-после реши тя.

— Браво, моето момиче — радостно я придърпах към себе си аз.

— Но настоявам да си плащам сама за всичко, отказвам да ти бъда метреса — беше усетила колко съм притеснен с парите.

— Никак не ми се ще да ти нарушавам принципите — весело подхвърлих аз и портфейлът ми сякаш въздъхна облекчено. За мен щеше да е пълно разорение, ако трябваше да покрия всичките разходи за експедицията до Топовния риф с парите, които ми бяха останали.

Имахме за какво да си поговорим още, след като решението беше взето. Но само след няколко минути собственикът на заведението викна:

— Време е да затваряме, господа.

— Нощем е опасно да ходиш по улиците — предупредих Шери аз. — Мисля, че не трябва да рискуваш. Горе имам много приятна стаичка с чудесен изглед...

— Хайде престани, Флечър — каза Шери и стана. — По-добре е да ме изпратиш, защото ще се оплача на чичо.

Докато изминем разстоянието до следващата пряка, където бе жилището на чичо й, ние се уговорихме да се видим на следващия ден и да обядваме заедно. Имах цял куп задачи, които трябваше да свърша сутринта, като една от тях беше да запазя места за самолета, а пък Шери трябваше да удължи паспорта си и да вземе фотокопията с чертежите на „Утринна светлина“.

Пред вратата на апартамента застанахме един срещу друг, като и двамата изведнъж бяхме станали свенливи. Държането ни беше толкова съзливо, че едва не се изсмях. Поведението ни беше като на героите от някогашните романи, които се изпращат след първата си любовна среща — но пък не е лошо понякога човек да бъде сантиментален.

— Лека нощ, Хари — рече тя, показвайки ми някак си неуловимо с древното умение, присъщо само на жените, че е готова за целувка.

Устните й бяха нежни и топли и целувката ни продължи доста дълго.

— Боже мой — дрезгаво прошепна тя, когато най-после се отдръпна.

— Сигурна ли си, че няма да си промениш решението — стаята ми е чудесна, има топла и студена вода, килими по пода, телевизор...

Усмихна се неуверено и ме отблъсна нежно от себе си.

— Лека нощ, мили Хари — повтори тя и ме остави.

Излязох на улицата и тръгнах бавно към хотела. Вятърът бе утихнал, но усещах миризмата на носещите се от близката река водни изпарения. Улицата беше опустяла, но край тротоара имаше цяла редица коли, паркирани броня до броня и простиращи се чак до ъгъла.

---

[1] Шопар (англ.) — Б.пр. ↑

Кречех бавно по тротоара, без да бързам да си лягам, като дори ми мина през ума да се разходя до крайбрежната улица. Вървах с дълбоко пъхнати в джобовете на якето ръце и си мислех за тази жена, чувствайки се спокоен и щастлив.

Имаше какво да си мисля за Шери Норт, доста неща ми бяха неизвестни или пък все още неизяснени, но главното бе, че бях изпълнен с очакване и че може би най-сетне се е появило чувство, което ще продължи повече от нощ, седмица или пък месец — чувство, което вече бе достатъчно силно, и за разлика от предишните, заглъхващи с времето, щеше да става все по-трайно.

Изведнъж някой до мен извика „Хари!“ Беше непознат мъжки глас и аз се извърнах инстинктивно. Но в мига, в който се извъръщах, разбрах, че съм направил грешка.

Онзи, който беше извикал, седеше на задната седалка на една от паркираните коли. Тя бе черен роувър. Страничното стъкло беше свалено и лицето на мъжа представляваше само някакво неясно петно сред тъмнината на купето.

Опитвах се отчаяно да измъкна ръцете си от джобовете и да се обърна с лице към посоката, откъдето предугаждах, че ще ме нападат. Докато се извъръщах, аз се наведох встрани и някакъв предмет префуча край ушите ми и се стовари болезнено върху рамото ми.

Нанесох удар назад с двата си лакътя. Усетих, че попаднах на място и някой извика от болка. После освободих ръцете си и рязко се завъртях с приведена глава, защото знаех, че ще последва нов удар с палката.

Те бяха просто някакви среднощни сенки, страховити и огромни, облечени в тъмни дрехи. Струваше ми се, че са цял легион, но бяха само четирима — освен онзи в колата. Всичките бяха едри мъже и онзи с палката замахна да ме удари пак. Ударих го под брадата с разтворена длан, отхвърляйки назад главата му. Реших, че може да съм му пречупил врата, защото тялото му се свлече тежко върху тротоара.

Някой вдигна коляно към слабините ми, но аз се извъртях и го посрещнах с бедрото, използвайки силата от обръщането, за да нанеса отведен удар. Замахът му беше силен, разтърсвайки ме чак до раменете, но моят удар попадна в гърдите му и непознатият политна назад. Някой от останалите ме сграбчи за гърлото и започна да ме

души, докато друг ме удари с юмрука си под окото. Усетих, че кожата на бузата ми зейна разкъсана.

Онзи, който ме държеше отзад, продължаваше да ме стиска за гръкляна, но аз се изправих и го отблъснах. Вкопчени плътно един в друг, двамата паднахме и се затъркаляхме по тротоара.

— Дръжете го здраво — обади се нечий нисък и настоятелен глас. — Дайте ми да се разправя с него.

— А ти какво мислиш, че правим, дявол да те вземе? — изпъшка някой от тях и телата ни се спряха в калника на роувъра. Останах притиснат към ламарината и видях, че онзи с палката се изправи на крака. Замахна отново и аз се опитах да извия глава, но ударът му попадна в слепоочието ми. Не загубих напълно съзнание, но бях неспособен за каквато и да е съпротива. Изведнъж се почувствах немошен като дете и едва ли щях да успея да се изправя.

— Стига толкова, качете го отзад. — Наблъскаха ме по средата на задната седалка на роувъра и от двете ми страни седна по един от тях. Затръшнаха вратите, моторът забръмча, колата потръпна и потегли отведнъж.

Съзнанието ми се проясни, но бузата ми беше изтръпнала и усещах главата си като празен балон. На предната седалка седяха трима, а двамата отзад ме подпираха с раменете си. Всичките дишаха запъхтяно, а седналият до шофьора разтриваше внимателно шията и брадата си. Седящият вдясно от мен беше ял чесън и пръхтеше тежко, докато ме пребъркваше за оръжие.

— Трябва да ти кажа, че в устата ти отдавна е умряло някакво животинче, но още ни си го изплюл — рекох му аз с надебелял език и остра болка в главата, но усилието ми не си струваше труда. По нищо не личеше, че ме е чул, и продължаваше упорито да ме пребърква. Накрая любопитството му се успокои и аз се заех да оправя дрехите си.

В продължение на пет минути пътувахме мълчаливо, следвайки реката по посока на Хамърсмит, а когато всички успокоиха дишането си и опипаха раните си, шофьорът каза:

— Виж какво, Мани иска да говори с теб, но каза, че не е чак толкова наложително. Просто му е любопитно. Каза също, че ако се опъваш много, няма какво толкова да му мислим, ами просто да приключим с теб и да те хвърлим в реката.

— Любезно момче си е Мани — обадох се аз.

— Млъкни! — ревна шофьорът. — Така че всичко зависи от теб самия. Дръж се прилично и ще поживееш още малко. Доколкото знам, ти си бил голяма работа някога, Хари. Очаквахме, че ще се появиш, след като Лорна не успя да се справи с теб на острова — но дявол те взел, изобщо не очаквахме, че ще почнеш да маршируваш нагоре-надолу по „Кързън стрийт“, сякаш си от духовия оркестър. Мани не можеше да го повярва и каза: „Това не може да е Хари. Освен ако съвсем не е оглупял.“ Просто му стана тъжно. „Колко низко са паднали храбрите. Но не го разгласявайте по улиците на Ашкелън“, завърши той.

— Това беше от Шекспир — обади се вмирисаният на чесън.

— Млъкни — заповяда му шофьорът и продължи. — Мани се натъжи, но не чак толкова, че да се разплаче или нещо подобно, нали се сещаш.

— Сещам се — измънках аз.

— Млъкни — сряза ме шофьорът. — Мани ни каза: „Не го правете тук. Просто го проследете до някое тихо местенце и го хванете. Ако се държи спокойно, доведете го при мен, за да си поговорим, но ако се държи невъзпитано, хвърлете го в реката.“

— Миличкият ми Мани. Винаги си е бил мекосърдечен, пустото му дяволче.

— Затваряй си устата — ревна шофьорът.

— Нямам търпение да го видя отново.

— Просто стой мирно и спокойно, пък може и да имаш късмет.

През цялата вечер си стоях така, както ми каза, докато се движехме по шосе М4 и се носехме бързо на запад. Когато навлязохме в Бристол, бе вече два часа през нощта. Заобиколихме града и поехме по шосе А4 към Ейвънмът.

Сред по-малките съдове в пристанището се извисяваше и една голяма моторна яхта. Тя бе привързана към кея и подвижното ѝ мостче беше спуснато. Върху кърмата и носа ѝ беше изписано името „Мандрейк“. Стоманеният корпус на океанската яхта беше боядисан в синьо и бяло, което още повече подчертаваше изящната ѝ конструкция. Съдейки по външния ѝ вид, реших, че е бърза и сигурна във водата, а пробегът ѝ вероятно ѝ позволяваше да достигне, която и да е точка на света. Изобщо, играчка за богаташи. По мостика се движеха хора,

повечето от илюминаторите бяха осветени и очевидно яхтата беше готова да отплава.

Придружителите ми ме обградиха от всички страни, докато преминавахме тясното пространство до подвижното мостче. Роувърът даде заден ход, направи кръг и си замина, а ние стъпихме върху палубата на „Мандрейк“.

Големият салон на яхтата бе обзаведен прекалено изискано за човек с вкуса на Мани Ресник, за което беше се погрижил или предишният ѝ собственик, или пък професионален аранжор. Целият под беше покрит с тъмнозелен мокет, мебелите бяха от тъмно тиково дърво и лачена кожа, а обстановката се допълваше от подходящи плюшени завеси и маслени картини така, че да бъдат в тон с всичко останало.

Яхтата струваше поне половин милион лири и предположих, че е взета под наем. Мани вероятно беше я наел за шест месеца и бе сложил екипаж от свои хора, защото никога не бях чувал Мани Ресник да е човек, който разбира от далечни плавания.

Докато чакахме в обширния салон, скупчени в мрачно мълчание, чух непогрешимия звук при прибирането на подвижното мостче и дрънченето на котвената верига. Грохотът на машините нарастваше непрекъснато и през илюминаторите на салона се замяркаха бързо светлините на пристанището, докато се измъквахме към изхода му и навлизахме в развълнуваните води на устието на река Севърн.

Разпознах кулите с фаровете при връх Портишийд и залива Ред Клиф в мига, в който „Мандрейк“ зави и пое надолу по реката край Уестън на Меър и Бери към открито море.

Най-послед се появи и Мани, облечен в син копринен халат и с все още сънено лице, но къдриците му бяха старателно сресани. Изглежда ме алчно, без да спира да се хили.

— Хари — започна той, — нали ти казах, че пак ще се върнеш.

— Здравей, Мани. Не мога да кажа, че съм очарован.

Подсмихна се самодоволно и се извърна към последвалата го в салона жена. Тя беше старателно гримирана и всяко косъмче в сложната ѝ прическа беше на мястото си. Облечена бе в дълга бяла домашна роба, украсена с дантели по яката и маншетите.

— Предполагам, че се познаваш с Лорна, Лорна Пейдж.

— Следващия път, когато пращаш някого да ме прелъстява, Мани, опитай да намериш нещо по-изискано. С годините почвам да ставам все по-взискателен.

Очите й злобно блеснаха, но се насили да се усмихне.

— Как е яхтата ти, Хари? Хубавичката ти мила яхта, а?

— Не става за ковчег — отговорих й аз и се обърнах към Мани.

— Какво ще правим, Мани, ще можем ли да се споразумеем?

Той поклати глава със съжаление.

— Мисля, че не, Хари. Бих искал да можем — наистина ми се иска, ако не за друго, то поне заради някогашното ни приятелство. Но не виждам как да стане. Първо, ти не можеш да ми предложиш нищо — а така сделка не се прави. Второ, знам, че си прекалено сантиментален. Ще развалиш всяка сключена помежду ни сделка по чисто емоционални причини. Не мога да ти имам доверие, Хари, няма да спреш да си мислиш за Джими Норт и за яхтата, ще си спомняш винаги за младата островитянка, която загина случайно. Ще си спомняш и за сестрата на Джими Норт, от която трябваше да се отървем...

Усетих скрита радост, че Мани явно не беше научил какво се случи на двамата главорези, които бе изпратил да се разправят с Шери Норт, и че тя си беше жива и здрава. Опитах се гласът ми да прозвучи искрено и убедително.

— Слушай, Мани, аз предпочитам да остана жив. Мога да забравя каквото и да е, ако трябва да го забравя.

Той отново се изсмя.

— Ако не те познавах толкова добре, можеше и да ти повярвам, Хари — поклати отново глава. — Съжалявам, Хари, няма да стане.

— Тогава защо си направи труда да ме докараш тук?

— Вече два пъти пращам хора, които да те премахнат, Хари. И в двата случая те не успяха да се справят. Този път искам да съм сигурен. Ще плаваме през наистина дълбоки води, преди да стигнем до Кейптаун, и съм решил да ти закача някои доста тежички железца на колана.

— Кейптаун ли? — попитах аз. — Значи си решил да търсиш лично „Утринна светлина“. Какво толкова интересно има в онова старо корито?

— Хайде сега, Хари. Ако не си знаел, нямаше да ми създаваш толкова неприятности — изсмя се той, а аз реших, че е най-добре да не им показвам, че не знам всичко.

— Мислиш ли, че ще можеш да намериш пътя дотам? — обърнах се към русокосата аз. — Морето е много голямо и повечето от островите си приличат. Според мен трябва да ме оставиш жив, за да се застраховаш по някакъв начин — настоявах аз.

— Съжалявам, Хари — Мани отиде до барчето от тиково дърво и месинг. — Ще пийнеш ли? — покани ме той.

— Скоч, ако може — рекох аз и той напълни чашата ми до средата, след което ми я донесе.

— И за да бъда съвсем откровен с теб, трябва да ти кажа, че го правя донякъде и заради Лорна. Огорчил си момичето, Хари, не знам защо — но тя настоятелно поиска да присъства, когато си кажем сбогом. Тя обича подобни забавления, нали скъпа, действат ѝ възбуждащо.

Пресуших чашата си наведнъж.

— Тя има нужда от възбуждане — което и двамата знаем, иначе хич я няма в леглото — напомних му аз и Мани ме перна през устата, пуквайки устните ми, а уискито започна да ме щипе в прясно разкъсаната плът.

— Затворете го — спокойно нареди той. Докато ме тласкаха да изляза от салона и после по палубата към носа на яхтата доволно си помислих, че Лорна ще трябва да отговаря на някои доста болезнени въпроси. От двете ни страни бързо се нижеха светлинките от брега и чезнеха в нощния мрак, а реката беше черна и широка.

Над бака пред мостика имаше ниска надстройка без покрив, от която по тясна стълбичка се слизаше към неголямата площадка отдолу. Тук вероятно бяха помещенията на екипажа, защото от площадката се тръгваше по коридорче, водещо към каютите и малка столова.

В дъното имаше желязна врата с емайлирана табелка „Склад на бака“. Бутнаха ме вътре и затръшнаха тежката врата. Ключът изщрака и аз останах сам в тясното помещение с размери не повече от шест на четири фута. На две от стените бяха закачени в редица шкафчета, а въздухът беше влажен и застоен.

Първата ми грижа бе да си намеря някакво оръжие. Всичките шкафчета бяха заключени, а вратите им бяха от дъбови плоскости,

дебели един инч. Можеха да бъдат разбити само с брадва, но все пак направих опит. Опитах се да ги издъня, използвайки рамото си като таран, но помещението беше много тясно и не можах да се засиля достатъчно.

Вдигнатият от мен шум привлече вниманието на охраната. Вратата се разтвори широко и един от моряците застана в коридора с насоченото дуло на едрокалибрен зловец „Рюгер Магнум“.

— Престани — викна той. — Тук няма нищо — кимна към купа спасителни жилетки, нахвърлени до стената в дъното. — Стой мирно и тихо или ще извикам момчетата да те укротят — тръшна вратата, а аз се отпуснах върху купчината спасителни жилетки.

Нямаше съмнение, че пред вратата през цялото време стои пазач. Другите сигурно бяха съвсем наблизо. Не бях очаквал, че някой ще отвори вратата, и за миг се обърках. Трябваше да го накарам да я отвори пак — но тогава вече щях да побягна. Знаех, че шансовете ми за успех са съвсем нищожни. Онзи трябваше само да насочи огромното си пушкало към стаичката и да натисне спусъка. Нямаше как да не ме уцели.

Огледах купа спасителни жилетки и станах отново, за да ги разместя. Отдолу открих малка дървена щайга, пълна с разни материали за чистене. Имаше найлонова четка за под, парцали, тенекиена кутия с химикал за почистване на метали, половин калъп жълтеникав сапун и бутилка от брэнди, пълна до половината с някаква прозрачна течност. Отвих капачката и я помирирах. В шишето имаше бензин.

Седнах отново и започнах да размишлявам, опитвайки се да преценя каква е вероятността да успея.

Ключът на лампата беше от външната страна на вратата, а самата лампа над главата ми бе покрита с глобус от дебело стъкло. Изправих се и се покатерих върху шкафчетата. Увиснах напред и свалих глобуса, за да разгледам крушката. Реших, че все пак имам някакъв шанс.

Спуснах се обратно на пода и вдигнах една от дебелиите спасителни жилетки. Затягащата пластинка на верижката на часовника ми послужи като тъпо ножче, с което срязвах и разниших брезента, докато не се отвори достатъчно голяма дупка, в която да пъкна показалеца си. Разпорих брезентовия плат и измъкнах няколко шепи от бялата мека подплата. Разкъсах още няколко спасителни жилетки,

трупайки подплатата на пода, докато не се образува достатъчно голяма купчина.

Залях памучния дреб с бензина от бутилката и грабнах една шепа от него, а после отново се покатерих върху шкафовете. Отвих крушката и стаичката потъна в пълен мрак. Допрях пипнешком напоения с бензин дреб до изходните клеми на лампата. Нямах какво да използвам за изолация, така че поднесох с голи ръце стоманената пластинка от верижката и я пъхнах между клемите, за да направя късо съединение.

От клемите веднага изпраця синя искра, бензинът мигновено се запали, а напрежението от 180 волта ме разтърси, сякаш ме блъсна шрапнел от едри сачми, събаряйки ме от шкафовете. Паднах свит на пода, стискайки в ръка пламналия дреб.

Зад вратата се разнесоха неясни сърдити викове. Бях успял да прекъсна електричеството във всички помещения на бака. Хвърлих бързо горящия дреб върху приготвената купчина и тя пламна тутакси. Тръснах искрите от ръката си, увих носната си кърпа около устата и носа, грабнах една здрава жилетка и се изправих до железната врата.

Бензинът изгоря за секунди и памучният дреб започна да тлее, изпускайки гъст черен пушек, който миришеше отвратително. Помещението се изпълни с дим и от очите ми рукнаха сълзи. Опитах се да вдишвам дълбоко, но дробовете ми се разкъсваха от пушека и се разкашлях жестоко.

Зад вратата някой извика високо:

— Нещо гори.

А в отговор се чу:

— За Бога, запалете проклетите лампи.

Разбрах какво трябва да правя и започнах да блъскам върху железната врата, викайки колкото ми глас държи: „Пожар! Корабът гори!“ Но никак не се преструвах. Килията ми се изпълни с гъст черен дим, а памучният дреб продължаваше да гори. Разбрах, че ако в следващите шейсет секунди някой не отвори вратата, ще се задуша и виковете ми навярно са били съвсем убедителни. Пазачът отвори широко вратата, стискайки в едната си ръка тежкия „Рюгер“ и осветявайки склада с фенерче.

Огледах мигновено обстановката и видях, че в помещенията наоколо е все още тъмно, в мрака се щураха нечии неясни сенки и

някои от тичащите носеха фенерчета — а после от склада бльвна облак от гъстия черен дим.

Излетях заедно с пушека като пуснат бик на корида, втурвайки се отчаяно към чистия въздух и изпитвайки ужас, че едва не се задуших. Ужасното преживяване ме изпълни със сили.

Пазачът падна на пода, съборен от сблъсъка с мен, и при политането си, без да иска, даде изстрел. Бликналият от дулото на пистолета огън блесна като светкавицата на фотоапарат, осветявайки пространството наоколо и посоката към стъпалата за горната палуба.

Трясъкът от изстрела в закритото помещение беше толкова оглушителен, че неясните сенки на тичащите сякаш замръзнаха на място. Бях стигнал до средата на пътя към стълбата, когато един от тях се опита да ми попречи. Ударих го с рамо в гърдите и чух, че въздухът от дробовете му изсвистя като от спукана топка.

Наоколо се разнесоха предупредителни викове и пред стълбата застана друг едър мъж. Докато тичах по коридора, аз бях набрал скорост и се хвърлих с цялата си тежест, нанасяйки удар с крак, който попадна в корема му, след което той се преви на две и се свлече на колене. Докато падаше, лицето му се освети от светлината на фенерче и видях, че пред мен лежи моят приятел с дъха на чесън. Радостта, че съм му отмъстил, ми даде нови сили, стъпих с единия си крак върху рамото му и го използвах като трамплин, за да подскоча до средата на стълбичката.

Някой ме сграбчи за глезена, но ритнах ръцете му и се покачих на горната палуба. Единият ми крак бе още на последното стъпало, с едната си ръка придържах спасителната жилетка, а с другата се подпирах на месинговите перила. И в същия миг на безсилие пътят ми към палубата бе препречен от следващия ми противник — тогава лампите светнаха. Спрях се за миг, заслепен от ярката светлина.

Застаналият пред мен беше младежът с палката и докато я вдигаше над незащитената ми глава, в очите му проблесна дивашка радост. Нямахше друг начин да го избегна, освен да се пусна от перилата и да падна обратно в бака, където бе пълно с побеснели преследвачи.

Погледнах назад и вече вдигах ръката си от перилата, когато забелязах, че зад гърба ми морякът с „Рюгера“ се надигна несигурно, насочи пистолета и се опита да се задържи неподвижно, след което

стреля по мен. Едрокалибреният куршум префуча край ухото ми, едва не пукна тъпанчето ми и се заби в гърдите на онзи с палката. Тялото му подскочи във въздуха и се стовари назад върху палубата. Падна върху такелажна на предната мачта с разперени като на захвърлено плашило ръце, а аз го последвах с отчаян скок и се изправих на палубата, все още стискайки спасителната жилетка.

Пистолетът изтрещя още веднъж зад гърба ми и чух, че оловото изплющя върху обшивката на вентилационната тръба. Пробягах трите крачки до перилата на борда и се хвърлих встрани, падайки по корем в черната вода, но потънах надълбоко, защото разпенените струи, бълвани от витлата, ме подхванаха и ме понесоха надолу.

Водата бе вцепеняващо студена и сякаш проникваше във всяка гънка на дробовете ми, пронизвайки ме чак до мозъка на костите.

Спасителната жилетка ми помогна да изплувам най-сетне на повърхността и аз се огледах изплашено наоколо. Светлинките от брега се виждаха ясно и ярките им отражения примигваха игриво върху тъмната вода. Вълните в откритото море се пенеха и браздяха повърхността на водата, подхвърляйки ме равномерно нагоре и надолу.

„Мандрейк“ се плъзгаше плавно по посока на черните бездни на откритото море. Всичките ѝ светлини бяха запалени и яхтата приличаше на някакво екскурзионно корабче, отдалечавайки се бързо от мен.

С голям труд успях да се освободя от обувките и якето, а после напъхах ръце в спасителната жилетка. Когато погледнах отново към „Мандрейк“, тя бе вече на около миля, но изведнъж започна да завива и от мостика ѝ блесна дългият бял лъч на прожектор, който започна да опипва внимателно водата и да подскача върху притъмнялата повърхност на морето.

Бързо се огледах към сушата, опитвайки се да зърна подвижните фарове върху буйовете при английския бряг и да се ориентирам с помощта на фара на остров Флатхоум. Местоположението на фаровете беше се променило само за секунди, вълните на прилива започваха да намаляват и течението ме влачеше на запад. Обърнах се по посока на течението и започнах да плувам.

„Мандрейк“ беше намалила ход и бавно плъзгаше към мен. Светлината на прожектора подскачаше и проблясваше наоколо, опипваше и търсеше настоятелно, скъсявайки все повече разстоянието.

Следвах течението, плувайки странично, за да не загребвам над повърхността на водата, и едва се сдържах да не премина в мощен кроул, при който неминуемо щяха да се разхвърчат бели пръски, а ярко осветеният кораб неумолимо се приближаваше. Когато яхтата се изравни с мен, снопът светлина шареше по откритото пространство от другата ѝ страна.

Течението беше ме отнесло настрани от килватера ѝ, по който екипажът очевидно се стараеше да се придържа при връщането в обратна посока — новата ѝ диря бе на около сто и петдесет ярда от старата. Успях да зърна хората на мостика. Синият копринен халат на Мани Ресник блестеше под осветлението на мостика като крилата на пеперуда и дочух ядосания му глас, но не можах да разбера думите му.

Лъчът на прожектора се насочи към мен като някакъв дълъг, студен и бял пръст на обвинител. Той сечеше повърхността на морето по строго определен начин — назад и напред, назад и пак напред — и при следващото му насочване сигурно щеше да ме освети. Завъртя се около оста си в другата посока, люшна се и запълзя обратно. Люшкацията се лъч се насочваше право към мен, но в мига, в който ме освети, от мрачните морски води неочаквано се надигна вълна и аз се озовах зад браздата ѝ. Светлината се разсея върху гребена на вълната и аз останах незабелязан. Прожекторът продължи да шари нататък, следвайки неумолимо по определената траектория.

Бяха ме изпуснали. Продължаваха да се връщат назад към устието на река Севърн. Притиснат в грубите обятия на брезентовата спасителна жилетка, гледах отдалечаващата се яхта, но едновременно с обхваналото ме успокоение почувствах, че почва да ми се повдига и да усещам все повече болките от нанесените ми удари. Но пък бях свободен. Единствената ми грижа сега бе да издържа достатъчно дълго в леденостудената вода.

Започнах да плувам отново, следейки отдалечаващите се светлини на „Мандрейк“, които постепенно се стопиха сред пъстро осветения декор на брега.

Часовникът ми беше останал в склада на бака, така че не можах да разбера колко време мина, преди да загубя всякаква чувствителност в ръцете и краката. Опитвах се да продължавам да плувам, но не бях сигурен дали крайниците ми ще могат да издържат.

Изпълни ме приятното и неясно усещане за лекота. Светлините на сушата бяха избледнели и ми се струваше, че съм увит в топли и меки бели облачета. Реших, че ако така настъпва смъртта, то тя не е чак толкова неприятна, колкото я описвах. Започнах да се хия, увиснал безпомощно в подгизналата спасителна жилетка.

Много ми беше любопитно защо беше изчезнало зрението ми, поне не бяха ми казвали, че преди смъртта се ослепява. После изведнъж разбрах, че с утрото над морето беше се спуснала мъгла и именно тя беше ме заслепила. Но светлината на утрото се засилваше и успях да зърна на двайсет фута от себе си обвития в мъгла бряг.

Затворих очи и се унесох в сън. Последното, което ми мина през ума, бе, че това е навярно последната ми мисъл. Изхилих се отново и мракът ме обгърна.

Събудиха ме гласове, които се чуваха някъде наблизко сред мъглата, и цветистият мелодичен уелски говор ме разсъни напълно. Опитах се да извикам, но колкото и да се стараех, от устата ми излезе само някакво грачене като на чайка.

От мъглата изскочи черната тромава коруба на стара рибарска лодка. Тя се носеше бавно по течението и наведените над борда ѝ двама мъже бяха дълбоко заети с пускането на кошове за лов на омари.

Изграчих пак и единият от тях вдигна глава. От грубото и набръчкано червендалесто лице ме гледаха светлосини очи, на главата си бе нахлупил плетена шапка, а с изгнилите си жълти зъби стискаше вехта дървена лула.

— Добро утро — изграчих аз.

— Господи! — възкликна рибарят с лулата.

Седях в мъничкия фургон, увит в мръсно старо одеяло и пиех горещ неподсладен чай от очукано емайлирано канче — но треперех толкова силно, че чашата подскачаше и се тресеше в шепите ми.

Цялото ми тяло бе украсено във всички оттенъци на синия цвят, а от възвръщащото се кръвообращение усещах остри болки в ставите. Двамата ми спасители бяха мълчаливци, които никак не се бъркаха в

живота на другите. Отношението им към живота вероятно бе наследено от поколения пирати и контрабандисти.

Когато заложиха всичките си кошове и тръгнаха да се прибират, бе вече следобед и аз бях се стоплил. Дрехите ми бяха се изсушили над печката в миниатюрната кухничка и бях се нахранил обилно със сандвичи от ръжен хляб и пушена скумрия.

Влязохме в пристанището Порт Галбът и когато поисках да им платя за всичко, което направиха за мен, с моите омачкани банкноти от по пет лири, по-възрастният от двамата рибари ме изгледа обидено със студените си сини очи и рече:

— Всеки път, когато спася някого в морето, господине, за мен наградата е да знам, че е останал жив. Запазете си парите.

Обратното пътуване до Лондон беше пълен кошмар по разните междуградски автобуси и нощни влакове. Когато слязох на гара Падингтън в десет часа на следващата сутрин, никак не се изненадах, че двамата полицаи, които величествено крачеха по перона, се спряха и ме изгледаха подозрително. Сигурно съм им заприличал на избягал затворник.

Шофьорът на таксито огледа с отегчен поглед двудневната ми брада, подутата устна и подпухналото ми око.

— Да не би мъжът й да се е прибрал по-рано, а приятелче? — попита той, а аз тихо изпъшках.

Шери Норт отвори вратата на апартамента на чичото и ме зяпна изненадано с големите си сини очи.

— Боже мой, Хари! Какво, за Бога, стана с теб? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря — казах аз. — Ти наистина ме зарадва.

Шери хвана ръката ми и ме придърпа да вляза.

— Направо си изкарах ума. Два дена. Обадих се дори и в полицията, звънях по болниците — къде ли не.

Чичото се въртеше някъде отзад и присъствието му ме дразнеше. Отказах на поканата да се изкъпя и да си сменя дрехите — и вместо да остана, поведох Шери с мен към „Уиндзър Армс“.

Докато се къпех и бърснех, оставих вратата на банята отворена, за да можем да си говорим, и макар че не я виждах, докато бях във ваната, почувствах, че помежду ни се заражда някаква непринудена интимност, която много ме радваше.

Разказах й подробно как ме бяха отвлекли горилите на Мани Ресник, както и за бягството ми, без да правя опити да омаловажавам собственото си героично участие, а тя ме слушаше мълчаливо, от което заключих, че е дълбоко възхитена.

Излязох от банята с увита около кръста хавлиена кърпа и седнах на леглото, за да довърша разказа си, а Шери се зае да лекува раните и подутините ми.

— Ще трябва да се обадиш на полицията, Хари — най-последно рече тя. — Опитали са се да те убият.

— Шери, мило мое момиче, престани да ми говориш за полицията, ако обичаш. Почваш да ме ядосваш.

— Но, Хари...

— Остави полицаите и поръчай нещо за хапване. Не помня откога не съм ял.

От кухнята на хотела ни донесоха чудесно приготвен на скара бекон, домати, пържени яйца, препечен хляб и чай. Докато се хранех, размишлявах за последните бързо развили се събития, свързвайки ги с нещата, които вече ни бяха известни, и какво трябва да предприемем оттук нататък.

— Между другото, ти също си била в черния им списък. Не са възнамерявали само да ти изпекат пръстите на скара. Мани Ресник беше убеден, че неговите момчета са те премахнали... — върху красивото й лице се изписа израз на недоумение. — Очевидно са искали да се отърват от всички, които са поназнайвали нещичко за „Утринна светлина“.

Взех си още от яйцата и бекона и задъвках мълчаливо.

— Сега поне знаем нещо определено. Наетата яхта на Мани — която случайно се нарича „Мандрейк“ — изглежда много бърза и мощна, но на него все пак ще му трябват три-четири седмици, за да стигне до островите. Имаме достатъчно време.

Тя ми сипа чай, добавяйки накрая млякото, точно както го обичах.

— Благодаря, Шери, ти си истински ангел хранител — тя ми се изплези, а аз продължих. — Каквото и да е онова, което търсим, то със сигурност е нещо изключително. Яхтата, която е наел Мани, прилича на яхтата на кралицата. Вероятно е платил около сто хиляди лири за тая хубава играчка. Господи, как ми се ще да знам какво има в тия пет сандъка. Опитах се да изкопча нещичко от Мани, но той ми се изсмя. Каза ми, че съм знаел какво има в тях, иначе нямало да се излагам на толкова опасности...

— О, Хари — с просветнало лице рече Шери. — Ти ми каза лошите новини — сега се пригответи да чуеш добрите.

— Готов съм да ги чуя.

— Нали помниш бележката на Джими върху писмото — „Б. муз“?

— Бакалавър по музика, нали?

— Не, глупчо — Британския музей.

— Боя се, че не те разбирам.

— Споменах за нея на чичо Дан. Той веднага разбра за какво става въпрос. Това е отпратка за някаква книга в библиотеката на Британския музей. Той притежава читателска карта. Прави проучвания за някаква книга и често работи там.

— Можем ли да влезем?

— Ще използваме неговата карта.

Прекарах почти два часа в чакане под огромния купол в златисто и синьо на библиотеката на Британския музей и толкова много ми се пушеше, че гърдите ми сякаш бяха стегнати в менгеме.

Не знаех какво точно чакам — просто бях попълнил картончето със заявката, посочвайки отбелязания от Джими номер. Когато библиотекарката най-после постави пред мен някакъв дебел том, аз го грабнах нетърпеливо.

Книгата беше оригиналното издание на „Секър и Уорбърг“ от 1963 година. Авторът ѝ бе доктор П. А. Рийди, а изписаното със златни букви заглавие бе: „НАЙ-ПРОЧУТИТЕ ИЗЧЕЗНАЛИ СЪКРОВИЩА НА СВЕТА“.

Гледах неразтворената книга, макар да умирах от нетърпение да я разлистя, и си мислех по какво ли щастливо стечение на обстоятелствата Джими Норт бе попаднал на този сборник със загадки от миналото. Дали първо бе прочел книгата поради обсебилата го мания да се занимава с корабокрушения и морски съкровища и после бе попаднал на купчината стари писма. Никога нямаше да го узная.

Книгата имаше четирийсет и девет глави, като всяка от тях бе посветена на отделна тема. Прочетох внимателно списъка.

Описани бяха златни съкровища на ацтеките, златната колекция на Панама, скрити пиратски съкровища, изчезнала златна мина в Скалистите планини на Северна Америка, долината на диамантите в Южна Африка, корабите със съкровища на Великата армада, кораба „Лютин“, натоварен със златни кюлчета, от който компанията „Лойдс“ бе успяла да спаси прочутата камбана на „Лютин“, златната колесница на Александър Велики, други кораби със съкровища — както старинни, така и съвременни — от Втората световна война, та чак до заграбеното от Троя, съкровищата на Мусолини, папа Йоан, цар Дарий, римски пълководци, плячки на капери и пирати, съкровища от времето

на варварите и от златния век на полуостров Коромандел в Бенгалия. Описанията изобилстваха с доказани истини и измислици, с исторически факти и предположения. Съкровищата на изчезнали градове и забравени цивилизации, от Атлантида до приказния златен град в пустинята Калахари — имаше какво ли не и не знаех откъде да започна.

Прелистих с въздишка предговора и уводните бележки и разтворих книгата на първа страница. Започнах да чета.

До пет часа бях успял да прегледам бегло шестнайсет глави, които явно нямаха никакво отношение към съдбата на „Утринна светлина“, и бях изчел подробно пет други, като вече почвах да разбирам защо Джими Норт е могъл да се запали толкова от романтиката и вълнуващите описания на търсачите на съкровища. И аз започвах да се вълнувам от разказите за изчезнали богатства, които сякаш само чакаха да бъдат прибрани от някого с достатъчно късмет и сила на духа, за да ги открие.

Погледнах към новия японски часовник, който бях си купил, след като загубих омегата, и излязох бързо през високия каменен изход на музея, откъдето свих по „Грейт Ръсел стрийт“, за да се срещна с Шери. Тя ме чакаше в претъпкания бар към ресторанта на „Бягащия елен“.

— Извинявай — рекох аз. — Загубих представа за времето.

— Хайде — грабна ме за ръка тя. — Умирам от жажда и от любопитство.

Жаждата й утолих с халба бира, но любопитството й можах само да възбудя още повече, като й съобщих заглавието на книгата. Искаше да ме прати обратно в библиотеката, преди още да съм свършил обяда си от шунка и пуйка, който бях си взел от бюфета на самообслужване зад бара, но аз не отстъпих и даже успях да изпуша половин пура, преди да ме измъкне на студа.

Дадох й ключа от стаята ми в „Уиндзър Армс“, качих я на такси и й казах да ме чака там. После се върнах бързо в читалнята.

Следващата глава на книгата бе озаглавена „Великият Могол и индийският трон с тигъра“.

Тя започваше с кратко историческо описание, разказващо как Бабур, потомъкът на Чингис хан и Тимур, двамата най-жестоки завоеватели в средните векове, пресякъл планините и стигнал до

Северна Индия, където основал Монголската империя. Веднага почувствах, че въведението има някакво отношение към интересувания ме въпрос, тъй като „Утринна светлина“ беше потеглила от същия древен континент.

Повествованието описваше царуването на знаменитите приемници на Бабур, мюсюлманските владетели, които притежавали огромно могъщество и влияние, построили величествени градове и оставили на поколенията такива паметници на човешката цивилизация като Тадж Махал. Накрая бе описан упадъкът на династията и унищожаването ѝ през първата година на метежите в Индия, когато отмъщаващите си британски войници превзели и плякосали древната цитадела и крепост в Делхи — разстрелвайки незабавно монголските принцове и изпращайки на заточение стария император Бахадур Шах.

По-нататък авторът насочваше вниманието си към по-близкото историческо минало:

През 1665 година френският пътешественик и търговец на диаманти Жан-Батист Таверние посетил двореца на монголския император Орангзеб. Пет години по-късно той издал в Париж прочутите си „Пътувания в Ориента“. Очевидно е бил спечелил особеното благоразположение на мюсюлманския император, защото е успял да влезе в приказно богатата съкровищница на цитаделата и да опише подробно съхраняваните в нея несметни богатства. Сред тях е имало един диамант, наречен от него „Великият Могол“. Таверние претеглил камъка и го оценил със стойност от 280 карата. Според описанието му огромният диамант притежавал изключителен блясък, а на цвят бил прозрачен и бял „като голямата Северна звезда в небесата“.

Домакинът на Таверние му съобщил, че камъкът бил изкопан в прочутите мини Голконда някъде около 1650 година и че необработеният диамант е бил с невероятните 787 карата.

Камъкът бил шлифован във вид на изящно очертана роза, но не бил симетричен — едната му страна била по-изпъкнала. Оттогава няма други сведения за камъка и мнозина смятат, че Таверние всъщност е видял „Кохинор“ или „Орлов“. Много малко вероятно е обаче такъв опитен наблюдател и изкусен бижутер като Таверние да е сгрешил в преценката си за каратите. Преди да бъде повторно обработен в Лондон, диамантът „Кохинор“ е тежал само 191 карата и със сигурност не е бил шлифован във вид на роза. Диамантът „Орлов“, макар и да е

шлифован като роза, е бил и все още е симетричен скъпоценен камък и тежи 199 карата. Описанията и на двата камъка съвсем не отговарят на посочените от Таверние сведения и по всичко личи, че е съществувал някакъв огромен бял диамант, който е изчезнал безследно.

Когато през 1739 година персийският Надир Шах навлязъл в Индия и завладял Делхи, той не направил никакви опити да задържи превзетата страна, а се задоволил с плячката на ценности, между които бил и диамантът „Кохинор“ и тронът с пауна на Джехан Шах. Напълно вероятно е алчният грабител от Персия да не е забелязал диаманта „Великият Могол“ и след оттеглянето му, лишеният от своя традиционен трон тогавашен монголски император Мохамед Шах, да е заповядал да му направят нов трон. Но появата на новата скъпоценност е била забулена в дълбока тайна и макар в източните предания да се споменава за нейното съществуване, до наши дни не са стигнали други сведения от европейец, освен посочените от Таверние.

В дневника на сър Томас Дженинг, английския посланик при двора на монголския император в Делхи, дадената му през 1747 година аудиенция е описана така: „Императорът беше облечен в скъпи коприни и накичен с цветя и скъпоценни камъни. Седеше на висок златен трон във формата на разярен тигър, със зинала уста и с едно-единствено блестящо око като на циклоп. Тялото на тигъра беше изкусно изработено от най-различни скъпоценни камъни. Негово величество бе достатъчно великодушен да ми позволи да се приближа до трона и да разгледам окото на тигъра, за което той ме увери, че е направено от едър диамант, наследен от царуването на неговия праядо Орангзед.“

Дали пък „Великият Могол“ на Таверние не е бил вече вграден в индийския трон с тигъра? Ако е било така, тогава ще трябва да повярваме на странната поредица от събития, с която ще завършим разказа за това изчезнало съкровище.

На 16 септември 1857 година в Делхи започнали отчаяни улични боеве с много убити и ранени и в крайна сметка метежът завършил без резултат, тъй като британски войски и подкрепящи ги местни бойци успели да отблъснат разбунтуваните индийски части и да превземат древната крепост, която се извисявала над града.

Докато траели боевете в града, един отряд от 101-ви полк, съставен от верни индийски войници и под командването на двама

английски офицери, получил заповед да премине през реката и да заобиколи стените на крепостта, за да овладее северния път. Задачата на отряда била да отреже пътя за отстъпление на водачите на метежа и да попречи на членовете на монголското царско семейство да избягат от съсипания град.

Двамата английски офицери били капитан Матю Лонг и полковник сър Роджър Гудчайлд...

Името веднага ми се наби в очите, но не само защото някой бе го подчертал с молив. На полето на страницата, пак с молив, бе изписан един от характерните за Джими Норт удивителни знаци. Младият господин Джеймс се е отнасял непочтително към книгите, дори и към съчиненията, принадлежащи на такава достопочтена институция като Британския музей. Открих, че отново бях се разтреперил и бузите ми пламнаха от възмущение. Пред очите ми стоеше последната липсваща частица от ребуса. В книгата беше описано всичко и погледът ми зашари бързо по буквите.

Никога няма да стане известно какво се е случило през онази нощ на пустия път през индийската джунгла — но шест месеца по-късно капитан Лонг и индиецът Субахдар Рам Панат дали показания за полковник Гудчайлд пред военния съд.

Те разказали как били отрязали пътя за отстъпление на група индийски благородници, бягащи от подпаления град. В групата имало трима мюсюлмански проповедници и двама принцове от благородно потекло. В присъствието на капитан Лонг единият от принцовете се опитал да откупи свободата на всички пленници, предлагайки на британските офицери огромно съкровище — златен трон във формата на тигър с око от диамант.

Офицерите се съгласили и принцовете ги повели през гората към една джамия сред джунглата. В двора на джамията имало шест волски коли. Коларите били изчезнали, а когато британските офицери слезли от конете и проверили товара на колите, те наистина се уверили, че там имало златен трон, представляващ статуя на тигър. Тронът бил разрязан на четири отделни части, за да бъде превозван по-лесно — задните крака, трупа, предните крака и главата. Отделните части били поставени върху слама и когато ги осветили с фенерите, вградените в златото скъпоценни и полускъпоценни камъни заблестели ярко.

После полковник Гудчайлд наредил принцовете и свещениците да бъдат незабавно разстреляни. Изправили ги пред външната стена на джамията и ги изпратили на оня свят със залп от карабини. Полковникът лично обиколил повалените благородници и ги доубил със служебния си револвер. После хвърлили труповете им в кладенеца до стените на джамията.

След това двамата офицери се разделили, като капитан Лонг повел по-голямата част от индийски войници и се върнал в града, за да охранява стените на крепостта, а полковникът, Субахдар Рам Панат и петнайсет бойци отпътували с волските коли.

Субахдар описал пред военния съд как са превозили ценния товар на запад, преминавайки през позициите на англичаните благодарение на полковника. Останали на бивак в продължение на три дни до някакво селце. Местният дърводелец и двамата му сина сковали под строгия надзор на полковника четири груби сандъка, в които поставили частите на трона. Полковникът междуременно се заел да сваля от статуята вградените в златото скъпоценни камъни. Мястото на всеки камък било внимателно отбелязано върху изготвен от самия полковник чертеж, а самите те били номерирани и подредени в желязна ракла като използваните за съхранение на монети желязни сандъци, с които армейските ковчезници обикаляли бойните части.

Когато тронът и скъпоценните камъни били опаковани в сандъците и желязната ракла, те отново били натоварени на волските коли и пътуването към железопътната гара при Алахабад продължило.

Нещастният дърводелец и синовете му били заставени да се присъединят към конвоя. Субахдар си спомнил, че когато пътят навлязъл в някаква гъста гора, полковникът слязъл от коня си и повел тримата занаятчии към дърветата. Разнесли се шест пистолетни изстрела и полковникът се върнал сам.

Спрях да чета и се замислих за личността на полковника. Щеше ми се да мога да го запозная с Мани Ресник, двамата биха си допаднали много. Усмихнах се на внезапното ми хрумване и зачетох нататък.

Конвоят стигнал до Алахабад на шестия ден и полковникът се възползвал от привилегиите си, за да бъдат натоварени с предимство неговите пет сандъка на военния влак за Бомбай. След като успял да го

уреди, предвожданият от него малък отряд се присъединил към полка в Делхи.

Шест месеца по-късно капитан Лонг, подкрепен от индийския подофицер Рам Панат, дал показанията си срещу командира. Можем да предположим, че крадците са се изпокарали и че полковник Гудчайлд вероятно си е рекъл, че е по-добре да вземе всичко сам, отколкото да го дели на три. Но дори и да е било така, оттогава насам няма никакви сведения за местонахождението на съкровището.

Процесът в Бомбай станал много известен и бил широко отразен в Индия и в Англия. Но слабото място в обвиненията на прокурора било, че налице нямало нищо заграбено, а мъртвите не говорят.

Полковникът бил признат за невинен, но поради развихрилия се скандал го принудили да си подаде оставката и да се върне в Лондон. Дори да е успял по някакъв начин да вземе със себе си диаманта „Великият Могол“ и златния трон с тигъра, по-нататъшната му кариера не дава никакви доказателства да е притежавал голямо богатство. В съдружие с една известна лондонска дама той отворил игрален дом на „Бейзуотър роуд“, който бързо се сдобил с лошо име. Полковник сър Роджър Гудчайлд починал през 1871 година, вероятно от сифилис в трети стадий, с който се сдобил по време на забележителната си кариера в Индия. Смъртта му възкресила легендите за приказния трон, но те бързо били забравени поради липсата на твърди доказателства и обичайният забавленията джентълмен отнесъл тайната в гроба си.

Заглавието на настоящата глава може би трябваше да бъде „Съкровището, което никога не е съществувало“.

„Не на мен тия — весело си казах аз. — Съществувало е — и съществува.“ И започнах отново да чета от началото на разказа, но сега си вземах подробни бележки, за да зарадвам Шери.

Когато се прибрах, тя ме чакаше, разположила се удобно на фотьойла до прозореца, и щом влязох, скочи бързо към мен.

— Къде беше досега? — укорно рече тя. — Прекарах цялата вечер в чакане и ще умра от любопитство.

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш — започнах аз, но почувствах, че може да ми се случи нещо лошо.

— Хари Флечър, имаш десет секунди, за да спреш с предисловията си и да започнеш с интересното — иначе ще ти издера очите.

Полунощ отдавна беше минала, а ние продължавахме да говорим. Целият под беше покрит с пръснати листове хартия, по които пълзяхме на четири крака. Тук имаше и флотска карта на архипелага Сейнт Мери, и копия от чертежите на кораба „Утринна светлина“, и записките, които бях си водил, четейки описанието на помощник-капитана за останките от кораба, както и бележките, които бях си записал в читалнята на Британския музей.

Бях извадил посребрената плоска метална бутилка и докато спорехме и пресмятахме, двамата пиехме „Чивас Рийгъл“ от пластмасовата чаша, взета от банята. Опитвахме се да отгатнем в кой сектор от корпуса на „Утринна светлина“ са били петте сандъка, гадаейки също така, как се е разбил корабът в рифа, коя част от него е била отнесена през пролома и коя е потънала на морското дъно.

Бях начертал около дузина възможни местонахождения на кораба и бях започнал да правя списък с най-необходимото ми оборудване за експедицията, към който непрекъснато добавях по нещо, което ми идваше наум или пък ми беше подсказано от досетливата Шери.

Бях забравил, че трябва да е първокласна гмуркачка, но докато разговаряхме, тя ми го напомни. Стана ми ясно, че няма да бъде просто една пътничка по време на плаването, и в държането ми към нея се прокрадваше и известно чувство на уважение като към професионалистка, приповдигнатото ни настроение бе наситено с близост, която бързо премина в силно физическо привличане.

Бледите нежни страни на Шери бяха се зачервили от вълнение и ние бяхме коленичили един до друг на застлания с килим под. Извърна се да ми каже нещо, усмихвайки се, а подканящите и възбуждащи пламъчета в сините ѝ очи бяха само на сантиметри от лицето ми.

И изведнъж всичките златни тронове и легендарни диаманти на света останаха на заден план. Двамата почувствахме мига едновременно и се притиснахме, обладани от пламенно нетърпение. Трескавото ни желание да го направим незабавно бе толкова силно, че се любихме направо на пода, точно върху чертежите на „Утринна светлина“ — което вероятно беше най-щастливото събитие, свързано по някакъв начин с обречения на нещастия кораб.

Когато най-сетне я пренесох на ръце до леглото и телата ни се преплетоха под завивката, разбрах, че всичките любовни акробатики, предшестваци срещата ми с тази жена, са били съвсем безсъдържателни. Онова, което току-що бях изпитал, надминаваше телесното удоволствие и преминаваше в духовна наслада — и ако не бе любов, то сигурно бе най-близкото усещане до любовта, което някога съм познавал.

Когато се опитах да ѝ го обясня, гласът ми звучеше дрезгаво и учудващо несигурно. Шери лежеше притисната до гърдите ми, слушайки думите, които никога не бях изричал пред друга жена, а когато млъкнах, стисна лекичко ръката ми — очевидно ми даваше знак да продължавам. Мисля, че когато и двамата сме заспивали, все още съм продължавал да говоря.

Гледан от високо, остров Сейнт Мери наподобява някоя от ония странни риби, обитаващи дълбините на океана, с тумбесто уродливо тяло, къси гръбни перки и опашка на най-неподходящото място, а огромната ѝ уста изглежда съвсем несъразмерна спрямо останалите части на тялото ѝ.

Гранд Харбър представляваше устата, а градът се гушеше сред свивката на челюстите. Металните покриви проблясваха като сигнални огледала сред пищния воал от тъмнозелена растителност. Самолетът направи завой над острова, давайки възможност на пътниците да се полюбуват на снежнобелите плажове и водата, която бе толкова прозрачна, че всички разклонения на рифовете под повърхността прозираха в неясни оттенъци като багрите на огромна сюрреалистична картина.

Шери притисна чело в стъклото на кръглия илюминатор и възкликна възхитено, щом се спуснахме над градините с ананаси,

където жените оставиха работата си и вдигнаха очи към самолета. Кацнахме и самолетът се приближи към единствената мъничка сграда на летището, върху чиято фасада бе изписано „Сейнт Мери — перлата на Индийския океан“, а под табелата стояха две други, безкрайно скъпи за мен перли.

Бях се обадил на Чъби и той бе взел със себе си Анджели, за да ни посрещнат. Анджели изтича до отделящата ни преграда, за да ме прегърне и вземе чантата ми, а аз го представих на Шери.

Обичайното изражение на Анджели изведнъж се промени изцяло. На острова е приета една мярка за красота, която се цени повече от всичко друго. Някоя девойка може да има зъби като на кон и да е кривогледа, но ако е с „чист“ тен, около нея ще се въртят тълпи от ухажори. Чистият тен на лицето не означаваше, че момичето няма младежки пъпки, а се приемаше по-скоро като критерий за белотата на кожата му — а Шери навярно бе една от най-белоликите жени, стъпвали някога на острова.

Докато ѝ подаваше ръката си, Анджели я зяпаше, изпаднал в някакво полувцепенено състояние. После се осъзна, върна ми чантата и вместо нея грабна сака на Шери. Тръгна като предано куче на няколко крачки след нея, без да я изпуска от поглед, и когато тя го поглеждаше, той ѝ се ухилваше широко. Беше станал неин роб още от първия миг.

Чъби се затътри да ни посрещне с повече достойнство, огромен и вечен като скала от черен гранит, а докато стискаше ръката ми с яката си мазолеста лапа, лицето му се намръщи по-силно от обикновено. Измърмори нещо в смисъл, че му е приятно да ме види отново.

Чъби огледа внимателно Шери и тя потрепна леко под свирепия му поглед, но после станах свидетел на нещо, което виждах за първи път. Чъби повдигна овехтялата си стара моряшка барета, разкривайки с невидан кавалерски жест лъскавото като кафяв лак кубе на темето си, и се усмихна толкова широко, че всички видяхме розовите пластмасови венци на изкуственото му чене. Избута настрана Анджели и щом куфарите на Шери се появиха на багажната лента, грабна по един във всяка ръка и ѝ кимна да го последва към пикапа. Анджели тръгна покорно след нея, а аз се повлякох най-отзад, превит под тежестта на собствения си багаж. Напълно очевидно бе, че по изключение моите хората одобряват избора ми.

Седнахме в кухнята на семейство Чъби и жена му ни поднесе бананов кейк с кафе, а Чъби и аз се заехме с деловата работа. Той ми даваше под наем за неопределен период дървената си лодка, снабдена с чисто нови двигатели „Евинруд“ срещу твърдо определена сума. Двамата с Анджели щяха да работят за мен при същите надници, както и преди, а ако експедицията се окажеше успешна, накрая щяха да получат и премии като при улов на едра риба. Не им обясних подробно каква е целта на експедицията, а само им казах, че ще се установим при по-далечните острови от архипелага и че Шери и аз ще работим заедно под водата.

Когато се договорихме окончателно и плеснахме ръцете си според отколешния обичай на острова при сключване на сделка, бе вече следобед и горещината бе започнала да действа властно върху мисленето ми. Горещината на острова пречи на засегнатия да направи днес онова, което несъмнено може да бъде отложено за следващия ден, така че оставихме Чъби и Анджели да се заемат с приготвянията си, а Шери и аз се отбихме съвсем за кратко при мисис Еди, за да се запасим с продукти, преди да продължим с пикапа нагоре по хълма, а после надолу, през палмовите плантации, към Залива на костенурките.

— Тук е като в приказка — прошепна Шери, застанала под сламения навес на просторната веранда пред хижата. — Направо не мога да го повярвам — кимна тя към поклацащите се стволове на палмите и към ослепително белите пясъци отвъд тях.

Застанах зад нея, обгръщайки я през кръста, и я притеглих към себе си. Тя се облегна върху тялото ми, кръстосвайки ръце над дланите ми и стискайки ги лекичко.

— О, Хари, изобщо не предполагах, че ще е толкова красиво — у нея бе настъпила някаква промяна, която усещах ясно. Приличаше на стайно цвете, което прекалено дълго не е виждало слънце, но у нея имаше и някаква сдържаност, която не можех да разгадая и това ме тревожеше. Тя не беше обикновено момиче, лесно за разгадаване. Усещах, че има някакви скрити задръжки, противоречия, които проличаваха понякога като мрачни сенки в бездните на тъмносините ѝ очи, мяркащи се като отраженията на дебнещи под водата хищни акули. Неведнъж бях я улавял, когато си мислеше, че не я наблюдавам, да ме следи с преценяващ и хладен поглед — сякаш ме ненавиждаше.

Но всичко това бе, преди да дойдем на острова, и сега ми се струваше, че цъфти като стайното растение, изложено под ласките на слънцето, и сякаш тук можеше да се отърси от скритите терзания, сковавали душата ѝ преди.

Ритна обувките си встрани и останала боса, се обърна в прегръдката ми, за да се изправи на пръсти и да ме целуне.

— Благодаря ти, Хари. Благодаря ти, задето ме доведе тук.

Мисис Чъби беше измела пода и бе проветрила навсякъде, поставила бе цветя във вазите и включила хладилника. Влязохме вътре, хванати ръка за ръка — и макар че Шери възкликна възхитено пред строгата мебелировка и определено мъжката обстановка, аз все пак успях да доловя в погледа ѝ особения израз, който се появява у всяка жена, преди да започне да размества мебелите и да изхвърля скромните, но събирани с обич от всеки мъж вещи през ергенския му живот.

Когато се спря да пооправи поставената от мисис Чъби ваза с цветя върху широката маса от камфорово дърво в трапезарията, на мен ми стана ясно, че край Залива на костенурките ще настъпят доста промени — но най-странното бе, че никак не се разтревожих от подобна мисъл. Внезапно почувствах, че ми е омръзнало до смърт да си готвя и чистя сам.

Облякохме банските си костюми в голямата спалня — защото за краткото време, откакто бяхме се любили, бях установил, че Шери е извънредно свенлива по отношение на тялото си, и знаех, че ще ми трябва доста време, за да я убедя, че може да си ходи наоколо по бански костюм, което беше съвсем обичайно край Залива на костенурките. Но противно на моите очаквания, аз се оказах прекалено облечен, когато Шери Норт се появи по бикини.

За първи път ми се удаваше възможност да огледам добре тялото ѝ. Онова, което най-много ме изненадваше у нея, бе структурата и блясъкът на кожата ѝ. На ръст беше висока и макар раменете ѝ да бяха доста широки, а бедрата ѝ доста тесни, в кръста бе съвсем стройна, а коремът ѝ бе гладък, с малък, изящно очертан пъп. Винаги съм смятал, че турците са напълно прави в твърдението си, че пъпът е силно еротична част от женското тяло — а с пъп като нейния Шери направо щеше да направи състояние в Турция.

На нея не ѝ хареса, че съм я зяпнал в пъпа.

— О, деденце, я виж какви очи си отворил — рече тя и уви кръста си с хавлиена кърпа като саронг^[1]. Но когато тръгна боса по пясъка, бедрата и гърдите ѝ се поклащаха непринудено, а аз следях движенията ѝ с нескрито удоволствие.

Оставихме хавлиите си недалеч от мокрия пясък и се втурнахме тичешком към прозрачната вода на топлото море. Тя плуваше на пръв поглед с бавни и спокойни движения, но се носеше толкова бързо във водата, че аз трябваше да се понапъна, за да я стигна и да заплувам редом с нея.

Преминахме рифа и заплувахме изправени, а тя беше се задъхала.

— Отвикнала съм — запъхтяно рече тя.

Докато си почивахме, погледнах към морето и в същия миг водната повърхност се разбушува от цяла редица черни плавници, които се носеха дружно към нас, и аз не можах да скрия радостта си.

— Ти си почетна гостенка — викнах. — Ще получиш специални поздрави — делфините ни заобиколиха в кръг като цяла сюррия игриви кученца, подскачайки весело и писукайки, докато разглеждаха внимателно Шери. Знаех, че обикновено бягат от непознати хора и че много рядко позволяват да бъдат докосвани при първа среща, а ако се оставеха да бъдат погалени, то ставаше след продължително ухажване. Но те сякаш се влюбиха в Шери от пръв поглед, почти така, както Чъби и Анджели.

Само след петнайсет минути те я возеха като на индианска шейничка, а тя пискаше от удоволствие. В мига, в който падаше от гърба на някой делфин, до нея се приближаваше друг, побутвайки я с муцуната си и опитвайки се настоятелно да привлече вниманието ѝ.

След като най-сетне бяха изтозили и двама ни и ние заплувахме уморено назад към брега, един от едрите мъжкари последва Шери до плиткото, където водата едва стигаше до кръста ѝ. Там той се обърна по гръб, а тя го разтриваше по корема с пълни шепа твърд бял пясък и палавникът се захили с неизменната си идиотска усмивка на делфин.

Когато се стъмни, докато седяхме на верандата и пиехме уиски, още чувахме подсвиркването и пляскането на стария мъжки делфин, който се опитваше да я съблазни да влезе отново в морето, вирнал опашката си високо над водата.

На следващата сутрин храбро се преборих с настъпващата отново горещина и изкушението да се поизлежавам, особено когато Шери се събуди до мен с порозовели бузи като на малко момиченце, с весели пламъчета в очите, омаен дъх и привлекателни устни.

Трябваше да прегледаме оборудването, което бяхме спасили от „Танцуващата по вълните“, а имахме нужда и от мотор за компресора. Чъби тръгна с цяла пачка банкноти и се върна с мотор, на който трябваше да отделя доста време, за да го поправа. Тъй като работата по него щеше да ми отнеме целия ден, изпратих Шери до мисис Еди за провизии и разни дреболии, необходими за лагера ни на открито. Бяхме решили да потеглим до три дни и подготовката ни беше доста напрегната.

Когато заехме местата си в лодката, бе все още тъмно. Чъби и Анджели се настаняха при машините на кърмата, а Шери и аз кацнахме като птички върху купчината багаж.

Утрото величествено пламтеше в златисто и яркочервено, обещавайки поредния горещ ден, а Чъби пое на север по курс, възможен само за малка лодка и опитен шкипер. Плавахме толкова близо до рифа, че понякога между кила на лодката и злоещите зъбери на корала имаше само осемнайсет инча вода.

Всички бяхме в приповдигнато настроение. Наистина не вярвам, че тогава съм бил развълнуван от вероятността да открием огромно богатство — щях да бъда истински щастлив, ако можех да се сдобия с друга хубава яхта като „Танцуващата по вълните“, а мисълта за рядкото несметно съкровище, което се надявахме да извадим от морето, не ме вълнуваше толкова много. Ако онова, което търсехме, беше само злато на кюлчета и монети, не мисля, че то щеше да ме заинтригува толкова много. Моят противник беше морето и ние отново се изправяхме един срещу друг.

Щом слънцето се надигна от морето, ослепителните багри на утрото се стопиха сред горещата синева на небето, а Шери Норт се изправи на носа на лодката и свали якето и джинсите си. Останала по бикини, тя прибра дрехите си в грубата платнена торба и извади тубичка с крем против изгаряне, с който започна да маже бялата си нежна кожа.

Чъби и Анджелико въстанаха срещу подобно кощунство с неприкрит ужас. Те проведоха кратък и изпълнен с възмущение разговор, след който Анджелико пристъпи напред с платнище от брезент, за да направи навес за Шери. Последва разгорещена препирня между него и Шери.

— Но вие ще си съсипете кожата, мис Шери — възмутено протестираше Анджелико, но тя го принуди да отстъпи пораженчески към кърмата.

Двамата седяха като оплаквачки на погребение — Чъби мръщеше кафявото си загрубяло лице, а Анджелико кършеше ръце в пълно отчаяние. Накрая двамата не издържаха и след последвалото наговаряне на тих глас Анджелико беше определен за емисар, който припълзя отново през струпания багаж, за да настоява за подкрепа от мен.

— Не й разрешавай, мистър Хари — примоли се Анджелико. — Кожата й ще стане кафява.

— Струва ми се, че тя точно това иска — рекох му аз. Но когато настана пладне, аз лично предупредих Шери да внимава със слънцето. Тя послушно се облече, щом спряхме на пясъчния бряг, за да обядваме.

Когато съзряхме тройния връх на Тримата старци, следобедът вече преваляше и Шери възкликна:

— Точно както ги е описал някога старият помощник-капитан.

Приблжихме се към острова откъм морето, през тясната ивица между острова и рифа, където водата беше спокойна. Когато преминахме началото на протока, през който бях превел „Танцуващата по вълните“, за да избягаме от катера от Зинбала, Чъби и аз се спогледахме усмихнати, сякаш си спомнихме за нещо мило, и аз се обърнах към Шери, посочвайки напред:

— Смятам да се установим на лагер на острова и през пролома ще се доберем до мястото на корабокрушението.

— Не е ли доста рисковано? — попита тя, оглеждайки нерешително тесния пролом.

— Така ще си спестим всекидневния обиколен преход от почти двайсет мили — и не е чак толкова страшно, колкото изглежда. Веднъж минах отгук с моята петдесетфутова яхта на пълен ход.

— Ти си истински луд! — погледна ме тя, след като повдигна нагоре слънчевите си очила.

— Трябваше да си го разбрала досега — ухилих ѝ се аз и тя ми се усмихна в отговор.

— Познавам те вече съвсем добре — гордо рече тя. Луничките по лицето и бузите ѝ бяха потъмнели от слънцето, а кожата ѝ беше придобила особен блясък. Кожата ѝ имаше рядкото качество да не се зачервява и да не се възпалява при излагане на слънце. Вместо да изгаря, тя бързо придобиваше златистокафяв меден загар.

Когато заобиколихме северния край на острова и навлязохме в едно закътано заливче, приливът бе започнал и Чъби измъкна лодката на пясъка само на двайсетина ярда от най-близките палми.

Разтоварихме багажа, пренасяйки го сред палмите доста надалече от нивото на прилива, и отново го покрихме с мушамените платнища, за да го предпазим от вездесъщата морска сол.

Когато пренесохме всичко, бе вече привечер. Горещината бе намалела и земята беше нашарена от дългите сенки на палмите, а ние се влачехме с мъка към вътрешността на острова, носейки само личните си вещи и един бидон от пет галона с прясна вода. Спиралите на острова от векове риболовци бяха издълбали цяла редица от плитски пещери в стръмния склон на гърба на най-северния връх.

Избрах една по-дълбока пещера, която да ни бъде склад за екипировката, и друга, по-малка, в която да се настаним с Шери. Чъби и Анджели се настаниха в други две, отдалечени на сто ярда по склона и скрити от ниски шубраци.

Оставих Шери да помете новото ни жилище с набързо направена метла от палмови клонки и да разпъне спалните ни чували върху надуваемите дюшеци, а аз грабнах серкмето и се спуснах към заливчето.

Когато се върнах с цяла връзка едри барбуни, беше съвсем тъмно. Анджели бе запалил огъня и сложил чайника. Нахранихме се мълчаливо до насита, а после си легнахме с Шери в нашата пещера и се заслушахме в шумоленето и скърцането на едрите раци, пристъпващи сред палмите.

— Каква девствена тишина — прошепна Шери, — сякаш сме първите хора на света.

— Аз Тарзан, ти — Джейн — съгласих се аз, а тя се засмя тихичко и се притисна към мен.

[1] Малайско облекло — Б.пр. ↑

На разсъмване Чъби отплава сам, поемайки обратно към Сейнт Мери. Щеше да се върне на следващия ден, напълнил резервоарите с гориво и бидоните с прясна вода, което щеше да ни бъде достатъчно за около две седмици.

Докато го чакахме да се върне, Анджели и аз се захем с досадната задача да пренесем цялата екипировка и провизиите до пещерите. Включих компресора, напълних празните кислородни бутилки и проверих леководолазните костюми, а Шери се зае да подреди дрехите ни и до голяма степен успя да създаде някакъв уют в пещерата.

На другия ден двамата с нея тръгнахме да обиколим острова, изкачвайки се по върховете и проучвайки падините и плажовете около тях. Бях се надявал, че ще намерим някакъв извор или кладенец с прясна вода, незабелязан от предишните посетители на острова — но естествено не открихме нищо подобно. Опитните стари рибари не бяха пропуснали нищо.

Най-отдалеченият от лагера ни южен край на острова бе непроходим поради соленото блато между върха и морето. Заобиколихме обширното пространство, вонящо на тиня и обрасло с гъста блатна трева. Въздухът беше наситен с изпарения от гниеща растителност и смрад от разложена риба.

Разкаляните плитчини бяха покрити с цели колонии червени и морави раци, които ни заничаха предпазливо от дупките си. Върху мангровите дървета мътеха чапли, щръкнали на дългите си крака върху огромни гнезда от груби клони, а веднъж в една от дълбочините на блатото чух плясък и видях бързо движение под водата на нещо, което можеше да бъде само крокодил. Отдалечихме се от маларичното блато и се изкачихме на по-твърда почва, а после поехме през ниските храсталаци към най-южния връх.

Шери реши, че трябва да се изкачим и на него. Опитах се да я разубедея, защото той бе най-високият и най-стръмният.

Но тя не обърна никакво внимание на възраженията ми и даже когато бяхме успели да се покатерим на една тясна издатина под южната страна на върха, тя продължаваше неуморно напред.

— Щом като помощник-капитанът на „Утринна светлина“ е успял да се изкачи на върха, тогава и аз ще се изкача догоре — съобщи тя.

— Оттам ще видиш същото, което можеш да видиш и от другите върхове — настоявах аз.

— Това не е най-важното.

— А кое е важното тогава? — попитах аз, а тя ме погледна с такъв съжалителен поглед, сякаш бях малко дете или слабоумен, решавайки, че въпросът ми не заслужава отговор, и продължи да пристъпва внимателно встрани по издатината.

Под нас зееше бездна от поне двеста фута, а ако сред забележителния ми арсенал от способности и качества на храбрец може да се открие един-единствен недостатък, то той е страхът ми от височини. Но по-скоро бих пазил равновесие на единия си крак върху купола на катедралата „Свети Павел“, отколкото да си призная пред мис Норт, че ме е страх, така че я последвах с огромно нежелание.

За щастие само след няколко крачки тя нададе победен вик и се отклони от издатината към някаква тясна цепнатина, която се простираше отвесно върху лицето на скалата. Напукалата се каменна снага беше образувала стъпаловиден и наистина удобен комин към върха, в който я последвах с облекчение. Почти веднага Шери извика отново.

— О, мили Боже, Хари, виж! — и ми показа към издатината в скалата. Неизвестно кога някой беше издълбал търпеливо върху гладката каменна повърхност следния надпис:

А. БАРЛОУ
ПРЕТЪРПЯЛ КОРАБОКРУШЕНИЕ НА ТОЗИ
ОСТРОВ 14 ОКТОМВРИ 1858 ГОДИНА

Докато го разглеждахме, усетих, че Шери търси пипнешком ръката ми, сякаш имаше нужда от подкрепата ми. Храбростта ѝ на планинарка бе заменена от неподправен страх, докато четеше надписа.

— Полазиха ме тръпки — прошепна тя. — Изглежда, сякаш е писано вчера, а не преди толкова години.

И наистина, надписът беше устоял на времето дотолкова, че изглеждаше като току-що издълбан, и аз се озърнах наоколо, сякаш почти бях уверен, че старият моряк ни наблюдава отнякъде.

Когато най-сетне се изкатерихме по стръмния комин до върха, мислите ни все още се въртяха около надписа от далечното минало. Прекарахме на върха почти два часа, наблюдавайки разбиващите се в Топовния риф огромни пенести вълни. Пролуката в рифа и дълбоките тъмни води на Топовния пролом се виждаха съвсем ясно от удобната наблюдателница на върха, но виещият се тесен проток сред коралите бе трудно забележим. Именно оттук Андрю Барлоу е гледал някога предсмъртните мъки на „Утринна светлина“ и е проследил как мощните вълни трошат корпуса на кораба.

— Времето работи срещу нас, Шери — рекох ѝ аз, усещайки, че ваканционното ми настроение от последните няколко дни вече се е изпарило. — Днес е четиринайсетият ден, откакто Мани Ресник потегли с „Мандрейк“. Вече сигурно е близо до Кейптаун. Ще разберем кога ще бъде тук.

— Как?

— Имам един стар приятел, който живее там. Член е на яхтклуба, та може да следи преминаващите съдове, и ще ми съобщи веднага, щом „Мандрейк“ се отбие в пристанището.

Погледнах към задния склон на върха и едва сега видях синьото облаче дим, разстилащо се над върховете на палмите. То се носеше от огъня на Анджелио.

— Откакто тръгнахме, сякаш мисля със задника си — промърморих аз. — Държим се като ученици на пикник. Отсега нататък ще трябва да затегнем мерките за сигурност — от другата страна на протока е старият ми приятел Сюлейман Дада, а „Мандрейк“ ще се появи в тукашните води много по-скоро, отколкото ми се иска. От днес нататък почваме да се държим така, че все едно ни няма.

— Колко време мислиш, че ще ни трябва? — попита Шери.

— Не знам, скъпа, но бъди сигурна, че ще ни трябва повече време, отколкото си мислехме. Затруднени сме и от необходимостта да си докарваме вода и гориво от Сейнт Мери, а във водата ще можем да работим само по няколко часа по време на отлива, и то ако условията и височината на вълните ни позволяват. Никой не може да ни каже какво ще намерим, след като започнем веднъж, а накрая може да се окаже, че сандъците на полковника са били натоварени в задния трюм на кораба — в онази част, която е била отнесена към открито море. Ако е станало така, можем да кажем сбогом на всичко.

— Нали вече обсъждахме подобна вероятност. Ужасно непоправим песимист си — смърри ме Шери. — Мисли по-весело.

И така, започнахме да мислим по-весело и правихме разни весели неща, докато накрая не забелязах тъмното петънце, голямо колкото воден бръмбар, понесъл се върху морето с цвят на бронз. Лодката на Чъби се връщаше от Сейнт Мери.

Спуснахме се надолу и се втурнахме през палмовите дървета да го посрещнем. Когато стигнахме брега, той вече се насочваше към заливчето. Лодката му бе тежко натоварена с гориво и питейна вода. А Чъби стоеше изправен на кърмата като някакъв величествен, непреходен и внушителен паметник. Махахме с ръце и викахме високо, а той просто кимна одобрително с глава.

Мисис Чъби беше изпратила бананов кейк за мен, а за Шери имаше широкопола шапка, изплетена от палмови клонки. Чъби несъмнено бе докладвал за поведението на Шери, а когато видя, че белята вече е сторена, лицето му се намръщи повече от обикновено. Кожата на Шери бе придобила цвета на леко запечено телешко месо.

Когато пренесохме петдесетте бидона до пещерата, бе вече тъмно. После насядахме около огъня, където Анджело готвеше гъста супа от мидите, които бе наловил следобед в лагуната. Време бе да обясня на моите хора истинската цел на експедицията ни. На Чъби можеше да се вярва, че няма да каже нищо, дори и ако бъдеше подложен на изтезания — но заради Анджело бях решил да им разкажа всичко едва на уединения остров. За него се знаеше, че никак не може да пази тайна — и обикновено, за да направи впечатление на младите си приятелки.

Изслушаха мълчаливо обясненията ми и когато свърших, продължаваха да мълчат. Анджело изчакваше Чъби да започне пръв, но същият господин никога не избързваше с приказките си. Гледаше намръщено към огъня и лицето му приличаше на някоя от онези медни маски в храмовете на ацтеките. Когато реши, че напрежението е достатъчно драматично, Чъби бръкна в задния си джоб и измъкна кожено портмоне, което бе толкова старо и износено, че на места прозираше.

— Когато бях млад и лових веднъж риба във водите около Топовния пролом, хванах един едър костур. Като го изкормих, намерих в корема му ето това — той извади от портмонето някаква кръгла

плочка. — Оттогава си го пазя за талисман, макар че веднъж някакъв морски офицер ми предлагаше цели десет лири за него.

Подаде ми кръгчето и аз го разгледах на светлината на огъня. То беше златна монета с размерите на шилинг. На обратната ѝ страна имаше някакви източни йероглифи, които не можех да разчета, но на лицевата личеше герб, на който два изправени на задните си крака лъва държаха щит и рицарски шлем. Същият герб, който бях видял върху бронзовата корабна камбана при остров Голямата чайка. Върху лентата под щита бе изписано: „ОТ: КРАЛИЦАТА И ПАРЛАМЕНТА: АНГЛИЯ“, а върху ръба бяха издълбани думите: „АНГЛИЙСКА ИЗТОЧНОИНДИЙСКА КОМПАНИЯ“.

— Винаги съм си казвал, че ще се върна при Топовния пролом — и ето че това време дойде — продължи Чъби, докато аз разглеждах внимателно монетата. Годината на емисията не бе отбелязана, но нямаше никакво съмнение, че това бе един от златните мохури^[1], сечени от компанията. Бях чел за тия монети, но никога не бях ги виждал.

— Значи си я извадил от корема на рибата, така ли, Чъби? — попитах аз и той кимна.

— Предполагам, че пустият му костур е видял лъскавата пара и е решил да я погълне. Останала е в корема му, докато не го улових.

Подадох му обратно монетата.

— Е, добре, Чъби, тя само потвърждава, че в разказаното от мен има някаква истина.

— Мисля, че е така, Хари — съгласи се той, а аз тръгнах към пещерата, за да взема чертежите на „Утринна светлина“ и газения фенер. Започнахме да разглеждаме подробно чертежите. Дядото на Чъби някога е бил моряк на стенга на един от източноиндийските кораби, поради което Чъби знаеше доста неща за тях. Той беше на мнение, че багажът на пътниците и другите по-дребни товари са били в предния трюм до бака и аз реших да не споря с него. „Никога не предизвиквай съдбата“, често ми беше казвал Чъби.

Когато измъкнах данните за приливите и отливите, заемайки се да изчисля часовите разлики при тукашната географска ширина, Чъби направо се разсмя, макар че гримасата му трудно можеше да се определи като усмивка. По-скоро се усмихна подигравателно, защото нямаше вяра на изписаните колонки с данни на хартия. Предпочиташе

да определя приливите и отливите според морския часовник в собствената си глава. Знаех, че може да определи прилива с точност до една седмица напред, без да ползва никакви други помагала.

— Мисля, че връхната точка на прилива ще бъде в един и четирийсет през нощта — съобщих аз.

— Мой човек, тоя път по изключение си прав — съгласи се Чъби.

Без огромния товар, с който трябваше да се справя напоследък, лодката сякаш плаваше с новопоявила се лекота и готовност. Двата мотора „Евинруд“ я издигаха над повърхността и тя се носеше по тесния проток през рифа като пор в заешка дупка.

Анджело бе застанал на носа, давайки знаци с ръце на седналия на кърмата Чъби, когато зърваше под водата опасни зъбери. Бяхме избрали най-подходящото време и Чъби водеше уверено лодката през отслабващите вълни. Малката лодка цепеше гребените на вълните и се мяташе нагоре и надолу, заливайки ни със струйки вода.

Плаването беше по-скоро вълнуващо, отколкото опасно, и Шери викаше възторжено и се смееше от удоволствие.

Чъби ни поведе през тясната клисура между кораловите скали, но и от двете страни имаше достатъчно пространство, защото лодката му беше два пъти по-тясна от „Танцуващата по вълните“, а после продължихме на зигзаг през криволичещия изход на протока и накрая изскочихме на открито сред дълбоките води на широкия вир.

— Няма смисъл да пускаме котва — изръмжа Чъби, — тук е дълбоко. Рифът отдолу е много стръмен. Под нас има дващест клафтера вода, а и дъното е опасно.

— А как ще я задържиш на място? — попитах аз.

— Някой трябва да остане при мотора и да поддържа празен ход.

— Ще изхабим доста гориво, Чъби.

— Да не мислиш, че не знам — процеди той.

Приливът едва започваше и някоя случайна вълна заливаше рифа. Силата ѝ все още не беше достатъчна, а само колкото да задвижи повърхността на водата в широкия вир, покривайки я с мехурчета като на бира. Но със засилването на прилива вълните щяха да стават все мощни. Не след дълго тук никак нямаше да бъде безопасно и трябваше да се заемем веднага за работа. Имахме на разположение около два часа между най-ниското и най-високото ниво на прилива. Времето

можеше да се окаже и малко, и много. При нисък прилив водата щеше да бъде недостатъчна, за да преодолеем входа на протока, а при висок прилив разбиващите се в рифа вълни можеха да залееят откритата лодка. Всяка наша стъпка трябваше да бъде добре пресметната.

Вече всяка минута беше ценна. Шери и аз бяхме се облекли в непромокаемите костюми и бяхме сложили маските на челата си, а Анджело само трябваше да намести на гърбовете ни тежките кислородни апарати и да затегне придържащите ги ремъци.

— Готова ли си, Шери? — попитах аз и тя кимна, захапала с красивите си устни грозния шнорхел.

— Хайде да скачаме.

Скочихме във водата и потънахме едновременно под издължения като пура корпус на лодката. Повърхността на водата затрепери над главите ни като живак, а от цепнатините на рифа към горните слоеве на водата рухнаха бързо мехурчета като от отворена бутилка шампанско.

Погледнах към Шери. При нея всичко беше наред и тя дишаше в бавния ритъм на опитните гмуркачи, с които се пести кислород и тялото поема равномерно въздуха. Усмихна ми се с разкривени от шнорхела устни и със силно увеличените от стъклената маска очи, а после ми даде знак, че всичко е наред с вирнати нагоре палци.

Обърнах се с глава към дъното и започнах да ритам равномерно с плавниците, спускайки се бързо надолу, тъй като не ми се щеше да хабя кислород, ако потъвах бавно.

Морето под нас бе като тъмна дупка. Издигащите се в кръг стени от корал скриваха по-голямата част от светлината и му придаваха зловещ вид. Водата беше студена и аз усетих, че ме пронизват тръпки от почти суеверен ужас. Всичко наоколо изглеждаше някак си злокобно, сякаш в мрачните дълбини се спотайваше някоя нечиста сила.

Кръстосах по два пръста на изпънатите край тялото ми ръце и продължих надолу, следвайки отвесната коралова скала. Коралът бе осеян с тъмни пещери и издатини, висящи над по-долните му разклонения. Имаше корали от стотици видове, разклонили се в причудливи и прекрасни форми, оцветени във всички цветове на дъгата. Растящите между коралите подводни водорасли се поклащаха и

потрепваха от движението на водата, протягайки ръце като смирени просяци или разтърсвайки мрачни гривии като диви коне.

Погледнах назад към Шери. Следваше ме съвсем наблизо и ми се усмихна пак. Явно не бе почувствала изпълващия ме ужас. Продължихме надолу.

От скритите вдлъбнатини в корала се протягаха дългите жълти мустачета на едрите омари, опипващи внимателно наоколо, усещайки присъствието ни в раздвижилата се вода. Пред стената от корали се появиха цели пасажии многоцветни коралови рибки, които блещукаха като скъпоценни камъни сред слабата синя светлина, изпълваща морските гълбини.

Шери ме потупа по рамото и двамата се спряхме да надникнем в една от дълбоките мрачни пещери. Зяпаха ни две големи очи като на бухал и щом очите ми свикнаха със светлината, успях да различа огромната глава на риба трион. Тя бе оцветена на точки като яйце на калугерица, обсипана с петънца от черно и кафяво на бежовосив фон, а устата бе като някаква цепнатина между дебелия бърнести устни. Докато я наблюдавахме, огромната риба зае отбранително положение. Тялото ѝ се изду, увеличавайки още повече обема си, хрилете ѝ се разтвориха, придавайки внушителен вид на главата, и накрая зейна с уста, която бе толкова широка, че спокойно би могла да погълне човек — дълбока паст, разкриваща остри като шипове зъби. Шери стисна ръката ми. Отдръпнахме се от пещерата, а рибата затвори устата си и се успокои. Ако някога ми потрябваше да хвана риба трион, с която да поставя световен рекорд, знаех къде да я намеря. Известно ми е, че под водата всичко изглежда като увеличено през лупа, но все пак според мен рибата беше около хиляда фунта.

Продължихме да се спускаме край кораловата стена и целият прекрасен морски свят около нас се раздвижи, изпълнен с красота, гибел и опасности. Сред отровните стебла на огромната морска анемония се гушеха свенливо малки красиви рибки, за които отровните стрелички на водораслото не бяха опасни. Край корала се плъзна огромна змиорка, чието дълго черно тяло се виеше като вимпел, добра се до скривалището си и се обърна да ни сплани с ужасните си нащърбени зъби и с изцъклените си змийски очи.

Спускахме се надолу, ритайки с плавниците, и накрая видях дъното. То бе някаква мрачна джунгла от водорасли, поникнали

нагъсто стебла на морски бамбук и вкаменени коралови дръвчета, стърчащи сред изобилната морска растителност, а хълмчетата и могилиите от корал бяха загладени и изваяни в най-причудливи очертания, под които навярно имаше какви ли не тайни.

Увиснахме над непроходимата джунгла и аз проверих хронометъра и дълбокомера. Бяхме се спуснали на сто двацет и осем фута, а изминалото време бе пет минути и четирийсет секунди.

Дадох знак с ръка на Шери да остане там, където беше, и се спуснах надолу към върховете на морската джунгла, разгръщайки предпазливо студените хлъзгави листа. Пробих си път надолу и стигнах до някакво относително открито пространство. То бе скрито в сумрак от извисяващите се стебла на бамбука и населено с чудновати риби и морски животни.

Веднага ми стана ясно, че няма да е никак лесно да претърсим дъното. Видимостта тук бе десет фута, дори и по-малко, а общата площ, която трябваше да преровим, беше около два-три акра.

Реших да доведа Шери и като начало да огледаме около основата на скалата, движейки се един до друг и без да се изпускаме от поглед.

Напълних дробовете си с въздух и отскочих от дъното като отпусната шамандура, пробих си път през плътната подводна растителност и изскочих над нея.

Не можах да видя веднага Шери и почувствах, че мигновено ме обзема безпокойство. После зърнах сребрилата нишка от въздушни мехурчета, които се точеха от апарата ѝ край тъмната стена от корал. Тя бе заплувала наоколо, пренебрегвайки наставленията ми, и това ме ядоса. Заритах с плавниците към нея и бях на двацет фута разстояние, когато разбрах какво прави. Раздразнението ми мигновено премина в ужас.

Дългата поредица от нещастия и неудачи, която щеше да ни преследва при Топовния пролом, беше започнала.

В скалата от корал стърчеше красиво, подобно на папрат разклонение, което се виеше изящно насам-натам, обагрено от бледорозово до яркочервено.

Шери беше откъснала една голяма клонка от него. Държеше я в голите си ръце и още докато се приближавах бързо към нея, забелязах, че краката ѝ се докосваха лекичко в протегнатите червени ръце на страховития огнен корал.

Сграбчих я за китките и я дръпнах надалече от жестокия красив корал. Забих палците си в плътта ѝ, разклащайки диво ръцете ѝ, за да я накарам да пусне смъртоносното клонче. Бях като обезумял, защото знаех, че в същия миг скритите в кораловите разклонения десетки хиляди миниатюрни полипи изстрелват от клетките си отровни стрелички към нейната плът.

Тя ме зяпаше с огромните си учудени очи, усещайки, че се е случило нещо лошо, но без да е напълно сигурна какво е то. Задържах тялото ѝ към себе си и започнах незабавно да изплувам нагоре. Въпреки че бях силно разтревожен, спазвах точно всички правила при изплуване нагоре, като не изпреварвах излизащите от апарата ми мехурчета, а се издигах наравно с тях.

Погледнах хронометъра — бяха изминали осем минути и трийсет секунди. Това означаваше, че сме прекарали три минути на дълбочина от сто и трийсет фута. Бързо пресметнах на каква височина трябва да спра за декомпресия, но няхах време да спазвам указанията, защото агонията на Шери започваше.

Болките ѝ започнаха, преди да сме стигнали средата на разстоянието до повърхността, лицето ѝ се изкриви и дишането ѝ премина в задъхано и мъчително поемане на въздух поради силната умора, а аз се боях, че механизмът на клапана за вдишване може да се запуши така, че да не ѝ подава кислород.

Започна да се гърчи в ръцете ми и дланите ѝ бързо се зачервиха, а по бедрата ѝ се появиха яркочервени ивици като след удари с камшик — а аз благодарих на Бога, че костюмът за гмуркане бе предпазил тялото ѝ.

Когато я задържах на петнайсет фута под повърхността на водата, за да привикнем към намаляващото налягане, тя се задържа диво, ритайки и извивайки се в прегръдката ми. Все пак успях да я задържа няколко секунди и после я издърпах към повърхността.

Щом главите ни изскочиха над водата, изплюх шнорхела и изкрещях:

— Чъби! Бързо!

Лодката беше на около петдесет ярда от нас, но двигателят ѝ не спираше да работи и Чъби бързо направи обратен завой. Щом лодката се насочи към нас, той предаде управлението на Анджело и пропълзя

напред към носа. Надвеси се над нас като някакъв огромен кафяв великан.

— Огненият корал, Чъби — викнах аз. — Много е зле. Изтегли я!

Чъби се наведе през борда, хвана ремъците на врата ѝ и я измъкна рязко от водата. Шери увисна в едрите му кафяви лапи като давещо се котенце.

Измъкнах се от ремъците и оставих апарата за гмуркане във водата, за него щеше да се погрижи Анджело. Когато се покатерих през борда, Чъби беше я положил върху дъното на лодката и беше се надвесил над нея, задържайки я с ръце, за да не се движи, и я успокояваше, а тя стенеше и хлипаше от болка.

Открих подвижната аптечка под купа багаж на носа, но чувайки стенанията на Шери зад себе си, толкова се разбързах, че пръстите ми никак не ме слушаха. Отчупих връхчето на ампула с морфин и напълних спринцовка за еднократна употреба с прозрачната течност. Но безпокойството ми вече се примесваше с гняв.

— Глупаво момиче — скарах ѝ се аз. — Откъде ти дойде тая шурава идея, сякаш си някаква малоумница?

Не можеше да ми отговори, защото посинелите ѝ устни трепереха силно и се давеше от слюнките си. Хванах с два пръста кожата на бедрото ѝ и забих иглата. Продължавах да нареждам сърдито.

— Огнен корал! Боже мой, ти не разбираш нищо от шибаните мешести. Всяко хлапе на острова знае какво е огненият корал.

— Не си го помислих, Хари — болезнено изпъшка тя.

— Не си го помислила... — повторих аз, а болките ѝ още повече ме ядосваха. — Аз пък не мисля, че ти изобщо имаш нещо в главата си, с което да мислиш, защото мозъкът ти е като на пиле.

Извадих иглата и затършувах в аптечката за обезболяващия спрей.

— Ще взема да ти нашаря задника, щом си такава...

Чъби вдигна очи към мен.

— Хари, ако кажеш на мис Шери още една подобна дума, Бога ми — ще взема да ти счупя главата, ясно ли ти е?

Останах леко изненадан, но ми беше ясно, че ще го направи. Бях го виждал вече да чупи глави и знаех, че е нещо, от което трябва да се пазя, та затова му казах:

— Вместо да ми държиш речи, защо не се заемеш с проклетата си лодка и да ни върнеш на острова.

— Дръж се внимателно с нея, мой човек, защото така ще ти нашаря задника, че ще ти се прииска ти да си седнал на огнения корал вместо нея, разбра ли?

Не обърнах внимание на заплахите му, а напръсках със спрея грозно подулите се червени ивици, за да успокоя болките от възпалената кожа. После я вдигнах на ръце и я държах така, докато морфинът не почна да действа на острите болки от спарването, а Чъби пое курс към островчето.

Когато отнесох Шери до пещерата, тя бе вече полуупоена от лекарството. Останах до нея през цялата нощ, опитвайки се да облекча треската и обилното изпотяване, причинени от опасното отравяне. Веднъж проплака и прошепна в полусън:

— Извинявай, Хари. Не знаех. За първи път се гмуркам в коралови води. Не го разпознах, че е огнен корал.

Чъби и Анджели също не заспаха. Чувах гласовете им да мърморят край огъня, а на всеки час някой от двамата се прокашляше пред входа на пещерата, преди да попита разтревожено:

— Как е тя, Хари?

---

[1] Индийска монета, равна на 15 рупии — Б.пр. ↑

На сутринта Шери беше се преборила с най-опасните последици от отравянето и подутините от опарването бяха се смалили, превръщайки се в неприятен обрив от мехури. Трябваше да изминат обаче още трийсет и шест часа, през които никой от нас не прояви желание да отидем отново до вира сред рифовете, а после пък вълнението беше доста силно. Налагаше се да изчакаме още един ден.

Скъпоценните часове минаваха неусетно. Представях си как „Мандрейк“ напредва безмилостно, защото бях видял, че е бърза и мощна яхта, а всеки изгубен ден топеше преднината, на която бях разчитал.

На третия ден потеглихме отново към дълбокия вир. Беше ранен следобед и ние решихме да си опитаме късмета във водите на протока, впускайки се срещу първите вълни на прилива и плъзгайки се на сантиметри край острите коралови зъбери.

Шери все още беше в немилост и тъй като ръцете ѝ бяха увити в превръзки с риванол, оставихме я в лодката да прави компания на Анджело. Чъби и аз се гмурнахме заедно, спускайки се бързо и задържайки се над покращащите се върхове на бамбука, колкото да оставим първия сигнален балон. Бях решил, че трябва да претърсим внимателно дъното. Разделих цялото пространство на квадрати, бележейки ги с надутите с въздух балони, които привързвах с тънко найлоново въже към водораслите.

Работихме около час и не открихме нищо, което да прилича на останки от корабокрушение, макар че имаше много грамади от корал, покрити с водорасли, които си заслужаваха по-подробно проучване. Отбелязах местата им върху привързаната за бедрото ми плочка от аспид.

След час нивото на кислорода в двойните ни бутилки от по деветдесет кубически фута бе намаляло обезпокоително. Чъби имаше нужда от повече въздух, защото бе доста по-едър от мен, а пък и правеше повече излишни движения, така че редовно проверявах манометъра му.

Поведох го нагоре, спазвайки особено внимателно всички изисквания за понижаване на налягането, макар че Чъби беше както винаги нетърпелив. Той никога не беше виждал, за разлика от мен, водолаз, който излиза от водата толкова бързо, че кръвта във вените му почва да кипи като шампанско. Последвалите гърчове могат да го

парализират завинаги, а проникналите в мозъка газови мехури могат да доведат до непоправими увреждания.

— Открихте ли нещо? — извика Шери веднага щом се показахме на повърхността, а аз й дадох знак с палеца надолу, докато плувахме към лодката. Изпихме по чаша кафе от термоса и аз изпуших една от местните пури, докато си почивахме и бърбяхме. Струва ми се, че всички бяхме леко разочаровани заедно не открихме веднага нещо, но продължавах да поддържам духа на всички, обещавайки, че скоро ще направим първото си откритие.

Двамата с Чъби сменихме клапаните за вдишване на току-що заредените с кислород бутилки и се спуснахме отново. При второто ни спускане щяхме да работим само четирийсет и пет минути на дълбочина от сто и трийсет фута, защото ефектът от разтварянето на газовете в кръвта се акумулира и при повторно гмуркане надълбоко опасността е много по-голяма.

Проправяхме си внимателно път през горичките от бамбук и пръснатите коралови могили, оглеждайки падините и пролуките между тях, спирайки се начесто, за да отбелязваме местата на интересните образувания, а после продължавахме отново напред и назад по означените със сигнални балони очертания.

Изминали бяха четирийсет и три минути и аз погледнах към Чъби. На него не му ставаше нито един от костюмите, с които разполагахме, така че се гмуркаше гол, с изключение на вехтите черни вълнени плувки. Както се провираше през гъсталака, той ми приличаше на някой от делфините, с които бях приятел, само че не бе грациозен като тях. Усмихнах се при мисълта за делфините и се готвех да се обърна, когато случайно проникнал през водата лъч светлина заблестя върху някакъв бял предмет на дъното под Чъби. Доплувах бързо дотам и заразглеждах белеещия се предмет. В първия миг реших, че е парче от мидена черупка, но после забелязах, че е прекалено дебел и с правилни очертания. Спуснах се по-близо до него и видях, че е забит в пласт от полуразложени се вътрешности на корал. Напипах закачената на пояса ми малка кама, измъкнах я от калъфката ѝ и откъртих буцата корали, в която стърчеше здраво срасналия се бял предмет. Буцата тежеше около пет фунта и аз я пяхнах във висящата на рамото ми мрежеста торбичка.

Чъби ме следеше с поглед и аз му дадох знак да излизаме.

— Нещо ново? — извика веднага Шери, щом изплувахме. Явно беше дяволски изнервена, че е принудена да не напуска лодката. Ядосваше се и губеше търпение — но нямаше да ѝ позволя да влезе във водата, докато не зараснеха опасните рани по ръцете и бедрата ѝ. Знаех колко лесно могат да се инфектират при тукашните условия откритите рани и затова продължавах да ѝ давам антибиотици, стараяйки се да ѝ осигуря пълно спокойствие.

— Не знам — отговорих аз, щом доплувахме до лодката и ѝ подадох мрежестата торба. Грабна я нетърпеливо и докато ние се измъквахме на борда и сваляхме апаратите, тя разглеждаше внимателно плячката ми, прехвърляйки я в ръце.

Вълните бяха започнали да се блъскат тежко в рифа, от което водата наоколо закипя, а лодката се люлееше и подскачаше несигурно. Анджело едва успяваше да я задържа на място — значи бе време да тръгваме. Бяхме прекарали под водата толкова време, колкото считам, че е достатъчно безопасно за един ден, мощните океански вълни скоро щяха да започнат да преминават през преградата от корали и да се понесат опустошително върху водите на закътания вир.

— Хайде да се прибираме, Чъби — викнах аз и той застана при моторите. Цялото ни внимание бе съсредоточено върху опасния обратен преход през протока. Понесени от силата на прилива, вълните се блъскаха в кърмата, подхвърляха нагоре лодката и се плъзгаха толкова бързо под корпуса ѝ, че убиваха сравнително добрата ни скорост, а кормилото така се въртеше встрани, че всеки миг можехме да се обърнем напъряко и да се забием с носа право в кораловите стени на протока. Но опитният Чъби устоя на всичко и накрая ни изведе в тихите води зад рифа, откъдето поехме към острова.

Вече можех да разгледам внимателно предмета, който бях извадил от дъното на вира. Шери не спираше да ми дава съвети, от които няхах никаква нужда, предупреждавайки ме да пипам внимателно. Поставих буцата мъртви корали върху седалката на лодката и я разцепих със силен удар с камата. Тя се раздели на три парчета и отвътре се показаха множество дреболии, които са били погълнати някога от живите полипи на корала.

Сред тях имаше три кръгли сиви топчета като онези, с които си играят децата, и аз извадих едното от черупката на корала, претегляйки го на дланта си. Беше тежко. Подадох го на Шери.

— Някакви предположения? — попитах аз.

— Куршуми от карабина — без никакво колебание отвърна тя.

— Естествено — съгласих се аз. Трябваше да ги разпозная и затова реших да внимавам, за да позная какъв е следващият предмет.

— Малък месингов ключ.

— Гениален си! — иронично подхвърли тя, но аз не ѝ обърнах внимание и се заех да измъкна внимателно белия предмет, който първи беше привлякъл вниманието ми. Успях най-сетне да го освободя и го обърнах обратно, за да разгледам синия надпис на гърба му.

Беше парче бял лъскав порцелан, отчупено от ръба на чиния, върху която е бил изрисуван герб. Половината от надписа липсваше, но веднага разпознах изправения на задните си крака лъв и думите: „Парламента. АНГЛИЯ“. Беше емблемата на старата английска компания, изписана върху порцелановите съдове на кораба.

Подадох го на Шери и внезапно ми дойде наум как е станало всичко. Разказах ѝ как са се развили събитията според мен и тя ме слушаше мълчаливо, галейки парчето порцелан.

— Когато вълните най-после са блъснали кораба в корала и корпусът му се е разцепил на две, вероятно точно по средата, целият тежък товар и всички принадлежности са се плъзнали към отвора. Преградите на трюмовете са се пробили и всичко се е изсипало във водата — оръдия и гюлета, порцеланови и сребърни съдове, бутилки и чаши, монети и пистолети. Цялото дъно на вира сред рифа сигурно е било обилно засипано с тия творения на човешкия гений, а коралите са засмукали и погълнали всичко.

— Ами сандъците със съкровището? — попита Шери. — И те ли са изпаднали през пробойната?

— Не знам — признах си аз, а Чъби, който беше ни слушал напрегнато, плюна през борда и изръмжа:

— Предният трюм винаги е преграден с дебели триинчови дъбови дъски, за да се задържа товарът при бурно море. Всичко, което е било в предния трюм, си е все още там.

— За същата оценка от нещо лице на „Харли стрийт“ ще трябва да се изръсиш цели десет гвинеи — казах аз на Шери и ѝ намигнах. Тя се засмя и се обърна към Чъби.

— Не знам какво щяхме да правим без теб, мили ми Чъби — рече му тя, а Чъби се намръщи свирепо и изведнъж забеляза на

далечния хоризонт някаква страшно интересна забележителност.

Едва по-късно, след като бяхме поплували край един от уединените плажове и бяхме се преоблекли в чисти дрехи, Шери и аз седяхме край огъня, посрбвайки „Чивас Рийгъл“ и похапвайки от току-що уловените в лагуната скариди, въодушевлението ни от първите дребни находки понамаля, а аз реших да обсъдим трезво всичко, което знаехме за потъналия кораб и изсипалите се от него предмети върху дъното на вира.

Ако Чъби грешеше и сандъците със съкровището, които тежаха неимоверно много, бяха пробили преградите на трюма и паднали във водата, то задачата ни да ги открием нямаше да има край. Същия ден бях видял към двеста купчини и могилки от корал — и под всяка една от тях би могла да се крие някоя част от индийския трон с тигъра.

Ако пък той не грешеше и товарът беше останал в трюма, то тогава полипите на корала сигурно са покрили цялата предна част на потъналия на дъното кораб, наслоявайки се върху дървената обшивка на безброй пластове от втвърден калций, който накрая се е превърнал в яка броня, неузнаваема под обилно обраслите я водорасли.

Обсъдихме всичко в подробности, като всеки от нас бе съгласен, че задачата, която бяхме си поставили, е огромна и че тя се състои от две отделни части.

Първо трябваше да открием и да разпознаем сандъците, а после трябваше да ги изтръгнем от жестоката прегръдка на корала.

— Нали се сещаш какво ще ни бъде необходимо, Чъби? — попитах аз и той кимна с глава.

— Още ли пазиш ония две сандъчета? — продължих аз, срамувайки се да произнеса думата „гелигнит“ пред Шери. Тя ми напомняше прекалено живо за онова, което възнамерявахме да направим с Чъби и за което бяхме се снабдили с огромни количества взривни вещества. Беше преди три години, през един слаб сезон, през който имах отчаяна нужда от суха пара, за да покрия разходите на „Танцуващата по вълните“ и да преживея. Без да нарушаваме ни най-малко закона, планът ни можеше да се осъществи и отдавна да съм затворил тая страница от живота ми, а и да съм я забравил — но ето че сега имахме нужда от гелигнит.

Чъби поклати глава.

— Мой човек, оная дяволия беше започнала да се поти като напечен от слънцето хамалин. Ако някой беше се оригнал на петдесет фута от нея — тя щеше да отнесе целия остров.

— И какво направихте с него?

— Дватамата с Анджело го откарахме към Мозамбикския проток и го потопихме надълбоко.

— Ще ни трябват поне няколко сандъчета. Ако искаме да натрошим грамадите на дъното, ще трябва да сложим пълен заряд.

— Ще поговоря пак с мистър Кокъф — той сигурно ще уреди нещо.

— Говори с него, Чъби. Следващия път, когато отидеш до Сейнт Мери, кажи на Фред Кокър да ни достави три сандъчета.

— А какво ще кажеш за ананасите, дето успяхме да спасим от „Танцуващата по вълните“? — попита Чъби.

— Няма да ни свършат работа — отговорих аз, защото не ми се искаше на некролога ми да пише: „Човекът, който се опита да възпламени ръчни гранати «МК VII» на сто и трийсет фута дълбочина.“

На следващата сутрин се събудих от неестествената тишина и от силната, сякаш увиснала горещина на въздуха. Лежах буден, послушвайки се, но дори раците не се чуваха, а и постоянното шумолене на палмовите клонки бе утихнало. Единственият шум идеше от тихото и равномерно дишане на жената до мен. Целунах я лекичко по бузата и успях да измъкна ранената си ръка изпод главата ѝ, без да я събуждам. Шери се хвалеше, че никога не използва възглавница, защото, както ми заяви, убедена в правотата на думите си, то било вредно за гръбначния стълб, но никак не се притесняваше да ползва всяка удобна част от тялото ми като заместител.

Измъкнах се полекичка от пещерата, опитвайки се да възстановя кръвообращението в ръката чрез масаж, и докато поливах любимата ми палма, вдигнах очи към небето.

Първите проблясъци на утрото се губеха сред тежката мараня, закриваща звездите. Нямаше никакъв полъх на вятъра, който да раздвижи тежко увисналият над земята нагорещен въздух, и кожата ми настръхна, сякаш ме полазиха мравки.

Когато се върнах, Чъби слагаше клонки в огъня и се опитваше да го разпали. Вдигна очи към мен и потвърди прогнозата ми:

— Времето ще се развали.

— Какви са предвижданията ти, Чъби?

— Барометърът е паднал до 28,2, но към обяд ще се разбере — сви рамене той и се зае отново да духа сърдито огъня.

Времето беше повлияло и на Шери. Косата на слепоочията ѝ бе овлажняла от пот и докато сменях превръзките ѝ, тя ми се сопна сърдито, но само след няколко минути, когато се преобличах, застава зад мен и допря буза до голия ми гръб.

— Извинявай, Хари, тая сутрин е толкова влажно и душно — каза тя и ме зацелува по гърба, прокарвайки език по широкия белег от заздравялата рана. — Прощаваш ли ми? — попита тя.

Същата сутрин Чъби и аз се гмурнахме във вира в единайсет часа. Бяхме прекарали под водата трийсет и осем минути, без да открием нищо, което да представлява интерес, когато чух тенекиеното „тин! тин! тин!“ да се разнася по водата. Заставах на място и се заслушах, забелязвайки, че Чъби също бе застанал неподвижно. Звукът се разнесе пак, повторен три пъти.

Горе на повърхността Анджело бе потопил половината от трифунтовата желязна релса във водата и ни даваше сигнал да се връщаме, удряйки по нея с чук.

Дадох знак с разтворена ръка, означаващ „прекратяваме“, и двамата с Чъби започнахме да се издигаме веднага нагоре.

Щом се покатерихме в лодката, попитах нетърпеливо:

— Какво има, Анджело? — в отговор той ми посочи към морето отвъд наъбения и неравен гръб на рифа.

Свалих маската и примигнах с очи, мъчейки се да погледна в далечината, след като бях свикнал с ограничената видимост на морското дъно.

Той висеше притъмнял ниско над морето като тъмна черна черта, сякаш някой палав бог бе драснал с въглен линия през хоризонта. Още докато го следях с поглед, стори ми се, че се увеличава — простирайки се по-нашироко в бледата синева на небето и притъмнявайки все повече, докато се надигаше от морето. Чъби подсвири тихо и поклати глава.

— Ето че идва Лейди С, мой човек, и страшно се е разбързала.

Скоростта на носещия се ниско мрачен ураган беше страховита. Той се надигна, закривайки небето с траурна завеса, а когато Чъби пое на пълен ход към протока, първите стремително носещи се облаци закриха слънцето.

Шери дойде да седне до мен на седалката и ми помогна да разкопчея ремъците на мокрия гумен костюм.

— Какво става, Хари? — попита тя.

— Лейди С — отвърнах й аз. — Ураган като онзи, който е унищожил „Утринна светлина“. Ето че пак се появи — завърших аз, а Анджело взе спасителните пояси от носа и ни даде по един. Намъкнахме поясите, притиснати един до друг, и го гледахме как се приближава с всяващо ужас величие, надвивайки слънцето, променяйки високия небесносин купол в нисък сив покрив от противни, бързо носещи се облаци.

Движихме се с пълни сили пред урагана, напускайки протока и измъквайки се през крайбрежните води към закритието на заливчето. Лицата на всички бяха извърнати към идещия ураган, а сърцата ни се свиваха от обхваналото ни чувство за пълна безпомощност пред страховитата му мощ и ярост.

Когато стигнахме залива, предните облаци преминаха над главите ни и наоколо веднага се спусна полумрак, предвещаващ настъпващия ужас. Под облаците се простря пелена от студен влажен въздух. Тя премина над нас и ние потръпнахме от неочаквания спад на температурата. Виещият вятър ни връхлетя, превръщайки въздуха в смесица от пясък и шибаци струи вода.

— Моторите — изрева Чъби, щом лодката се блъсна в брега. Двата нови двигателя „Евинруд“ представляваха половината от спестяванията му за цял живот и разбирах загрижеността му.

— Ще ги вземем с нас — викнах аз.

— А лодката? — настояваше Чъби.

— Ще я потопим. Ще остане върху пясъка на дъното.

Докато Чъби и аз сваляхме моторите, Анджели и Шери разгънаха платнището върху откритата лодка, за да покрият надеждно оборудването ни, а после се заеха да привързват с найлонови въжета незаменимите водолазни апарати и непромокаемите куфарчета с лекарствата и инструментите.

После, когато Чъби и аз наравихме двата тежки двигателя, Анджели изчака вятърът да избути лодката към средата на залива, където измъкна отводнителните тапи и тя незабавно се напълни с вода. Полудялото от вятъра море я обърна настрани и тя потъна бързо на двайсет фута дълбочина.

Анджели се върна на брега, плувайки с мощен страничен кроул, а вълните заливаха главата му. Когато стъпи на брега, Шери и аз почти бяхме стигнали най-близките палми.

Превит на две под товара, погледнах назад. Чъби се влачеше след нас. Той също се мъчеше с втория мотор, превит като мен под тежестта на метала и залитайки сред пясъчната вихрушка, стигаща до кръста. Анджели се отръска от водата и забърза след Чъби.

Когато навлязохме между дърветата, те ни следваха наблизко. Ако бях се надявал, че тук ще намерим закрила, значи съм бил глупак, защото след неприятните преживявания сред откритото пространство сега вече ни дебнеше наистина смъртна опасност.

Мощните ветрове на урагана бяха разлютели палмите в лудешки танц. Наоколо се носеше оглушителен рев, чиято мощ направо зашеметяваше. Високите гъвкави стебла на палмите се превиваха

бясно, а вятърът чупеше клоните им и ги запокитваше сред мъглата от пясък и пороен дъжд като огромни безформени птици.

Движихме се в индийска нишка по една от неясно очертаните пътеки, водени от Шери, която бе закрила главата си с две ръце, а аз едва сега оцених оскъдната защита, осигурявана ми от големия лъскав мотор върху рамото ми, защото над главите на всички ни надвисваше нова опасност.

Огъващият високите петдесет фута палми вятър късаше от върховете им кокосови орехи с твърда като желязо черупка. Големи колкото топовни гюлета и почти толкова опасни, те ни обсипваха като истински бомби, докато бягахме. Един орех попадна върху мотора на гърба ми с удар, който ме накара да залитна, а друг тупна до пътеката и при повторния отскок се блъсна в глезена на Шери. Макар силата от падането да бе намалела, той все пак я събори и тя се затъркаля по пясъка като поразена от тежка карабина газела. Когато се изправи на крака, Шери куцаше тежко, но се впусна напред под смъртоносната градушка от кокосови орехи.

Почти бяхме стигнали седловината между хълмовете, когато вятърът започна да връхлита още по-силно. Чувах все по-злобния му писък над главите ни, докато се носеше бясно между дърветата като някакъв див звяр.

Мощният порив спусна върху ни нова пелена от пясък и когато погледнах напред, видях, че първата пречупена палма започва да пада.

Видях как дървото се прегъна неуверено, изтощено от усилията си да се съпротивлява на вятъра и как пръстта около основата му се разхвърча във въздуха, щом корените му се изтръгнаха от песъчливата почва. Докато падаше, стеблото набираше скорост и описвайки страховита дъга като секирата на палач, се строполи към нас. Шери бе на петнайсет крачки пред мен, едва започвайки да се изкачва по стръмното на седловината и все още стискайки главата си с ръце. Вървеше наведена, следейки почвата под краката си.

Движеше се по посока на падащото дърво и ми се стори безкрайно дребна и крехка пред огромния дънер на сгромолясащата се палма. Ако попаднеш върху нея, огромната тежест щеше да я смаже.

Извиках й, но въпреки че бе толкова наблизо, тя не можа да ме чуе. Ревът на вятъра сякаш бе погълнал всичките ни сетива. Високият

гъвкав дънер на палмата падаше надолу, а Шери тичаше към него. Освободих се от мотора, тръсвайки го на земята, и се впуснах напред. Но едва тогава разбрах, че няма да мога да я настигна навреме, и се хвърлих напред по корем, протягайки колкото е възможно дясната си ръка. Блъснах петата на Шери в другия ѝ крак, който бе вдигнала във въздуха. Наученото на игрището за ръгби ми помогна да я съборя. Падна право по очи и зарови лице в пясъка. Докато лежахме проснати, палмата рухна. Разнеслият се ужасен грохот надви дори воя на вятъра, а мощният сблъсък със земята отекна в тялото ми и аз подскочих, а зъбите ми изтракаха.

Мигновено се изправих и вдигнах Шери на крака. Палмата бе паднала на осемнайсет инча от нея и тя бе зашеметена от ужас. Притиснах я за малко в обятията си, опитвайки се да ѝ вдъхна смелост и сила. После я прехвърлих през дънера на палмата, който бе паднал напреки на пътеката, обърнах я с лице към седловината и я блъснах в гърба.

— Тичай! — извиках аз и тя тръгна неуверено напред. Анджелио ми помогна да нарамя отново мотора. Прехвърлихме се през дънера и се заизкачвахме с мъка по склона след бягащата отпред Шери.

От всички посоки на палмовата горичка се носеше глух тътен и трясък от други падащи дървета, а аз се мъчех да тичам с изправена глава, за да видя следващата опасност, преди да ме е сполетяла, но нов летящ орех ме удари в слепоочието с пряко попадение, от което погледът ми се замъгли за миг и аз продължих сляпо напред, разчитайки на късмета си сред чудовищните гилотини на падащите палми.

Не усетих как се изкачих до ръба на седловината, където се оказах съвсем незащитен от мощния, не спиран от нищо порив на вятъра, духащ в гърба ми. Той ме събори напред, загубих опора под краката си и паднах надолу по обратната страна на склона. Коленете ми не издържаха и полетях с мотора през глава. Докато се търкалях с товара си надолу, застигнах Шери Норт и я хванах за краката. Тя падна върху мен и двамата се затъркаляхме заедно с мотора неудържимо към ниското.

Понякога аз се оказвах отгоре, в следващия миг мис Норт яхваше раменете ми, а после пък моторът се качваше върху гърбовете ни.

Когато стигнахме до дъното на най-стръмния скат и останахме да лежим накуп, запъхтени и изтощени, седловината ни предпазваше от преките напъни на вятъра, така че успях да дочуя какво си говори Шери. Веднага ми стана ясно, че е дълбоко огорчена от онова, което смяташе за съвсем непредизвикано нападение, и изказваше на висок глас съмненията си относно произхода, характера и възпитанието ми. Въпреки собственото ми окаяно състояние гневът ѝ изведнъж ми се стори ужасно забавен и започнах да се смея. Забелязах, че събира сили, за да ме удари здраво, и реших да отвлека вниманието ѝ:

*... Джек и Джил на хълма бил,
имали пари във джоба...*

Продължавах с дрезгав глас:

*... Щом слезли пак — Джил с нов петак...
Не за вода били са в късна доба...*

Зяпна ме за миг, сякаш бях започнал да говоря пълни безсмислици, после започна да се смее и тя, но смехът ѝ не можеше да прикрие обхваналия я ужас.

— Ама че си прасе! — хълцаше от смях тя, с потекли по бузите сълзи и със сплъстени от пясъка кичури коса, поклацащи се пред лицето ѝ като тънки змийчета.

Когато Анджели се приближи до нас, той си помисли, че се е разплакала, повдигна я нежно на крака и ѝ помогна да извърви последните стотина ярда до пещерите, оставяйки ме сам да вдигна мотора на ожуленото си рамо и да ги последвам.

Нашата пещера беше отлично защитена от урагания вятър и вероятно старите рибари са имали предвид именно това, когато са я дълбали. Откачих парчето платнище, което бях вързал за ствола на най-близката палма, и закрих с него входа на пещерата, затрупвайки единия му край с камъни, за да не го отнесе вятърът, и двамата

пропълзахме в слабо осветеното ни убежище като две ранени животинки.

Мотора бях занесъл в пещерата на Чъби. Когато го оставях, чувствах, че ще бъда много щастлив, ако изобщо не го видя вече, но знаех, че Чъби ще се погрижи за мотора така, както любещата майка ще се отнесе към болното си дете, и че когато ураганът отmine, той ще бъде напълно готов за морето.

След като бях успял да закрия пещерата с платницето от поривите на вятъра, двамата с Шери можехме да се съблечем и да се почистим от пясъка и солта. За целта напълнихме един леген с безценната сладка вода, като всеки клякаше в басейна, а после на свой ред изтриваше с гъба тялото на другия.

Цялото ми тяло беше в драскотини и подутини от дългата борба с мотора и макар че аптечката ми беше останала в лодката, успях да намеря в торбата си шише с живачен хромид. Шери съвсем убедително се вживя в ролята на Флорънс Найтингейл, мажейки раните ми с топка памук, напоена с антисептичната течност, говорейки ми съчувствено и успокоително.

Умирам от удоволствие, когато някоя жена се грижи за тялото ми, и затова стоях като полувцепенен, повдигайки ръка или крак така, както ми заповядваше тя. Първото доказателство, че мис Норт не лекува жестоките ми наранявания с онази отговорност, която те заслужаваха, ми бе дадено, когато тя неочаквано започна да се смее ликуващо и мацна върху най-деликатната щръкнала част от тялото ми петънце от яркочервената течност.

— „Елечето Рудолф с червеното носле“ — весело изпя тя, а аз се надигнах, за да изразя енергичното си негодувание.

— Ей! Та това не може да се отmie.

— Чудесно! — възкликна тя. — Така ще мога да те открия дори ако се загубиш в тълпата — останах като поразен от подобна невиджана безотговорност. Прибрах достойнството си и станах да си намеря чифт сухи гащета.

Шери се излегна върху дюшека и ме наблюдаваше, докато се почесвах по гърба.

— Колко ще трае ураганът? — попита тя.

— Пет дни — отвърнах аз, вслушвайки се внимателно в нестихващия рев на вятъра.

— Откъде знаеш?

— Той винаги трае пет дни — обясних аз, докато нахлузвах гащетата си и ги вдигах нагоре.

— Тогава ще разполагаме с достатъчно време, за да се опознаем още по-добре.

Ураганът ни принуждаваше да не напускаме ограниченото пространство от няколко квадратни фута на пещерата и настроението ни беше съвсем тягостно, сякаш бяхме поставени под домашен арест.

Всяко излизане поради естествени нужди или за да видим как я карат Чъби и Анджели, бе рисковано поради дебнещите ни опасности. Макар че повечето от плодовете на дърветата бяха обрулени през първите дванайсет часа и по-тънките палми бяха изкоренени през същия период — от време на време някое дърво все пак се сгромолясваше с трясък, а понесените от вятъра клони и съчки летяха като стрели с такава скорост, че можеха да ни извадят очите или пък да ни наранят.

Чъби и Анджели работеха по моторите, разглобявайки ги, без да бързат, и почиствайки ги от морската сол. Имаха с какво да се занимават.

В нашата пещера, след като първоначалното опиянение беше отминало, настъпи някакво напрежение и досада, които не можех точно да определя, но усещах доста ясно.

Никога не съм претендирал, че познавам Шери Норт добре, имаше прекалено много въпроси без отговор, прекалено много съдържаност — сякаш бе поставила помежду ни преграда, зад която не ми разрешаваше да проникна. Все още не бе изразила чувствата си към мен, нито пък бяхме говорили за бъдещето. Това ми се струваше странно, защото всички жени, с които съм имал отношения, бяха очаквали — да не кажа настоявали — да им се обясня в любов. Чувствах също така, че неопределените ни отношения я карат да страда колкото и самият аз. Попаднала бе в капан, от който се мъчеше да се освободи, и същевременно чувствата ѝ бяха силно наранени.

С Шери обаче не можех и да поговоря така, както ми се иска — защото като по някаква мълчалива уговорка двамата не споделяхме изобщо какво чувстваме един към друг. Притеснявах се, защото аз съм любовник, който обича да се обяснява надълго и нашироко. Ако някога не съм успявал да накарам пиленцето да слезе от дървото, то вероятно

не съм го искал достатъчно силно. Можех да се примиря с подобно положение без много притеснения, но онова, което ме дразнеше, беше неясното бъдеще.

Струваше ми се, че според Шери връзката ни няма да продължи дълго, но все пак усещах, че не може да чувства нещата така, след като в дадени мигове показваше такава пламенност, в която не можеше да има съмнения.

Веднъж, когато започнах да говоря за намеренията ми, след като извадим съкровището — как ще си имам нова яхта, направена по мои чертежи, яхта, която ще притежава най-добрите достойнства на любимата ми „Танцуваща по вълните“, как ще си построя нов дом край Залива на костенурките, който няма да бъде наричан „хижа“, и как ще го обзаведа, за да не живея повече сам, — тя не изказа никакво мнение. Когато думите ми се изчерпаха, тя си се излегна на дюшека с гръб към мен и се престори, че спи, макар да усещах напрежението в тялото ѝ, без да я докосвам.

Имаше и мигове, когато чувствах, че ме наблюдава с онзи враждебен, изпълнен с ненавист поглед. И само след час изпадаше в бурна любовна страст, която бе напълно противоположна.

Извади от сака дрехите ми и започна да ги кърпи, седнала по турски на дюшека и размахвайки иглата с уверени движения. Когато ѝ поблагодарих, започна да се държи язвително и подигравателно и се скарахме дотам, че накрая изхвърча от пещерата и се впусна под виещия вятър към пещерата на Чъби. Прибра се едва вечерта, придружена от Чъби, който дойде да я изпрати с фенера си.

Чъби ме изгледа с поглед, който би могъл да срази и по-дребен човек от мен, и отказа хладно на поканата ми да пийнем по уиски, което означаваше, че или е много болен, или пък никак не одобрява стореното от мен, а после изчезна отново сред бурята, мърморейки мрачно.

В края на четвъртия ден нервите ми бяха се изопнали до крайност, но бях обмислил от всички страни странното поведение на Шери и бях си направил съответните изводи.

Затворена с мен в тясната пещера, тя най-сетне бе принудена да изясни чувствата си към мен. Вероятно за първи път през живота си се влюбваше и силно независимият ѝ дух се съпротивляваше яростно. И аз не мога да кажа искрено, че много ми беше приятно — или по-

скоро, на мен ми бяха приятни кратките мигове на разкаяние и нежност, преди да изпадне отново в раздразнение, но очаквах с горещо нетърпение часа, в който щеше да се съгласи с неизбежното и да ми се покори напълно.

Все още очаквах този щастлив миг, когато се събудих призори на петия ден. Островът бе попаднал в обятията на такава тишина, че тя бе просто непоносима след стихията на урагана. Лежах и се вслушвах в тишината, без да отварям очи, но когато усетих, че Шери се размърда до мен, извих глава и я погледнах в очите.

— Бурята отмина — кротко рече тя и се надигна от леглото.

Излязохме заедно навън, спирайки се пред светлината на утрото и оглеждайки се сепнато пред опустошенията от урагана. Островът приличаше на бойните полета от Първата световна война, така както ги показват на снимките. Палмите бяха останали без листа, голите им стволове стърчаха скръбно към небето, а земята около тях бе плътно покрита с клони и кокосови орехи. Всичко бе потънало в тишина, нямаше никакъв полъх на вятъра, а бледата синева на небето бе все още изпълнена с маранята от пясъка и морето.

Чъби и Анджели се измъкнаха от тяхната пещера като мечка с мечето си в края на зимата. Те също се изправиха и се огледаха учудено.

Анджело внезапно нададе бойния вик на команчите и подскочи във въздуха. След петте дни на принудително усамотение жизненият му дух не можеше повече да бъде потискан. Хукна между палмите като хрътка.

— Последният, който стигне до водата, е фашист — извика той и Шери първа прие предизвикателството му. Когато стигнаха до пясъчната ивица, тя бе на десет крачки след него, но двамата се хвърлиха едновременно в лагуната, както си бяха с дрехите, и започнаха веднага да се замерят с шепи мокър пясък. Чъби и аз ги последвахме с по-спокойни крачки, подхождащи повече на възрастта ни. Чъби потопи внушителните си телеса в морето, без да сваля живописно раираната си пижама.

— Трябва да ти кажа, мой човек, че удоволствието е страхотно — мрачно подхвърли той. Дръпнах дълбоко от пурата, докато се разполагах в стигащата до кръста ми вода, и му подадох фасата.

— Изгубихме пет дена, Чъби — казах аз и той веднага се намръщи.

— Хайде да се хващаме на работа — изръмжа той, седейки в лагуната, облечен в раираната жълто-червена пижама и с пура в уста, като някаква огромна кафява жаба.

Погледнахме от високото надолу към плитките води на лагуната и макар че още бяха малко размътени от вълнението и неуталожилия се пясък, все пак успяхме да зърнем лодката. Тя беше отнесена от течението на дълбочина от двайсет фута, където лежеше на дъното с все още крепящото се върху бордовете ѝ жълто платнище.

Измъкнахме лодката с въздушните балони и щом бордовете ѝ се показаха над повърхността, успяхме да я докараме до брега и да я изтеглим върху пясъка. Остатъкът от деня мина в разтоварване на прогизналия багаж, в почистване и сушене, пълнене на кислородните бутилки, качване на моторите и подготовка за следващото ни посещение на Топовния риф.

Бях започнал сериозно да се безпокоя, че загубихме толкова дни в бездействие на острова, докато Мани Ресник и неговите весели момчета съкращаваха преднината, с която бяхме тръгнали.

Същата вечер обсъдихме закъснението ни около огъня и всички се съгласихме, че за десет дни не сме постигнали никакъв напредък, освен откритието ни, че част от останките на „Утринна светлина“ са паднали на дъното на вира.

На сутринта вълнението бе благоприятно за ранно отплаване и Чъби ни преведе през протока, макар че светлината бе съвсем оскъдна и кораловите зъбери едва се виждаха, а когато застанахме на обичайното място на гърба на рифа, слънцето току-що бе започнало да се издига на хоризонта.

През петте дни, през които бяхме принудени да останем на сушата, ръцете на Шери бяха почти оздравели и въпреки тактичната ми забележка, че ще е по-добре да ме придружава Чъби през близките няколко дни, изказаната от мен загриженост остана без последствие. Шери Норт бе облякла костюма и надянала плавниците, а Чъби седна на кърмата до моторите, за да държи лодката на място.

Двамата с Шери се гмурнахме бързо и навлязохме сред горичката от морски бамбук, определяйки местата според сигналните балони, които бяхме оставили с Чъби при последното ни спускане.

Работехме в близост до основата на кораловата скала и Шери се зае с вътрешната ѝ страна, където бе по-лесно да следва означенията.

Едва бяхме започнали по първата отсечка и бяхме преплували петдесет фута от последния балон, когато Шери почука настойчиво

върху бутилките на гърба си, за да привлече вниманието ми, и аз си пробих път през бамбука към нея.

Тя бе увиснала като прилеп върху стената на кораловата скала, разглеждайки внимателно обрасъл във водорасли отломък от корал, който бе се плъзнал надолу към дъното на вира. Тъмната коралова скала я засенчваше плътно, така че едва когато стигнах до нея, можах да видя какво бе привлякло вниманието ѝ.

Върху скалата лежеше подпрян дълъг цилиндричен предмет, чийто долен край бе скрит от купчина водорасли и гниещи отпадъци, а самият той бе обрасъл в изобилие от морски растения и вече бе частично разяден от живия корал.

Но размерите и правилната му форма подсказваха, че е направен от човешка ръка — защото дължината му беше девет фута, а ширината двайсет инча, идеално закръглен и леко изострен.

Шери го разглеждаше с интерес и когато стигнах до нея, тя се извърна с лице и ми направи знак, че не разбира какво може да бъде.

Бях го разпознал веднага, от което кожата на ръцете и тила ми настръхна от възмущение. Разтворих палеца и показалеца си като пищов и направих движение, като че стрелям, но тя не ме разбра и поклати глава, така че надрасках набързо върху плочката и ѝ я показах: „Оръдие“.

Заклати усърдно глава, завъртя очи и пусна мехурчета, за да отбележи успеха си, а после се извърна към оръдието.

То бе с приблизителните размери на деветфунтовите топове, представляващи част от въоръжението на „Утринна светлина“, но нямаше никаква вероятност да прочета какъвто и да е надпис върху него, защото повърхността му бе покрита със слой водорасли и ръжда, дебел като кожата на крокодил. За разлика от откритата от Джими Норт бронзова камбана оръдието не бе заровено в пясъка, който би го запазил.

Заплувах край мощното дуло, разглеждайки го отблизо, и почти веднага открих друго оръдие сред още по-гъстия мрак в близост до скалата. Но три четвърти от втория топ бяха потънали в скалата, слепени здраво от живите някога коралови полипи.

Доплувах още по-близо, провирайки се под първото оръдие, и се мушнах в бъркотията от водорасли и паднали парчета корал. Бях на два фута от безформената купчина, когато видях нещо, от което

изненадата ми бе такава, че се задъхах и кръвта ми почна силно да пулсира.

Заритах бързо и развълнувано над купчината отломъци, опитвайки се да разбера къде е началото. Стигнах до непоклатимия корал, проврях се нагоре през морския бамбук, за да определя размерите му, и се спрях. Исках да видя дали има някакви отвори или пукнатини.

Целият куп отломъци беше с размерите на два товарни вагона, но едва когато отместих един по-голям кичур от поклащащите се водорасли и надникнах през четвъртития отвор на оръдейната амбразура, от която все още стърчеше дулото на оръдието, неразрушено докрай от настъпващия корал, можах да се уверя, че откритото от нас бе цялата предна част на фрегатата „Утринна светлина“, отчупила се малко зад гротмачтата.

Озърнах се нетърпеливо за Шери и видях, че краката ѝ се подават от друга част на разполовения корпус. Изтеглих я навън, отместих шнорхела и я целунах страстно, а после го върнах на мястото му. Тя се смееше от въодушевление и когато ѝ дадох знак, че трябва да излизаме, поклати енергично глава и се отдръпна от мен, за да продължи търсенето. Чак след петнайсет минути успях да я придърпам и да я принудя да изплуваме към лодката.

Двамата започнахме да говорим веднага щом махнахме гумените шнорхели. Гласът ми е по-силен от нейния, но тя е по-настойчива. Трябвах ми няколко минути, за да мога да докажа, че аз съм водач на експедицията, и да започна да разказвам на Чъби.

— Съвсем сигурно е, че долу лежи „Утринна светлина“. Тежестта на оръдията и на товара сигурно е повлякла надолу кораба в мига, в който се е блъснал в рифа. Потънал е като камък и лежи в подножието на скалата. Някои от оръдията са изпаднали от корпуса и са наоколо...

— В първия миг не можахме да разпознаем кораба — обади се отново Шери тъкмо когато си мислех, че съм я успокоил. — Прилича на някакво сметище. Просто една огромна купчина.

— Успях да забележа, че вероятно се е пречупил малко зад гротмачтата, но и ударът по дължината на борда е бил много силен. Оръдията сигурно са пробили борда и са останали само два отвора, близо до бака, които са здрави...

— Как е полегнал? — попита Чъби, заемайки се незабавно със същината на въпроса.

— С дъното нагоре — обясних аз. — Сигурно се е превъртял и се е обърнал с кила нагоре.

— Така ще ни бъде наистина трудно, освен ако успеем да проникнем през някоя от амбразури или през извивката на борда — промърмори Чъби.

— Огледах добре — казах аз, — но не можах да открия откъде можем да проникнем в корпуса. Даже и амбразури са обрасли целите с корали.

Чъби поклати тъжно глава.

— Човече, струва ми се, че това място е напълно прокълнато.

Тримата веднага кръстосахме пръсти против проклятието.

Анджело го сгълча:

— Ти предизвикваш нещастията. Престани да говориш така, чуваш ли? — но Чъби поклати отново глава и се намръщи отчаяно.

Тупнах го по гърба и попитах:

— Вярно ли е, че като пикаеш, водата ти е ледена даже и когато времето е горещо? — но шегата ми го развесели дотолкова, че заприлича на останал без работа собственик на погребално бюро.

— О, я го оставете на мира — притече му се на помощ Шери. — Хайде да се спуснем пак и да се опитаме да открием някаква пукнатина в корпуса.

— Ще си починем половин час — реших аз, — ще изпуша една пура с кафето, а после ще погледнем още веднъж.

При второто гмуркане останахме долу толкова дълго, че Чъби бе принуден да ни извика с тройното почукване върху релсата. Когато изскочихме над водата, вирът бе започнал да кипи. Ураганът бе оставил за спомен силно вълнение и с увеличаващия се прилив то се блъскаше в рифа и преливаше през протока с невиджана досега сила.

Докато Чъби ни водеше по обратния път, седяхме мълчаливо на пейката и едва при навлизането в по-спокойните води на лагуната можахме да продължим разговора си.

— Корабът е като хранилицето на националното съкровище — в него изобщо не може да се проникне — съобщих им аз. — Едната амбразура е блокирана от оръдието, а във втората успях да вляза на около четири фута, но стигнах до някакво парче от палубата, която

вероятно се е срутила. Там се е настанила една огромна змиорка. Прилича ми на питон — зъбите ѝ са като на булдог и изобщо не се държи приятелски.

— А извивката на борда? — настоя Чъби.

— И там нищо — обясних аз, — корабът е заседнал здраво и целият е обрасъл в корали.

Чъби направи гримаса, която означаваше, че си го е знаел. Идеше ми да го ударя по главата с гаечния ключ, защото бе прекалено самоуверен, но реших да не му обръщам внимание и им показах парчето дърво, което бях откъртил с камата от палубата.

— Коралът е покрил всичко съвсем плътно. Като ония стари гори, които са се вкаменили. „Утринна светлина“ е кораб от камък, коралът го е закрил като с броня. Съществува само един начин, по който можем да проникнем в него — и той е да го разбием.

— Само така ще стане — кимна Чъби, а Шери поиска да узнае как.

— Но ако използвате взрив, няма ли всичко да се натроши на парчета?

— Ние няма да използваме атомна бомба — успокоих я аз. — Ще започнем с половин шашка в предната амбразура. Колкото да направим отвор в покритието от корал — после се обърнах към Чъби. — Гелигнитът ще ни трябва веднага, сега всеки час ни е ценен. Нощта е ясна. Можеш ли да ни откараш до Сейнт Мери сега?

Чъби не намери за нужно да ми отговаря. Глупавият ми въпрос поставяше под съмнение качествата му на мореплавател.

Рогатата луна бе обвита в блед ореол. Въздухът все още не бе се успокоил напълно след бурните ветрове. Звездите също бяха неясни и безкрайно далечни, но ураганът бе довякъл в протока огромни количества океански планктон, от който бликаха фосфорни отблясъци, щом спокойствието на морето се нарушаваше.

Дългата диря от лодката блестеше в зелено и се простираше след нас като опашката на паун, а движещите се под повърхността риби бляскаха като метеори. Шери потопи ръката си във водата и когато я извади, от нея бликна призрачен течен огън, а тя възкликна възхитено.

По-късно, когато ѝ се доспа, тя полегна върху гърдите ми, загърната с платнището, което бях разпънал, за да се предпазим от влагата. Заслушахме се в бумтежа на огромните китове, скачащи

нависоко в открито море и стоварващи върху повърхността на водата многотонните си туловища.

Полунощ отдавна беше минала, когато съзряхме светлините на Сейнт Мери, простиращи се като диамантена огърлица около залива.

Оставихме лодката до кея и тръгнахме към къщата на Чъби. Улиците бяха съвсем пуссти. Вратата ни отвори мисис Чъби, облечена в пеньоар, в сравнение с който пижамата на Чъби бе като строго официално облекло. Косата ѝ бе прихваната с големи розови пластмасови ролки. Никога не бях я виждал без шапка и останах изненадан, че не е плешива като съпруга си. Инак двамата напълно си приличаха.

Поднесе ни кафе, а после Шери и аз се качихме на пикапа и потеглихме към Залива на костенурките. Чаршафите бяха влажни и се нуждаеха от изсушаване, но и на двамата ни беше все едно.

Рано сутринта се отбих до пощата. Кутията ми беше пълна до половината предимно с каталози за рибарски принадлежности и други рекламни материали, но имаше и няколко писма от стари клиенти със заявки — при вида им сърцето ми се сви. Накрая отворих жълтия плик с телеграма. Телеграмите винаги са ми носили лоши новини. Когато видя в кутията си подобен плик с моето име да наднича през прозорчето като затворник с дългосрочна присъда, коремът започва да ме свива.

Известието гласеше:

„МАНДРЕЙК“ ОТПЛАВА ОТ КЕЙПТАУН ЗА
ЗАНЗИБАР 12:00 ЧАСА ПЕТЪК 16-И.

СТИВ.

Лошите ми предчувствия се потвърдиха. „Мандрейк“ беше тръгнала от Кейптаун преди шест дни. Яхтата бе стигнала до Кейптаун по-бързо, отколкото предполагах. Прищя ми се да изтичам до връх Кулата и да огледам хоризонта. Но просто подадох телеграмата на Шери и подкарах към „Фробишър стрийт“.

Докато паркирах пред магазина на мисис Еди и изпращах Шери да пазарува, връчвайки ѝ списъка с покупките, Фред Кокър тъкмо отваряше вратата на агенцията си и аз тръгнах надолу по улицата към него.

Фред Кокър не беше ме виждал, откакто бях го оставил да стене на пода в собствената си морга, а сега седеше на бюрото, облечен в бял копирнен костюм и с вратовръзка, на която бе изобразено танцуващо с обръч момиче на плаж с палми и бе изписано: „Добре дошли в Сейнт Мери! Перлата на Индийския океан.“

Той вдигна глава с усмивка, която подхождаше на вратовръзката му, но в мига, в който ме позна, остана като втрещен. Проблея като агне сираче и скочи от стола, втурвайки се към задната врата.

Преградих пътя му за отстъпление и той тръгна заднешком пред мен. Очилата му в позлатени рамки проблясваха също като появилите се по лицето му капчици ситна пот, докато отстъпваше назад. Накрая се стовари тежко върху блъсналия се в коленете му стол. Едва тогава му се усмигнах с широката си приятелска усмивка — и ми се стори, че ще припадне от облекчение.

— Как сте, мистър Кокър? — опита се да ми отговори, но гласът му изневери. Вместо отговор поклати усърдно глава, от което разбрах, че е много добре. — Искам да ми направите една услуга.

— Всичко — задави се той, възвръщайки си внезапно способността да говори. — Всичко, каквото пожелаете, мистър Хари, само кажете.

Въпреки уплахата му само след няколко минути беше си възвърнал смелостта и разсъдъка. Изслуша настоятелната ми молба за три сандъчета силен експлозив и започна някаква пантомима, за да ми внуши колко неизпълнимо е желанието ми. Въртеше очи, смучеше с уста и цъкаше с език.

— Искам ги до утре на обяд — най-късно — заявих аз, а той се плесна по челото, сякаш бе напълно отчаян.

— И ако не са тук точно в дванайсет, ще продължим разговора за застраховките...

Отпусна ръката си и седна изправен, отправяйки ми успокоителен и примирен поглед.

— Няма да е нужно, мистър Хари. Мога да ви намеря исканото от вас — но ще ви излезе доста скъпо. По триста долара на сандъче.

— Запишете ги в тефтера — казах му аз.

— Мистър Хари! — викна той. — Знаете, че не мога да ви давам на кредит.

Не му отговорих, но присвих очи, стиснах зъби и започнах да дишам тежко.

— Добре тогава — припряно изрече той. — Но само до края на месеца.

— Много сте любезен, мистър Кокър.

— Удоволствието е за мен, мистър Хари — увери ме той. — Наистина огромно удоволствие.

— Има още една дреболия, мистър Кокър — продължих аз и забелязах, че потръпва вътрешно, очаквайки молбата ми, но геройски изпъчи гърди.

— В най-скоро време възнамерявам да изпратя нещо дребно до Цюрих в Швейцария — той леко се понадигна на стола. — Не искам да се занимавам с митническите формалности — нали ме разбирате?

— Разбирам, мистър Хари.

— Приемали ли сте поръчки досега да изпратите тленните останки на някого до неговите най-близки роднини?

— Не ви разбрах — смутено промълви той.

— Ако някой турист умре на острова, да кажем, от сърдечен удар, към вас ще се обърнат с молба да го балсамирате и да го изпратите на близките му в ковчег. Нали така?

— Имало е такива случаи — съгласи се той. — Три пъти досега.

— Чудесно, значи сте запознат с формалностите?

— Да, мистър Хари.

— Мистър Кокър, запазете ми един ковчег и пригответе всички необходими формуляри. Пратката ще замине скоро.

— Мога ли да попитам какво възнамерявате да изпращате вместо труп? — много предпазливо попита той.

— Можете да питате колкото си искате, мистър Кокър.

Отидох с колата до крепостта и говорих със секретарката на президента. Той беше на заседание, но можеше да се срещне с мен в един часа, ако приема поканата му за обяд в неговия кабинет. Приех поканата и за да убия времето дотогава, потеглих към връх Кулата, докъдето можех да стигна с пикапа. Паркирах и продължих пеша към развалините от някогашната наблюдателница със сигнален пункт.

Седнах на парапета, взирайки се към ширналото се пред очите ми море и към зелените островчета. Пушех пурата си и обмислях внимателно плана си за действие, доволен от удалата ми се възможност да прехвърля всичко в подробности, преди да се заема с намеренията си.

Замислих се какво точно искам от живота и реших, че то се състои от три части — Залива на костенурките, „Танцуваща по вълните II“ и Шери Норт, като предпочитанията ми не бяха задължително в същия ред.

За да продължа да живея край Залива на костенурките, трябваше да запазя доброто си име, с което се ползвах на Сейнт Мери, за да се сдобия с „Танцуваща по вълните II“, имах нужда от пари в брой, и то много, а що се отнася до Шери Норт — е, тук вече трябваше здраво да си поблъскам главата. Когато взех окончателното си решение, пурата ми беше изгоряла докрай и аз я загасих върху каменния парапет. Поех дълбоко дъх и разкърших плещи.

„Давай смело, Хари“, рекох си и потеглих към крепостта.

Президентът ме посрещна радостно, излизайки в приемната, за да ме приветства и надигайки се на пръсти, за да ме прегърне през раменете, след което ме поведе към кабинета си.

Кабинетът приличаше на салон на някогашен феодал. Таванът бе от гредоред, а по облицованите с ламперия стени висяха мрачни английски пейзажи, рисувани с тъмносиви маслени бои и поставени в масивни натруфени рамки. Прозорецът с изглед към пристанището бе висок от пода до тавана и рамката му бе украсена на ромбчета, а цялото помещение бе застлано с пищен ориенталски килим.

Обядът бе сервиран върху дъбовата маса за съвещания, поставена до прозореца — пушена риба, сирена и плодове и бутилка „Шато Лафит“ от 1962 година, на която тапата беше извадена.

Президентът наля от гъстото червено вино в две кристални чаши, поднесе ми едната и после пусна две бучки лед в своята. Усмихна се дяволито, щом забележа искрената ми изненада:

— Кощунство, нали? — той вдигна за тост чашата си с разреденото от бучките лед вино. — Така е, Хари, но аз си знам какво ми харесва. Онова, което е подходящо за „Рю Роял“ в Париж, не е задължително за Сейнт Мери.

— Прав сте, сър! — усмихнах му се в отговор аз и двамата отпихме от чашите си.

— А сега, моето момче, кажете за какво искахте да поговорим?

Когато се върнах в хижата, намерих бележка, че Шери е отишла на гости при мисис Чъби, така че взех една студена бира и излязох на верандата. Припомних си отново дума по дума срещата с президента Бидъл и реших, че мога да бъда доволен. Струваше ми се, че съм запушил всички дупки — с изключение на онези, през които можеше да ми се наложи да бягам.

Със самолета в десет часа, пристигащ от континента, бяха доставени три дървени сандъчета, адресирани до туристическата агенция „Кокър“ с надпис: „Рибни консерви. Произведено в Норвегия“.

„Да си ядеш ушите, Алфред Нобел“, рекох си аз, щом зърнах надписа върху сандъчетата, които Фред Кокър разтоварваше от катафалката пред хижата ми. Качих ги на пикапа и ги захрих с брезента.

— Ще се видим в края на месеца, мистър Хари — изрече Фред Кокър, сякаш бе главният герой в някоя от трагедиите на Шекспир.

— Разчитайте на мен, мистър Кокър — успокоих го аз и той пое по пътя между палмите.

Шери бе завършила опустошителния си поход из магазините. Изглеждаше съвсем различна от вчерашната сирена, със силно опъната назад коса, облечена в една от старите ми ризи, която ѝ стоеше като нощница, и оръфани избелели джинси с отрязани под коленете крачоли.

Помогнах ѝ да пренесем пакетите до пикапа и двамата се настанихме в кабината.

— Когато дойдем тук следващия път, вече ще сме богати — казах аз и запалих двигателя, забравяйки да направя заклинанието против уроки.

Спуснахме се през палмовата горичка, излязохме на главния път под градините с ананаси и поехме нагоре по склона.

Стигнахме височината, издигаща се над града и пристанището.

— По дяволите! — викнах гневно аз и ударих рязко спирачките, извивайки към крайпътната ивица трева толкова неочаквано, че натовареният с ананаси камион зад нас трябваше да свърне встрани, за да не се блъсне в задницата ни, а шофьорът му се подаде през стъклото и ме наруга, докато ни задминаваше.

— Какво има? — Шери се отдръпна назад от таблото, където я беше запратила маневрата ми. — Да не си полудял?

Денят беше ясен и безоблачен, а въздухът толкова прозрачен, че всяка част от боядисаната в синьо и бяло красива яхта изпъкваше като на картина. Тя бе застанала на котва при изхода на пристанището, където обикновено спираха отбиващите се кораби с туристи или пък редовните пощенски кораби.

Беше празнично украсена с разноцветни сигнални флагчета и успях да зърна хората от екипажа, облечени в бели тропически костюми, надвиснали над перилата и загледани към брега. Пристанищният катер се приближаваше към яхтата, понесъл лоцмана на пристанището, митничаря и доктор Макнаб.

— Това ли е „Мандрейк“? — попита Шери.

— „Мандрейк“ и Мани Ресник — отвърнах аз и направих обратен завой на пътя.

— Какво си решил да правиш? — попита тя.

— Единственото, което няма да направя, е да се покажа в Сейнт Мери, докато Мани и отраканите му момчета са на брега. Вече съм се срещал с повечето от тях при обстоятелства, от които красивото ми лице за малко не изгоря до кокал.

При първата автобусна спирка в подножието на хълма, откъдето се завиваше за Залива на костенурките, имаше малък магазин, от който ми пращаха яйца, мляко, масло и други хранителни стоки. Собственикът му се зарадва, че ме вижда, и размаха неплатената ми сметка като печеливш билет от лотарията. Платих му и се затворих в стаичката отзад, за да се обадя по телефона.

Чъби нямаше телефон, но съседът му го повика да говори с мен.

— Чъби — започнах аз, — големият бял плаващ публичен дом, дето е спрял на стоянката за пощенските кораби, не е наш приятел.

— Какво искаш да направя, Хари?

— Действай бързо. Покрий бидоните с вода с мрежи и се престори, че отиваш за риба. Излез в открито море и завий към Залива на костенурките. Ще натоварим всичко от плажа и ще тръгнем към Топовния риф веднага щом се стъмни.

— След два часа ще бъда в залива — каза той и затвори.

Пристигна след час и четирийсет и пет минути. Една от причините, поради които обичам да работя с него, е, че винаги може да

се разчита на обещанията му.

Щом слънцето се спусна и видимостта намаля до сто ярда, ние се измъкнахме от Залива на костенурките и когато изгря луната, бяхме доста далеч от острова.

Сгушени под платнището върху едно от сандъчетата с гелигнит, двамата с Шери обсъждахме появата на „Мандрейк“ в Гранд Харбър.

— Първото нещо, което ще направи Мани, е да прати момчетата си с пачки мангизи да поразпитат из кафенетата и кръчмите. „Някой да е виждал Хари Флечър?“ и пияниците ще се наредят на опашка, за да им кажат каквото знаят. Как мистър Хари е наел лодката на Чъби Андрюс и как са се гмуркали за раци. Ако Мани има късмет, някой ще го насочи към уважаемия Фредерик Кокър — и Фред ще му каже всичко, което знае, стига цената да е добра.

— И какво ще направи после?

— Направо ще му призлее, като разбере, че не съм се удавил в река Севърн. Когато се оправи, ще изпрати няколко души да претършуват и потрошат хижата при Залива на костенурките. Но и там ще удари на камък. После хубавичката мис Лорна Пейдж ще ги поведе към предполагаемото място на корабокрушението при Голямата чайка. Там ще се помотаят два-три дни — докато разберат накрая, че имат само една корабна камбана.

— А после?

— Е, после Мани направо ще побеснее. Мисля, че Лорна ще си има доста неприятности — но не искам да знам какво ще се случи след това. Ние трябва да направим всичко възможно да останем незабелязани и да се гмуркаме като бобри, за да извадим от потъналия кораб „светините“ на полковника.

На следващия ден нивото на вълните беше такова, че не можехме да преминем през протока преди обяд. Така ни остана време да се подготвим. Отворих едно от сандъчетата с гелигнит и извадих десет от покритите с восък жълти пръчки. Затворих отново сандъчето и го зарових заедно с другите две в песъчливата почва на палмовата горичка, доста надалече от лагера ни.

После Чъби и аз се захем да приготвим всичко необходимо за взривяването. Устройството ни беше измислено от самите нас, но вече бе доказало качествата си. Състоеше се от две деветволтови батерии за транзистор, поставени в обикновена кутия. Имахме четири бобини с тънка изолирана медна жица и детонатори в кутия от пури. Всяка от смъртоносните сребристи тубички беше внимателно увита в памучна вата. В кутията имаше и различни детонатори за часовников механизъм, големи колкото молив.

Двамата с Чъби се усамотихме, докато сглобявахме устройството, закрепвайки електрическите детонатори към ръчно изработените клеми, които бях запоил за целта.

Използването на силни експлозиви е много просто на теория, но на практика може да ти скъса нервите. Дори и идиот ще успее да свърже проводниците и да натисне ръчката, но когато се прави изискано, взривяването може да се превърне в изкуство.

Виждам съм средно голямо дърво да оцелява след взривяване с половин сандъче, загубвайки само листата и част от кората си — но с половин шашка мога да поваля същото дърво така точно, че то да падне напреки на шосе и да го блокира, без да пострада нито един лист от короната му. Считам себе си за доста добър майстор и бях научил Чъби на всичко, което знаех. Той попиваше обясненията ми някак си естествено, макар че никога не може да бъде признат за майстор, а докато усвояваше тънкостите, се радваше като дете. Чъби просто по природа обича да вдига във въздуха каквото и да е. Тананикаше си весело, докато работеше по детонаторите.

Застанахме на обичайното си място във вира няколко минути преди пладне и аз се гмурнах сам, въоръжен с пневматичен харпун „Немрод“, чиято бодлива стрела с кръстачка бях измислил и направил сам. Върхът ѝ бе остър като игла, а първите шест инча бяха покрити с шипове. Двайсет и четири остри шипчета като на стрелите, използвани от племето батонка за лов на морски котки в река Замбези. Зад

шипове бях поставил четириинчова кръстачка, която пречи на жертвата да се плъзне по стрелата и да ме нападне, докато държа задния край. Под цевта на харпуна имаше ролка с двайсет фута синя найлонова корда, издържаща тегло от петстотин фунта.

Гмурнах се надолу към обраслия с корали корпус и се разположих удобно до амбразурата. Притворих очи за няколко секунди, за да привикна към сумрака, а после надникнах предпазливо в тъмния квадратен отвор, промушвайки напред цевта на харпуна.

Щом усети присъствието ми, свилата се на кълбо черна лъскава змиорка се размърда и размота дългото си тяло. Дръпна се назад, готова да нападне, оголвайки страховитите си неравни жълти зъби. Черните ѝ очи блестяха като на котка, отразявайки процеждащата се слаба светлина.

Огромната стара пакостница беше дебела колкото прасеца ми и по-дълга от двете ми разперени ръце. Поклащащата се като грива гръбна перка бе щръкнала злобно и заплашително.

Приближавах се предпазливо, изчаквайки я да си обърне главата, за да се прицеля по-добре. Положението ми никак не беше безопасно, защото ако единственият ми изстрел отидеше нахалост, тя щеше да се нахвърли върху мен. Бях виждал уловена змиорка като нея да отхапва цели парчета от дървена лодка. Зъбите ѝ като нищо щяха да разкъсат гумения костюм и плътта ми, стигайки чак до кокал.

Змиорката се поклащаше леко като раздразнена кобра, без да ме изпуска от поглед, а разстоянието бе доста голямо за точна стрелба. Изчаквах удобния миг и накрая тя се реши да нападне. Изду гуша и леко се изви встрани, заставайки в профил.

„Господи — помислих си аз, — някога го правех за развлечение“ и натиснах спусъка. Сгъстеният въздух изсъска свирепо, а буталото се плъзна чак до края на цевта, изхвърляйки стрелата. Тя описа дълга дъга, опъвайки кордата след себе си.

Бях се прицелил в тъмното, подобно на ухо петно в задната част на главата и я улучих на инч и половина по-високо и на два инча вдясно. Змиорката се замята бясно, гърчейки гъвкавото си тяло, което сякаш изпълни цялата амбразура. Пуснах харпуна, ритнах с крака и успях да хвана дръжката на стрелата. Тя подскочаше и трепереше в ръцете ми, тъй като змиорката беше увила якото си черно тяло около

стрелата. Изтеглих я от скривалището ѝ, дърпайки острието, чиито тънки шипове бяха се впили здраво в кожата и гъвките ѝ мускули.

Устата ѝ беше разтворена, сякаш надаваше безмълвен писък от ужас. Размота тялото си от стрелата и то се разлюля като подет от силен вятър вимпел.

Опашката ѝ ме плесна през лицето, измествайки маската ми. Очите и носът ми се напълниха с вода, та трябваше да я наместя, преди да започна изкачването нагоре.

Тогава змиорката изви назад главата си под невъзможен ъгъл и ухапа с грозно зейналата си уста стоманеното острие. Чух как зъбите ѝ стържат и драскат върху метала и там, където бе ухапала, лъснаха ярки сребристи драскотини.

Изплувах на повърхността, държейки високо плячката. Чух Шери да пици от ужас, щом видя гърчещото се змиеподобно чудовище, а Чъби избоботи:

— Ела при татко, красавице — после се наведе, за да сграбчи стрелата и измъкне на борда змиорката. Пластмасовите му венци лъснаха в щастлива усмивка, защото месото на змиорките беше любимият деликатес на Чъби. Той постави шията ѝ върху борда и с опитен замах отсече с рибарския си нож отведнъж грамадната глава, оставяйки я да падне във водата.

— Мис Шери — рече той, — ще видите колко е вкусна. Страшно ще ви хареса.

— Никога! — Шери потръпна от погнуса и се дръпна надалече от кървящия гърчещ се труп.

— Добре, деца мои, хайде да почваме с бомбичките.

Анджело беше приготвил мрежестата торба, а Шери се прехвърли през борда, готова за гмуркане. Беше взела изолирания проводник и докато се спускахме, тя го развиваше равномерно.

Насочих се направо към вече необитаемата амбразура и се вмъкнах в нея. Задната част на дулото на оръдието бе здраво притисната от проникналите корали.

Избрах две места, където да поставя зарядите. Искаше ми се да изместя оръдието встрани, за да го използвам като мощен лост, с който да откъртя отломък от вкаменения пласт. Взривеният в същия миг втори заряд щеше да пробие преградата от корали, закриваща входа към оръдейната палуба.

Привързах здраво зарядите на местата им. Шери ми отпусна края на жицата, а аз оголих проводника с ножицата, преди да го свържа към клемите на зарядите.

Огледах всичко, което бях направил, и се измъкнах заднешком от амбразурата. Шери седеше по турски върху останките от корпуса с макарата в скута си и аз ѝ се усмихнах с шнорхел в уста, давайки ѝ знака със сочещ нагоре палец, преди да прибера харпуна от мястото, където бях го изпуснал.

Когато се покатерихме в лодката, Чъби бе поставил върху седалката до себе си детонаторната кутия и вече бе я свързал с кабела. Мръщеше се от нетърпение и беше се надвесил ревниво над кутията. Само със сила можеше да бъде лишен от удоволствието да натисне копчето.

— Готов съм, капитане — викна той.

— Давай тогава, Чъби — той се помота още малко около кутията, удължавайки удоволствието, а после натисна бутона.

Повърхността на водата се люшна и потрепери, а ние усетихме тътена, разтресъл дъното на лодката. После задълго над водата изскачаха и се пенеха мехурчета, сякаш някой бе изсипал цял тон „Алка Селцър“^[1] във вира. Накрая всичко се успокои.

— Искам да си обуеш панталоните на костюма, мила — казах аз на Шери и както си и очаквах, тя възприе заповедта ми като покана да оспори думите ми.

— Защо, нали водата е топла?

— Сложи си също ръкавици и чорапи — казах аз, докато обувах собствените си дълги гумени панталони. — Ако корпусът се е отворил, може би ще успеем да проникнем вътре. Тялото ти трябва да е защитено от коралите.

Убедила се в края на краищата, тя направи онова, което трябваше да направи, без да задава въпроси. Докато събирах другите необходими инструменти за следващото ни гмуркане, си рекох, че ще ми трябва още доста време, докато я обуча както трябва.

Взех херметическия подводен фенер, сгъваемата кама и тънко найлоново въже и зачаках, докато Шери се справи с извънредно важната задача да напъха задничето си в тесните гумени панталони, подпомагана най-добросъвестно от Анджело. Щом ги изпъна до кръста и закопча копчетата, бяхме готови да се спускаме.

Някъде по средата на спускането попаднахме на първата умряла риба, плуваща с корема нагоре сред синкавите дълбини. Взривовете бяха убили или осакатили стотици риби — от най-малките, с размери на кутре, до едрите, нашарени на ивици коралови костури, големи колкото ръката ми. Стана ми съвестно заради извършеното от мен масово убийство, но се успокоих с мисълта, че бях унищожил много по-малко риба, отколкото изяжда за един ден някоя едра риба тон.

Спускахме се надолу през осеяните с избити риби води, а светлината попадеше върху въртящите се и подскачащи трупове така, че те примигваха и проблясваха като умиращи звезди сред мъглява небесна синева.

Дъното на вира бе потъмняло от пясък и разни отломки, размътени от силата на взрива. Горният слой на морския бамбук бе разкъсан на едно място и ние се мушнахме в него.

Веднага забелязах, че съм постигнал целта си. Експлозията бе изхвърлила тежкото оръдие от корпуса, изтръгвайки го като загнил зъб от черната и овехтяла паст на амбразурата. То бе паднало на дъното, заобиколено от отломките, които бе понесло със себе си.

Горният ръб на амбразурата беше откъртен, разширявайки отвора дотолкова, че в него можеше да застане човек почти в пълен ръст. Когато осветих с фенерчето вътрешността, видях, че там е истинска мътилка от плаващи боклуци и отломки, която нямаше да се разпръсне скоро. Собственото ми нетърпение нямаше да го позволи, но когато се добрахме до корпуса, проверих оставащото ни време и запасите от кислород. Бързо пресметнах колко време имаме за работа, вземайки предвид предишните ми две спускания, заради които се налагаше да отделя допълнително време за намаляване на налягането. Изчислих, че разполагаме със седемнайсет минути, след които трябваше да поемем нагоре, и преди да продължа навътре, навих сигналната камбанка на хронометъра.

Испадналото от кораба оръдие се оказа много подходящо като котва. Завързах за него края на найлоновото въже, а после заплувах нагоре към отвора, развивайки го след себе си.

Наложи ми се да отместя Шери Норт от амбразурата, защото през няколкото секунди, които загубих с въжето, тя почти беше се напъхала в дупката на корпуса. Направих ѝ сърдити знаци да се

отдръпне и в отговор тя ми показа съвсем неподходящ за дама знак с пръст, който се престорих, че не съм видял.

Вмъкнах се предпазливо в амбразурата и открих, че видимостта в гъстата мътилка е не повече от три фута.

Взривовете бяха отместили леко преградата зад мястото, където бе лежало оръдието. Стори ми се, че в нея има цепнатина, която трябва да бъде разширена, преди да мога да се промъкна. Използвах камата, за да откъртя едно парче от преградата, и установих, че основната пречка е бил тежкия оръдеен лафет.

Работата сред току-що взривени развалини е доста трудна, защото е невъзможно да се предвиди дали всичко ще се задържи на мястото си. Дори и най-лекото сътресение може да причини разместване на пластове и цялата грамада да се срути върху невнимателния, смазвайки го с тежестта си.

Промъквах се бавно и предпазливо, без да обръщам внимание на честите потупвания по гърба ми, с които Шери нетърпеливо ми напомняше за себе си. Веднъж, когато се появих с парче от дървената обшивка, тя взе плочката и написа „Аз съм по-дребна!!“, подчертавайки „по-дребна“ два пъти, в случай че не съм забелязал двойната удивителна, докато пъхаше написаното на два инча от носа ми. Отвърнах ѝ с поздрава на Чърчил с двата пръста и продължих да се ровя.

Вече бях разчистил достатъчно пространство, за да видя, че единствената пречка пред мен бе тежкия дървен лафет, който бе се килнал и препречил пътя към оръдейната палуба. Камата не можеше да ми свърши никаква работа, та или трябваше да се откажа и да дойда на другия ден с още един заряд гелигнит, или пък трябваше да рискувам.

Погледнах към хронометъра и установих, че съм бил зает цели дванайсет минути. Знаех, че сигурно бях изразходвал повече въздух от обикновено поради усилените ми движения през последните минути. Въпреки всичко реших да рискувам.

Подах фенерчето и камата на Шери и се промъкнах внимателно назад към отвора. Подложих рамо под горния край на лафета и запремествах крака си, търсейки опора. Щом стъпих здраво, поех дълбоко дъх и започнах да повдигам.

Увеличавах бавно напъна, докато не започнах да натискам с цялата сила на краката и гърба. Усещах, че лицето и шията ми се

издуват от придошлата кръв и че очите ми още малко и ще изскочат от орбитите си. Лафетът не се помръдваше, а аз поех отново дълбоко дъх и напънах пак, но този път вложих цялата си сила, натискайки изведнъж дървената греда.

Лафетът се отмести, а аз се почувствах като Самсон, който съборил храма, теглейки го с косите си. Изгубих равновесие и паднах назад сред посипалите се отломки, трополящи безразборно край мен.

Когато всичко утихна, аз се намерих в пълен мрак, сякаш бях потопен в някакъв казан, пълен с мръсотия, от която не се виждаше никаква светлинка. Опитах да се изправа, но разбрах, че кракът ми е затиснат. Замръзнах от ужас, сякаш ме поляха с леденостудена вода, и се задърпах отчаяно, за да си освободя крака. Изпаднал в ужас, ритнах пет-шест пъти и едва тогава разбрах, че съм имал голям късмет. Лафетът бе рухнал само на милиметри от крака ми и беше затиснал плавника. Измъкнах стъпалото си от гумата и я зарязах, промъквайки се пипнешком на открито.

Шери ме очакваше нетърпеливо. Аз изтрих плочката и написах „ОТВОРЕНО!“, като подчертах два пъти думата. Тя посочи към амбразурата, искайки разрешение да влезе вътре, и аз погледнах хронометъра. Разполагахме с още две минути, така че ѝ кимнах да ме последва.

Осветих с фенерчето пространството пред нас и установих, че видимостта бе около осемнайсет инча — достатъчна, за да открием пролуката, която бях разчистил. Отворът беше достатъчно голям, за да се провра, без да закача кислородните бутилки или дихателния маркуч.

Също като Тезей в лабиринта на минотавъра развивах след себе си найлоновото въже, за да не се загубя сред разните палуби и стълбички на „Утринна светлина“.

Шери ме следваше по въжето. Усещах я, когато неволно докосваше стъпалото или пък прокарваше ръка по бедрото ми, загребвайки зад гърба ми.

Водата зад преградата бе малко по-бистра и ние се озовахме в ниското просторно оръдейно помещение. То бе мрачно и тайнствено поради заобикалящите ни отвсякъде странни сенки. Видях други лафети, пръснати навсякъде или пък струпани на купчини по ъглите гюлета, както и разни други снаряжения, които бяха станали неузнаваеми от дългия престой под водата.

Движихме се бавно напред, вдигайки с плавниците си нова мътилка от изгнили боклуци и тиня. Тук също имаше умрели риби, забелязах и няколко червени едри омари, които се разбягаха бързо като огромни паяци към дупките си. Те поне бяха оцелели след взривовете, защитени от твърдите си черупки.

Насочих светлината на фенерчето към палубата над главите ни, търсейки вход към долните палуби и трюмовете. Тъй като корабът лежеше с кила нагоре, налагаше се да съпоставя сегашното положение на останките с чертежите, които бях разучавал.

На около петнайсет фута от дупката, през която бяхме влезли, открих стълбичката към бака, водеща към друго тъмно отворстие над главата ми, и аз се надигнах нагоре. Излизащите от устата ми мехурчета се разнесоха към палубата и перилата като сребърен дъждец и се проточиха като струйка от разпилян живак. Стълбичката бе толкова изгнила, че щом я пипнах, тя се разпадна на парчета, които увиснаха неподвижно около главата ми, докато се катерех към долната палуба.

Озовах се в ниско и тясно коридорче, което вероятно е свързвало пътническите кабинни с офицерската столова. Тук човек можеше като нищо да получи клаустрофобия и си представих ужасните условия, при които са живели членовете на екипажа на фрегатата.

Промъкнах се предпазливо по коридора, изпитвайки неудържимо желание да отворя някоя от простиращите се от двете му страни врати, обещаващи всякакви интересни открития. Устоях на изкушението и продължих нататък над дългата палуба, докато тя не свърши внезапно пред някаква преграда от яки греди.

Вероятно бях стигнал до външната стена на помещението на предния трюм, която пресичаше палубата и продължаваше, надолу към вътрешността на кораба.

Доволен от постигнатото, насочих лъча на фенерчето към хронометъра на китката си и установих с досада, че бяхме надвишили времето с четири минути. Всяка следваща секунда ни приближаваше към ужасяващата възможност бутилките ни да останат без кислород и да нямаме достатъчно време за намаляване на налягането при излизане.

Сграбчих ръката на Шери и ѝ направих знак, все едно, че ми режат гърлото, а после почуках хронометъра. Разбра ме веднага и ме

последва покорно по дългия обратен път през корпуса. Движехме се, като се ориентирахме по тънкото въже. Усещах, че въздухът минава все по-трудно през затягащия се дихателен клапан, тъй като бутилките вече бяха почти изпразнени.

Измъкнахме се на открито и преди да погледна нагоре, се извърнах, за да се уверя, че Шери е до мен. Онова, което видях над главите ни, спря дъха ми, а обзелият ме ужас се превърна в неприятно, топло гадене в корема.

Вирът зад Топовния пролом беше се превърнал в кървава арена. Привлечени от множеството умрели риби, убити от взривяването, тук бяха пристигнали десетки едри акули убийци. Миризмата на месо и кръв, разнасяна по водата от възбудените движения на себеподобните им, бе ги подлудила до състояние на безумна жестокост поради ненаситната им лакомия.

Дръпнах веднага Шери и двамата се скрихме в амбразурата, поглеждайки нагоре към огромните плъзгащи се сенки, очертаващи се отчетливо сред процеждащата се през повърхността на водата светлина.

Сред ятата по-дребни акули имаше поне две дузини от чудовищните хищници, които островитяните са нарекли „албакор“. Внушителни по размери, те имат заоблени като бурета коремни, удължени кръгли муцуни и широки мощни челюсти. Въртяха се из водата над нас като на някаква чудновата въртележка, поклащайки опашки и разтваряйки сякаш несъзнателно челюстите си, за да поглъщат парчетата месо. Знаех, че са лакоми, но глупави животни, които бързо се оттеглят, ако бъдат сплашени, преди да са започнали да се хранят. Сега можеха да бъдат опасни, защото бяха крайно възбудени, но аз все пак щях да се престава да поема нагоре, ако бяха само те.

Изпитвах истински ужас от други две дълги и гъвкави страшилища, които се носеха безшумно във водата. С едно-единствено пляскане на дългата раздвоена опашка те се извиваха така, че острата муцуна почти докосваше върха на опашката, а после продължаваха да се плъзгат също така мощно и изящно като политнал орел.

Когато някоя от тия страховити риби се спираше да погълне храна, тя разтваряше приличащата на полумесец паст, от която щръкваша като иглите на таралеж няколко реда ужасяващи бели зъби.

Двете бяха еднакво дълги, по около дванайсет фута от върха на муцуната до края на опашката, всяка имаше гръбна перка с дължината на мъжка ръка, гърбовете им бяха синкавосиви, коремите — снежнобели, а перките и опашката — черни. Такава акула може с едно захапване да разкъса човек на две и да погълне всяко парче наведнъж.

Едната от тях забеляза, че се крием превити в отвора на амбразурата, зави рязко и се спусна към нас, а докато се гушехме ужасени в тъмната дупка, премина на няколко фута над главите ни така, че успях да зърна добре дългите поклащащи се шипове на мъжките полови органи.

Това бяха ужасяващите бели акули, най-свирепите морски хищници, и на мен ми стана ясно, че ако се опитаме да изплуваме, спирайки се, за да свикваме с понижаващото се налягане, то при ограниченото количество кислород и липсата на всякаква защита двамата бяхме обречени на гибел.

Ако исках да измъкна Шери жива, трябваше да рискувам по начин, който при всички други обстоятелства би бил немислим.

Надрасках бързо на плочката: „СТОЙ ТУК!! Отивам за кислород и оръжие“.

Шери прочете написаното и веднага поклати отрицателно глава, опитвайки се с настоятелни знаци да ме спре, но вече бях откачил токмата на ремъците и правех последното вдишване, от което гърдите ми се издуха, а после ѝ тръснах в ръцете кислородния си апарат. Свалих колана с тежестите, за да не ми пречи, и се плъзнах надолу край корпуса, използвайки за прикритие извивката му. Заплувах бързо към скалата от корал.

Бях оставил на Шери последните си запаси от кислород, вероятно за около пет-шест минути, ако го използваше икономично, и останал вече само с въздуха в белите ми дробове, трябваше да се добера някак си до повърхността. Не знаех обаче от кое да се боя повече — дали че ще бъде изяден, или че ще се удавя.

Стигнах до скалата и започнах да се издигам нагоре, прилепен плътно до корала с надеждата, че черният ми костюм ще се слее със сенките. Издигах се с гръб към скалата и с лице към водата, където огромните злокобни туловища все още кръжаха.

На двайсет фута от дъното въздухът в дробовете ми бързо увеличи обема си поради намаляващото водно налягане. Не можех да

го задържам в гърдите си, защото щеше да разкъса дробовете ми. Изпуснах го на тънка струйка от устата си, но проточилата се сребриста верижка от мехурчета бе мигновено забелязана от едната огромна акула.

Тя се обърна и се понесе с мощни удари на опашката, насочвайки се право към мен.

Вдигнах отчаяно очи и на шест фута над мен видях малка пещера сред загнилия корал. Вмъкнах се в нея тъкмо в мига, в който акулата префуча край мен, направи завой и се втурна обратно, докато аз се свивах в плиткото си скривалище. Акулата загуби интерес и отмина нататък, за да прибере разкъсаното на ивици тяло на умрял костур, поглъщайки го конвулсивно.

Дробовете ми вече се издуваха и свиваха рефлексивно, защото всичкият кислород от въздуха, който бях поел, бе абсорбиран и въглеродният двуокис започваше да се увеличава в кръвта ми. Скоро щях да загубя съзнание поради липсата на кислород.

Измъкнах се от закрилата на пещерата и все още следвайки извивките на скалата, ритях колкото се може по-силно с единствения плавник, горчиво съжалявайки, че не мога да използвам и втория, който бе останал под лафета.

Докато се издигах, трябваше отново да изпусна от разпъващия гърдите ми въздух, а знаех, че поради бързата промяна в налягането азотът в кръвта ми скоро щеше да забълбука като мехурчета в шампанско.

Зърнах някъде отгоре поклащащото се сребристо огледало на повърхността на водата и тъмното очертание на лодката, подобно на дълга черна пура. Излизах бързо нагоре и погледнах отново под себе си. Далеч под краката ми се мяркаше глутницата акули, която все още кръжеше наоколо. Реших, че сигурно съм изчезнал от полезрението им.

Дробовете ми горяха от ненаситната жажда за въздух, а кръвта туптеше в слепоочията ми и аз реших, че е крайно време да изоставя закрилата на скалата и да се впусна през откритото пространство към лодката.

Ритнах силно и се понесох бързо към лодката, която стоеше на стотина фута от рифа. По средата на разстоянието погледнах надолу и видях, че една от големите бели убийци беше ме забелязала и бързаше

към мен. Тя се надигаше с невероятна бързина през сините дълбоки води и ужасът ми даде нови сили, докато ритях отчаяно към повърхността и лодката.

Гледах надолу, без да изпускам от поглед приближаващата се акула. Струваше ми се, че става все по-голяма, колкото повече се приближаваше към мен. В паметта ми се е запечатала всяка дребна подробност от ония мигове на ужас. Виждах зурлата като на глиган с двете наблизко разположени ноздри, златистите очи, осеяни с черни точки като връхчета на стрели, широкия синьо-черен гръб, от който стърчеше високата гръбна перка, приличаща на секирата на палач.

Изскочих на повърхността толкова мощно, че се издигнах над водата чак до кръста, завъртях се във въздуха и се хванах със здравата си ръка за борда на лодката. Изхвърлих напред тялото си с всички сили и се свих на две, поставяйки крака под брадичката.

В същия миг свирепата бяла акула нападна, изскачайки над повърхността, и водата около мен изригна като вулкан. Усетих твърдата грапава кожа да се отрива в крачолите на костюма ми, докато акулата прелиташе край мен, а после се блъсна с оглушителен трясък в корпуса на лодката.

Зърнах втрещените лица на Чъби и Анджели, когато лодката се наклони и започна да се люлее бясно. Невероятните ми акробатически изпълнения бяха подвели акулата, тя бе се разминала с краката ми и бе налетяла на лодката.

С още едно отчаяно ритане и надигане успях да се прехвърля през борда и се стоварих върху дъното на лодката. Докато се премях през борда, акулата отново се блъсна в корпуса на лодката, разминавайки се пак на сантиметри с мен.

Лежах и вдишвах дълбоко въздух в присвиващите се от остра болка дробове. Едрите сладостни глътки въздух ме опияняваха и замайваха главата ми, сякаш пиех силно вино. Чъби крещеше към мен:

— Къде е мис Шери? Оня разбойник с вирнатата опашка да не е хванал мис Шери?

Обърнах се по гръб, пръхтейки и давейки се със скъпоценния въздух.

— Резервните „дробове“ — задъхвах се аз. — Шери ме чака долу. Трябва й въздух.

Чъби се хвърли към носа и дръпна платнището, под което държахме резервните водолазни апарати. Когато положението стане напечено, са нужни хора точно като Чъби.

— Анджело — изрева той, — дай ония проклети таблетки. — Имаше предвид пакетчето с прах против акули, направен от меден ацетат във вид на таблетки, които бях поръчал от някакъв американски каталог за спортни стоки и към които Чъби бе изразил силното си недоверие с обичайното за него смръщено лице. — Хайде да видим дали тия модерни измишльотини ще свършат някаква работа.

Дишал бях достатъчно, за да се надигна от дъното на лодката и да кажа на Чъби:

— Здравата сме я закъсали. В дълбокото е пълно с акули и има две наистина опасни мръсници от ония, с големите опашки. Тая, дето ме гонеше, е едната от тях.

Чъби мръщеше вежди, докато завиваше клапаните за вдишване върху резервните апарати.

— Ти направо отдолу ли идваш, Хари?

— Оставих бутилките си на Шери — кимнах аз. — Тя ме чака долу.

— Но да не вземеш да се схванеш, а, Хари? — погледна ме той и усетих по очите му, че е разтревожен.

— Да — кимнах аз, докато се примъквах към сандъчето с принадлежности и отварях капака. — Трябва бързо да сляза долу. Трябва бързо да увеличи налягането, преди кръвта ми да е забълбукала.

Измъкнах патрондаша с взривни заряди за харпуна. Те бяха дванайсет, но докато привързвах патрондаша към бедрото си, ми се щеше да са повече. Всеки заряд имаше нарез, за да може да се навие върху острието на десетфутовия харпун. Експлозивът му беше същият като на дванайсеткалибров гранатомет и можех да го изстрелвам със спуська на харпуна. С него можеше да се убие акула.

Чъби надяна на гърба ми единия от водолазните апарати и закопча коланите, а Анджело коленичи пред мен, за да привърже около глезените ми надупчените пластмасови паласки с праха против акули.

— Ще ми трябва друг колан с тежести — рекох аз, — а пък и загубих единия плавник. Резервният чифт е в... — но не можах да довърша думите си. Лакътят на болната ми ръка се сви от остра изгаряща болка. Тя беше толкова жестока, че изстенах на глас, а ръката

ми се прегъна като острието на сгъваемо ножче. Ставата ми се сви конвулсивно, тъй като отделените от кръвта ми газове действаха на нервите и сухожилията.

— Но той се схваща — изръмжа Чъби. — Пресвета Дево, та той се схваща — хвърли се към моторите и даде пълен ход, за да ме откара по-близо До рифа. — Давай бързо, Анджели — ревеше Чъби, — трябва да го пуснем веднага във водата.

Усетих отново жестоката парализираща болка, но сега тя беше в десния ми крак. Коляното ми се подви и аз изхленчих като дете. Анджели ми надяна колана и нахлузи плавника на изтръпналото ми стъпало.

Чъби изключи моторите, щом стигнахме до подветрената страна на рифа, а после се примъкна към седалката, където се превивах от болки. Надвеси се над мен, за да напъха в устата ми шнорхела и да отбие клапаните на кислородните бутилки.

— Всичко наред ли е? — попита той, а аз всмукнах въздух от апарата и му кимнах.

Чъби се надвеси над борда и надникна надолу във водата.

— Чудесно — изсумтя той, — разбойниците с вирнатите опашки са се разкарали нанякъде.

Повдигна ме като дете, защото не можех да движа нито ръката си, нито пък крака, и ме пусна във водата между лодката и рифа.

Анджели закачи на колана ми втория апарат за Шери, а после ми подаде десетфутовия харпун. Молех се горещо да не изпусна оръжието.

— Тръгвай да доведеш мис Шери — нареди ми Чъби, а аз се обърнах несръчно, ритайки с един крак, гмурнах се и поех надолу.

Въпреки неотслабващите болки първата ми грижа бе да потърся вероломните плъзгащи се сенки на убийците с бели кореми. Зърнах едната от тях, но тя бе доста надълбоко сред стадото от тъпчеци се подребни акули албакор. Следвайки прикритието на рифа, ритях и се гърчех към дълбокото като някакъв осакатен воден бръмбар. На трийсет фута под повърхността болките започнаха да изчезват. В резултат на повишеното налягане под водата газовите мехурчета в кръвта ми намаляха, крайниците ми се раздвижиха и вече можех да ги използвам.

Спусках се по-бързо, благодарейки на Бога за облекчението. Чувствах се изпълнен с нови сили и смелост, от които предишното ми отчаяние постепенно изчезваше. Имах въздух и оръжие. Вече можех да се бия.

Бях стигнал дълбочина от деветдесет фута и виждах ясно дъното. Успях да зърна надигащите се от мрачно сините дълбини въздушни мехурчета, изпускани от Шери, и гледката ме зарадва. Тя все още дишаше и аз ѝ носех напълно зареден нов апарат. Само трябваше да стигна до нея.

Докато се спусках край тъмната скала, една от дебелиите грозни акули албакор ме видя и се насочи към мен. Макар и натъпкана вече с храна, лакомията ѝ нямаше край. Приблужи се към мен, хилейки се ужасно и пляскайки с широката си опашка.

Дръпнах се назад и увиснах във водата с лице към нея, опирайки гръб в скалата. Стисках харпуна с гранатата, насочен към нея, и докато ритях леко с крака, приготвяйки се за стрелба, около мен започна да се образува светлосиня мъгла от праха против акули, който се точеше на тънки струйки.

Акулата се приближаваше и аз се готвех да я уцеля право в муцуната, но щом мътилката от синия химикал обви главата и хрилете ѝ, тя се дръпна встрани, пляскайки с опашка от болка и изненада. Медният ацетат пареше на очите и хрилете на акулата и тя бързо се оттегли.

„Да си ядеш ушите, Чъби Андрюс — рекох си аз. — Прахът си го бива!“

Продължих надолу, почти до върховете на шубраците от морски бамбук, гледайки към все още свитата в амбразурата Шери, която ме следеше от трийсет фута. Беше изразходвала нейните бутилки и дишаше от моите — но от големината и броя на въздушните мехурчета разбирах, че ѝ остават само още няколко секунди.

Насочих се към нея, напускайки скалата, но тя започна отчаяно да ми прави предупредителни знаци. Обърнах се и видях огромната акула, която се приближаваше като дълго синьо торпедо. Тя се плъзгаше над върховете на бамбука и от единия край на челюстите ѝ висеше разкъсано парче месо. Разтвори огромната си паст да го погълне и отвътре заблестяха редиците от бели зъби, като цветчетата на някакво противно растение. Обърнах се с лице към нея, докато

нападеше, но същевременно полегнах назад, ритайки с крака по посока на хищника, и помежду ни се образува мъглива преграда от синята боя.

Пляскайки мощно с опашка, акулата премина стремително последните няколко ярда, но после навлезе в синята мътилка и зави, променяйки посоката на движение, след което се отдалечи.

Премина толкова близо до мен, че ме плесна силно с опашката си по рамото и от удара полетях през глава назад. В продължение на няколко секунди не можех да се ориентирам, но щом се осъзнах и се огледах диво наоколо, видях, че огромната акула се върти в кръг.

Кръжеше на около четирийсет фута от мен. Следях я със замъглени очи и дългото ѝ тяло ми изглеждаше като боен кораб, а синият ѝ гръб — като безкрайното небе в ясен ден. Струваше ми се невероятно, че тия акули достигат двойно по-големи размери. Тази тук бе все още бебе — и благодарих на Всевишния, че е такава.

И изведнъж тънкото стоманено острие, на което толкова много се уповавах, ми се стори съвсем безполезно. Акулата ме следеше със студеното си жълто око, безцветната ѝ мигателна ципа проблясваше от време на време, сякаш ми намигаше подигравателно, а веднъж разтвори челюстите си и преглътна машинално, като че ли предусещаше вкуса на плътта ми.

Продължаваше да прави широки кръгове около мен. Аз се извързвах натам, накъдето отиваше, и ритях бясно с крака, за да догонвам плавното ѝ непринудено движение.

Докато се извъртах, разкопчах втория апарат от колана си и го провесих на лявото си рамо като щит на римски легионер. Стиснах дръжката на харпуна под мишница и непрекъснато насочвах острието към кръжащото чудовище.

Цялото ми тяло пламтеше, сякаш ме поливаха с гореща вода, а сетивата ми бяха изострени до крайност поради увеличеното съдържание на адреналин. Изпитвах приятното усещане, което се получава при силен страх и към което човек може да се пристрасти.

Всяка подробност, свързана с ужасяващата риба, се запечатваше неизлично в паметта ми — от равномерното пулсиране на многослоестите хриле зад главата до дългите влачеци се опашки на рибите, които живеят върху корема на акулите, забили пипалата си в гладката снежнобяла кожа. Ако човек се опита да забие граната в носа

на риба с подобни размери, тя само ще се разяри още повече. Единственото ми спасение бе да я уцеля в мозъка.

Усетих мига, в който отвращението на акулата от синята мътилка отстъпи място на лакомията и яростта ѝ. Опашката ѝ сякаш стана потвърда и запляска учестено, увеличавайки рязко скоростта ѝ.

Пригответих се за защита, вдигайки пред себе си втория апарат, докато акулата се извърещаше рязко и бързо, прекъсвайки широката обиколка и впускайки се право към мен.

Челюстите ѝ зинаха като вратата на ада, а от устата ѝ щръкнаха многобройните остри зъби. В мига, в който понечи да ме клъвне, хвърлих в отворената паст двете стоманени бутилки.

Акулата склопи челюстите си върху примамката и я изтръгна от ръцете ми, а от силата на удара тялото ми политна встрани като отронен лист на дърво. Когато дойдох на себе си, се огледах като обезумял и видях, че свирепата убийца е на двайсет фута от мен, плувайки съвсем бавно, заета със стоманените бутилки така, както кученцето гризе пантоф.

Тресеше глава, очаквайки да разкъса както винаги жертвата си на парчета, но сега успяваше само да направи дълбоки резки върху боядисаните метални бутилки.

Почувствах, че ми се предлага възможност, която няма да се повтори. Ритайки силно, изскочих над широкия син гръб, отривайки се във високата гръбна перка, и увиснах над акулата, налитайки изневиделица като щурмуващ откъм кърмата изстребител.

Пресегнах се и натиснах здраво върха на желязното острие върху заобления син череп, точно между убийствено студените жълти очи — и натиснах запънатия спусък на харпуна.

Трясъкът от изстрела отекна силно в тъпанчетата ми и харпунът подскочи в ръцете ми.

Огромната акула се изправи назад върху опашката си като подплашен кон и мощното ѝ туловище отново ме отхвърли встрани, сякаш бях някаква перушинка, но аз бързо се осъзнах и се извърнах към изпадналото в ужасна полуда животно. Мускулите под гладката кожа се свиваха и потръпваха неравномерно под влияние на импулсите от засегнатия мозък. Акулата се мятеше и гмуркаше, преобръщайки се бясно по гръб, след това се понесе стремително към дъното, където първо заби муцуната си в твърдия корал, а после се изправи на

опашката си и почна да се върти безцелно наоколо из бледосините води.

Без да я изпускам от погледа си, от безопасно разстояние отвих експлодирания заряд от харпуна и го замених с нов.

Свирепото чудовище все още стискаше в челюстите си бутилките за Шери. Не можех да ги зарежа. Изчаках акулата да прекрати бесните си, непредсказуеми мятания и когато най-сетне се успокои за кратко с повесена надолу глава и подпряна на опашката си, аз се впуснах отново напред и допрях харпуна в черепа ѝ, натискайки го плътно в хрущяла така, че пълната сила на заряда да порази непосредствено мъничкия ѝ мозък.

Натиснах спусъка и усетих болка в ушите от мощния трясък. Акулата застина неподвижно. Повече не се помръдна и вече съвсем вдървена се обърна бавно и започна да потъва към дъното. Впуснах се към нея и издърпах с усилие от челюстите ѝ повредения апарат.

Веднага видях, че маркучите са скъсани и надупчени от зъбите на акулата, но бутилките бяха само издраскани по повърхността.

Грабнах апарата и се впуснах над върховете на бамбука към останките на потъналия кораб. Откъм амбразурата не се точеха никакви мехурчета и щом се приближих, видях, че Шери беше изпуснала и втория чифт бутилки. Те бяха празни, а тя умираше бавно.

Но въпреки непоносимото усещане при бавното задушаване, не бе се опитала да се вдигне към повърхността, което е равносилно на самоубийство. Беше ме чакала, умирайки бавно, но вярвайки в мен.

Щом се спуснах до нея, извадих шнорхела от собствената си уста и го натиснах върху устните ѝ. Движенията ѝ бяха бавни и некоординирани. Шнорхелът се плъзна и заплува нагоре, изпускайки струйка въздух. Грабнах го и го напъхах със сила в устата ѝ, задържайки го така, а аз самият се наведох под нивото на тялото ѝ, за да засиля притока от въздух.

Започна да диша. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха от дълбоките вдишвания на безценния въздух и почти веднага забелязах, че силите и съзнанието ѝ започват да се връщат. Успокоих се и започнах да отвивам клапана на единия от захвърлените апарати, останали без въздух, и го поставих на мястото на повредения от акулата.

Подишах от него в продължение на половин минута, преди да го закача на гърба на Шери, а после захапах моя шнорхел.

Вече имахме достатъчно въздух, който щеше да ни трябва по време на дългия период на декомпресия при излизането към повърхността. Коленичих с лице към Шери в амбразурата и тя ми се усмихна с изкривена усмивка край шнорхела, повдигайки палец нагоре, а аз ѝ направих същия знак. „Щом ти си добре, и аз съм добре“, помислих си аз, сваляйки празната граната от харпуна и заменяйки я с нова от патрондаша на хълбока ми.

После отново надникнах от прикриващата ни амбразура навън към откритите води.

След като запасите от умрели риби бяха унищожени, глутницата акули сигурно беше се разпръснала. Забелязах една-две от ужасните тъмни сенки да се въртят и душат наоколо из размътената вода, но настървението им беше намалало. Движенията им бяха много полениви и аз се успокоих, че вече мога да измъкна Шери навън.

Хванах я за ръката и останах изненадан, че е толкова мъничка и студена в сравнение с моята длан, а тя отговори на ласката ми, стискайки леко пръстите ми.

Посочих към повърхността и тя кимна. Изведох я от амбразурата и двамата се спуснахме край корпуса, насочвайки се бързо към безопасната скала под прикритието на бамбука.

Започнахме да се промъкваме нагоре рамо до рамо, все още държейки се за ръце и с гръб към скалата.

Светлината се усили и когато вдигнах поглед нагоре, забелязах някъде нависоко дъното на лодката. Настроението ми се повиши.

На шейсет фута дълбочина спряхме за минута, за да започнем декомпресията. Една от дебелиите акули премина край нас, оплескана на петна като прасе, но не ни обърна никакво внимание и щом отмина на безопасно разстояние, наведох надолу харпуна.

Издигнахме се бавно до следващата точка на дълбочина от четирийсет фута, където престояхме две минути, за да може азотът от кръвта ни да се отдели постепенно през дробовете ни. После се издигнахме до следващата спирка на дълбочина от двайсет фута.

Надникнах през маската на Шери и тя завъртя очи, очевидно възвръщайки си смелостта и настроението. Дотук всичко вървеше

гладко. Все едно, че си бяхме вкъщи и си пийвахме уиски — оставаха ни само дванайсет минути.

Лодката беше толкова близо, че ми се струваше, че мога да я докосна с харпуна. Съвсем ясно виждах кафявите лица на Чъби и Анджело, наведени през борда в очакване да ни видят как се появяваме над водата.

Отместих погледа си от тях, оглеждайки внимателно още веднъж водата около нас. Някъде в крайчеца на полезрението ми, където водата ставаше непроницаемо синя, забелязах, че нещо се движи. Преди да го видя в действителност, просто предположих, че е някаква мърнала се за малко сянка, но усетих, че отново ме изпълва мрачно предчувствие и страх.

Висях неподвижно във водата, застанал изцяло нащрек, оглеждайки се и изчакайки да изминат последните прекалено дълги минути, които се влачеха като осакатени насекоми.

Сянката се мърна отново, вече много отчетливо, с бързо и смъртоносно движение, от което нямаше никакво съмнение, че не е от преминаваща акула албакор. Разликата е същата като между дебнеца край лагерен огън хиена и тръгнал на лов лъв.

Втората огромна бяла акула се зададе внезапно през размътените сини пластове вода. Движеше се бързо и безшумно, преминавайки на петдесет фута от нас, сякаш не ни обръщаше внимание. После се обърна рязко и премина още веднъж край нас като затворено зад решетки животно, което се върти напред-назад.

Шери се притисна в мен и аз издърпах ръката си от здравата ѝ прегръдка. И двете ми ръце трябваше да бъдат свободни.

При следващата си обиколка акулата промени начина си на движение и започна да прави обширни кръгове напред и назад, което винаги означава, че се готви да нападне. Продължаваше да кръжи непрекъснато, с жадно прикован поглед на жълтите си очи в нас.

Вниманието ми внезапно бе отвлечено от бавно спускащите се десетина паласки с прах против акули, които се появиха над главите ни. Чъби бе забелязал грозящата ни опасност и сигурно беше изсипал през борда цялото съдържание на кутията. Едната от тях премина толкова наблизко до мен, че я хванах и я подадох на Шери.

От ръката ѝ се разнесе синя мътилка и аз насочих вниманието си към акулата. Беше се отдръпнала малко от синия химикал, но все още

кръжеше непрестанно и се хилеше отвратително.

Погледнах хронометъра, оставаха ни още три минути, за да бъдем напълно сигурни, но можех да рискувам и да пратя Шери нагоре. За разлика от мен тя не беше изпитала резултата от кипналия азот в кръвта и вероятно след минута щеше да бъде съвсем готова за излизане.

Акулата скъсяваше обиколките си, приближавайки се неумолимо към нас. Вече беше толкова наблизко, че погледнах право в черната зеница на окото ѝ и намеренията ѝ ми станаха съвсем ясни.

Погледнах хронометъра. Времето намаляваше; оставаше ни още малко и реших да накарам Шери да тръгва. Потупах я по рамото и ѝ посочих настойчиво нагоре. Колебаеше се, но аз я потупах отново и повторих нареждането си.

Започна да се издига, движейки се бавно и в правилна посока, но краката ѝ се полюшваха подканящо. Акулата ме изостави и реши да се заеме с нея, тръгвайки подире ѝ.

Шери я забеляза и започна да се издига по-бързо, но акулата я настигаше. Сега вече бях и под двете и заплувах мощно встрани точно когато акулата вирна опашка, което беше сигурен знак, че е дошъл мигът да нападне.

Озовах се точно под нея, когато се готвеше да разкъса Шери. Пресегнах се, допрых харпуна в мекото гадно гърло и натиснах спусъка.

Видях как изстрелът се пръсна в издутото бяло месо и как акулата се отдръпна назад, пляскайки конвулсивно с опашка. Втурна се нагоре и излетя над водата, подскачайки във въздуха, а после се стовари тежко върху повърхността сред бликналата бяла пяна.

Веднага започна да прави шеметно бързи обиколки като полудяла, сякаш подгонена от жилещи пчели. Челюстите ѝ се разтваряха и затваряха последователно.

Разкъсван от силно безпокойство, проследих Шери, която бе запазила присъствие на духа и се насочваше спокойно към лодката. Чифт яки кафяви ръце бръкнаха във водата, за да я посрещнат. Докато я наблюдавах, тя стигна до тях. Кафявите пръсти я сграбчиха като стоманени куки и тялото ѝ излетя с невероятна бързина от водата.

Сега вече можех да насоча цялото си внимание към задачата да остана жив през следващите няколко минути, преди да съм я

последвал. Акулата явно беше се съвзела от поразилата я граната, защото спря да се движи като обезумяла и възобнови познатите ми ужасни кръгове.

Започна пак да кръжи отдалеч, приближавайки се все по-наблизо след всяка следваща обиколка. Погледнах към хронометъра и видях, че най-после мога да започна последното си вдигане към повърхността.

Тръгнах бавно нагоре. Все още помнех добре ужасните болки от гърчовете, но огромната свирепа акула се приближаваше все повече и повече.

Спрях се отново, щом стигнах на десет фута под лодката, и акулата стана подозрителна, спомняйки си вероятно неотдавнашната експлозия в шията си. Спря да кръжи и застана неподвижно в прозрачната вода, сякаш подпирайки се върху гърдните си перки. Гледахме се един друг от разстояние петнайсет фута и почувствах, че огромният син звяр се подготвя за решаващата атака.

Протегнах харпуна с напълно изпъната ръка и много внимателно заплувах към нея, стараяйки се да не я стресна, докато гранатата не се приближи на един инч от цепките на ноздрите ѝ.

Натиснах спусъка и тя се отдръпна стреснато, щом гранатата избухна. Отдалечи се, преди да се обърне яростно, а аз захвърлих харпуна и се понесох към повърхността на водата.

Побесняла беше като ранен лъв, раздразнена от получените рани, и се впусна към мен с извития си като планина син гръб и с широко разтворените си челюсти. Знаех, че сега вече нищо не можеше да я спре, освен собствената ѝ смърт.

Когато се стрелнах към повърхността, видях, че ръцете на Чъби ме очакват. Пръстите му приличаха на връзка кафяви банани, но в този миг наистина го обичах. Вдигнах дясната си ръка над главата, подавайки я на Чъби, и когато акулата се устреми към последните няколко фута, които ни разделяха, усетих, че пръстите на Чъби обвиха китката ми.

И тогава водата около мен експлодира, сякаш бе ударена от бомба. Почувствах мощния напън, с който ме дърпаше Чъби, и силните тласъци на разплискалата се като кратер вода в мига, в който акулата изскочи нагоре. После се намерих по гръб върху дъното на лодката, измъкнал се на косъм от челюстите на ужасяващото животно.

— Хубави домашни животинки си имаш, Хари — изрече безучастно Чъби, но знаех, че преиграва, и се огледах за Шери.

— Всичко наред ли е? — викнах аз, щом забелязах мокротото ѝ пребледняло лице край кърмата. Кимна ми с глава, но се съмнявах, че можеше да говори.

Разкопчах токата на коланите и се освободих от тежкия водолазен апарат.

— Чъби, пригответи една шашка от гелигнита — извиках аз, докато се освобождавах от маската и плавниците, а после надникнах през борда на лодката.

Акулата не ни оставяше, обикаляйки около лодката, побесняла от болка и ярост. Мярна се съвсем наблизко и над водата се показва тръбната ѝ перка в цялата си дължина. Знаех, че като нищо може да ни нападне и да пробие обшивката на лодката.

— О, Господи, Хари, тя наистина е ужасна — Шери бе възвърнала способността си да говори и разбирах как се чувства. Мразех отвратителната риба с цялото си същество след преживяния ужас, но трябваше да отвлека вниманието ѝ, за да не ни нападне.

— Анджело, дай ми змиорката и ножа — извиках аз и той ми подаде студената хлъзгава риба. Отрязях десетфунтово парче от умрялата змиорка и го хвърлих във водата.

Акулата зави и се впусна към кървавия къс, поглъщайки го и допирайки се до корпуса на лодката, тъй като мина съвсем наблизко. Лодката се разлюля неудържимо.

— Побързай, Чъби — изревах аз и хвърлих второ парче на акулата. Тя го погълна мигновено като гладно куче, впускайки се под кила и разклащайки отново лодката толкова силно, че Шери изпищя и се хвана за борда.

— Готово — викна Чъби и аз му подадох двуфутов къс от змиорката, чийто празен корем зееше отворен като торбичка.

— Пъхни шашката в корема и го превържи — наредих му аз и той се ухили широко.

— Ей, Хари — засмяно рече той, — тая работа ми харесва.

Докато хвърлях на чудовището парчета от змиорката, Чъби мушна шашката гелигнит в едно доста голямо парче месо, привързвайки го към изолирания меден проводник. После ми го подаде.

— А сега го свържи — заповядах му аз, развивайки с лявата си ръка намотаната жица.

— Готови за стрелба — ухили се Чъби, а аз хвърлих увития в месото взрив към приближаващата се акула.

Тя се впусна към него и докато поглъщаше лакомо плячката си, лъскавият ѝ син гръб се показва над повърхността на водата. Жицата веднага започна да се изнизва през борда и аз отпуснах още от бобината.

— Остави я да го погълне напълно — казах аз и Чъби доволно кимна с глава.

— Окей, Чъби, виж сметката на тая негодница — викнах аз, щом рибата се подаде над водата с щръкнала перка и започна да прави поредната си обиколка с провесен от подобната на полумесец уста проводник.

Чъби натисна бутона и акулата се пръсна като диня, хвърляйки нависоко стълб от розови пръски, парчета бледорозово месо и яркочервени късчета от вътрешности, които се издигнаха на петдесет фута във въздуха, а после всичко се посипа във водата наоколо и върху лодката. Разкъсаният труп се заподмята над водата като някакъв окървавен дънер, а после се преобърна и започна да потъва.

— Сбогом, Вирната опашко! — радостно изкрещя Анджели, а Чъби се усмихна като херувим.

— Хайде да се прибираме — реших аз, защото високите океански вълни бяха започнали да се разбиват над рифа и ми се струваше, че ще повърна.

---

[1] Марка разтворим аспирин — Б.пр. ↑

Но неразположението ми изчезна като по чудо, след като приложих лечение с уиски „Чивас Рийгъл“, въпреки че бе прието в емайлирано канче, а доста по-късно, когато вече бяхме в пещерата, Шери ми каза:

— Предполагам, че очакваш да ти благодаря, задето ми спаси живота, както си е редно?

Ухилих ѝ се широко с разтворени обятия:

— Не, скъпа моя, просто ми покажи на дело колко си ми благодарна.

И тя действително ми го показа, а после заспах дълбоко, без никакви кошмари, защото бях изтощен и телесно, и душевно.

Струва ми се, че всички бяхме започнали да гледаме на вира при Топовния пролом с някакво суеверно страхопочитание. Сполетелите ни нещастия и злополуки сякаш не бяха случайни, а закономерна поредица от нечий злокобен план.

Изглеждаше, че при всяко поредно отиване дотам мястото ставаше все по-опасно и че надвисналата над него прокоба ще ни причини още повече беди.

— Знаете ли какво си мисля? — усмихнато съобщи Шери, но съвсем не се шегуваше. — Мисля си, че духовете на убитите монголски принцове са тръгнали след съкровището, за да го пазят... — Въпреки ярката светлина на прекрасното утро забелязах как лицата на Анджело и Чъби силно помръкнаха. — Според мен духовете им са били в двете огромни акули, които убихме вчера — Чъби изглеждаше така, сякаш бе изял на закуска цяла дузина развалени стриди, лицето му стана восъчнозлатисто и го видях, че кръстосва пръстите си на дясната ръка.

— Мис Шери — строго рече Анджело, — никога не трябва да говорите така. — Забелязах, че кожата на ръцете му е настръхнала от ужас.

— Да, престани с тия приказки — съгласих се аз.

— Но аз се шегувах — запротестира Шери.

— Хубава шега — казах аз, — та ти направо ни закла. — И всички замълчахме, докато преминавахме през протока и заемахме обичайното си място в сянката на рифа.

Седях на носа и когато и тримата вдигнаха очи към мен, разбрах по лицата им, че настроението на всички е силно понижено.

— Ще слеза сам — съобщих аз и тримата се размърдаха облекчено.

— И аз ще дойда с теб — без особен ентузиазъм предложи услугите си Шери.

— По-късно можеш да дойдеш — съгласих се аз, — но първо искам да проверя дали има акули и да прибера нещата, които загубихме вчера.

Спуснах се предпазливо, след като престоях под лодката цели пет минути, оглеждайки внимателно дълбочината в очакване да зърна някоя от злокобните мрачни сенки, а после се гмурнах безшумно.

В по-дълбоките пластове бе студено и тайнствено, но открих, че нощният прилив бе очистил дълбочината и отнесъл в открито море всичкия кървав лещ, която бе привлякла глутницата акули предишния ден.

Нямаше и помен от труповете на огромните бели акули и единствените риби, които видях, бяха многочислените пасажи от лъскавите обитателки на корала. Забелязах, че на дъното нещо проблесна като сребро, и когато се спуснах към него, видях, че там лежи харпунът, който бях захвърлил, докато бързах към лодката. Открих празните водолазни апарати и повредения клапан за дишане там, където бяхме ги оставили в амбразурата.

Когато се изкачих с товара си на повърхността и съобщих на хората от екипажа ми, че в дълбокото всичко е спокойно, те за първи път през този ден се усмигнаха.

— Добре — реших да се възползвам от повишеното им настроение, — днес ще си проправим път към трюма.

— През корпуса ли искаш да минеш? — попита Чъби.

— Мислех си да направим отвор в корпуса, Чъби, но реших, че ще ни трябват два големи взрива, за да го пробием. По-добре да проникнем през помещенията за пътниците и да направим отвора в преградата на трюма — докато им обяснявах, начертах върху плочката откъде искам да влезем. — Товарът сигурно се е преместил и се е изсипал безразборно точно зад тази преграда, а щом направим отвор в нея, можем да го измъкнем парче по парче към коридора между каютите.

— Доста ще трябва да го влачим до амбразурата — обади се Чъби, повдигайки шапката си и почесвайки замислено плешивото си

теме.

— Ще откъртя парче от обшивката и ще го примъкна до стълбичката за палубата, а при амбразурата ще сложа още едно.

— Ще трябва доста работа — тъжно реши Чъби.

— Когато най-после се съ согласиш с мен, ще почна да се безпокоя, че може би съм сбъркал нещо.

— Не казах, че си сбъркал — важно рече Чъби, — а просто казах, че трябва доста работа. Не можеш да накараш мис Шери да тегли и да влачи разни дъски, нали така?

— Не — съгласих се аз. — Ще ни трябва някой с яки мускули — добавих, потупвайки го по издутия и твърд като камък корем.

— Така си и мислех — тъжно промълви Чъби. — Да почвам ли да се стягам?

— Не — спрях го аз. — Шери може да слезе с мен сега, за да поставим зарядите — искаше ми се да си възвърне самочувствието, след като бе преживяла толкова ужаси предишния ден. — Ще пробием преградата на трюма и после си тръгваме. Няма да правим нищо непосредствено след взрива. Ще слезем отново, когато отливът изчисти дъното от умрелите риби. Не ми се иска да гледаме втората част на вчерашното представление.

Пропълзяхме през амбразурата и тръгнахме по оставеното при първото ни посещение найлоново въже, промъкнахме се край стълбичката, водеща нагоре към пътническите кабинни, и накрая поехме през мрачния коридор към отвесната преграда на предния трюм.

Шери ми осветяваше с фенерчето, а аз започнах да правя дупка в преградата с бургията и отвертката, които бях взел от лодката. Задачата ми бе доста трудна, тъй като под краката ми нямаше здрава опора, но успях да пробия доста лесно дупка от инч и половина. Горният слой на дървото беше изгнил и бе станал мек като корк, но след него стигнах до дъбова греда, която беше твърда като желязо, и трябваше да се откажа. За да я пробия, щеше да ми трябва цяла седмица.

След като не можех да поставя взрива в предварително издълбани дупки, налагаше ми се да използвам по-мощен заряд, отколкото ми се искаше, и да разчитам на ограниченото пространство в тесния като тунел коридор, което щеше да усилва мощта на взрива и да събори навътре преградата. Взех шест половинки от шашките

гелигнит, поставих ги в ъглите и по средата на преградата и ги закрепих здраво с болтовете, които заковах в дървото с обикновен чук.

Трябваше ни почти половин час, за да поставим взрива, а после с истинско облекчение напуснахме потискащо тесните помещения на старовремския кораб и се отправихме нагоре през бистрата чиста вода, отпусвайки след нас изолираните жици.

Докато се събличахме, Чъби взриви бомбите. Силата на взрива бе омекотена от корпуса на потъналия кораб, така че почти не го усетихме на повърхността.

После веднага напуснахме дълбокия вир и поехме обратно с повишено настроение пред перспективата да прекараме мързелувайки остатъка от деня, докато изчакваме отливът да прочисти дълбочината от мършата.

Следобед Шери и аз тръгнахме на пикник надолу към южния край на острова. Бяхме се запасили с двулитрова бутилка, оплетена в ракета, от португалското „Вино Верде“, но за да не го пием без мезе, изровихме от пясъка цял куп едри миди, които увих в морски водорасли и ги зарових отново в пясъка. Отгоре накладоха огън.

Когато почти бяхме привършили виното, слънцето залязваше и мидите бяха готови за ядене. Виното, храната и великолепият залез оказваха благотворно влияние върху Шери Норт. Погледът ѝ беше мек и благ като на кошута и когато слънцето най-после се скри и отстъпи мястото си на съпричастната на всички влюбени едра жълта луна, двамата тръгнахме боси по мокрия пясък на път за пещерата.

На следващата сутрин двамата с Чъби работихме час и половина, сваляйки от лодката необходимите ни неща и пренасяйки ги до потъналия кораб, където ги струпахме в оръдейното помещение, преди да започнем да проникваме по-навътре в корпуса.

Мощните заряди, които бях поставил върху преградата на трюма, бяха направили, както и очаквах, цял куп поразии. Взривовете бяха потрошили палубата и срутили преградите на пасажерските кабинни, затрупвайки една четвърт от цялата дължина на коридора.

Открихме достатъчно голямо парче от обшивката, което да подложим отдолу, и докато Чъби го примъкваше към трюма, аз заплувах назад към най-близката кабина. Осветих с фенерчето

вътрешността зад потрошената преграда. Предметите в каютата, както всичко друго наоколо, бяха покрити с пласт от водорасли, но все пак успях да различа очертанията на простата мебелировка.

Проврях се през зеещата дупка и продължих бавно над разхвърляните в безпорядък вещи, разглеждайки ги с интерес. Тук имаше съдове от китайски порцелан, счупена мивка и внушително по размерите си нощно гърне, украсено с розови цветя, което личеше под пластове натрупана утайка. Имаше бурканчета за козметични кремове и шишенца за парфюм, по-дребни, трудно определими метални предмети и купища от изгнили и разпаднали се материи, които вероятно са били дрехи, пердета или пък дюшеци и чаршафи.

Погледнах хронометъра си и видях, че е време да тръгваме нагоре, за да сменим бутилките с кислород. Докато се обръщах, вниманието ми беше привлечено от някакъв малък квадратен предмет и аз го осветих с фенерчето, докато го почиствах внимателно от гъстия слой тиня. Беше дървена кутия, голяма колкото портативно транзисторно радио, а капакът ѝ беше красиво инкрустиран със седеф и полирана черупка от костенурка. Вдигнах я и я стиснах под мишница. Чъби беше свършил с преместването и ме чакаше до стълбичката за оръдейното помещение. Когато се показахме над водата до лодката, подадох кутията на Анджели, преди да се покатеря на борда.

Докато Шери ни сипваше кафе и Анджели завиваше клапаните на прясно заредените бутилки, аз си запалих пура и заразглеждах кутията.

Веднага установих, че външният ѝ вид е в плачевно състояние. Инкрустацията беше изгнила и всеки миг щеше да падне, розовото дърво беше се издуло и разкривило, а ключалката и пантите бяха полуразядени от ръжда.

Шери се отпусна до мен на седалката и също започна да разглежда трофея. Веднага позна за какво е служила кутията.

— Това е дамска кутия за бижута — възкликна тя. — Отвори я, Хари. Дай да видим какво има вътре.

Пъхнах острието на отвертката под ключалката и още при първия напън пантите изщракаха и капакът се отвори.

— О, Хари! — Шери бръкна първа и извади дебела златна верижка и тежък медальон от същия метал. — Тия бижута са толкова

модерни, че просто не мога да го повярвам.

Всички започнаха да ровят в кутията. Анджели задигна чифт златни обеци със сапфири, които веднага заеха мястото на месинговите дрънкулки, които носеше досега, а Чъби измъкна една огромна огърлица от гранат, която провеси на шията си и започна да се перчи като нагиздено девойче.

— За моята госпожа — обясни той.

Намерили бяхме личните бижута на някоя съпруга от средната класа, вероятно жена на младши офицер или на някакъв чиновник. Нито едно от тях нямаше голяма стойност, но събрани заедно, те представляваха внушителна колекция. Съвсем естествено на мис Норт се полагаше лъвският пай, а аз успях да грабна една най-обикновена брачна халка от масивно злато.

— За какво ти е? — подозрително ме попита тя, очевидно несъгласна да се откаже и от най-малката дреболия.

— Все ще ми послужи за нещо — отвърнах ѝ аз, поглеждайки я многозначително, но усилията ми отидоха нахалост, защото тя беше се заела отново със съдържанието на кутията.

Независимо от това скрих добре пръстена в едно от джобчетата с ципове на брезентовата ми чанта с инструменти. Чъби междувременно беше се накичил с какви ли не бижута като някоя индийска младоженка.

— Боже мой, Чъби, ами че Лиз Тейлър ще пукне от завист — възкликнах аз и той прие комплимента ми с величествено кимване.

Доста трудно ми беше да го накарам да се върнем на потъналия кораб, но след като вече бяхме на площадката пред каютите на пътниците, той започна да работи като великан сред изпотрошените останки.

Изместихме задръстилите коридора парчета ламперия и дървени греди, използвайки скрипец и въже. Смъкнахме ги в оръдейното помещение и ги натрупахме край тъмните стени така, че да не ни пречат при преминаване.

Когато се добрахме до зейналия преден трюм, запасите ни от кислород бяха на привършване. Дебелите греди на преградата бяха натрошени от взрива и когато надникнах през отвора, успях да различа само някаква неясна грамада от струпани материали. Предположих, че цялата безформена купчина се е образувала от товарите на кораба.

Но едва на другия ден следобед можах да се уверя, че съм бил прав. Най-после бяхме проникнали в трюма, но не бях очаквал, че ни предстои такъв къртовски труд.

Съдържанието на трюма беше престоляло в морската вода повече от сто години. Деветдесет процента от сандъците се бяха разпаднали и изгнили, а подлежащите на загниване материали бяха образували огромен куп от черно вещество, което се разпадаше при докосване.

В огромния куп от водорасли и тиня имаше метални предмети, непромокаеми сандъци от по-здрав материал и други неизгнили парчета, които стърчаха като късметчета в коледна торта. Налагаше се да ги изравяме.

И тук се сблъскахме с другото затруднение. Дори и при най-лекото сътресение водата се размътваше дотолкова от многобройните тинести частици, че светлината на фенерчетата се губеше и ние оставахме в непроницаем мрак.

Принудени бяхме да разчитаме единствено на осезанието си. Напредвахме безкрайно бавно. Когато попадахме на нещо твърдо, трябваше да го измъкнем, да го пренесем до коридора, а оттам да го свалим в оръдейното помещение, където да го разгледаме. Понякога ни се налагаше да разбиваме останките от сандъците, за да стигнем до съдържанието им.

Ако то не представляваше особен интерес, ние просто го оставяхме в някой от тъмните ъгли на оръдейното, за да не ни пречи.

В края на първия ден бяхме се добрали до един-единствен предмет, който според нас имаше смисъл да бъде изваден от водата. Той бе неизгнил сандък от твърдо дърво, облицован с нещо като кожа и със здраво обковани с месингови планки ъгли. Голям бе колкото солиден пътнически сандък.

Беше толкова тежък, че двамата с Чъби не можехме да го повдигнем. Но тежината му ни изпълни с надежди. Вярвах, че в него наистина може да има част от златния трон. Макар че не изглеждаше да е бил правен от някой индийски селски дърводелец и синовете му в средата на деветнайсети век, все пак имаше вероятност тронът да е бил опакован повторно, преди да бъде натоварен в Бомбай.

Ако в него наистина имаше някоя част от трона, то тогава задачата ни се улесняваше. Щяхме да знаем какви сандъци да търсим оттук нататък. Използвайки скрипец и лост, двамата с Чъби

преместихме сандъка до оръдейното помещение и там го увихме в найлонова мрежа, за да не се разтвори или разпадне по време на изкачването. Завързахме брезентовите въздушни балони към краищата на мрежата и ги напълнихме с въздух от кислородните бутилки.

Поехме нагоре със сандъка, направлявайки движението му, като или изпускахме въздух от балоните, или пък ги допълвахме с въздух от бутилките. Изскочихме до лодката и Анджело ни подаде пет-шест найлонови примки, с които завързахме здраво сандъка, преди да се покачим на борда.

Но тежината на сандъка се оказа прекалено голяма и ние не успяхме да го качим на борда, защото лодката се наклони застрашително, когато се напънахме да го извадим от водата. Наложихме се да го завържем за мачтата и да я използваме като кран, та едва тогава дружните ни усилия се увенчаха с успех. Сандъкът се прекатури в лодката, пръскайки вода във всички посоки. Щом го измъкнахме на борда, Чъби се премести до моторите отзад и пое незабавно към протока. Вълните на прилива ни следваха плътно по петите.

Сандъкът беше прекалено тежък, а любопитството ни прекалено голямо, за да го пренесем до пещерите. Отворихме го на брега, разбивайки капака с две щанги. Старателно направеният катинар беше от месинг и бе устоял на опустошителното въздействие на морската вода. Доста упорито ни се съпротивляваше, но накрая дървото отстъпи и капакът отскочи назад, увисвайки на силно ръждясалите панти.

Останах напълно разочарован, защото веднага разбрах, че вътре няма никакъв тигров трон. Едва когато Шери вдигна един от широките лъскави дискове и започна да го разглежда с любопитство, аз реших, че сме открили нещо много ценно.

Тя държеше голямо блюдо за предястия и първата ми мисъл бе, че е от чисто злато. Но когато измъкнах друг диск от жлеба му в старателно изработената поставка и го разгледах, разбрах, че е от сребро със златно покритие.

Златният варак беше го запазил от солената вода в идеално състояние. В ръцете си държах превъзходно изделие на ювелирното изкуство с герб по средата и прекрасно украсени краища с фигури на дървета, елени, ловци и птици. Чинията бе тежка почти два фунта, а когато я оставих настрана и заразгледах другите части на сервиза, ми стана ясно защо сандъкът е тежал толкова.

Сервизът беше предназначен за трийсет и шест души. Тук имаше чинии за супа, за риба, за ордьоври, купички за десерт, малки чинийки и всичките необходими прибори. Имаше супници, прекрасно изработен мангал за подгряване, кофички за охлаждане на вино, похлупаци и плот за рязане на месо, голям колкото бебешка ваничка.

Всяка съдина бе украсена с един и същ герб, еднакви фигури на животни и ловци, а сандъкът беше специално изработен за пренасяне на огромния сервиз.

— Дами и господа — казах аз, — искам да ви уверя, в качеството си на ръководител на експедицията, че начинанието ни вече е напълно обезпечено, що се отнася до финансовата страна.

— Ами че това са някакви съдове и прибори — обади се Анджело, а аз му намигнах многозначително.

— Уважаеми, Анджело, това е вероятно един от малкото сребърни сервизи за банкет, изработени в Грузия и все още запазени напълно — той е безценен.

— Колко може да струва? — недоверчиво попита Чъби.

— Боже мой, откъде да знам. Зависи от кого е правен и от името на първоначалния собственик — този герб вероятно принадлежи на някой благороден род. На някой богат благородник, който е бил на служба в Индия — граф, херцог, а може би дори и вицецрал.

Чъби ме изгледа така, сякаш се опитвах да му продам окуцял от шап кон.

— Колко може да струва? — повтори той.

— Ами на търг в „Съдъби“, ако имаме късмет — колебаех се аз, — не знам точно, но да кажем, сто хиляди лири.

Чъби плю върху пясъка и поклати глава. Стариат Чъби не се лъжеше лесно.

— Тоя приятел Съдъби, да не би да е умопобъркан?

— Вярно е, Чъби — намеси се Шери. — Тия неща струват цяло състояние. Можем да получим дори повече от сто хиляди.

Естественият скептицизъм на Чъби очевидно отстъпваше място на кавалерството му. Никак нямаше да е джентълменско да нарече Шери лъжкиня. Реши да направи компромис, повдигайки шапката си и почесвайки се по главата, след което плюна още веднъж и замълча.

Но вече се отнасяше по съвсем друг начин към сандъка, когато го повлякохме към пещерите през палмовата горичка. Поставихме го зад

струпаните бидони и аз тръгнах да взема пълна бутилка с уиски.

— Дори и да не намерим тигровия трон сред останките, това, което вече имаме, никак не е малко — рекох им аз.

Чъби отпи от уискито си и промърмори:

— Сто хиляди — тия сигурно са луди.

— Трябва да преровим внимателно трюма и каютите. Ако не го направим, долу ще остане цяло състояние.

— Даже и дреболиите, които не са толкова внушителни, колкото сребърните чинии, имат антикварна стойност — съгласи се Шери.

— Лошото е, че щом докоснеш нещо там, настъпва такава мъгла, че не можеш да си видиш даже и носа — изръмжа Чъби, а аз напълних повторно канчето му с хубавата напитка.

— Виж какво, Чъби, нали знаеш оная водна помпа с центрофугата, дето си е сложил Арни Андрюс при Залива на маймуните? — попитах го аз и Чъби кимна с глава.

— Дали ще ни я даде назаем? — Арни беше чичото на Чъби. Той имаше малка зеленчукова градина в южния край на Сейнт Мери.

— Може и да ни я даде — неуверено изрече Чъби. — Защо?

— Иска ми се да я използваме като драга — обясних аз и започнах да чертая върху пясъка между краката ми. — Ще сложим помпата на лодката и ще пуснем един дълъг маркуч до останките на кораба — ето така — направих дълбока черта с пръст. — После ще го пъхнем в трюма и ще го използваме като прахосмукачка, ще изсмуче всичките боклуци и ще ги изхвърли на повърхността...

— Ей, точно така ще направим — викна разпалено Анджело. — Когато помпата засмуче, можем да сложим един филтър и ще съберем всички дреболии.

— Точно така. През маркуча ще минат само най-дребните неща и боклуците — всичко по-едро и по-тежко ще остане долу.

Поговорихме си още около час, обсъждайки подробностите и уточненията по взетото вече решение. Чъби през цялото време се опитваше мъжествено да не дава никакви признаци на ентузиазъм, но накрая не можа да се въздържи.

— Може и да стане — промърмори той, което означаваше, че одобрява напълно плана ни.

— Ами тогава защо не вземеш да отидеш за помпата, какво ще кажеш? — Попитах го аз.

— Ще пийна още едно — започна да се мотае той и аз му подадох бутилката.

— Вземи я със себе си — предложих аз. — Няма да усетиш как ще стигнеш.

Той изпъшка и тръгна да си вземе палтото.

Шери и аз спяхме до късно, тъй като през целия ден нямаше да правим нищо, и тайничко се радвахме при мисълта, че островът е изцяло на наше разположение. Знаехме, че Чъби и Анджелио няма да се върнат преди обяд.

След като закусихме, прекосихме седловината между хълмовете и се спуснахме към брега. Играехме си в плитчините, а ревът на блъскащите се във външния риф вълни, придружен от виковете и смеховете ни, заглушаваше всякакви други звуци. Съвсем случайно вдигнах глава и видях малкия самолет, който се приближаваше откъм крайбрежния проток.

— Бягай! — извиках аз на Шери, а тя си мислеше, че се шегувам, докато не ѝ посочих настоятелно към приближаващия се самолет.

— Тичай! Не трябва да ни видят! — викнах повторно и на нея вече всичко ѝ стана ясно. Изскочихме голи от водата и се затичахме с пълни сили по пясъка.

Вече се чуваше бръмченето на самолетните двигатели и аз погледнах назад. Машината се спускаше ниско над най-южния връх на острова и завиваше към нас, носейки се край дългия безлюден плаж.

— По-бързо! — викнах към Шери, докато тя продължаваше да тича пред мен, тръскайки кичурите на тъмната си коса, разпиляна по вече добре загорелия ѝ гръб, и поклащайки хубавото си задниче и дългите бедра.

Погледнах назад към насочващия се право към нас самолет и макар че бе все още на една миля, успях да забележа, че е двумоторен. Докато го следях с поглед, той се спусна още по-ниско към широката ивица от белоснежни коралови пясъци.

Грабнахме захвърлените си дрехи, без да се спираме, и пробягахме с пълна скорост последните няколко ярда до палмовата горичка. Стигнахме до купчина от повалено палмово дърво и начупени от бурята клони. Тук можехме да се скрием добре. Дръпнах Шери за ръката и я съборих на земята.

Промъкнахме се в закритието от натрошени клони и легнахме един до друг, дишайки тежко след тичането по брега.

Сега вече се уверих, че машината е двумоторна „Чесна“. Тя се носеше над брега и премина наблизо до скривалището ни на около дваайсет фута над повърхността на водата.

Корпусът ѝ бе боядисан в яркожълто и украсен с името „Африк Еър“. Разпознах самолета. Бях го виждал вече няколко пъти на летището на Сейнт Мери — обикновено докарваше или пък качваше групи от богати туристи. Знаех, че „Африк Еър“ е чартърна компания със седалище на континента и че машината ѝ се наема по тарифа в зависимост от изминатите мили. Не можех да си обясня кой е наел самолета за пътуване дотук.

В кабината седяха двама души, пилотът и още един човек, а докато префучаваха край нас, лицата им бяха извърнати към горичката. Но бяха прекалено далеч, за да различа лицата им, и не бях сигурен дали познавам някой от двамата. Единственото сигурно нещо бе, че и двамата бяха бели.

Чесната зави рязко над лагуната и насочвайки едното си крило право към бистрата вода отдолу, се обърна и започна ново спускане към брега.

Втория път мина толкова наблизко, че за миг успях да зърна добре лицето на пътника, когато той надникна надолу към палмовата горичка. Стори ми се, че го познах, но не бях съвсем сигурен.

Чесната после възви, издигайки се бавно, и се насочи към материка. Отдалечаващата се машина пое уверено назад, сякаш някой беше си свършил добре работата и бе постигнал целта си.

Двамата с Шери се измъкнахме от скривалището си и се изправихме, за да изчистим от мокрите си тела полепналия пясък.

— Мислиш ли, че са ни видели? — плахо попита тя.

— Няма начин да не са ни видели, след като задникът ти блести като слънчево зайче.

— Може да са ни взели за някои местни рибари.

Погледнах към нея, но не към лицето ѝ, и се ухилих:

— Рибари ли? С тия големи хубави цици, а?

— Хари Флечър, ти си отвратително чудовище — каза тя. — Ама сериозно те питам, Хари, какво ще стане сега?

— И на мен ми се иска да знам, миличка, много ми се иска да знам — отвърнах аз, но се радвах, че Чъби беше закарал на Сейнт Мери сандъка със сребърния сервиз. Сигурно вече беше го заровил зад хижата край Залива на костенурките. Все още бяхме с печалба — дори и ако се наложеше да се махаме веднага.

Посещението на самолета ни караше да бързаме. Вече знаехме, че разполагаме с ограничено време, а когато Чъби се върна, от него научихме още по-обезпокоителни новини.

— „Мандрейк“ е обикаляла южните острови в продължение на пет дни. Наблюдавали са я почти всеки ден от връх Кулата. Яхтата се е мотаела из островите, сякаш не е знаела накъде точно се движи — съобщи ни той. — В понеделник отново е хвърлила котва в Гранд Харбър. Уоли ми каза, че собственикът ѝ и жена му са ходили да обядват в хотела, а после взели такси до „Фробишър стрийт“. Прекарали цял час в агенцията на Фред Кокър, а после той ги закара до Адмиралтейския кей и те се качили отново на яхтата. Вдигнали котва и отплавали почти веднага.

— И това ли е всичко?

— Да — кимна Чъби, — освен това, че после Фред Кокър веднага отишъл до банката и внесъл на сметката си хиляда и петстотин долара.

— Откъде знаеш?

— Третата дъщеря на сестра ми работи в банката.

Опитах се да изглеждам весел, макар да усещах, че по корема ми сякаш лазят някакви гадни насекоми.

— Е — рекох аз, — няма за какво да се безпокоим. Дайте да се опитаме да сглобим помпата, за да можем да хванем утрешния прилив.

По-късно, след като бяхме пренесли помпата до пещерите, Чъби се върна сам до лодката и когато се появи при нас, носеше някакъв дълъг вързоп, увит в платнище.

— Какво носиш, Чъби? — попитах аз и той мълчаливо вдигна платнището. Отдолу се показва моята карабина „ФН“ заедно с дузина резервни пълнители, поставени в малка раница.

— Реших, че може да ни потрябва — промърмори той.

Занесох оръжието в горичката и го зарових в плитката дупка до сандъчетата с гелигнит. Близостта му ме успокояваше донякъде. Върнах се при другите и се заех да помагам при сглобяването на помпата.

Работихме чак до късно вечерта на светлината на газовите фенери, а когато пренесохме помпата и мотора ѝ до лодката, за да я монтираме върху поставените предварително тежки дървени греди,

вече минаваше полунощ. Когато потеглихме на сутринта към рифа, Анджели и аз все още работехме по помпата. Тя бе напълно сглобена и готова за проба час и половина след като бяхме застанали на мястото си зад рифа.

Към останките на кораба се спуснахме трима — Чъби, Шери и аз — и успяхме да пренесем тежкия черен маркуч през амбразурата. След това го изтеглихме през помещенията до отвора в преградата на трюма.

Щом като свършихме с разпъването му, потупах Чъби по рамото и му посочих към повърхността. Той въздъхна дълбоко и зарита с плавници нагоре, оставяйки ни двамата с Шери при каютите на пътниците.

Бяхме обмислили тази част от операцията много внимателно и зачакахме нетърпеливо, докато Чъби се изкачи догоре, спирайки се за декомпресия, а после да се покачи в лодката, за да залее помпата и да включи мотора ѝ.

Разбрахме, че е направил всичко това по тихото бучене и предаващото се по маркуча треперене на мотора.

Проврях се през нацърбения отвор в трюма и хванах края на маркуча с две ръце. Шери насочи светлината на фенерчето към тъмната купчина от струпания товар и аз допрях края на маркуча до изгнилите останки, местейки го бавно във всички посоки.

Веднага разбрах, че ще ни свърши работа, защото дребните парчета боклуци изчезнаха като по чудо в маркуча и около него се образува малък водовъртеж от засмуканата вода и плаващи отпадъци.

При дълбочината, на която бяхме, и при оборотите на бензиновия двигател помпата трябваше да изхвърля по трийсет хиляди галона вода на час, което представляваше значителен обем. Само за секунди бях разчистил работната ни площадка и видимостта все още беше добра. Можех да започна да ровя в купа с щангата, да изваждам по-едри парчета и да ги избутвам към коридора зад нас.

Веднъж или два пъти ми се наложи да използвам скрипеца и лоста, за да преместя някой сандък или по-голям предмет, но напредвах предимно с маркуча и щангата.

Бяхме прехвърлили почти петдесет кубически фута от товара, преди да дойде време да се изкачим за смяна на кислородните бутилки. Оставихме маркуча здраво закачен към площадката пред каютите на

пътниците и излязохме на повърхността на водата, където ни посрещнаха като герои. Анджели не можеше да си намери място от радост, а даже и Чъби се усмихваше.

Водата около лодката беше потъмняла от гъстата мътилка, която бяхме изпомпали от трюма, а Анджели бе събрал почти пълна кофа с дребни предмети, които бяха изхвърлени през отвора при помпата и останали в ситото. Събрал бе цяла колекция от копчета, пирони, дребни украшения от дамско облекло, месингови военни отличителни знаци, няколко дребни медни и сребърни монети от онова време, както и най-различни по големина парчета метал, стъкло и кости.

Самият аз нямах търпение да се върнем към работата ни, а Шери беше толкова настоятелна, че трябваше да се откажа от недопушената си пура в полза на Чъби, и двамата с нея се спуснахме отново долу.

Бяхме работили около петнайсет минути, когато попаднах на ръбестия край на един прекатурен сандък. Той приличаше на другите, които вече бяхме измъкнали. Макар дървото да бе станало меко като корк, краищата му бяха усилены с железни обръчи и пирони дотолкова, че положих доста усилия, за да откъртя една дъска и да я избутам назад. Следващата се откачи по-лесно. В сандъка като че ли имаше някакъв дюшек от разложил се и сплъстен материал от растителен произход.

Измъкнах едно голямо парче и то едва не запуши маркуча, но после все пак изчезна нагоре към повърхността. Реших, че в него няма нищо интересно, и тъкмо щях да започна да ровя на друго място, но Шери ми даде знаци, че съвсем не е съгласна с мен, въртейки глава, тупайки ме по раменете и отказвайки да насочи светлината на фенерчето в друга посока, освен към отвратителната вълнеста купчина.

Попитах я по-късно защо бе настоявала толкова, а тя примигна и се направи на много важна.

— Женска интуиция, скъпи. Не би могъл да разбереш.

И тъй като настояваше, аз отново се нахвърлих на разкования сандък, късайки по-малки парчета от пухкавата материя, за да не се задръсти маркучът.

Бях отстранил около шест инча от същото вещество, когато някъде отвътре блесна метал. Усетих радостен трепет и откъртих още

една дъска, изпълнен от яростно нетърпение. Отворът се разшири, така че можех да работя по-лесно.

Вадех бавно пластове от сплътения материал, който според мен сигурно е бил някога слама, използвана за уплътнение. Също като лице, което се проявява насън, предметът постепенно се открие сред сламата.

Първоначалният слаб блясък премина във великолепието на изкусно обработено злато и усетих, че Шери ме стисна за рамото, докато коленичеше до мен.

Показа се някаква муцуна, чиято яростно зинала уста разкриваше едри златни зъби и извит език. Широкото сплескано чело бе голямо колкото раменете ми, а от лъскавия череп стърчаха мънички уши. Точно по средата на широкото чело имаше празна очна кухина. Липсващото око придаваше тъжен и трагичен израз на животното, то приличаше на някакъв осакатен митически бог.

Усетих почти религиозно страхопочитание, докато гледах втренчено голямата, прекрасно изработена глава на тигъра. По гръбнака ми пропълзя смразяваща тръпка и неволно се огледах наоколо сред потискащите мрачни недра на трюма, сякаш очаквах отнякъде да се появят духовете на монголските принцове пазители.

Шери стисна отново рамото ми и аз пак се загледах към златния идол, но страхопочитанието, което изпитвах, бе толкова силно, че трябваше да се насиля, за да се заема с почистването на сплътената опаковка. Работех много внимателно, защото знаех добре, че и най-дребната дракотина би понижила силно стойността и нарушила красотата на образа.

Когато привършихме с работата, ние се отдръпнахме назад и се загледахме в главата и раменете, разкрили се напълно, а светлината на фенерчето се отразяваше от лъскавата повърхност и осветяваше трюма около нас като някакъв свещен олтар. После се обърнахме и оставихме тигъра сред тишината и мрака, поемайки нагоре към слънчевата светлина.

Чъби веднага усети, че се е случило нещо много важно, но не каза нищо, докато се катерехме на борда и сваляхме мълчаливо апаратите си. Запалих пура и поемах дълбоко дима, без да обръщам внимание на капчиците морска вода, стичащи се от мократа ми коса по

бузите. Чъби ме следеше с поглед, а Шери бе се оттеглила встрани, вгълбена в себе си и отдадена напълно на мислите си.

— Намери ли го? — попита най-сетне Чъби и аз му кимнах.

— Да, Чъби, там е — установих с изненада, че гласът ми бе дрезгав и несигурен.

Анджело, който не беше усетил настроението ни, вдигна бързо глава и остави апаратите ни, с които се занимаваше. Отвори уста да каже нещо, но после бавно я затвори, щом усети напрегнатата обстановка.

Всички мълчахме, неспособни да проговорим от вълнение. Не бях очаквал, че нещата ще се развият така, и погледнах към Шери. Тя най-после се престраши да ме погледне, но погледът ѝ блуждаеше.

— Хайде да се прибираме, Хари — каза тя и аз кимнах на Чъби. Той привърза маркуча към една шамандура и го пусна във водата, за да остане на същото място до другия ден. После запали моторите и насочи лодката към протока.

Шери се надигна и дойде да седне до мен. Прегърнах я през раменете, но и двамата не промълвихме нито дума, докато не изтеглихме лодката върху белия пясък на острова.

Привечер Шери и аз се изкачихме на височината над лагера ни и седнахме един до друг, загледани към рифа, наблюдавайки чезнещата светлина над морето и потъващия във все по-дълбоки сенки вир край Топовния риф.

— Чувствам се някак си виновна — прошепна Шери, — сякаш съм извършила ужасно светотатство.

— Да — съгласих се аз, — знам какво имаш предвид.

— Онова нещо — то сякаш си има собствен живот. Странното е, че извадихме първо главата му. Само като си представя как се появи — потръпна тя и млъкна за малко, — но въпреки всичко изпитах дълбоко удовлетворение, някакво много топло чувство. Не зная дали ще мога да го обясня както трябва — защото двете усещания са напълно противоположни, но и взаимно свързани.

— Разбирам те. И аз изпитвам същите чувства.

— Какво ще правим с него, Хари, какво ще правим с това фантастично животно?

Не знам защо, но в онзи миг не ми се искаше да говоря за пари и купувачи — което само по себе си показваше колко дълбоко съм впечатлен от златния идол.

— Хайде да си ходим — предложих аз. — Анджелио ни чака с вечерята.

Седейки край огъня с добре натъпкан стомах след хубавата вечеря, с чаша уиски в едната ръка и пура в другата, най-после се реших да им разкажа какво съм открил.

Обясних им как сме попаднали на тигъра и описах страховитата златна глава. Изслушаха ме напрегнато, без да ме прекъсват.

— Главата се показва чак до раменете. Мисля, че в тоя сандък няма повече. В долната част има зъбци, вероятно за да може да се закачи към другите части. Утре ще трябва да я извадим, но ни предстои доста трудна задача. Не можем просто да я вдигнем със скрипеца и лоста. Трябва да я преместим така, че да не я повредим.

Чъби каза мнението си и обсъдихме подробно как да боравим с главата, така че да намалим до минимум риска от повреда.

— Може да се предположи, че и петте сандъка със съкровището са били натоварени заедно. Надявам се, че ще ги открием в същата част на трюма, вероятно са поставени в подобни дървени сандъци и са обковани с железни обръчи...

— С изключение на скъпоценните камъни — прекъсна ме Шери.
— В показанията си пред съда Субахдар е описал как са били поставени в касата на ковчезника.

— Да, разбира се — съгласих се аз.

— А как ли може да изглежда тя? — попита Шери.

— Виждал съм една на изложението в Копенхаген, която вероятно е съвсем същата. Нещо като малък железен сейф — с размерите на голяма кутия за бисквити — показах с ръце като някой рибар, който се хвали с уловената от него риба. — Усилена е с железни обръчи, има железен прът за заключване и два големи катинара.

— Значи е доста здрава.

— Но след като е престояла повече от сто години в морето, сигурно е станала мека като тебешир — ако все още не се е разпаднала.

— Утре ще разберем — уверено каза Шери.

На сутринта тръгнахме към брега, облечени в мушамы, под леещия се като из ведро дъжд. Върховете бяха забулени от прииждащите неспирно откъм морето облаци, които безмилостно изливаха върху острова бомбения си товар от влага.

Плюющият дъжд вдигаше от повърхността на морето фини като перли пръски, а влачещите се сиви пелени намаляваха видимостта, та когато се насочихме към рифа, островът се изгуби сред спусналата се лека мараня.

Всичко в лодката беше студено, лепкаво и подгизнало във вода. Анджелио трябваше да изгребва често водата, а ние се гушехме зиморничаво в мушамите. Чъби бе застанал на кърмата, вирайки се през шибация косо дъжд, докато ни превеждаше през протока.

Флуоресцентната оранжева шамандура все още се полюшваше близо до рифа. Изтеглихме я в лодката, откачихме края на маркуча и го свързахме към помпата. Той ни служеше за котва и Чъби можеше да изключи двигателите.

Напуснах с облекчение лодката, спасявайки се от студените бодливи като игли пръски на дъжда, и се спуснах надолу към спокойните сини глъбини на вира.

Подложен на настоятелните увещания от страна на Чъби и мен, Анджелио накрая трябваше да отстъпи пред скритите ни заплахи и открити подкупи и да ни даде раирания си дюшек, натъпкан с влакна от кокосови орехи. Щом се накисна обилно с морска вода, дюшекът потъна веднага и аз го повлякох след себе си, привързан с въже.

Едва когато го премъкнах през амбразурата и оръдейното помещение и го положих на палубата пред пътническите каюти, отрязах въжето и го разпънах.

После двамата с Шери се промъкнахме в трюма, където главата на тигъра ни се зъбеше сяпко на светлината на фенерчето.

Необходими ни бяха само десет минути, за да освободим главата от гнездото ѝ. Както и предполагам, тази част завършваше на нивото на раменете, а добре загладената повърхност имаше фланец за скачване със средната част на трона, очевидно фланецът влизаше в женския жлеб така, че връзката ставаше много устойчива и едва забележима.

Щом положих внимателно главата встрани, направих ново откритие. Не знам защо, но бях си наумил, че идолът е изработен от масивно злато, но сега установих, че всъщност той представлява куха отливка.

Действителната дебелина на метала бе само около инч, а кухнята отвътре бе грапава и грубо отлята. Тутакси се досетих, че ако беше от масивно злато, идолът щеше да тежи стотици тонове и цената на подобна вещь би била непосилна дори за император, който си е позволил построяването на такъв огромен храм като Тадж Махал.

Тънкият метален пласт естествено бе олекотил конструкцията, а когато я обърнах, веднага установих, че главата вече бе повредена.

Ръбът на вратната кухня беше сплескан и разкривен, вероятно по време на тайното пътуване през индийските гори в грубата селска талига — или може би когато „Утринна светлина“ се е борила отчаяно с урагана.

Запънах краката си във входа на трюма, наведох се, за да проверя колко е тежка главата, обгръщайки я с ръце сякаш държах детско телце. Увеличавах постепенно напъна и останах доволен, но не и изненадан, когато успях да я повдигна.

Тя, разбира се, беше много тежка и се наложи да напъна с всички сили, след като застанах в определено положение, но успях да я повдигна. Докато се обръщах несръчно с тежкия товар от блестящо

злато в ръце и го поставях внимателно върху дюшека от кокосови влакна, примъкнат вече от Шери, реших, че тежи не повече от триста фунта. После се изправих, за да си почина и да поразтрия ония части от тялото си, в които острите краища на метала бяха се забили. Докато се разтривах, започнах да пресмятам наум. Триста фунта при шестнайсет унции за фунт правеше четири хиляди и осемстотин унции, а при сто и петдесет долара за унция това бяха почти три четвърти от милион долара. Такава беше истинската стойност само на главата. Имаше още три части от трона, които вероятно бяха по-тежки и по-големи — а освен тях трябваше да се прибави и стойността на камъните. Общата сума беше направо астрономическа, но можеше да бъде удвоена или дори утроена, ако се вземеше предвид художествената и историческата стойност на съкровището.

Престанах да смятам. Сметките ми нямаха никакъв смисъл засега и вместо да изчислявам, се заех да помогна на Шери да увие дюшека около главата на тигъра и да го завърже с въже така, че да стане на вързоп. После можех да използвам скрипеца и лоста, за да го смъкна по стълбичката за палубата и да го сваля до амбразурата.

Примъкнахме го с огромни усилия до амбразурата и там се заехме да го избутаме през тесния отвор. Когато накрая успяхме, увихме вързопа с найлоновата мрежа и надухме въздушните балони. Наложих се отново да използваме мачтата, за да го вдигнем на борда.

Но не можеше и дума да става главата да остане покрита, щом я измъкнахме здрава в лодката. Обливан от тропическия дъжд, аз се постарах най-тържествено да я открия пред Чъби и Анджело. Двамата бяха зрители, които умееха да ценят. Въпреки леещия се противен дъжд въодушевлението им нямаше край, двамата коленичиха до главата и започнаха да я гаят и разглеждат сред шумни възгласи и неудържим смях. Бяха изпаднали в празнично веселие, което липсваше при първата ни находка. Бях се погрижил да пхна плоското шише в джоба на торбата за инструменти и почнах да раздавам обилни порции уиски в канчетата с димящо черно кафе. Вдигахме наздрависи за самите нас и за златния тигър, отпивайки от горещия алкохол, смеейки се под обливащия ни дъжд, чиито капки барабаняха върху лежащото в краката ни приказно съкровище.

Накрая лиснах чашата си през борда и погледнах часовника си.

— Ще се гмурнем още веднъж — реших аз. — Можеш да включиш отново помпата, Чъби.

Сега вече знаехме къде да продължим търсенето и след като бях отстранил останките от сандъка, в който беше стояла главата, видях, че в откритото пространство отзад се подава друг подобен сандък. Насочих маркуча нататък, за да разчистя боклука, преди да продължа.

Ровенето в купа от изгнил някогашен товар вероятно бе нарушило равновесието му и трябваше съвсем леко сътресение, като засмукването на маркуча, за да се срине отчасти. Част от купа се свлече, трополейки около нас, а маркучът веднага се запуши от надигналата се мътилка и ние отново потънахме в пълен мрак.

Опипах бързо в тъмнината за Шери, а и тя сигурно ме търсеше, защото ръцете ни се срещнаха. Стисна ръката ми, за да ме успокои, че не е била засегната от свличащата се купчина, и аз можех да започна да разчиствам мътилката с маркуча.

След пет минути успях да различа сред мътилката жълтата светлинка на фенерчето ѝ, а после и самата нея сред плувналите парчета от прясно разровения куп.

Шери се приближи до мен и двамата продължихме напред към вътрешността на трюма.

Свличането беше затрупало дървения сандък, с който бях се занимавал преди, но в замяна беше разкрило нещо друго, което разпознах мигновено въпреки плачевното му състояние, защото то бе почти същото на вид, както го бях описал предишната вечер на Шери, чак до такива подробности като железния лост за заключване и двата катинара. Металната каса обаче бе почти напълно разядена от ръжда и когато я пипнах, ръката ми се омаза с тебеширеночервен железен окис.

От двете страни на касата имаше тежки железни халки, които навярно някога са били подвижни, за да могат да я вдигат, но сега бяха плътно прилепнали от ръждата към металните стени — но все пак можах да ги хвана здраво и да преместя внимателно касата от тинестото ѝ гнездо. Около нея се надигна лека мътилка. Не вярвам общото ѝ тегло да беше повече от сто и петдесет фунта и бях сигурен, че желязото на самата каса тежеше повече от съдържанието ѝ.

След като бяхме се справили с огромната тежка глава, увита в мекия обемист дюшек, за нас бе просто играчка да измъкнем от кораба

по-малката и по-лека каса, а за да я изкараме на повърхността, ни бе необходим само един въздушен балон.

Вълните на прилива отново бяха започнали да заливат застрашително закътания сред рифовете вир, а лодката подскачаше и се клатеше неудържимо, докато прехвърляхме касата на борда и я полагахме върху покритата с брезент купчина от водолазни апарати на носа.

Едва тогава Чъби можеше да включи двигателите и да ни изведе през протока. Всички бяхме все още с приповдигнато настроение и плоското шише минаваше от ръка в ръка.

— Как се чувства човек, който е забогатял, Чъби? — викнах, аз, а той отпи от шишето, присвивайки очи и кашляйки, задавен от силния алкохол, и накрая ми се ухили:

— Както и преди, мой човек. Никаква промяна.

— Но какво ще направиш с твоя дял? — настоя Шери.

— Малко ми е късничко, мис Шери — ако го имах преди двайсет години, тогава щях да направя много неща, и то какви! — Той отпи още веднъж. — Ето кое е неприятното — когато човек е млад, изобщо не разполага с толкова пари, а когато остарее, просто е дяволски късно.

— Ами ти, Анджели? — обърна се Шери към него, докато той се настаняваше върху ръждивата каса, с увиснали върху бузите мокри цигански къдрици и със закрепени на дългите му мигли капчици вода. — Ти си още млад, какво ще направиш?

— Мис Шери, седях си тук и си мислех какво да направя. Ако напиша всичко в един списък, то той ще е дълъг чак до Сейнт Мери и обратно.

Наложи се да ходим два пъти от брега до лагера ни, за да можем да пренесем и главата, и касата и да ги скрием от дъжда в пещерата, която използвахме за склад.

Чъби запали двата газова фенера, защото спусналите се ниско облаци бяха довели по-рано вечерта, и всички се натрупахме около касата, а златната глава ни се зъбеше от почетното място, което ѝ бяхме отредили в издълбаната ниша в дъното на пещерата.

Чъби и аз започнахме да се мъчим с ключалката, въоръжени с ножовка и щанга, но веднага установихме, че въпреки окаения си вид металът бе съвсем здрав, защото явно е бил запояван допълнително. Само за половин час счупихме три остриета за ножовка и Шери заяви, че е напълно възмутена от ругатните ми. Изпратих я да донесе бутилка „Чивас Рийгъл“ от нашата пещера, за да поддържа високия дух на работниците, и двамата с Чъби заместихме почивката за чай с нейния шотландски вариант.

Изпълнени с нови сили, двамата се заехме пак с касата, но изминаха още двацет минути и едва тогава успяхме да срежем лоста. Навън вече бе съвсем тъмно. Дъждът не преставаше да плющи, по мекото шумолене на палмовите клонки подсказваше, че засилващият се западен вятър ще разнесе буреносните облаци до сутринта.

След като прерязахме железния прът, започнахме да го избиваме от придържащите го скоби с двуфунтовия чук. След всеки удар с чука от металната повърхност се посипваха безброй люспици ръжда и трябваше да блъскаме доста дълго, за да избием лоста от яката прегръдка на корозиралото желязо.

Но и когато го избихме, капакът не искаше да се отвори. Въпреки че го чукахме от всички възможни посоки и аз не спирах да го ругая, той не отстъпваше.

Обявих поредната почивка с уиски, за да обсъдим проблема.

— Какво ще кажеш за една шашка гелигнит? — предложи Чъби със светнал поглед, но трябваше да го разочаровам, макар и неохотно.

— Трябва ни електрожен — обади се Анджели.

— Много умно — изръкоплясках му подигравателно аз, защото бях започнал да губя търпение. — Най-близкият електрожен е на петдесет мили оттук — как можеш да предлагаш подобни глупости.

Но пък Шери забеляза втория заключващ механизъм — скрит щифт, който минаваше през капака и се закачваше в кухнята на

касата. Явно, че се отваряше с ключе, но тъй като го нямахме, взех половининчова отвертка и я пъгнах в ключалката. Успях да уцеля езичето и го натиснах.

Чъби се зае отново с капака и този път той се отвори бавно, увисвайки върху ръждясалите панти. Вътрешната му страна смърдеше ужасно, покрита с някаква вехта кафява материя, която беше се накъсала и висеше на парцали. Беше памучен плат, изгнил от влагата и придобил цвета на тухла. Предположих, че е бил някаква евтина индийска дреха или пък е бил на парчета, когато са опаковали камъните.

Тъкмо когато се готвех да разровя по-навътре, изведнъж открих, че съм вече на втория ред и трябваше да надничам през рамото на Шери Норт.

— Остави на мен това — каза тя. — Може да счупиш нещо.

— Хайде де! — запротестирах аз.

— Защо не си сипеш още едно? — предразполагащо ми подхвърли тя, докато се ровеше из пластове от подгизнали във вода парчета плат. Реших, че в съвета ѝ има доста мъдрост, така че напълних чашата си и я наблюдавах, докато вадеше увитите в плат пакетчета.

Всяко от тях беше вързано с канап, който се разпадаше при докосване, а когато се опита да повдигне първото парче, то се разпадна в ръцете ѝ. Шери събра с шепи изгнилата материя и я изсипа върху поставеното до касата платнище. Пакетчето съдържаше множество дребни, подобни на орехи, предмети, с размери от главичката на кибритена клечка до узряло зърно грозде, като всеки един беше загънат в лист хартия, която, подобно на памучния плат, беше напълно изгнила.

Шери взе едно от топчетата и изчисти с пръсти остатъците от хартията, за да ни покаже голям лъскав син камък, с гладки стени, едната от които беше полирана.

— Сапфир ли е това? — зачуди се тя, а аз го грабнах от ръката ѝ и бързо го огледах на светлината на фенера. Беше доста матов и аз веднага отрекох да е сапфир.

— Не, мисля, че вероятно е лапис лазули — парченцето хартия, задържало се по камъка, бе слабо изцапано с индиго. — Според мен това е мастило — реших аз, потривайки го между пръстите си —

Роджър, полковникът, поне си е направил труда да отбележи всеки камък. Вероятно е увил всеки камък с номерирано листче хартия, на което е отбелязал мястото му на трона, за да може по-късно да го постави, където трябва.

— Но то едва ли е възможно сега — рече Шери.

— Не знам — казах аз. — Сигурно ще бъде адски трудно, но все още може да се сложи всеки камък на мястото му.

В багажа ни имаше руло от найлонови торбички и пратих Анджели да ги донесе. Щом отворехме някое пакетче и махнем изгнилия плат, старателно почиствахме камъните и ги увивахме в отделна найлонова торбичка.

Работата вървеше съвсем бавно, макар че всички вземахме участие, и след почти два часа бяхме напълнили десетки торбички с хиляди полускъпоценни камъни — лапис лазули, берил, тигрово око, гранат, вердит, аметист и още половин дузина други, за които не бях сигурен как се наричат. Всеки камък беше изкусно обработен и идеално полиран, за да прилепне напълно в направеното за него гнездо в златния трон.

Едва когато стигнахме до последния ред камъни в касата, открихме, че там са поставени по-големите скъпоценности. Старият полковник вероятно е започнал първо с тях и ги е поставил на дъното на касата.

Вдигнах към светлината на лампата прозрачната найлонова торбичка, пълна със смарагди, и те заблестяха като яркозелена звезда. Всички ги зяпнахме като хипнотизирани, докато въртях бавно торбичката, за да ги осветя от всички страни.

Оставих я настрани, а Шери се зарови отново в касата и след кратко колебание измъкна някакво по-малко пакетче. Разви влажния изгнил плат, който обгръщаше плътно един-единствен камък.

И изведнъж в свитата ѝ шепа заблестя диамантът „Великият Могол“. Той беше с размерите на кокоше яйце, изкусно шлифован и изглеждаше така, както бе го описал преди стотици години Жан-Батист Таверние.

Блясъкът на всичките скъпоценности, които бяха вече минали през ръцете ни, не можеше да съперничи на великолепието на този камък, така както всичките звезди по небосвода не могат да греят По-

ярко от изгряващото слънце. Всички други камъни бледнееха и се губеха пред блясъка и приказната красота на едрия диамант.

Шери протегна бавно шепата си към Анджели, предлагайки му да вземе и разгледа камъка, но той прибра ръцете си и ги кръстоса зад гърба си, все още загледан в диаманта със суеверно страхопочитание.

Шери се извърна и го поднесе към Чъби, но той също поклати мрачно глава.

— Дайте го на мистър Хари. Мисля, че той го заслужава.

Взех го от нея и останах изненадан, че подобна неземна светлина може да бъде толкова студена при пипане. Изправих се и го отнесох до златната глава на тигъра, която ни се зъбеше яростно на непотрепващата светлина на фенерите, и поставих диаманта в празната очна орбита.

Камъкът легна идеално на мястото си, а аз използвах рибарския си нож, за да присвия златните скоби, които го притиснаха неподвижно и които някогашният полковник вероятно беше разтворил с щик преди век и четвърт.

После отстъпих назад и чух приглушени въздишки на възхищение. Щом камъкът зае мястото си в орбитата, златният звяр сякаш оживя. Струваше ми се, че ни разглежда с величествено високомерие, и всеки миг очаквах да огласи пещерата с мощния си яростен рев.

Върнах се назад и заех мястото си сред насядалите около ръждясалата каса. Всички се загледахме към главата на златния тигър. Приличахме на богомолци, изпълняващи някакъв древен ритуал и коленичили боязливо пред страховития идол.

— Чъби, стари ми и обичан приятелю, името ти ще бъде записано на първата страница в книгата на благодарността, ако ми подадеш бутилката — обадох се аз и на тях само това им трябваше. Способността им да говорят се възвърна, те се надпреварваха яростно да вземат думата и не след дълго трябваше да изпратя Шери за още една бутилка, с която да смажем засъхналите си гърла.

Всички си пийнахме малко повечко в оная вечер, даже и Шери Норт, та когато най-сетне си тръгнахме към нашата пещера, залитайки под дъжда, трябваше едва ли не да я нося.

— Ти наистина ме развращаваш, Флечър — заяви тя, спъвайки се в някаква локва, и едва не ме събори. — За първи път през живота ми

съм истински пиана.

— Щом е така, мила ми красавице, след малко започвам със следващия си урок.

Когато се събудих, беше още тъмно и аз се надигнах от леглото, внимавайки да не разбудя Шери, която дишаше леко и равномерно в мрака. Беше студено и аз навлякох вълнен пуловер.

Излязох навън и видях, че западният вятър бе разкъсал пелената от облаци. Дъждът беше спрял и звездите прозираха високо в небето, а наоколо бе толкова светло, че успях да видя добре светещия циферблат на часовника ми. Едва минаваше три часът.

Докато поливах любимата си палма, забелязах, че сме забравили фенера запален в пещерата с багажа ни. Задоволих неотложната си нужда и тръгнах към осветения вход.

Отворената каса си беше там, където бяхме я оставили, както и безценната златна глава с блестящото око. Внезапно изпитах завладяващ ужас, какъвто сигурно изпитват скъперниците, треперейки за имането си. Съкровището бе съвсем достъпно.

„И когато се появят крадците...“ помислих си аз, защото те бяха съвсем наблизо.

Трябваше да прибера всичко на безопасно място, защото на следващия ден щеше да бъде прекалено късно. Въпреки болките в главата и вкуса на отлежало уиски в гърлото ми трябваше да го направя веднага, но ми беше нужна помощ.

Чъби се появи на входа на пещерата си още след първото ми тихо подвикване и застана под светлината на звездите, сияещ в раираната си пижама и толкова бодър, сякаш преди да си легне не беше пил нищо друго, освен прясно мляко.

Обясних му от какво се страхувам. Чъби изръмжа одобрително и тръгна с мен към пещерата с провизиите. Нахвърляхме набързо найлоновите торбички с камъните в желязната каса и аз привързах капака с дълго въже. Златната глава завихме внимателно в широко брезентово платнище и отнесохме двата вързопа към палмовата горичка. После се върнахме за лопатите и газовия фенер.

Започнахме да копаем рамо до рамо на светлината на равномерния пламък на фенера, изравяйки две плитки дупки в пясъчливата почва в близост до вече заровените сандъчета с гелигнит и карабината.

Поставихме касата и златната глава и ги покрихме с пръст. После пометох горния пласт с едно палмово клонче, за да залича всякакви следи от работата ни.

— Сега доволен ли си, Хари? — попита Чъби накрая.

— Да, сега съм напълно доволен, Чъби. А ти отивай да си доспиш, чуваш ли?

Чъби се отдалечи между палмите, понесъл фенера и без да се обръща назад. Знаех, че няма да мога да заспя пак, защото копаенето беше ми прояснило главата и кръвта ми беше се раздвижила. Нямах смисъл да се връщам в пещерата и да се въртя буден до Шери чак до изгрев-слънце.

Искаше ми се да намеря някое тихо и закътано място, където да обмисля следващите си ходове в сложната и опасна игра, в която бях въввлечен. Избрах пътеката, водеща към седловината между по-ниските върхове, и тръгнах нагоре. Последните облаци бяха отнесени встрани и по бледожълтата луна разбрах, че след седмица ще има пълнолуние. Лунната светлина бе достатъчно ярка, за да намеря пътя към най-близкия връх. Оставих пътеката и се закатерих нагоре към високото.

Открих едно закътано от вятъра местенце и се разположих там. Много ми се искаше да съм си взел и една пура, защото мисля по-добре, когато ми дими под носа. Мислите ми са по-бистри и когато нямам махмурлук — но за него нямаше кой да ми помогне.

След половин час бях твърдо решил, че трябва да скрием добре онова, което вече бяхме намерили. Скъперническите мисли, които бяха ме нападнали преди, все още не ме напускаха, а бяха ми дадени достатъчно доказателства, че глутницата вълци е тръгнала на лов. Щом се развиделеше, щяхме да вземем намереното досега — главата и касата — и щяхме да отидем до Сейнт Мери, за да ги скрием на място, което бях избрал много внимателно.

По-късно щяхме да имаме достатъчно време, за да се върнем при Топовния риф и да извадим останалото, което бе скрито в мрачните глъбини на морето. След като взех решението, усетих истинско облекчение, някаква лекота на духа и се заех да разреша една друга важна загадка, която ме безпокоеше от доста отдавна.

Много скоро щях да съм в състояние да кажа на Шери Норт да разкрие картите си и да видя какво толкова крие от мен. Исках да разбера каква е причината за появяващите се в сините ѝ очи тъмни сенки и да намеря отговорите на толкова много други въпроси, които бяха обгърнати с тайнственост. Удобният час щеше да настъпи съвсем скоро.

Най-накрая небето се проясни, първите светлини на изгрева се плъзнаха откъм изток и омекожиха мрачната черна шир на океана. Надигнах се вдървено от мястото ми сред скалите и тръгнах да се прибирам по пътеката край върха. Вървах право срещу силния западен вятър. Останах прав на откритото, загледан към лагера ни, а от студения вятър кожата ми настръхна и косата ми се разроши.

Погледнах към спокойните води на лагуната и забелязах сред първите блясъци на утрото тъмната сянка на кораб, който се плъзгаше неуморно към разтворените обятия на залива като някакъв фантом.

Докато го следях с поглед, видях надигналата се вълна от пуснатата котва. Корабът зави по посока на вятъра, излагайки пред очите ми пълната си дължина, така че нямаше никакво съмнение — това беше яхтата „Мандрейк“.

Преди да се осъзная напълно, от яхтата спуснаха лодка, която се понесе бързо към брега.

Затичах се надолу.

Паднах веднъж по пътеката, но стремителното ми спускане от върха бе толкова мощно, че се превъртах през глава и се изправих на крака, продължавайки напред.

Когато влетях в пещерата на Чъби, бях се задъхал, но извиках:

— Ставай, човече, ставай! Ония вече са на брега.

Двамата се измъкнаха от спалните си чували. Анджело беше с разчорлени коси и със замъглен от съня поглед, но Чъби се разсъни веднага и вече бе нащрек.

— Чъби — викнах аз, — иди да изровиш пушкалото. Мърдай бе, човек, ония ще се появят в гората само след няколко минути — докато му говорех, той беше се облякъл, нахлузвайки ризата си и закопчавайки колана на джинсите си. Ухили ми се с благодарност. — След минута съм при теб — викнах аз, докато той се впускаше навън под неясната светлина на изгрева.

— Анджело, я се стегни! — сграбчих го за рамото и го разтърсих. — Искам да се погрижиш за мис Шери, ясно ли ти е?

Вече беше се облякъл и ме гледаше като бухал.

— Хайде — задърпах го аз и двамата хукнахме към моята пещера. Измъкнах Шери от леглото и докато се обличаше, ѝ обясних:

— Анджело остава при теб. Искам да вземете един бидон с вода и да се изтеглите дяволски бързо към южния край на острова. Минете

през седловината и се пазете да не ви видят. Изкачете се на върха и се скрийте в пукнатината, където открихме надписа. Знаеш за какво ти говоря.

— Да, Хари — кимна ми тя.

— Останете там. Не излизайте и не се показвайте в никакъв случай. Разбра ли ме?

Кимна с глава, докато напъхваше ризата си в панталона.

— Запомни, че тия хора са убийци. Игричките свършиха, сега си имаме работа с глутница вълци.

— Да, Хари, известно ми е.

— Добре тогава — прегърнах я бързо и я целунах. — Тръгвайте веднага.

Двамата излязоха от пещерата. Анджели бе помъкнал петгалонов бидон с питейна вода. Отдалечиха се към палмовата горичка.

Нахвърлях набързо в малката раничка няколко неща — кутия пури, кибрит, бинокъл, шише с вода и дебел пуловер, кутия течен шоколад от неприкосновените запаси, фенерче — и пристегнах колана със закачения на него широк рибарски нож. Нарамих раничката, изхвърчах от пещерата и тръгнах след Чъби, който бе поел през горичката надолу към брега.

Бях пробягал петдесет ярда, когато се разнесе трясък от стрелба с леки оръжия, викове и нови изстрели. Стреляше се някъде пред мен и съвсем наблизко.

Спрях се и заставах зад дънера на една палма, откъдето занадничах към леките сенки в горичката. Забелязах някакво движение, нечия сянка се впусна тичешком към мен и аз разхлабих ножа в канията. Изчаках, докато не се уверих напълно, и извиках тихо:

— Чъби!

Сянката на тичащия сви към мен. Той носеше карабината „ФН“ и брезентовия патрондаш с резервните пълнители, а когато се спря до дървото, дишаше бързо, но леко.

— Забелязаха ме — процеди той. — Тия негодници сякаш са стотици.

В същия миг видях сред дърветата още няколко движещи се сенки.

— Ето ги, идат — казах аз. — Хайде да се махаме.

Искаше ми се да дам възможност на Шери да се измъкне и затова не поех по пътеката през седловината, ами завих право на юг, за да отвлека преследвачите от дирите ѝ. Отправихме се към блатата в южния край на острова.

Онези ни видяха, тъй като тичахме косо спрямо предната им редица. Чух някой да крещи, последваха незабавно и виковете на останалите, а после се разнесоха пет безразборни изстрела, чиито пламъчета проблеснаха сред притихналите дървета. Единият от куршумите се заби високо над главите ни в дънера на близката палма и дървото се разтресе, но ние се носехме бързо и само след няколко минути виковете на преследвачите ни заглъхнаха далеч зад нас.

Стигнах до началото на залятата от морето ливада и свих към вътрешността на острова, за да избегна вонята на тинята. Спрях се при първия полегат склон на хълмовете, за да се послушаме и да можем да си поемем дъх. Светлината се усилваше все по-бързо. Не след дълго слънцето щеше да изгрее и ми се искаше дотогава да сме се скрили.

Неочаквано откъм блатата се разнесоха далечни ужасени викове и предположих, че преследвачите ни са нагазили в лепкавата тиня. Помислих си, че тресавището ще ги обезсърчи съвсем, и се усмихнах.

— Окей, Чъби, хайде нататък — прошепнах аз, но преди да продължим, се разнесе нов звук от друга посока.

Звукът беше заглушаван от разстоянието и от простиращото се помежду ни било, защото идеше откъм крайбрежието на острова, но нямаше никакво съмнение, че е порещият трясък от стрелба с автоматично оръжие.

Двамата с Чъби застинахме, напрягайки слух, и до ушите ни стигна нов дълъг яростен откос от стрелба с автомат. После настъпи тишина, но ние продължихме да се послушваме още три-четири минути.

— Хайде — тихо го подканих аз, защото не можехме да се бавим повече, и се впуснахме нагоре по склона към най-южния връх.

Изкатерихме се стремително сред бързо нарастващата светлина на утрото, а аз бях толкова зает, че не можах да усетя никакъв страх от височината, докато се справяхме с тясната площадка. Накрая стъпихме в дълбоката цепнатина между скалите, където бях казал на Шери да ни чака.

Скривалището беше тихо и безлюдно, но все пак извиках отчаяно:

— Шери! Тук ли си, любов моя?

Никой не ми отговори в тъмното и аз се обърнах към Чъби:

— Тръгнаха доста преди нас. Трябваше вече да са тук.

Едва тогава трясъкът от автоматичната стрелба, който бяхме чули преди, започна да ни подсеща за нещо.

Извадих бинокъла от раницата и я натиках в една цепнатина на скалата.

— Нещо им се е случило, Чъби — казах аз. — Хайде. Да отидем и да видим какво е станало.

Щом се спуснахме от издатината, поехме бързо през разпилените скални отломки по посока на крайбрежието, но макар да бях припрян и ужасно разтревожен за живота на Шери, двамата все пак се промъквахме предпазливо и много внимавахме да не се показваме, така че ако някой наблюдаваше от горичката или от брега в ниското, едва ли щеше да ни види.

Щом пресякохме предела на веригата от хълмове, пред очите ни се разкри просторен изглед към извивката на брега и назъбената черна грамада на Топовния риф.

Спрях веднага и дръпнах Чъби към себе си, за да се прикрием на земята.

Бойният катер от залива Зинбала, командван от стария ми приятел Сюлейман Дада, бе застанал на котва така, че да държи под обстрел началото на протока през Топовния риф. От брега към него се връщаше малка моторна лодка, претърпкана с едва забележими фигурки.

— По дяволите — процедих аз, — за всичко са помислили. Мани Ресник се е съюзил със Сюлейман Дада. Ето защо се появи чак сега. Докато Мани е плавал към брега, Дада е прикривал протока, така че да не можем да им се измъкнем като миналия път. А после е изпратил хората си на брега — затова имаше стрелба с автомати. Мани Ресник е влязъл с „Мандрейк“ в залива, за да ни подплаши, а Дада е пазел пътя ни за отстъпление.

— А какво е станало с мис Шери и Анджели? Мислиш ли, че са се измъкнали? Дали хората на Дада са ги хванали, когато са пресичали седловината?

— О, Господи! — изпъшках аз и започнах да се проклинам, че не бях останал с нея. Изправих се и насочих бинокъла към моторницата, която пресичаше бистрите води на външната лагуна по посока на стоящия на котва катер.

— Не ги виждам — даже и през бинокъла, пътниците в лодката представляваха някаква неясна тълпа, защото утринното слънце се издигаше отвъд тях и блясъкът на водата ме заслепяваше. Не можех да различа отделните фигури, а камо ли да разпозная лицата им.

— Може да са ги взели с лодката, но не мога да видя — обзет от напрежение, бях излязъл от прикритието на скалите, търсейки по-удобна позиция за наблюдение и показвайки се съвсем открито. Щом застанах отпред, вероятно съм бил осветен от същите слънчеви лъчи, които ми пречеха да гледам.

Зърнах познатия блясък и дългото бяло облаче от барутен дим, издигащо се след изстрела от въртящото се скорострелно оръдие на носа на катера, а после чух и приближаващия се снаряд, чийто звук цепеше въздуха като крилете на орел.

— Залягай! — викнах аз към Чъби и се хвърлих по очи между скалите.

Снарядът падна съвсем наблизко, хвърляйки ослепителен блясък като при рязко откряване на вратата на пещ. Около нас се посипаха с писък парчета шрапнел и каменни отломки и аз скочих на крака.

— Бягай! — ревах аз на Чъби и двамата отскочихме назад точно в мига, в който над главите ни префуча следващият снаряд, принуждавайки ни да се приведем ниско под мощната му струя.

Докато се свивахме зад скалите, Чъби изтри потеклата от ръката му кръв.

— Как е? — попитах аз.

— Драскотина, няма ми нищо. Парченце от камъка — промълви той.

— Чъби, ще се спусна надолу, за да разбера какво е станало с тях. Няма смисъл да рискуваме и двамата. Ти ме чакай тук.

— Не говори глупости, Хари, идвам с теб. Хайде да тръгваме.

Нарами карабината и тръгна пръв да слиза от върха. Помислих си дали да не взема карабината от него. В ръцете му тя бе толкова опасна, колкото и прашка с чатал, ако стреляш с нея със затворени очи. Но после се отказах. Приятно му беше да я държи в ръцете си.

Чъби се движеше бавно, привеждайки се зад всяко прикритие и оглеждайки се предпазливо, преди да продължи напред. Островът обаче беше утихнал. Чуваше се само свирещият западен вятър, който люлееше върховете на палмите, и докато се придвижвахме към морето, не видяхме никого.

Попаднах на дирите, оставени от Анджели и Шери, когато са пресичали седловината над лагера ни. Докато двамата са тичали по меката почва, стъпките им бяха оставяли дълбоки следи. Личеше как ситните отпечатащи от стъпалата на Шери са били застъпвани от широките боси крака на Анджели.

Тръгнахме по спускащите се по склона дири и открихме, че внезапно са се отклонили от пътеката. Тук бяха захвърлили бидона с вода и завивайки рязко, бяха тичали рамо до рамо в продължение на шейсет ярда.

И тогава намерихме Анджели, но той никога нямаше да може да се зарадва на собствения си дял от съкровището. Бяха го простреляли с три от меките едрокалибрени куршуми. Те бяха разкъсали тънкия плат на ризата му и бяха отворили огромни потъмнели рани в гърба и гърдите му.

Беше кървял обилно, но песъчливата почва беше попила по-голямата част от изтеклата кръв и онова, което беше останало, вече засъхваше, образувайки плътна черна корица. Мухите вече налитаха, пълзейки радостно в дупките от куршумите и трупайки се по дългите клепки на широко отворените му, изпълнени с ужас очи.

Следвайки дирите на Шери, видях, че беше пробягала още двайсет крачки, но после малката глупачка беше се върнала и коленичила до падналия Анджели. Изругах я, задето беше го направила. Може би е щяла да успее да избяга, ако не бе направила подобен жест — безполезен и с твърде висока цена.

Бяха я хванали, докато е стояла на колене до тялото му, и бяха я отмъкнали към брега през палмовата горичка. Успях да открия дългите влачещи се следи в пясъка, където е забивала петите си и се е опитвала да оказва съпротива.

Без да излизам от прикритието на дърветата, погледнах надолу към гладкия бял пясък, проследявайки следите им до мястото, където все още личеше оставената диря от кила на лодката.

Бяха я откарали на катера, а аз коленичих зад купчината от изхвърлени от морето парчета дърво и изсърхнали палмови клони, за да огледам изящния малък кораб.

Докато го наблюдавах, катерът вдигна котва, набра скорост и се плъзна бавно по дължината на целия остров, за да направи завой и да навлезе във вътрешната лагуна, където „Мандрейк“ все още стоеше на котва.

Станах и се промъкнах обратно през горичката до мястото, където бях оставил Чъби. Той бе сложил карабината на земята и седеше, прегърнал тялото на Анджели, притискайки главата му към рамото си. Чъби плачеше с едри лъскави сълзи, които се търкаляха бавно по набръчканите му кафяви бузи и капеха от брадата му върху гъстите тъмни къдрици на момчето в прегръдката му.

Вдигнах пушката и застанах на пост до тях, докато Чъби плачеше и за двама ни. Завиждах му, че може да си поплаче, защото сълзите щяха да го облекчат и острата болка щеше да се успокои. Аз също скърбях толкова силно, колкото и Чъби, защото бях обичал по същия начин Анджели, но мъката ми бе някъде дълбоко, където болеше още повече.

— Стига толкова, Чъби — най-сетне рекох аз. — Хайде да тръгваме, приятелю — той се надигна, държейки все още момчето в ръцете си, и двамата поехме назад към скалите.

Направихме плитък гроб за Анджели в едно сухо дърво, задръстено от избуялата растителност, която разчистихме с голи ръце. Преди да засипем гроба с пръст, покрихме тялото с пласт от клони и листа, които отрязах с рибарския си нож. Не можех да си представя, че ще хвърля пясък върху лицето му, а листата изиграха ролята на саван.

Чъби отри сълзите си с разтворена длан и се изправи.

— Хванали са Шери — тихо му съобщих аз. — Сега е на борда на катера.

— Да не е ранена? — попита той.

— Мисля, че не е, поне засега.

— Какво мислиш да правим, Хари? — попита той, но не успях да отговоря на въпроса му.

Някъде отдалеч, точно по посока на лагера, чухме, че изпищя свирка, и двамата се покачихме на скалите до място, откъдето можехме да наблюдаваме лагуната и вътрешността на острова.

„Мандрейк“ си стоеше там, където бях я видял последния път, а катерът от Зинбала бе хвърлил котва на сто ярда от нея, по-близо до брега. Бяха си присвоили лодката ни и я използваха, за да прехвърлят хора на брега. Всичките бяха въоръжени и облечени в униформи. Щом слязоха на брега, веднага поеха към палмовата горичка, а лодката се отправи обратно към „Мандрейк“.

Насочих бинокъла към „Мандрейк“ и видях, че там също има някакво раздвижване. Мани Ресник се спускаше в лодката, облечен в бяла разгърдена риза и сини панталони. Следваше го Лорна Пейдж. Тя носеше тъмни очила и смарагдовозелен костюм с панталони, а около бледорусата си коса бе привързала жълто шалче. Щом ги разпознах, почувствах, че ще се задуша от ярост.

Но после се случи нещо, което ме озадачи. Багажът, който бях видял да товарят на „Кързън стрийт“ в ролс-ройса, сега се изнасяше от двама от юначагите на Мани, а после го натовариха и него на лодката.

Някакъв униформен моряк от екипажа на „Мандрейк“ изкозирува от палубата, а Мани му махна с ръка съвсем отегчено.

Лодката се отдели от борда на „Мандрейк“ и пое към катера. А когато Мани, приятелката му, телохранителите му и багажа се появили на борда на катера, „Мандрейк“ вдигна котва, възви към изхода на залива и се отправи решително към дълбоководния проток.

— Яхтата си отива — промълви Чъби. — Защо ли пък си тръгва?

— Да, тръгва си — съгласих се аз. — Мани Ресник вече няма нужда от нея. Намерил си е нов съдружник и вече няма нужда от собствен кораб. Яхтата сигурно му е струвала по хиляда лири на ден, а Мани винаги е бил доста стиснат.

Насочих отново бинокъла си към катера и видях, че Мани и хората му влизат в каюткомпанията.

— Но може би причината е друга — промърморих аз.

— И каква е причината, Хари?

— Мани Ресник и Сюлейман Дада вероятно искат да има колкото се може по-малко свидетели на онова, което се готвят да сторят.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш — избоботи Чъби.

— Мисля си, приятелю мой, че скоро ще започнат да ни правят такива мръсотии, в сравнение с които смъртта на Анджелило ще ни се стори съвсем лека.

— Трябва да измъкнем мис Шери от проклетия катер, Хари — Чъби беше започнал да се съвзема от дълбоката скръб, в която бе изпаднал след убийството на Анджели. — Длъжни сме да направим нещо, Хари.

— Предложението ти е добро, Чъби, съгласен съм с теб. Но няма да ѝ помогнем много, ако се оставим да ни убият. Предполагам, че тя ще бъде в пълна безопасност, докато ония не сложат ръка на съкровището ни.

Широкото му лице се набръчка като на разярен булдог.

— Какво ще правим, Хари?

— Точно сега ще трябва да побегнем пак.

— Какво имаш предвид?

— Слушай — казах аз и той наведе глава към мен. Разнесе се отново острият писък на свирката, а после вятърът ни помогна да чуем някакви неясни гласове.

— Струва ми се, че първият им ход ще бъде да приложат груба сила. Изпратили са на брега цял отряд убийци, които ще претършуват целия остров и ще ни подгонят като фазани.

— Дай да се спуснем долу и да им гръмнем — изръмжа Чъби и зареди карабината. — Имам да им предам нещо от Анджели.

— Недей да се правиш на глупак, Чъби — ядосано му се скарах аз. — Слушай ме внимателно. Искам да преброим с колко души разполагат. После, ако ни се удаде възможност, искам да отделим някой от тях и да му вземем оръжието. Изчаквай удобния случай, Чъби, но недей да стреляш веднага. Бъди много предпазлив, чуваш ли? — не ми се щеше да се изкажа по обиден начин за неговите снайперски способности.

— Добре — кимна Чъби.

— Ти остани от тази страна на скалите. Преброй колко души идват от тая страна на острова. Аз ще мина оттатък и ще направя същото там — той кимна одобрително? — Ще се срещнем отново след два часа на същото място, където ни обстрелваха от катера.

— Ами ти, Хари? — попита той, опитвайки се да ми даде карабината, но не се реших да го оставя без нея.

— Ще се оправя — успокоих го аз. — А сега тръгвай веднага.

Никак не ми бе трудно да избегна групата преследвачи, защото те си подвикваха високо за кураж и изобщо не си даваха труд да се

крият, а напредваха бавно и предпазливо в разтегната колона.

От моята страна на скалите имаше общо девет души — седем чернокожи в моряшки униформи, въоръжени с автомати „Калашников 47“, и двама от хората на Мани Ресник. Те бяха облечени в леки тропически костюми и носеха пистолети. В единия от тях разпознах шофьора на роувъра в онази далечна вечер, а в другия — пътника в двумоторната Чесна, който беше ни видял с Шери на брега.

След като ги преброих, обърнах се и побягнах към извивката на соленото блато. Знаех, че щом колоната от преследвачи се изправи пред подобно препятствие, тя неминуемо ще се разпръсне и съвсем вероятно бе някои от въоръжените мъже да останат изолирани.

Зърнах сред мочурливата земя една по-издигната полянка, обрасла с млади мангрови дървета и остра блатна трева в наситени оттенъци на отровнозелено. Насочих се към нея и стигнах до една повалена напъряко палма, която беше като мост и даваше възможност за отстъпление в две посоки. Гъсто покритият ѝ с обрулени палмови клони и блатна трева дънер осигуряваше добро прикритие за засада.

Залегнах зад грубата купчина от извехнала зеленина и стиснах в дясната си ръка рибарския нож, готов да го хвърля.

Веригата от преследвачи се приближаваше все повече и гласовете им се чуваха по-ясно, щом наближиха блатото. Не след дълго чух шумолене от разместени клони и един от тях се насочи право към мястото, където бях залегнал.

Когато се приближи на около двайсет фута от мен, той се спря и извика, а аз долепих лице до влажната почва и надникнах през купчината от увехнали клони. Между тях имаше пролука и успях да зърна стъпалата и краката му под коленете. Панталоните му бяха от плътен син шевиот и бе обут в изкаляни бели гуменки без чорапи. При всяка негова стъпка проблясваше черната му африканска кожа.

Значи беше един от моряците от катера и аз се зарадвах, защото сигурно носеше автоматично оръжие. Предпочитах автомат вместо пистолетите, с които бяха въоръжени хората на Мани.

Бавно се извъртях на хълбок, за да мога да замахна с ножа. Морякът извика пак толкова наблизко и толкова високо, че нервите ми се опънаха и кръвта ми закипя от придошлия адреналин. Някой отвърна на подвикването му много отдалеч и матросът продължи напред.

Чувах тихите му стъпки върху пясъка, докато пристъпваше бавно към мен.

Щом заобиколи поваления дънер, той изведнъж застана с цял ръст пред очите ми. Беше само на десет крачки от мен.

Носеше униформата на матрос, със синя барета с нейното весело червено помпонче, но до бедрото си стискаше страховития и неумолим автомат. Беше висок строен младеж на двацет и няколко години, с гладко лице и толкова изпотен от напрежение, че кожата му блестеше като полирана, от което очите му изглеждаха още по-бели.

Видя ме и се опита да насочи автомата си към мен, но оръжието беше върху десния му хълбок и той се оплете несръчно, докато се мъчеше да го премести. Прицелих се в точката, където се срещат двете ключици, очертана от разкопчаната му яка в долната част на шията. Замахнах през рамо, свивайки китката в мига, в който хвърлях ножа, и острието му описа сребриста дъга, забивайки се точно в избраната от мен цел. Острието влезе докрай и от гърлото му остана да стърчи само тъмната дръжка от орехово дърво.

Той се опита да извика, но не се чу никакъв звук, защото острието на ножа бе прерязало гласните му струни, така както и очаквах. Свлече се бавно на колене като за молитва, вперил поглед в мен, с разлюлени встрани ръце и увиснал на ремъка автомат.

Изгледахме се втречено за миг, който сякаш продължи цяла вечност. После тялото му затрепери неудържимо, а от устата и носа му рукоуха дебели струйки пенлива кръв и той падна по лице върху земята.

Свит на две, аз го обърнах по гръб и изтеглих ножа от увисналата кървава плът, а после изтрих острието в ръкава му.

Без да се бавя, свалих оръжието и патрондаша с резервните пълнители от колана му, а после, все още ниско приведен, го придърпах за петите към гъстата кал на потока и коленичих върху гърдите му, за да го скрия под повърхността на водата. Калта заливаше бавно лицето му като гъст разтопен шоколад и щом тялото му потъна напълно, запасах колана, вдигнах автомата и се промъкнах незабелязано назад през пробива, който бях направил във веригата от преследвачи.

Докато тичах приведен, използвайки всички възможни прикрития, проверих пълнителя на автомата. Познавах оръжието

добре. Бях стрелял с такъв автомат в Биафра и исках да бъда сигурен, че магазинът му е пълен и че в пълнителя му има достатъчно патрони, преди да прехвърля ремъка през дясното си рамо и да го притисна до хълбока си, готов за стрелба.

Пробягах около петстотин ярда назад, спрях се и се прикрих зад ствола на една палма. Ослушах се. Някъде назад веригата от преследвачи очевидно бе стигнала до блатото, редицата бе се разкъсала и се опитваха да се подредят. Заслушах се във виковете и сърдития писък на свирката. Тя ми прозвуча като финал на състезание и аз се усмигнах гнусливо, защото споменът за човека, когото бях убил, бе все още пресен в съзнанието ми.

След като вече бях разкъсал веригата им, извих и се понесох направо през острова към мястото на срещата ни с Чъби при южния връх. Щом изскочих от палмовите горички и се спуснах към пониските склонове, зеленината стана по-гъста и можех да се движа по-бързо под удобното ѝ прикритие.

На половината на пътя до гребена бях стреснат от нови изстрели. Но този път чух отчетливия като от камшик плясък на моята карабина, чието по-остро и по-бавно боботене бе незабавно последвано от ураганния огън на автоматите „Калашников 47“.

Стрелящите очевидно бяха изпразнили пълнителите, защото настъпи продължителна тишина.

Чъби бе стрелял въпреки настоятелните ми предупреждения. Макар и силно ядосан, същевременно бях много разтревожен, че може да е изпаднал в някаква беда. В едно бях сигурен — Чъби беше пропуснал да уцели каквото и да било, независимо в какво се е мерил.

Преминах от тръс в силен бяг и извих нагоре към гребена, стремейки се да стигна до мястото, откъдето беше прозвучала пукотевицата на оръжията.

Пробих си път през гъсталака от пача трева и изскочих на една по-висока пътека, водеща в същата посока. Впуснах се напред с пълни сили.

Прекоших височината и едва не налетях в обятията на един от униформените матроси, носещ се от противоположната посока също с пълни сили.

По петите му тичаха в индийска нишка шестима от неговите другари, като всеки се мъчеше да не изостава от другите. Трийсетина

ярда по-назад тичаше още един, който бе изгубил оръжието си и чиято униформа бе подгизнала от прясна кръв.

По лицата им бе изписано пълно объркване от преживявания ужас и всичките бягаха с единствената мисъл да се спасят, сякаш ги преследваха истински дяволи.

Тутакси разбрах, че тичащата сган са единствените оцелели от сблъсъка с Чъби Андриус и че преживяването е било прекалено силно за нервите им. Те се носеха към брега с изкривени от ужас лица — значи стрелковите умения на Чъби бяха се подобрили като по чудо, така че мислено му се извиних.

Моряците толкова бяха заети с преследващия ги дявол, че в първия миг, изглежда, не ме забелязаха, което ми позволи да освободя предпазителя на провесения на бедрото ми автомат и да застана устойчиво с прибрани колене и разтворени стъпала.

Насочих оръжието хоризонтално за къса стрелба към коленете им. При стрелба с „Калашников 47“ от подобно разстояние винаги трябва да се насочиш към краката и да разчиташ на още три или четири попадения в тялото, докато поразеният се смъква сред ураганния огън. По този начин се избягва ритането на късия приклад.

Всички се хвърлиха на земята в безредна купчина от политнали назад тела, а дивите им викове се заглушаваха от безмилостните трясъци на тежкокалибрениите куршуми с тъпи върхове.

Натисках спусъка, докато преброих до четири, а после отскочих от пътеката и се хвърлих в гъстата стена от пача трева. Зеленината ме скри мигновено, а аз се превих на две, докато криволичех и се промъквах под широките листа.

Зад гърба ми се разнесе стрелба от автомат и куршумите късаха и плющяха в гъстата растителност. Нито един не ме засегна и аз отново се впуснах да бягам.

Предполагах, че внезапната ми и неочаквана атака сигурно е обезвредила напълно двама или трима моряци, а още един-двама вероятно са били ранени.

Но боеспособността на останалите беше сериозно нарушена — особено след като нападението ми беше последвало толкова скоро яростния отпор на Чъби. Предположих, че след като се доберат до безопасния борд на катера, силите на злото ще обмислят надълго и нашироко дали да стъпят отново на острова. Втория рунд бяхме

спечелили с пълно превъзходство, но те все още държаха Шери Норт. Имаха в ръцете си силен коз. Докато тя беше при тях, можеха да диктуват правилата на играта.

Чъби ме чакаше сред скалите при седловината към върха. Той наистина беше непробиваем.

— За Бога, Хари, къде беше досега? — възкликна той. — Цяла сутрин те чакам тук.

Видях, че е взел раничката ми от цепнатината в скалите, където бях я оставил. Тя лежеше в краката му заедно с два пленени автомата и патрондаши с муниции.

Подаде ми шишето с вода и едва тогава усетих колко съм жаден. Силно хлорираната вода напомняше стипчивия вкус на шампанското „Въов Клико“, но не си позволих повече от три глътки.

— Трябва да ти се извиня, Хари, заедно стрелях. Просто не можах да се въздържа, човече. Бяха се струпали и стърчаха на откритото като ученици на пикник. Просто не можах да се стърпя и започнах да гърмя. Свалих двама, а другите се разхвърчаха като пилци. Вирнаха пушката си нагоре и стреляха напосоки.

— Да — кимнах аз. — Срецнах ги, когато преминаха от другата страна на скалите.

— Чух, че се стреля. Тъкмо се готвех да тръгна да те потърся.

Седнах на камъка до него и измъкнах пурите от раничката.

Двамата запушихме блажено, но Чъби наруши мълчанието.

— Е, може да се каже, че им подпалихме задниците — съмнявам се, че ще се върнат пак. Но те все още държат мис Шери, човече. Докато тя е в ръцете им, диктуват играта.

— Колко бяха при теб, Чъби?

— Десет — изплю парченце тютюн и заразглежда пламъчето на пурата. — Но пречуках двама — а мисля, че прострелях още един.

— Да — съгласих се аз. — Срецнах седем. Налагаше се да стрелям и аз. Не са останали повече от четирима, но има още осем от оная банда, която беше откъм моята страна. Да кажем, че са дванайсет, плюс ония, дето са на борда — още шест или седем. Срецу нас все още има около двайсет пушки, Чъби.

— Съвсем неравностойно е, Хари.

— Дай да измислим нещо, Чъби.

— Добре, Хари.

Избрах най-новия и най-малко очукания от трите автомата, за който разполагах с цели пет заредени пълнителя. Скрих ненужните оръжия под една плоска скала, а после заредих и проверих автомата.

Двамата пийнахме още малко от шишето с вода, а после тръгнах напред, следвайки предпазливо скалите и внимавайки да не подавам глава. Поехме обратно към напуснатия лагер.

Огледахме цялата северна част на острова от мястото, от което за първи път бях забелязал приближаването на „Мандрейк“. Мани и Сюлейман Дада бяха изтеглили всичките си хора от острова, както и предполагахме, че ще направят. И нашата лодка, и по-малка моторница бяха хвърлили котва край борда на катера. Забелязах, че насам-натам се щурат разни неспокойни фигури, а докато наблюдавах лутащите се моряци, си представях какъв бяс и жажда за отмъщение са настъпили в командната каюта.

Сюлейман Дада и новият му съдружник несъмнено изливаха жестокия си гняв върху своите вече сурово наказани и деморализирани подчинени.

— Искам да сляза до лагера, Чъби. Да видя какво са оставили — рекох най-сетне аз и му подадох бинокъла. — Продължавай да ги наблюдаваш вместо мен. Сигналят ни за предупреждение ще бъде три бързи изстрела.

— Добре, Хари — съгласи се той, но докато се изправях, на борда на катера отново настъпи трескаво оживление. Взех бинокъла от Чъби и проследих Сюлейман Дада, който се показва от каютата и започна да се изкачва с мъка по стълбичката за мостика. Облечен в бялата си униформа, окичен с проблясващи на слънцето медали и обслужван от тъпа помощници, той ми напомняше на дебела бяла мравка царица, която излиза от царствената си килийка сред гъмжащи мравки работнички.

Преместването най-сетне приключи и докато наблюдавах с бинокъла, видях, че на Сюлейман бе подаден електронен рупор. Той огледа брега, повдигна мегафона към устата си и видях през мощните лупи, че размърда устни. Звукът стигна до нас само след секунди, усилен от уреда и предаван от вятъра.

— Хари Флечър, надявам се, че ме чуваш — ниският му, добре обработен глас бе придобил по-остра нотка от усилвателя. — Довечера възнамерявам да организирам едно представление, което ще те убеди в

необходимостта да ни сътрудничиш. Моля те да застанеш на място, откъдето ще можеш да виждаш. Ще останеш очарован. В девет часа довечера, на горната палуба на същия този кораб. Определяме си среща, Хари. Не пропускай представлението.

Подаде мегафона на един от помощниците си и заслиза надолу.

— Ще сторят нещо лошо на Шери — промърмори Чъби и запремята отчаяно пушката в скута си.

— Ще го разберем в девет часа — казах аз и проследих офицера с мегафона, който се спусна от палубата в моторницата. Започнаха да обикалят бавно около острова, спирайки се на всяка половин миля, за да повтарят поканата на Сюлейман Дада към мен край притихналите брегове. Той много държеше да я приема.

— Добре, Чъби — погледнах към часовника си аз. — Разполагаме с още няколко часа. Ще слеза до лагера. Продължавай да наблюдаваш.

Лагерът беше претърсен и обран от всичко по-ценно, а екипировката и провизиите ни бяха потрошени и разхвърляни из пещерите — но нещичко все пак бе останало.

Открих пет туби с гориво и ги скрих заедно с всичко друго, което можеше да ни бъде от полза. После пропъзях предпазливо към горичката, където открих с облекчение, че скривалището на касата, златната глава на тигъра и складираните муниции беше непокътнато.

Грабнах петгалонов бидон с питейна вода и три консерви с говеждо и зеленчуци и се покатерих отново на скалите, където ме чакаше Чъби. Нахранихме се и аз рекох на Чъби:

— Легни да поспиш, ако можеш. Предстои ни дълга и тежка вечер.

Той изръмжа нещо под носа си и се търколи на тревата като голяма кафява мечка. Скоро захърка тихо и равномерно.

Изпуших три пури бавно и замислено, но едва когато слънцето започна да залязва, ми дойде направо гениална мисъл. Тя бе толкова проста и ясна, толкова лесно приложима, че веднага ме обзеха съмнения и я обмислих още веднъж внимателно.

Вятърът беше утихнал и когато окончателно взех решението си, бе вече съвсем тъмно. Докато премислях всичко, усмивката не слизаше от лицето ми и кимах одобрително.

Катерът бе ярко осветен, всичките му илюминатори светеха, а два прожектора хвърляха ярки снопове светлина върху горната палуба, така че тя приличаше на празна сцена.

Събудих Чъби и двамата отново се нахранихме.

— Хайде да слезем на брега — предложих аз. — Оттам ще можем да гледаме по-добре.

— Може да е някаква клопка — навъсено ме предупреди Чъби.

— Едва ли. Всички са на борда и се държат така, сякаш имат всички козове. Шери все още е в ръцете им. Не им трябва да опитват разни евтини номера.

— Мой човек, ако само се опитат да направят нещо на момичето... — не довърши Чъби и стана. — Добре, хайде да тръгваме.

Спуснахме се безшумно и предпазливо надолу към горичката с готови за стрелба оръжия и с пръсти на спусъците, но нощта бе спокойна и горичката — безлюдна.

Спряхме се сред дърветата в горната част на плажа. Катерът бе само на двеста ярда от нас и аз се облегнах на ствола на една палма, откъдето насочих бинокъла към него. Той се виждаше толкова ясно и отчетливо, че успях да прочета надписа върху капака на кутията с цигари, от която единият часовей си извади и запали цигара.

Бяхме заели места на първия ред, за да наблюдаваме подготвеното от Сюлейман Дада представление, каквото и да бе то, но усетих някакво неприятно предчувствие. Знаех, че ни предстои да видим нещо ужасно, и почувствах, че ме побиват тръпки.

Свалих бинокъла и прошепнах тихо на Чъби:

— Дай да си сменим оръжието — и той ми подаде дългоцевната карабина, вземайки автомата.

Предпочитах точността на карабината „ФН“, за да държа под обстрел палубата на катера. Аз, естествено, не можех да направя нищо, докато Шери все още не беше пострадала, но ако онези ѝ стореха нещо — щях да направя така, че тя да не страда сама.

Коленичих до ствола на палмовото дърво, нагласих визьора за нощна стрелба и се прицелих точно в главата на часовей на палубата. Установих, че от мястото, където бях застанал, спокойно мога да го уцеля в слепоочието. Доволен от откритието си, отпуснах пушката в скута си и се заех да чакам.

Прииждащите от блатата комари свиреха около ушите ни, но Чъби и аз не им обръцахме внимание и седяхме неподвижно. Копнеех за една пура, за да се разсея от обзелото ме нервно напрежение, но трябваше да се откажа от подобно удоволствие.

Времето минаваше много бавно и започнаха да ме обземат нови страхове, от които чакането ми се струваше още по-дълго, отколкото беше в действителност, но накрая, няколко минути преди определения час, на борда на катера отново започна някакво раздвижване, Сюлейман Дада отново се изкачи на мостика с помощта на подчинените си. Той се потеше обилно и потта беше се просмукала подмишниците и по гърба на белия му униформен кител. Досещах се, че беше прекарал времето до определения час, пийвайки си честичко от уискито, с което несъмнено беше се снабдил от моите собствени запаси, задигнати от пещерата.

Дада се смееше и шегуваше с хората около него, огромното му шкембе се подрусваше, а подчинените му се хилеха угоднически. Шумните им смехове се разнасяха над водата и стигаха чак до брега.

Сюлейман беше придружаван от Мани Ресник и русата му приятелка. Мани беше гладко сресан и както винаги небрежно-елегантен. Стоеше малко встрани от другите, гледайки с надменен и студен поглед. Държането му беше като на възрастен, попаднал на детско тържество и комуто е крайно отегчително и много неприятно да се занимава с децата.

За разлика от него Лорна Пейдж изглеждаше развълнувана и очите ѝ блестяха като на момиче преди първата любовна среща. Тя се шегуваше със Сюлейман Дада и се навеждаше нетърпеливо над перилата, поглеждайки към безлюдната палуба. Насочих мощния бинокъл към нея и успях да зърна червенината по бузите ѝ, която съвсем не беше от руж.

Бях съсредоточил вниманието си върху нея и едва когато почувствах, че Чъби се размърда изведнъж неспокойно до мен и изръмжа тревожно, насочих бинокъла надолу към палубата.

Видях Шери, застанала между двама от униформените моряци. Те я държаха за ръцете, а тя изглеждаше мъничка и крехка в сравнение с двамата мъже.

Все още беше облечена в дрехите, които бе навлякла набързо сутринта, и косата ѝ беше разчорлена. Лицето ѝ изглеждаше измъчено

и напрегнато, но след като я разгледах внимателно, видях, че тъмните кръгове под очите ѝ като от безсъние всъщност бяха синини от побой. Обхванат от силен гняв, установих също, че устните ѝ бяха подути и отекли, сякаш бяха я ужилили пчели. Една от бузите ѝ също беше силно подута и насинена.

Бяха я били и ритали. След като я разгледах подробно, успях да видя върху синята ѝ буза тъмни петна от засъхнала кръв, а когато единият от пазачите ѝ я повлече грубо, за да я обърне с лице към брега, забелязах, че едната ѝ ръка беше грубо превързана — и бинтовете бяха изцапани или с кръв, или с някакво лекарство.

Изглеждаше уморена и отпаднала, влачейки се с последни сили. Яростта ми пречеше да разсъждавам нормално. Искаше ми се да накажа хората, които бяха причинили страданията на Шери, и вече бях започнал да вдигам карабината с треперещи от омраза ръце, но успях да се овладеея. Стиснах силно очи и поех дълбоко дъх, за да се успокоя. Щях да им отмъстя — но подходящият миг все още не бе настъпил.

Когато отново отворих очи и нагласих бинокъла, Сюлейман Дада бе вдигнал мегафона.

— Добър вечер, Хари, скъпи ми приятелю. Сигурен съм, че си разпознал младата дама — посочи със замах той към Шери, а тя го погледна с досада. — След като я разпитахме обстойно със средства, които за съжаление ѝ причиниха малко неприятности, най-накрая се уверих, че тя наистина не знае нищо за местонахождението на съкровището, от което се интересуват моите приятели, а и самият аз. Тя ми заяви, че ти си го скрил — преди да продължи, замълча за малко и изтри потеклата по лицето му пот с хавлиената кърпа, която му подаде един от моряците. — Тя вече не представлява никакъв интерес за мен — освен като евентуално средство за размяна.

Направи знак и хората му заблъскаха Шери към стълбата. Когато тя се скри от погледа ми, почувствах, че стомахът ми се сви на топка. Не знаех дали някога ще я видя отново жива.

Четирима от подчинените на Сюлейман се строиха на празната палуба. Всички бяха разсъблечени до кръста и светлините на прожекторите заиграха върху тъмните им мускулести тела.

Всеки един от тях държеше мотика с дръжка от яко дърво. Застанаха в кръг на откритата палуба. После двама матроси изблъскаха някакъв човек по средата на образувания кръг. Ръцете му бяха

завързани на гърба. Пазачите му застанаха от двете му страни и го накараха да се завърти бавно в кръг и да покаже лицето си на всички страни, а по мегафона забумтя гласът на Сюлейман Дада.

— Не знам дали го помниш.

Взрях се в приведената фигура на непознатия, облечен в груби затворнически дрехи, които висяха омачкани и мръсни на измършавялото му тяло. Кожата му беше восъчно бледа, очите му бяха хлътнали дълбоко, а разрошената му руса коса висеше на мръсни кичури по лицето му. Отдавна небръснатата му брада бе русолява и рядка.

Няколко от зъбите му липсваха, вероятно избити с безмилостен удар в устата.

— Позна ли го, Хари? — гръмко се изсмя Сюлейман по мощния мегафон. — Престоят в затвора на Зинбала наистина може да промени всеки до неузнаваемост, а и обикновеното затворническо облекло не е толкова подходящо за един инспектор от полицията.

Едва тогава разпознах бившия инспектор Питър Дейли — човека, когото бях бутнал от палубата на „Танцуващата по вълните“ във водите на външната лагуна малко преди да избягам от Сюлейман Дада, когато се насочвах към протока при Топовния риф.

— Инспектор Питър Дейли — потвърди усмихнато Сюлейман, — един човек, който дълбоко ме разочарова. А аз никак не обичам да ме мамят, Хари. Приемам го много надълбоко. Доведох го тук за всеки случай. И съм постъпил много разумно, защото смятам, че нагледната демонстрация е много по-убедителна от всякакви думи.

Той отново замълча, за да изтрие потта си и да отпие продължително от поднесената му чаша. Дейли се смъкна на колене и вдигна очи към човека на мостика. На лицето му бе изписан безкраен ужас, а докато се молеше унижително за милост, от устата му потече слюнка.

— Чудесно, значи можем да продължим, ако си готов, Хари — избоботи Сюлейман, а един от пазачите измъкна голяма торба от черен плат и я нахлузи върху главата на Питър Дейли. После я стегна около врата му с въже. Заставиха Питър Дейли да се изправи на крака.

— Сега ще ти покажем как играем тук на „сляпа баба“.

Видях през бинокъла, че грубите панталони на Питър Дейли се подмокриха отпред, тъй като пикочният му мехур не бе издържал в

очакване на предстоящия ужас. Явно, че вече бе наблюдавал тая игра по време на престоя си в затвора на Зинбала.

— Хари, искам да напрегнеш въображението си. Не обръщай внимание на тоя мръсен сополанко, а си представи, че на негово място е твоята хубава млада приятелка — дишаше тежко, но когато застаналият до него офицер му предложи отново кърпата, Сюлейман го блъсна ядосано назад с такава сила, че онзи полетя с разтворени ръце през мостика. После продължи спокойно. — Представи си хубавото й младо тяло, представи си възхитителния й страх, докато стои в пълен мрак и не знае какво я очаква.

Двамата пазачи започнаха да въртят помежду си Дейли, както правят децата, когато си играят. Тялото му се въртеше все по-бързо и до ушите ми стигнаха приглушените му писъци.

Двамата пазачи внезапно се отдръпнаха от него и напуснаха кръга, образуван от полуголите мъже с мотики в ръцете. Единият от тях закачи мотиката си в колана на Дейли и започна да го тласка, въртейки го насила в кръга, а мъжът от срещната страна стоеше готов да забие острието на мотиката си в корема му.

Дейли залиташе напред и назад, подкарван от дръжките на мотиките. Мъчителите му започнаха да стават все по-настървени и накрая единият от тях вдигна сечивото и замахна като с брадва. Желязното острие се заби в ребрата на Дейли.

Това беше знак да свършат с него и когато Питър Дейли се строполи на палубата, четиримата се скупчиха около него. Остриетата им се вдигаха и спускаха в някакъв ужасен ритъм и ударите отекваха отчетливо през лагуната чак до мястото, откъдето ние следяхме с погнуса отвратителната сцена.

Очевидно изморени от неприятното си задължение, четиримата се оттеглиха един след друг назад и в средата на палубата остана обезобразеното и съсечено тяло на Питър Дейли.

— Сигурно ще кажеш, че е жестоко, Хари — но пък не можеш да отречеш, че е много убедително.

Направо ми прилоша от варварската жестокост, а Чъби прошепна до рамото ми:

— Какво чудовище — никога не бях си представял, че може да се постъпва по подобен начин.

— Давам ти срок до утре на обяд, Хари, да дойдеш невъоръжен, след като си помислиш добре. Ще си поговорим, ще обсъдим някои въпроси, ще си разменим някои неща и ще се разделим като приятели.

Спря да говори, за да проследи как един от моряците завърза въже за глезена на Питър Дейли, а после го издигна с лебедката на мачтата, където тялото му увисна страховито като някакъв отворотелен вимпел. Лорна Пейдж не го изпускаше от поглед с отхвърлена назад глава така, че русата ѝ коса бе увиснала, а устните ѝ бяха леко разтворени.

— Ако откажеш да постъпиш разумно, Хари, тогава утре по обяд ще обиколя острова и твоята приятелка ще виси ето така... — посочи той към трупа, чиято увита в торбата глава се поклащаше бавно напред-назад само на няколко фута над палубата. — Помисли си добре, Хари. Не прибързвай. Помисли си много добре.

Прожекторите изведнъж угаснаха и Сюлейман Дада започна мъчителното си слизане към каютата. Мани Ресник и Лорна Пейдж го последваха. Мани се мръщеше леко, сякаш обмисляше някаква сделка, но виждах, че Лорна е много радостна.

— Още малко и ще повърна — промърмори Чъби.

— Свършвай по-бързо тогава — рекох аз, — защото имаме още доста работа.

Изправих се и тръгнах мълчаливо назад към палмовата горичка. Започнахме да копаем на смени, като единият постоянно стоеше на пост между дърветата. Нарочно не използвахме светлина, защото се боях да не ни забележат от катера, а и двамата бяхме изключително внимателни да не вдигаме никакъв шум и да не изтракаме с нещо метално, докато копаехме.

Измъкнахме онова, което ни беше останало от гелигнитовите шашки и взривното устройство, а после изровихме и ръждясалата каса, която пренесохме до едно грижливо избрано място под стръмните склонове на върха. На петдесет ярда нагоре по склона имаше ров, плътно закрит с храсталаци и избуяла трева.

Изкопахме нова дупка за касата, ровейки надълбоко в меката почва, докато не попаднахме на вода. После опаковахме отново касата и я заровихме пак. Чъби се изкачи до закрития ров над нас и се зае с приготовленията си.

В същото време аз презаредих автомата и го увих в една стара риза заедно с петте пълнителя. Зарових вързопа на един инч под пясъка край дънера на най-близкото палмово дърво, където последните дъждове бяха изровили плитка канавка надолу по склона.

Изровената от дъждовете канавка и дървото бяха на четирийсет крачки от мястото, където беше заровена касата, и реших, че разстоянието е напълно достатъчно. Канавката беше дълбока малко повече от два фута и щеше да осигури все пак някаква защита.

Луната изгря малко след полунощ и светлината ѝ беше достатъчна, за да проверим направеното от нас. Застанах до плитката канавка, а Чъби се увери, че има добра видимост от скривалището си на склона. После се изкачих при него, за да се уверя сам, че се вижда добре. Запашихме по пура, закривайки с шепи пламъчето на кибритената клечка и огънчетата на разгорелия се тютюн, докато обсъждахме всичко още веднъж. Особено държах да не остане нещо неразбрано относно координацията ни и сигналите, та накарах Чъби да повтори всичко по два пъти. Той го направи доста мъчително, но с голямо търпение и накрая останах доволен. Стъпкахме фасовете и ги засипахме с пясък, а когато тръгнахме да слизаме от склона, двамата грабнахме по една метличка от палмови клонки, за да заличим всякакви следи от пребиваването ни.

Първата част от плана ми беше изпълнена и ние се върнахме при скрития златен тигър и остатъка от гелигнита. Заровихме повторно тигъра, а после приготвих заряд от цяло сандъче гелигнит. Взривът беше много мощен, достатъчен да убие десет пъти повече хора — но аз никога не правя икономии, когато разполагам с достатъчно материал.

Нямаше да бъде възможно да използвам електрическата кутия за взривяване и изолирания проводник, та трябваше да се задоволя с един от подобните на моливи детонатори с часовников механизъм. Винаги съм се отнасял с дълбоко недоверие към тия несигурни малки механизми. Те действат чрез киселина, която разяжда тънката жица, към която е прикрепено чукчето на капсулата с барут. Когато киселината прекъсне жицата, капсулата експлодира и времето на експлозията зависи от силата на киселината и дебелината на жицата.

При подобен начин на взривяване може да се допусне неточност и вече имах случай, когато за малко не загинах. Но сега няхах

възможност за избор — взех един молив, който трябваше да гръмне след шест часа, и го прикачих към гелигнита.

Сред изоставените от похитителите вещи открих моята стара маска за дишане под водата. Подобен уред е също така опасен, както и детонаторите с часовников механизъм. За разлика от аквалангите, при които се използва въздух под налягане, при това устройство за дишане се употребява кислород, който се прочиства през филтър от въглероден двуокис след всяко вдишване и после се връща обратно към устата на водолаза.

Вдишваният кислород при налягане повече от две атмосфери е също толкова отровен, колкото и въглеродният окис. С други думи, ако човек вдиша повече чист кислород на трийсет и три фута под водата, той може да го убие. Трябва да знаеш много добре как да го използваш, но пък устройството притежава едно огромно предимство. От него не излизат мехурчета, които да те издадат и да покажат на неприятеля къде се намиращ.

Тръгнахме обратно към брега. Чъби носеше приготвеното сандъче с гелигнит и карабината. Когато бяхме вече нагласили и проверили кислородния апарат, минаваше три часът. После занесох гелигнита до водата и го пуснах да плува. Трябваше да се добавят още няколко фунта олово, чиято тежест щеше да го задържи стабилно, така че да може да се работи спокойно с него.

Бяхме се приближили до водата откъм брега, който беше към извивката на залива, където стоеше на котва катерът. Пясъците и палмовите дървета ни закриваха добре, докато работехме. Накрая бях готов.

Дългото плуване доста ме измори. Налагаше се да заобиколя рифовата връзка и да доплувам до залива — разстояние от почти цяла миля, — а трябваше да влача след себе си и сандъчето с взрива. То беше доста тежко и ми бе необходим почти цял час, преди да зърна светлините на катера, които блеснаха през водата някъде високо над мен.

Притиснал към гърдите си сандъчето, аз пропълзях бавно напред, знаейки много добре, че лунната светлина може да ме издаде, тъй като сянката ми се виждаше отчетливо върху белия пясък по дъното на лагуната, защото водата беше бистра като джин и дълбока само дваайсет и пет фута.

Продължих да плувам с облекчение в тъмната сянка, хвърляна от корпуса на катера, знаейки, че вече не можеха да ме забележат. Починах си няколко минути, а после откачих прикрепените към колана ми найлонови примки и ги привързах към сандъчето с гелигнитата.

Погледнах часовника си и флуоресциращите стрелки ми показаха, че е четири часът и десет минути.

Пречупих стъклената ампула на детонатора, освобождавайки киселината, която щеше да започне да разяжда проводника, и го поставих обратно в предварително приготвената ниша в сандъчето с експлозива. След около шест часа зарядът щеше да избухне със силата на двестафунтова самолетна бомба.

После се вдигнах от дъното на лагуната и доплувах предпазливо до корпуса на катера. Той беше обрасъл с плъзгави отвратителни водорасли и навсякъде бяха полепнали охлюви и дълбоководни миди.

Придвижих се бавно по протежение на кила, търсейки място за завързване, но не можах да открия нищо и накрая трябваше да използвам щангата на кормилото. Привързах здраво сандъчето с найлоновото въже — а когато свърших, знаех, че то ще устои даже и при най-високата скорост на катера.

Най-после останах доволен, спуснах се отново към дъното на лагуната и заплувах обратно към брега. Сега плувах много по-бързо, тъй като не ми пречеше тежкото сандъче, а когато се измъкнах на брега, там вече ме чакаше Чъби.

— Сложи ли го? — тихо попита той, докато ми помагаше да смъкна кислородния апарат.

— Дано пустият му молив свърши работа.

Бях толкова изморен, че пътят през горичката ми се стори цяла вечност и краката ми се влачеха по меката почва. Миналата нощ бях спал съвсем малко, а оттогава не бях мигнал.

Сега Чъби застана на пост, докато спях, и когато ме разтърси внимателно, за да се събудя, вече минаваше седем часът и денят бързо настъпваше.

Ядохме направо от консервните кутии и накрая глътнах цяла шепа подсилващи таблетки с гликоза, които открих в аптечката. Измъкнах ножа от калъфката на колана ми и го запратих със замах към стеблото на най-близката палма. Острието се заби и затрепери от силния удар.

— Фукльо! — промърмори Чъби, а аз му се ухилих, опитвайки се да си придам спокоен и непринуден вид.

— Гледай, точно както ми казаха да бъда — без никакво оръжие — рекох аз с разперени празни ръце.

— Готов ли си? — попита ме той. Двамата се изправихме и се погледнахме неловко. Чъби никога не би ми пожелал да имам късмет — което според него беше най-лошата възможна магия.

— До скоро — каза той.

— Добре, Чъби — подадох му ръка аз. Той я грабна и ме стисна здраво, а после се извърна, взе карабината и потъна в горичката.

Проследих го с поглед, докато не се скри напълно, но той изобщо не се обърна назад. Аз също му обърнах гръб и тръгнах напълно невъоръжен надолу към брега.

Излязох от дърветата и застанах до водата, загледан към катера. Установих с облекчение, че клатушкацията се труп бе смъкнат от мачтата.

Останах така доста дълго, но никой от часовете на палубата не ме забелязваше, та трябваше да вдигна ръце над главата си и да извикам силно „Хей“. Веднага настъпи голямо оживление и се раздадоха команди на висок глас. Мани Ресник и Лорна застанаха до перилата и се загледаха към мен, докато половин дузина въоръжени моряци се спуснаха в лодката на Чъби и поеха към брега.

Щом лодката заби нос в пясъка, те скочиха на брега и ме заобиколиха с насочени дула на автоматите, с който ме замушкаха в гърба и корема. Вдигнах ръце над главата си и се опитах да си придам безучастен вид, докато един от младшите офицери ме претърсваше прекалено старателно за някакво оръжие. Когато най-последно се убеди, че не нося нищо, той постави ръката си върху раменете ми и ме блъсна силно към лодката. Един от по-нетърпеливите му подчинени реши, че всичко му е позволено, и се опита да разкъса бърбреците ми с дулото на автомата си, но ударът му попадна шест инча по-високо.

Тръгнах бързо към лодката, за да избегна всякакви по-нататъшни изяви на бойни изкуства, и всички се покачиха на лодката, заобикаляйки ме с готови за стрелба автомати и ръгайки ме болезнено с дулата в най-различни части на тялото.

Мани Ресник ме проследи с поглед, докато се прехвърлях на борда на катера.

— Здравей пак, Хари — радостно ме посрещна той.

— Удоволствието е изцяло твое, Мани — отвърнах му аз, ухилен широко, но нов удар между раменете ме хвърли по очи върху палубата. Стиснах здраво зъби, за да овладее яростта си, и си помислих за Шери. Щом се сетих за нея, изведнъж се успокоих.

Сюлейман Дада беше се излегнал на ниска кушетка, покрита с най-обикновени възглавници от брезент. Беше свалил униформената си куртка и я бе окачил върху кука на преградата зад него. Куртката му висеше тежко от накачените медали. Облечен бе само във фланелка без ръкави, цялата посивяла от прогизналата пот, и макар че беше още ранна утрин, в дясната си ръка държеше чаша с бледокафява течност.

— А, Хари Флечър — или пък Хари Брус? — ухили ми се той като някакво огромно бебе с цвят на въглен.

— Както предпочиташ, Сюлейман — примерно отвърнах аз, но нямах никакво желание да се състезавам по красноречие с него. Изобщо не се заблуждавах относно сериозността на положението, в което бяхме изпаднали двамата с Шери, а нервите ми бяха толкова изопнати, че обзелият ме страх пропълзвяваше подличко в стомаха ми като някакво животно в клетка.

— Научих доста неща за теб от моите добри приятели — кимна той към Мани и русата Лорна, които бяха ме последвали в командната каюта. — Много съм очарован, Хари. Никога не съм си представял, че ти имаш толкова разностранни способности и че си отбелязал такива внушителни постижения.

— Благодаря, Сюлейман, ти наистина си много щедър в оценката си, но хайде да не се увличаме в комплименти. Имаме важна работа, нали?

— Прав си, Хари, много си прав.

— Ти си измъкнал трона с тигъра, Хари, знаем, че си го извадил — намеси се Мани, но аз поклатих глава!

— Само част от него. Останалото е изчезнало — но успяхме да спасим, каквото имаше на дъното.

— Добре де, да приемем, че е така — съгласи се Мани. — Кажени само какво сте извадили.

— Извадихме главата на тигъра, която тежи около триста фута и е цялата от злато... — Сюлейман и Мани се спогледаха един друг.

— И това ли е всичко? — попита Мани и аз веднага усетих инстинктивно, че Шери им е разказала всичко, което знаеше, докато са я биели. Не я упреквах, че го е направила. Бях го очаквал.

— Има и една каса със скъпоценности. Свалените камъни от трона са били поставени в нея.

— А диамантът „Великият Могул“? — настоя Мани.

— Намерихме го — казах аз, а те си зашепнаха усмихнати и си закимаха с глава. — Но само аз знам къде е... — добавих тихо, а те тутакси се умълчаха и ме заслушаха напрегнато. — Този път имам нещо, което мога да разменя, Мани. Проявяваш ли някакъв интерес?

— Интересуваме се, Хари, много се интересуваме — отговори вместо него Сюлейман, а аз усетих, че напрежението на двамата ми противници започваше да нараства, след като бяха толкова близо до плячката.

— Искам Шери Норт — заявих аз.

— Шери Норт ли? — изгледа ме продължително Мани и се прокашля многозначително. — Ти си бил много по-голям глупак, отколкото те мислех, Хари.

— Момичето вече не представлява никакъв интерес за нас — отпи от чашата си Сюлейман и аз почувствах, че потта му започна да мирише все повече сред увеличаващата се горещина в каютата. — Можеш да си я получиш.

— Искам си и лодката, гориво и вода, колкото да се добера до острова.

— Приемливо, Хари, напълно приемливо — усмихна се отново Мани, сякаш беше се сетил за нещо смешно.

— Искам и главата на тигъра — продължих аз, а Мани и Сюлейман се изсмяха високо.

— Хари! Хари! — закачливо подхвърли Сюлейман, като продължи да се смее.

— Алчният Хари — добави Мани и спря да се смее.

— Можете да вземете диаманта и около петдесет фунта други скъпоценни камъни... — опитах се да ги убедя аз, придавайки си напълно сериозен вид. За човек в моето положение поведението ми беше напълно понятно. — ... в сравнение с тях главата не представлява нищо. Самият диамант струва повече от милион, а главата просто ще покрие разходите ми.

— Ти си много упорит човек, Хари — изхили се Сюлейман. — Прекалено упорит.

— А какво тогава ще получа? — настоях аз.

— Животът ти и трябва да си ни благодарен — тихо рече Мани и аз го погледнах. Очите му ме гледаха студено, сякаш ме зяпаше влечуго, и изобщо не се съмнявах в намеренията му по отношение на мен, след като веднъж ги заведе при съкровището.

— Доколко мога да ви имам доверие? — продължих да играя все пак играта аз и Мани сви рамене с безразличие.

— Хари, как е възможно да не ни вярваш? — намеси се Сюлейман. — Какво можем да спечелим, ако те убием заедно с приятелката ти?

„Но пък и нищо няма да загубите“, помислих си аз, но кимнах и казах:

— Добре. Изборът ми не е голям.

Двамата се усмигнаха отново един на друг и Сюлейман вдигна чашата си, поздравявайки ме мълчаливо.

— Ще пийнеш ли, Хари? — попита той.

— Малко ми е раничко, Сюлейман — отказах му аз, — но бих искал да се видя с момичето сега.

Сюлейман кимна на един от хората си да я доведе.

— Искам лодката да бъде заредена с гориво и вода и да я оставите на брега — продължих упорито аз и Сюлейман даде нарежданията си.

— Когато слезем на брега, момичето ще дойде с мен, а след като ви покажа касата и главата, вие ще ги вземете и ще си отидете — погледнах първо към единия, а после и към другия. — Ще ни оставите на острова, без да ни сторите нищо, съгласни ли сте с мен?

— Разбира се, Хари — разпери примирително ръце Сюлейман. — Напълно сме съгласни с теб.

Страхувах се, че ще забележат недоверието в погледа ми, и затова се обърнах с облекчение, щом въведоха Шери.

Но като я видях, успокоението ми мигом изчезна.

— Хари — прошепна тя с подпухналите си морави устни. — Ти си тук. Господи, ти си тук — и пристъпи, залитайки, към мен.

Бузата ѝ беше одрана и ужасно подпухнала, а големината на отока ми подсказваше, че костта вероятно е счупена. Сенките под

очите ѝ придаваха болнав и изтощен вид, а по ноздрите ѝ имаше корици от засъхнала черна кръв. Не исках да разглеждам повече раните ѝ и затова я прегърнах и притиснах към гърдите си.

Двамата ни следяха, изпълнени с любопитство и неприкрит интерес. Усещах вперените им в нас погледи, но не исках да се извързвам с лице към тях, за да не забележат убийствената омраза, която сигурно щеше да проличи в погледа ми.

— Добре тогава — реших аз, — хайде да свършваме.

Когато най-сетне се извърнах с очи към тях, надявах се, че вече съм се овладял напълно.

— За съжаление няма да мога да дойда с вас — рече Сюлейман, без да си прави труд да става от кушетката. — Да се качвам на малки лодки, да ходя надалеч под слънцето и да газя в пясъка, не е по вкуса ми. С теб ще се сбогуваме тук, Хари, а моите приятели... — кимна той към Мани и Лорна — ... ще дойдат с теб като мои представители. Ще бъдете придружавани, естествено, от дванайсет души от моя екипаж, като всичките ще бъдат въоръжени и ще изпълняват разпорежданията ми — реших, че предупреждението му не се отнася само за мен.

— Сбогом, Сюлейман. Може би ще се срещнем пак.

— Съмнявам се, Хари — захихика се той. — Но ти желая успех и нека бъдеш благословен — завърши, отпращайки ме с широк замах на розовата си длан, а с другата ръка вдигна чашата си и гаврътна последните капки от алкохола.

Шери седна, плътно притисната до мен в лодката. Облегна се на рамото ми и тялото ѝ затрепери от преживените болки. Обгърнах раменете ѝ и тя ми прошепна тихо:

— Те ще ни убият, Хари, нали ти е ясно?

Не отговорих на въпроса ѝ, а я попитах нежно, докосвайки все още увитата в груба превръзка ръка:

— Ръката ти — какво е станало с нея?

Шери погледна към русата жена до Мани Ресник и усетих как потръпна леко до мен.

— Тя го направи, Хари. — Лорна Пейдж си говореше оживено с Мани Ресник. Старателно лакираната ѝ коса устояваше на опитите на вятъра да я разроши, а лицето ѝ беше силно гримирано със скъпа козметика. Червилото ѝ беше мазно и бляскаво, а очите ѝ бяха подчертани със сребристорозелени сенки над дългите мигли,

прикриващи котешкия ѝ поглед. — Хванаха ме здраво, а тя ми изтръгна ноктите — потръпна отново Шери, а Лорна Пейдж се изсмя весело. Мани сви шепите си около златната запалка „Дънхил“ и ѝ поднесе огънче. — Непрекъснато ме питаха къде е съкровището — и всеки път, когато им казвах, че не знам, тя ми изтръгваше по един нокът с клещите. Знаеш ли колко ме болеше, когато ми ги изтръгваше... — не можа да довърши думите си Шери и притисна ранената си ръка към корема, сякаш да я предпази. Знаех, че още малко и ще се разстрои съвсем, затова я притиснах към себе си, опитвайки се да ѝ вдъхна кураж чрез близостта на тялото си.

— Спокойно, мила, всичко мина — прошепнах аз и тя се притисна още по-плътнo в мен. Погалих я по косата и се опитах да овладеея наново бликналия гняв, борейки се с него, преди да е помрачил разсъдъка ми.

Моторницата стигна до брега и заби нос в пясъка. Слязохме и застанахме на белия пясък, а пазачите ни заобиколиха с насочени дула.

— Добре, Хари — каза Мани. — Ето ти и лодката, приготвили са я вече. — Лодката на Чъби беше изтеглена на брега. — Резервоарите са пълни и щом ни покажеш стоката, можеш да отплаваш.

Той говореше спокойно, но жената до него ни изгледа с влажен хищен поглед — така, както мангустата оглежда пиле. Чудех се какво ли е решила да прави с нас.

Предполагах, че Мани вече беше ни обещал изцяло, за да ѝ направи удоволствие — веднага щом му покажем каквото му трябваше.

— Надявам се, че няма да ни правиш никакви номера, Хари. Предполагам, че ще се държиш разумно и няма да ни губиш времето.

Забелязах, че Мани беше се обградил със своите собствени хора. Те бяха четирима, всичките въоръжени с пистолети, а единият беше моят стар познайник, който бе шофирал роувъра при първата ни среща. Наред с тях имаше още десет чернокожи моряци, командвани от младши офицер. Вече усещах, че противопоставянето между двете неприятелски групи непрекъснато нараства. Мани намали броя на моряците в отряда, оставяйки двама да пазят моторницата. После се обърна към мен:

— Ако си готов, Хари, можеш да ни покажеш пътя.

Налагаше се да помагам на Шери. Тя бе толкова немощна, че постоянно се спъваше и докато стигнем до пещерите, дишането ѝ стана тежко и неравно.

Вървахме по билото на склона, заобиколени от тълпата въоръжени мъже. Погледнах крадешком часовника си. Беше девет часът. Оставаше още час до избухването на сандъчето с гелигнит под катера. Всичко вървеше в рамките на определеното от мен разписание.

Разиграх малък театър, докато търсех мястото на заровената каса, и с голямо усилие на волята се въздържах да не поглеждам към склона, където бе закритата със зеленина канавка.

— Кажи им да копаят тук — обърнах се аз към Мани и отстъпих назад. Четирима от моряците предадоха оръжията си на своите другари и грабнаха малките сгъваеми полеви лопатки, които бяха донесли със себе си.

Почвата бе мека и разкопавана наскоро, така че те я разравяха с обезпокоителна бързина. Само след няколко минути щяха да изкопаят желязната каса.

— Момичето е ранено — рекох на Мани аз, — трябва да поседне.

Той ме изгледа и усетих, че размишлява бързо. Знаеше, че Шери няма сили да избяга надалече, и ми се стори, че се радва на удобния случай да отстрани още някой моряк, защото заговори припряно на младшия офицер, а аз поведох Шери към палмовото дърво и я накарах да седне до дънера му.

Тя въздъхна отмаляла, а двама от моряците застанаха над главите ни с готови за стрелба автомати.

Погледнах към склона, но там не се виждаше нищо подозрително, макар да знаех, че Чъби сигурно ни следеше напрегнато. Освен двамата ни пазачи всички останали бяха се струпали в очакване около четиримата копачи, които вече бяха изровили прясна дупка с дълбочина до коляно.

Но любопитството гризеше и нашите двама пазачи, които непрекъснато отклоняваха вниманието си и поглеждаха често към отдалечената на четирийсет крачки група.

Съвсем ясно чух тракането, щом лопатата удари в желязото на касата — и веднага последваха възбудени викове. Всички се струпаха около изкопа, бърборейки неразбрано на висок глас и блъскайки се

един друг с лакти, за да надникнат надолу. Двамата ни пазачи ни обърнаха гръб и пристъпиха на една-две крачки в същата посока. Повече и не ми беше необходимо.

Мани Ресник изблъска грубо двама от моряците и скочи в изкопа при копачите. Чух го да вика:

— Всичко е наред, донесете въжетата и дайте да я вдигнем. Но внимавайте да не повредите нещо.

Лорна Пейдж също беше се надвесила над изкопа. Всичко бе наред.

Вдигнах дясната си ръка и бавно разтрих челото си, давайки уговорения сигнал на Чъби, а щом отпуснах пак ръката си, прегърнах Шери и се претърколих бързо назад в плиткия овраг, изровен от дъждовете.

Шери не го очакваше, а и аз я бях сграбчил доста грубо в желанието си да се скрием бързо. Тя извика, тъй като бях стиснал и без това болезнените ѝ рани.

Двамата пазачи чуха вика ѝ и се извъртяха бързо, вдигайки автоматите си. Знаех, че ще започнат да стрелят и че плитката канавка няма да ни защити.

— Хайде, Чъби, давай! — викнах аз и се хвърлих върху Шери, за да я прикрия от куршумите на автоматите, притискайки с две ръце ушите ѝ.

В същия миг Чъби натисна бутона на електрическия детонатор и искрата потече светкавично по изолирания проводник, който бяхме прикрили много внимателно предишната вечер. В желязната каса бяхме натъпкали половин сандъче гелигнит — не посмях да сложа повече взрив, защото Шери и аз едва ли щяхме да оцелеем.

Представих си зловещата усмивка на Чъби, когато касата избухна. Взривът я изхвърли нагоре, блъскайки я в стените на изкопа, но аз бях затрупал шашките гелигнит с пясък и шепи полускъпоценни камъни, които да послужат като примитивен шрапнел, който да усили още повече експлозията и да нанесе допълнителни поражения.

Групичката мъже около дупката бяха изхвърлени високо във въздуха. Те се въртяха и премятаха като някаква трупа от безумни акробати, а стълбът от пясък и прах се издигна на сто фута височина.

Земята под нас се разтресе, подхвърляйки проснатите ни тела, а после ни блъсна взривната вълна. Тя събори двамата пазачи, които се

готвеха да ни разстрелят, разкъсвайки дрехите им на парцали.

Помислих си, че и двете ми тъпанчета са се спукали, защото оглушах напълно, но знаех, че съм запазил ушите на Шери. Оглушал и полузаслепен от праха, аз се претърколих от Шери и започнах да ровя като обезумял песъчливото дъно на канавката. Пръстите ми докопаха заровения автомат и успях да го измъкна, късайки увитите парцали и изправяйки се бързо на колене.

Двамата най-близки пазачи бяха живи, единият пълзеше на колене, а другият седеше замаян с рукнала по бузата му кръв от спуканото тъпанче.

Убих ги с два кратки откоса, които ги повалиха върху пясъка. После погледнах към безформената купчина от човешки същества около изкопа.

Там имаше някакво слабо гърчене и тихи скимтящи стонове. Изправих се разтреперан от канавката и видях, че Чъби се е изправил на склона. Той ми викаше нещо, но не го чувах, защото в ушите ми непрекъснато звънеше някакъв шум като от камбана.

Изправих се на крака, поклащайки се леко и оглеждайки се глупаво наоколо, а Шери се надигна и застана до мен. Докосна рамото ми, изричайки нещо, и аз с облекчение чух гласа ѝ, тъй като звънящият шум в ушите ми бе леко отслабнал.

Погледнах отново към мястото на експлозията и видях странна и ужасяваща гледка. Някаква фигура на половин човек, останала без дрехи и без по-голямата част от кожата си, с прясно кървяща плът на полуоткъснатата при рамото ръка, поклащаща се до тялото, се надигаше от изкопа като ужасяващ призрак от гроба си.

Фигурата остана така достатъчно дълго, за да разпозная Мани Ресник. Струваше ми се невероятно, че е жив след подобен гибелен взрив, но на всичкото отгоре той тръгна към мен.

Пристъпваше крачка след крачка и идваше все по-наблизо, а аз стоях като вкаменен и не можех да помръдна. После видях, че е ослепял от разхвърчалия се пясък, който беше разкъсал очните му ябълки и одрал кожата на лицето му.

— О, Боже! О, Господи! — прошепна Шери до мен и гласът ѝ прекъсна магията. Вдигнах автомата и откосът, който разкъса гърдите на Мани, беше по-скоро милостиня.

Когато Чъби дойде при мен, аз все още бях замаян, оглеждайки се наоколо сред създадената от нас касапница. Хвана ме за ръката и успях да го разбера, докато викаше:

— Добре ли си, Хари? — кимнах с глава и той продължи: — Лодката! Трябва да се погрижим за лодката!

Извърнах се към Шери:

— Иди в пещерата. Чакай ме там — и тя тръгна послушно.

— Да проверим първо ония там — промърморих към Чъби и двамата тръгнахме към купчината трупове около натрошената на парчета желязна каса. Всички бяха мъртви или съвсем скоро щяха да умрат.

Лорна Пейдж лежеше по гръб. Взривът беше отнесъл горните ѝ дрехи и стройното ѝ гладко тяло бе останало само по дантелено бельо, с парчета от зеления копринен костюм, висящи от китките и увити около разкъсаните ѝ и все още кървящи крака.

Даже и след експлозията прическата ѝ беше запазила лакираната си елегантност, с изключение на посипалия се като пудра фин бял пясък. Смъртта си бе направила ужасна шега с нея — късче от син лапис лазули, изхвърчало от касата със скъпоценностите след мощния взрив, беше се забило дълбоко в челото ѝ. Камъчето беше се загнездило в черепа ѝ също като окото на тигъра от златния трон.

Собствените ѝ очи бяха затворени, докато третото скъпоценно око лъщеше срещу ми укорително.

— Всички са мъртви — изръмжа Чъби.

— Да, мъртви са — съгласих се аз и отместих погледа си от обезобразеното момиче. Установих с изненада, че не се чувствам победител, не изпитвам някакво удовлетворение от смъртта ѝ, нито пък от начина, по който беше убита. Почувствах, че вкусът на отмъщението далеч не е сладък, а дори е твърде блудкав. Тръгнах след Чъби надолу към брега.

Все още се чувствах замаян от мощната експлозия и макар че ушите ми бяха вече почти наред, трябваше да полагам доста усилия, за да вървя в крак с Чъби. Въпреки че беше толкова едър, походката му беше съвсем лека.

Бях на десет крачки зад него, когато излезе от гората и се спря в началото на пясъчната ивица.

Лодката си лежеше там, където бяхме я оставили, но двамата моряци, оставени да пазят моторницата, сигурно бяха чули експлозията и бяха решили да не рискуват.

Двамата бяха вече на половината от разстоянието до катера и щом ни видяха, единият започна да стреля с автомата си към нас. Разстоянието беше прекалено голямо, надвишаващо далеч възможностите на оръжието, и ние изобщо не си сторихме труда да се прикрием. Но стрелбата привлече вниманието на останалите на борда моряци и видях, че трима от тях се впуснаха към скорострелното оръдие на носа на катера.

— Това вече е лошо — промърморих аз.

Първият изстрел мина високо и доста встрани, разбивайки се в палмите зад нас и обсипвайки стеблата им с парчета шрапнел.

Чъби и аз се върнахме бързо в горичката и се хвърлихме по очи зад пясъчния гребен на плажа.

— Ами сега? — попита Чъби.

— Просто ще изчакаме — отвърнах му аз и следващите два снаряда от скорострелното оръдие се разбиха нахалост в дърветата нависоко и далеч назад, но после настъпи кратко затишие и видях, че моряците започнаха да въртят оръдието.

Следващият снаряд вдигна висок изящен воден стълб в плитчините край лодката. Чъби нададе яростен рев като лъвица, чието малко е в опасност.

— Опитват се да потопят лодката ми! — ревна той, когато следващият снаряд се заби в пясъка на брега, вдигайки лека бяла пушилка.

— Дай ми пушката — сопнах му се аз и взех карабината от ръцете му, хвърляйки му късия „Калашников 47“ и сваляйки от рамото му ремъка на раничката. Стрелковите му умения не бяха достатъчни за онова, което трябваше да се направи.

— Не мърдай отгук — заповядах му аз, скочих и се понесох приведен към извивката на залива. Вече бях превъзмогнал почти напълно последиците от взрива и щом се добрах до най-близката издатина на брега с лице към катера, аз се проснах по корем върху пясъка и насочих напред дългото дуло на карабината.

Артилеристите продължаваха да се целят в лодката и около нея последователно се вдигаха стълбове от вода и пясък. Предният щит на

оръдието бе извъртян диагонално спрямо мен, а гърбовете и хълбоците на моряците бяха напълно открити.

Нагласих селектора на карабината за единична стрелба и направих няколко дълбоки вдишвания, за да се успокоя след продължителното тичане по мекия пясък.

Мерачът на оръдието натискаше педала на въртящата се платформа и повдигаше лостовете за управление, притиснал чело в козирката над окуляра на мерника.

Взех го на мушка и пуснах единичен изстрел. Куршумът го събори от седалката и го отхвърли встрани през дулото на оръдието. Отпуснатите ръчки се завъртяха свободно, а дулото щръкна безучастно нагоре.

Двамата пълначи се огледаха изненадано и аз им пуснах още два бързи изстрела.

Изненадата им тутакси премина в ужас, напуснаха местата си и побягнаха назад по палубата, скривайки се в един от отворените люкове.

Изместих дулото на пушката и се прицелих към открития мостик на катера. Пуснах три изстрела към струпалите се офицери и матроси, които създадоха неописуема шумотевица от викове, и мостикът се опразни като по чудо.

Потеглилата от брега моторница се приближи до борда на катера и аз подгоних двамата моряци с още три изстрела. Те се покатериха бързо и изчезнаха зад надстройките. Никой от двамата не се сети да привърже лодката и тя заплава надалече от катера.

Смених пълнителя на карабината, а после внимателно и решително пуснах по един куршум през всеки илюминатор от близката страна на корабчето. Чух отчетливо трясъка на разбитите стъкла.

Това вече бе прекалено голямо предизвикателство за Сюлейман Дада. Чух, че лебедката с веригата затрака и котвата изскочи на носа, лъщяща от морската вода, а в мига, в който шиповете ѝ се показаха на повърхността, витлата на катера разпениха до бяло водата под кърмата и корабчето се понесе бързо към ширналата се лагуна.

Продължих да стрелям по катера, докато се плъзгаше плавно край скривалището ми, за да не би да решат да останат. Мостикът беше закрит с покривало от мръснобял брезент и бях сигурен, че кормчията е легнал зад него с ниско наведена глава. Дадох няколко

изстрела към платнището, опитвайки се да отгатна къде ли се е прикрил. Но не успях да постигна нищо, така че насочих вниманието си към илюминаторите, надявайки се да имам късмет с някой рикоширал в корпуса куршум.

Катерът бързо набираше скорост, докато не започна да се клатушка като старица, която тича да хване автобуса. Изтръсках пясъка от дрехите си, заредих карабината и се затичах към горичката.

Когато стигнах до северния връх на острова и се изкачих достатъчно високо по склона, за да огледам дълбоководния проток, катерът беше се отдалечил на миля, поел неотклонен курс към Африканския континент. Виждаше се като малка бяла сянка на фона на тъмнозелената шир на морето и под по-суровата и по-дълбока синева на небето.

Стиснах карабината под мишница и си намерих удобно място, откъдето да мога да наблюдавам по-нататъшното му придвижване. Часовникът ми показваше десет часа и седем минути, а аз започнах да се чудя дали сандъчето с гелигнит, привързано към кърмата на катера, все пак не се е откачило от бързо течащата струя вода и от движението на витлата.

Катерът вече преминаваше край полускритите външни коралови рифове, преди да навлезе в откритите крайбрежни води. Рифовете проблясваха от време на време, изхвърляйки бяла пяна след всяка придошла вълна като някакво чудовище, полегнало под повърхността.

Малката бяла точица на катера ми изглеждаше безплътна и неземна сред огромната пустош на морето и небето над него. Скоро щеше да се слее с набраздената от вятъра и развълнувана от вълните шир на откритото море.

Когато изригна експлозията, силата ѝ беше някак си безстрастна и приглушена от разстоянието, а вятърът притъпи грохота от взрива. Нагоре бликна внезапен воден стълб, който обгърна малкото бяло корабче. То ми заприлича на щраусово перо, ефирно и поклацано от вятъра — огъна се при достигнатата най-голяма височина, загуби формата си и се разби завинаги при допира с набраздената от вълните повърхност на водата.

Звукът стигна до мен доста по-късно като някакъв съвсем безобиден тътен, който отекна във все още заглъхналите ми тъпанчета

и аз усетих полъха от взривната вълна като леко подухване на вятъра върху лицето ми.

Когато пръските се изгубиха напълно сред безкрайната шир на протока, от малкия морски съд не бе останала никаква следа и по повърхността на брулената от вятъра вода не се виждаше нищо.

Знаех, че със задаващия се прилив щяха да се появят и едрите зловещи акули албакор, които обикаляха из крайбрежните води за храна. Те бързо щяха да подушат миризмата на кръв и прясно разкъсано месо и нямаше съмнение, че онези на борда, които бяха оцелели след взрива, щяха да влязат в полезрението на заслепените от лакомия морски убийци. Реших, че акулите, които попаднат на Сюлейман Дада, щяха да се наситят достатъчно, освен ако не разпознаеха, че той е сродна душа и не му отдадяха полагаемата му се почит. Дребната мрачна шега не ме успокои много. Изправих се и тръгнах надолу към пещерите.

Открих, че аптечката ми е била разбита и разхвърляна по време на вчерашния погром в пещерата, но успях да открия доста лекарства, за да почистя и превържа осакатените пръсти на Шери. Три от ноктите ѝ бяха изтръгнати. Страхувах се, че корените им са били унищожени и че няма да пораснат отново — но когато Шери изказа същите опасения, аз ги отхвърлих решително.

След като се погрижих за раните ѝ, накарах я да глътне две таблетки кодеин за успокояване на болките и ѝ приготвих леглото в тъмния ъгъл на пещерата.

— Почини си — казах ѝ аз, коленичейки, за да я целуна нежно. — Опитай се и да поспиш. Аз ще те събудя, щом се приготвим за тръгване.

Чъби вече беше се заел с всички необходими приготовления. Беше прегледал лодката и бе решил, че е в добро състояние въпреки няколкото дупки от шрапнелите.

Запушихме дупките с маджуна, който намерихме в една кутия в сандъчето с инструменти, и я оставихме на брега.

Изкопът, в който бяхме заровили желязната каса, послужи за общ гроб на убитите мъже и жената, чиито трупове лежах наоколо. Натъпкахме ги като сардини и ги покрихме с мекия пясък.

Изровихме златната глава, чието блестящо око все още си стоеше в широкото чело, и превивайки се под тежестта ѝ, я пренесохме до

лодката. Уплътнихме я с възглавници от полиетилен и я наместихме върху дъното на лодката. Пластмасовите торбички със сапфирите и смарагдите напъхах в моята раничка и я положих до главата.

После се върнахме при пещерите и прибрахме всички оцелели провизии и прибори — бидоните с гориво и вода, кислородните бутилки и компресора. Когато прибрахме всичко в лодката, беше вече късен следобед и аз се почувствах изморен. Поставих карабината върху струпания багаж и се изправих.

— Е, доволен ли си, Чъби? — попитах аз, докато палех пурите и на двама ни по време на първата ни почивка. — Мисля, че можем да потегляме вече.

Чъби пое дълбоко от пурата и изпусна дълго синьо облаче дим, преди да се изплюе върху пясъка.

— Само искам да отида и да взема Анджели — промърмори той, а когато го изгледах изненадано, той добави: — Няма да оставя момчето там. Горе е много самотно, а съм сигурен, че ще иска да лежи като християнин близо до родителите си.

И когато тръгнах назад към пещерите, за да повикам Шери, Чъби избра едно брезентово платнище и изчезна в сгъстяващия се мрак.

Събудих Шери и поисках да се уверя, че се е облякла добре в един от моите пуловери, а после ѝ дадох още две таблетки кодеин и я поведох надолу към брега. Вече беше се стъмнило и държах в едната си ръка фенерчето, а с другата помагах на Шери. Стигнахме до брега и аз се спрях неуверено. Чувствах, че нещо не е съвсем наред, и насочих светлината към натоварената лодка.

Тогава разбрах причината и усетих, че стомахът ми се сви на топка.

Карабината не беше там, където бях я оставил.

— Шери — зашепнах настоятелно аз, — клекни на земята и стой така, докато не ти кажа.

Тя се отпусна бързо върху пясъка до измъкнатата на брега лодка, а аз се заоглеждах като обезумял за някакво оръжие. Помислих си за харпуна, но той беше под бидоните, а рибарският ми нож все още стърчеше забит в една палма в горичката — бях го забравил и едва сега се сетих за него. Може би някой гаечен ключ от сандъчето с инструменти — но само успях да си го помисля и чух плътния гърлен глас, който се разнесе от мрака зад мен:

— Е, добре, Хари, пушката е в мен. Не се обръщай и не прави глупости.

Сигурно беше лежал скрит в горичката, след като беше взел карабината, и сега беше се промъкнал безшумно зад гърба ми. Замръзнах на място.

— Без да се обръщаш назад — просто хвърли фенерчето встрани. През рамо.

Направих каквото ми нареди и чух, че пясъкът изскърца под краката му, когато се наведе да го вдигне.

— Добре, а сега се обърни — но бавно. — Докато се обръщах, той насочи мощния лъч в очите ми и ме заслепи. Все пак успях да различа огромното туловище на мъжа зад светлината на фенерчето.

— Добре ли поплува, Сюлейман? — попитах аз. Видях, че беше само по къси бели долни гащета, а огромният му корем и дебелиите безформени крака блестяха от влага на отразената светлина.

— Започвам да ставам алергичен към шегите ти, Хари — отново заговори той с дълбокия си, прекрасно обработен глас, а аз едва тогава се сетих, че човек с наднормено тегло става лек и силен с помощта на солената морска вода. Но въпреки че и приливът му беше помагал, Сюлейман Дада беше извършил безпримерен подвиг, оцелявайки след експлозията и плувайки почти две мили обратно към брега в развълнуваното море. Съмнявах се, че някой от хората му бе успял да стори същото.

— Мисля, че първо трябва да стрелям в корема ти — проговори отново той и видях, че е поставил дулото на карабината върху левия си лакът. Със същата ръка насочваше лъча на фенерчето в лицето ми. — Чувал съм, че там е най-болезненото място.

После замълчахме задълго, като Сюлейман Дада дишаше дълбоко с неговите свирещи от астмата гърди, а аз отчаяно се опитвах да измисля как да отвлека вниманието му достатъчно дълго, за да мога да хвана дулото на карабината.

— Предполагам, че няма да поискаш да паднеш на колене и да ме молиш за милост, нали? — попита той.

— Я се разкарай, Сюлейман — отвърнах аз.

— Не, знаех си, че няма да го направиш. Жалко, защото щеше да ми бъде приятно. Но какво ще кажеш за момичето, Хари, гордостта ти сигурно ще бъде доста...

И двамата чухме Чъби. Той знаеше, че няма начин да пресече незабелязано открития бряг, даже и на тъмно. Поискал бе да се впусне внезапно върху Сюлейман Дада, но съм сигурен, че му е било ясно, че няма да успее. Онова, което наистина постигна, беше да отвлече вниманието му, което така силно желяех.

Чъби изскочи бързо от мрака, тичайки мълчаливо, но скърцането на предателския пясък под краката му го издаде. Но дори и когато Сюлейман Дада насочи карабината към него, той не се поколеба да продължи право напред.

Разнесе се трясъкът на изстрела и от дулото бликна дълъг пламък, но още преди гърмежа аз вече бях по средата на разстоянието, разделящо ме от огромния чернокож мъж. Успях да зърна с крайчеца на окото си, че Чъби политна към земята, а после Сюлейман Дада започна да извърща карабината обратно към мен.

Отблъснах встрани цевта на карабината и нанесох удар с рамо в гърдите му. Ударът ми трябваше да счупи ребрата му като на покосена от автомобил жертва, но вместо това открих, че силата на устрема ми се омекоти от дебелината като вата черна плът. Сякаш се нахвърлих върху пухен дюшек и макар че отстъпи няколко стъпки назад, изпускаяки карабината, Сюлейман Дада остана изправен на яките си като дънери крака. Преди да успея да запазя равновесие, той ме обгърна в огромната си мечешка прегръдка.

Вдигна ме във въздуха и ме притегли към огромните си като планина меки гърди, хващайки и двете ми ръце и държейки ме така, че не можех да запъна краката си в пясъка, за да се противопоставя на тежестта и силата му. Усетих, че ме обзема отчаяние, щом почувствах силата му, която не бе просто брутална мощ, а нещо толкова могъщо и тежко, че сякаш беше безгранична, почти като непрестанните тласъци на морските вълни.

Опитвах се да се освободя от прегръдката му, ритайки и блъскайки с колене и лакти, но усилията ми не доведоха до нищо съществено и не правеха никакво впечатление на исполина. Тъкмо обратното, обхваналите ме мощни ръце започнаха да стягат още по-силно, сякаш тялото ми бе обвито от някакъв огромен питон. Тугакси усетих, че ме обзема паника. Дърпах се и се борех като обезумял в обятията му без никакъв резултат, а когато натисна с още по-голяма сила върху мен, дишането му стана тежко, гърдите му започнаха да

свирят и той започна да ме превива, изгърбвайки мощните си рамене и принуждавайки ме да превия гръб така, че още малко и гръбнакът ми щеше да се пречупи.

Извих главата си назад, посегнах с разтворена уста и забих зъбите си в широкия сплескан нос. Захапах здраво, изпълнен с отчаяние, и почувствах съвсем ясно как зъбите ми разкъсаха кожата и хрущяла на носа му, а устата ми мигновено се напълни с топла солена кръв с метален привкус. Също като някой пес на борби с кучета аз започнах да го давя и да дърпам носа му.

Сюлейман изрева от болка и ярост. Отпусна мощната хватка, с която едва не пречупи тялото ми, и се опита да изтръгне лицето си от яката ми захапка. В мига, в който ръцете ми останаха свободни, извих рязко тялото си и успях да стъпя здраво с двата крака на твърдия мокър пясък, така че можех да вдигна крак за удар. Той бе толкова зает с опитите си да измъкне носа си от зъбите ми, че не можа да избегне удара, и докато политаше назад, аз го изпуснах от захапката си, откъсвайки парче живо месо.

Изплюх отвратителната хапка, но топлата му кръв потече надолу към брадичката ми и едва устоях на изкушението да се спра и да я изтрия.

Сюлейман Дада бе паднал по гръб, захвърлен върху пясъка като някаква огромна осакатена черна жаба, но нямаше да остане задълго безпомощен, трябваше да му нанесе поразяващ удар, и то в единствената уязвима част на тялото му.

Скочих високо във въздуха и при падането исках да му нанесе удар с коляно в гърлото. Целта ми бе да го блъсна с цялата тежест на тялото си, увеличена от ускорението, и да смажа ларинкса му.

Но той бе бърз като кобра, вдигна двете си ръце, за да предпази гърлото си, и ме хвана, когато се строполих върху него. Пак обгърна тялото ми с дебелите си черни ръце и двамата се затъркаляхме надолу по брега, вкопчени един в друг, в топлата плитка вода на лагуната.

И най-елементарното сравнение на теглото на двама ни показваше, че той ме превъзхожда. Покачи се върху мен, от разкъсания му нос капеше кръв, а той продължаваше да реве от ярост. Натисна ме в плитчината с цялата си сила, бутайки главата ми под повърхността на водата и мачкайки гърдите ми.

Започнах да се давя. В дробовете ми сякаш се разгоря огън, а от невъзможността да дишам пред очите ми заиграха безброй искрици. Усещах, че силите ме напускат и че почвам да губя съзнание.

Когато се разнесе изстрелът, звукът му бе тъп и приглушен. Не разбрах какво точно стана, но после почувствах, че Сюлейман Дада потръпна и се вцепени, силите му започнаха да го напускат, а тежкото му тяло се плъзна встрани и падна във водата.

Седнах, кашляйки и поемайки въздух с широко отворена уста, а от косата ми се стичаха струйки вода и пълнеха очите ми. Видях на светлината на падналото фенерче Шери Норт, която бе коленичила на пясъка досами водата. Все още стискаше карабината с превързаната си ръка, а лицето ѝ беше преbledняло и изплашено.

Сюлейман Дада плуваше по лице в плитката вода до мен и полуголото му тяло проблясваше мътно като заседнал в плитчините кит. Изправих се бавно със стичаща се от дрехите ми вода и тя ме зяпна, ужасена от онова, което беше направила.

— О, Господи — прошепна Шери, — ами че аз го убих. О, Боже!

— Скъпа — изпъшках аз. — Това е най-добрата ти постъпка през целия ти живот — и тръгнах залитайки към мястото, където лежеше Чъби.

Той се опитваше да седне с неуверени движения.

— Спокойно, Чъби — заповядах му аз и вдигнах фенерчето. По ризата му имаше прясна кръв, разкопчах я и разкрих мощните му кафяви гърди.

Раната му беше ниско вляво, но куршумът беше пробил белия дроб. Видях пенещите се мехурчета, които излизаха от тъмната дупка при всяко вдишване. Виждах достатъчно огнестрелни рани, за да мога да кажа, че съм специалист, и разбирах, че раната на Чъби бе много лоша.

Той ме следеше с поглед.

— Как ти се струва? — прошепна той. — Не ме боли.

— Чудесно — мрачно отвърнах аз. — Когато пиеш бира, тя ще изтича от дупката — той се усмихна криво и аз му помогнах да седне. Отворената рана на гърба му беше малка и с гладки ръбове, защото карабината беше заредена с оловни куршуми, и беше малко по-широка от раната на гърдите му. Куршумът не беше се сплескал в костите.

Извадих от аптекката два бинта и превързах раните, преди да му помогна да се качи в лодката. Шери беше разпънала един от матраците и го завихме с одеяла.

— Да не забравиш Анджели — прошепна той. Открих дългия брезентов вързоп там, където беше го изпуснал Чъби, и с насълзени очи вдигнах тялото на Анджели, а после го примъкнах до носа на лодката.

Избутах лодката, докато водата не стигна до кръста ми, а после се прехвърлих на борда и включих моторите. Единствената ми грижа сега бе да осигуря необходимата медицинска помощ на Чъби, но преходът ни през островчетата до Сейнт Мери щеше да бъде доста дълъг.

Шери седна до Чъби на дъното на лодката, опитвайки се да облекчи мъките му по някакъв начин, а аз заставах на кърмата между двигателите и избирах най-късия път през дълбоките води на протока, преди да поема курс на юг под осеяното със студени бели звезди небе, понесъл товара от ранена, умиращ и умрял.

Бяха изминали вече почти пет часа, откакто тръгнахме, когато Шери се изправи до увития в одеяла Чъби и се промъкна към кърмата при мен.

— Чъби иска да говори с теб — тихо каза тя, а после развълнувано се наведе към мен и ме погали по бузата със студените пръсти на здравата си ръка. — Той си отива, Хари — с безутешна мъка добави тя.

Предадох ѝ управлението на лодката.

— Виждаш ли ония две ярки звезди — посочих аз към едрите звезди на Южния кръст, — дръж курс право към тях — и се промъкнах към лежащия Чъби.

В първия миг той сякаш не можеше да ме познае, а аз коленичих до него и се заслушах в равномерното му и спокойно дишане. Накрая усети, че съм дошъл при него. Очите му проблеснаха под светлината на звездите и вдигна поглед към мен, а аз се наведох още по-ниско, така че лицата ни се приближиха само на няколко инча разстояние.

— Ама какви риби сме ловили с теб, Хари — прошепна той.

— Още много ще ловим — отвърнах аз. — С тия неща, дето возим на борда, ще можем да си купим наистина хубава лодка. Двамата

с теб ще хванем още много едри риби през следващия сезон — бъди сигурен.

После замълчахме задълго, докато не усетих, че ръката му ме търси. Хванах я и я стиснах здраво. Усетих загрубялата му длан, покрита със стари рани от прежеждията му с огромните риби.

— Хари — прошепна с толкова немощен глас, че едва успях да го чуя сред рева на моторите и наведох ухо към устните му. — Хари, сега ще ти кажа нещо, което никога не съм ти казвал досега. Обичам те бе, човек — зашептя той. — Обичам те повече от собствения си брат.

— И аз те обичам, Чъби — казах аз и ръката му продължаваше да ме стиска здраво още доста време, а после се отпусна. Продължавах да седя до него, докато голямата му груба лапа бавно изстиваше в ръцете ми, а зората започваше да се издига над мрачното и тъмно море.

През следващите няколко седмици двамата с Шери рядко напускахме уютното ни убежище при Залива на костенурките. Изпълнени с горест, двамата стояхме един до друг в гробището, докато погребваха приятелите ни, а веднъж отидох сам с колата до крепостта и прекарах два часа с президента Годфри Бидъл и инспектор Уоли Андрюс, но през останалото време бяхме съвсем сами и чакахме раните ни да зараснат.

Телесните ни рани зарастаха много по-бързо, отколкото очаквахме, но мъката в душите ни не изчезваше. Една сутрин, докато превързвах ръката на Шери, забелязах, че по връхчетата на пръстите ѝ са се появили перленобели петънца сред оздравяващата плът, и разбрах, че ноктите ѝ са започнали отново да растат. Благодарих на Бога, че издължените ѝ изящни ръце няма да загубят красотата си.

Дните ни не бяха весели, защото спомените бяха прекалено пресни и все още скърбяхме за Чъби и Анджели, а наред с това двамата осъзнавахме, че рано или късно в отношенията ни ще настъпи разрыв. Можех да предположа колко трудно ѝ е да вземе решение и ѝ прощавах моментните изблици на гняв, както и мрачните мигове на мълчание — а също и дългите ѝ отсъствия от хижата, когато с часове обикаляше безлюдния бряг или пък сядаше усамотена някъде далеч към края на залива.

Накрая разбрах, че е достатъчно силна да посрещне онова, което ни чакаше. Една вечер споменах за съкровището за пръв път, откакто бяхме се върнали на Сейнт Мери.

Сега то беше заровено под основите на хижата. Шери ме слушаше мълчаливо, докато седяхме на верандата, пиейки уиски и слушайки плисъка на нощните вълни върху брега.

— Искам да започнеш приготовленията за изпращането на ковчега. Наеми кола в Цюрих и замини за Базел. Там съм ти запазил стая в хотел „Червеният бик“. Избрал съм ти този хотел, защото там има подземен паркинг и познавам главния администратор. Името му е Макс. Той ще уреди една катафалка да отиде до самолета. Ти ще играеш ролята на опечалената вдовица и ще закараш ковчега до Базел. Ще прехвърлим ковчега на паркинга, а ти ще се договориш с моя banker да изпрати една бронирана кола, която ще откара главата на тигъра в трезора на банката.

— Значи всичко си подготвил, така ли?

— Надявам се — отвърнах аз и си сипах още едно уиски. — Името на банката ми е „Фал и синове“ и ще търсиш мосю Шалон. Когато се видиш с него, ще му кажеш името ми и номера на сметката ми — 1066, като годината на битката при Хейстингс. Трябва да се договориш с мосю Шалон да подготви някакво помещение, където да поканим експерти за оценка на главата...

Продължих да ѝ обяснявам подробно направеното вече от мен, а тя ме слушаше съсредоточено. От време на време задаваше по някой въпрос, но предимно слушаше, а накрая измъкнах самолетния билет и тънка пачка пътнически чекове, които щяха да са ѝ достатъчни.

— Ти вече си ми направил и резервация? — стреснато ме попита тя и след като ѝ кимнах, разтвори самолетния билет. — Кога тръгвам?

— Утре с обедния самолет.

— А ти кога ще дойдеш?

— Три дни по-късно със същия самолет, с който ще пътува и ковчегът — в петък. Ще пристигна с полета на БОАК в един и трийсет след обяд. Ще имаш достатъчно време да подготвиш всичко и да дойдеш да ме посрещнеш.

Последната ни нощ бе изпълнена с любов и нежност както винаги, но усещах, че Шери е тъжна — сякаш си вземаше сбогом завинаги.

На разсъмване делфините ни посрещнаха при входа на залива и по-голямата част от сутринта прекарахме в игри с тях, а после заплувахме бавно назад към брега.

Закарах я до летището със стария пикап. Докато пътувахме, тя мълчеше почти през цялото време и поиска да ми каже нещо, но бе толкова объркана, че не можах да я разбера. Успях да чуя нещо като: „ако нещо се случи с нас, е, искам да кажа, че няма нищо вечно, нали така...“

— Продължавай — казах аз.

— Не, няма нищо. Просто искам да се опитаме да си простим един на друг — ако нещо се случи с нас. — Повече нищо не каза, а в салона за заминаващи пътници ме целуна бързо и се притисна към мен, обгърнала ме с две ръце, после се обърна и тръгна решително към самолета. Докато се качваше по стълбичката, нито се обърна, нито ми махна с ръка.

Изчаках, докато самолетът се издигаше бързо и се насочваше над крайбрежния проток към континента, а после потеглих бавно назад към Залива на костенурките.

Без нея къщата бе съвсем пуста и докато лежах в широкото легло през онази нощ под мрежата против комари, си дадох сметка, че рискът, който се готвех да предприема, си заслужаваше. Твърде голямо изпитание, но необходимо. Ясно ми бе, че трябва да я върна тук. Без нея всичко губеше смисъл. Трябваше да заложа на такава карта, която да бие козове на онези, които властваха над нея. Но тя трябваше и сама да направи своя избор, а от своя страна аз щях да направя всичко необходимо, за да я спечеля.

На сутринта отидох с колата в града и след като двамата с Фред Кокър спорихме надълго и нашироко, премятайки пари и обещания до безкрай, той отвори двукрилата врата на склада и аз вкарах пикапа до катафалката. Натоварихме един от най-хубавите му ковчези, изработен от тиково дърво, със сребърни дръжки и червено кадифе отвътре. Покрих го с брезентово платнище и се прибрах при Залива на костенурките. След като напълних ковчега и пристегнах с болтове капака, той тежеше почти петстотин фунта.

Когато се върнах с колата в града, бе вече съвсем тъмно и „Лорд Нелсън“ затваряше, а аз още не бях приключил с пригответленията си. Все пак успях да пийна едно на крак и се върнах до Залива на костенурките, за да опаковам старата си войнишка торба.

На следващия ден по обяд, двацет и четири часа преди уговорената ни среща с Шери Норт, взех самолета за континента и същата вечер се прекачих на самолета на БОАК от Найроби.

Никой не ме чакаше на летището в Цюрих, защото бях пристигнал цял ден по-рано, и след като бързо минах митническия и граничния контрол, влязох в салона за пристигащи пътници.

Проверих багажа си, преди да продължа с изпълнението на последните детайли от плана ми. Разбрах, че на следващия ден в един и двацет има полет, който напълно ме удовлетворяваше. Направих си резервация в една посока, а после заставах пред бюрото на „Суисер“ и изчаках, докато русокосата хубавица в униформата на компанията се освободи, след което започнах да ѝ обяснявам надълго и нашироко. В

началото тя бе непреклонна, но аз пуснах в ход изпитаната си усмивка с премрежен поглед, докато накрая тя отстъпи и започна да се хихика съучастнически.

— Утре на работа ли сте? — плахо попитах аз.

— Да, мосю. Не се притеснявайте, тук съм.

Разделихме се като приятели, взех багажа си и хванах такси за цюрихския „Холидей Ин“, който бе съвсем наблизо. Хотелът беше същият, в който преди време бях се вълнувал толкова много дали ще оживее холандският полицай. Поръчах си питие, изкъпах се и се разположих пред телевизора. И спомените изплуваха пред мен.

Малко преди обяд на следващия ден седнах в кафенето на летището, преструвайки се, че чета „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг“, и наблюдавайки салона на пристигащите над разгънатия вестник. Вече бях предал багажа си и получил бордна карта. Оставаше ми само да отида до изхода за отвеждане към самолета.

Облечен бях в нов костюм, купен същата сутрин, с цвят мишосиво и такава странна кройка, че никой от познатите ми не би повярвал, че може да се явя в подобен вид на публично място. Костюмът бе два номера по-голям и около тялото си бях увил хавлиени кърпи, взети от хотела, които напълно променяха външността ми. Сам бях подкъсил косата си, придавайки ѝ небрежен вид, и бях я наръсил с бяла пудра, която ме състаряваше с петнайсет години. Когато се огледах през очилата със златни рамки в огледалото на мъжката тоалетна, сам не можах да се позная.

В един часа и седем минути Шери Норт влезе през вратата на салона. Беше облечена във вълнен пепитен костюм, с кожено палто до глезените и подходяща кожена шапчица с малка козирка като на делова жена. Очите и бяха скрити зад черни очила и когато тръгна сред тълпата от туристи, походката ѝ бе решителна и дръзка.

Стомахът ми се сви на топка, защото всичките ми опасения се потвърждаваха, а вестникът затрепери в ръцете ми. На крачка след нея вървеше дребният, спретнато облечен човек, когото беше ми представила като чичо Дан. На главата си носеше вълнено таке, а на рамото си бе прехвърлил палто. Външният му вид излъчваше напрегнатост повече от всеки друг път и докато вървеше след

момичето, той ми приличаше на ловец, който е уверен, че няма да остане с празни ръце.

След него крачеха четирима от хората му. Те се движеха внимателно и предпазливо, облечени в еднакви, безлични дрехи и нищо не убягваше от погледа им.

— О, ти малка негоднице — прошепнах аз, но не можех да си обясня на какво се дължи горчивината ми. Толкова отдавна се досещах за всичко.

Групичката от момичето и петимата мъже се спря по средата на салона и видях как милият чичо Дан дава разпорежданията си. Беше истински професионалист, защото забелязах как претърсва с поглед залата, за да ме открие. Разположи хората си при всички входове за пристигащи пътници.

Шери Норт слушаше мълчаливо с безизразно лице, но не можех да зърна погледа ѝ зад тъмните очила. По едно време чичо Дан ѝ заговори и тя кимна рязко, а после, когато четиримата юначаги заеха местата си, двама от тях застанаха с лице към входовете за пристигащи пътници.

„Махай се оттук, Хари, — предупредително ми прошепна вътрешният ми глас. — Остави тия играчки. Пак си заобиколен от глутница вълци. Бягай, Хари, бягай.“

Точно тогава по микрофона извикаха пътниците за полета, за който си бях направил резервация предишния ден. Станах от масата и се затътрих в евтиния си, размъкнат костюм към гишето на „Суисер“. Дребничката руса служителка в началото не ме позна, но после отвори изненадано уста и ме погледна с широко разтворени очи. Закри с ръка устата си и ме изгледа съучастнически.

— Последната кабина — прошепна тя, — най-близката до изхода за заминаващи — намигнах ѝ и се затътрих нататък. Вдигнах слушалката в телефонната кабина и се престорих, че говоря, но прекъснах връзката и наблюдавах салона през стъклената врата.

По уредбата прозвуча оставеното от мен съобщение:

„Мис Шери Норт, явете се, ако обичате, на гишето за информация“.

Видях през стъклото, че Шери се приближава към гишето и говори със служителката. Русото момиче посочи кабината до мен, а

Шери се обърна и тръгна право към съседната кабина. Редицата от телефонни кабинки я закриваше от чичо Дан и неговите юначаги.

Коженото палто се олюляваше плавно около стройните ѝ бедра и при всяка крачка лъскавата ѝ черна коса танцуваше по раменете ѝ. Видях, че носи черни кожени ръкавици, за да скрие ранената си ръка, и си казах, че никога досега не бе изглеждала толкова красива, както в мига, в който ме предаваше.

Влезе в кабината до мен и вдигна слушалката. Закачих бързо моята слушалка и излязох от кабината. Когато отворих вратата на нейната кабина, тя се обърна и ме изгледа с досада.

— Е, добре, тъпо ченге — ще ми дадеш ли някакво обяснение или да ти пръсна главата — казах аз.

— Ти! — погледна ме ужасено тя и закри устата си с ръка. Изгледахме се втренчено.

— Какво стана с истинската Шери Норт? — попитах аз и въпросът ми ѝ подейства отрезвяващо.

— Убиха я. Намерихме тялото ѝ — напълно обезобразено — в една каменоломна край Аскот.

— Мани Ресник ми каза, че са я убили... промълвих аз. — Но не му повярвах. И ми се изсмя в лицето, когато се качих на катера, за да се споразумея с него и Сюлейман Дада и да ти спася живота. Нарекох те „Шери Норт“, а той ми се изсмя и ми каза, че съм глупак — усмихнах ѝ се горчиво. — Но е бил прав, нали? Наистина съм бил глупак.

Тя мълчеше и не смееше да ме погледне в очите. Продължавах да говоря, убеден, че предположенията ми се потвърждават.

— И така, след като Шери Норт е била убита, решили са да не съобщават за смъртта ѝ, а да зложат клопка в къщата на семейство Норт. Надявали са се, че убийците ще се върнат да проверят кой се е настанил в къщата или пък че някой друг наивник ще им помогне да попаднат на следата. Избрали са теб за примамка, защото си обучен полицейски водолаз. Така е било, нали?

Тя кимна мълчаливо, но все още не срещаше погледа ми.

— Но е трябвало да те накарат да понаучиш нещо за морските обитатели. Тогава нямаше да хванеш огнения корал и щеше да ми спестиш доста неприятности.

Беше преодоляла първоначалната си изненада от срещата ни. Сега вече можеше да извика чичо Дан и хората му, ако искаше да го направи. Стоеше, без да продума, полуизвърнат настрани, а бузите ѝ поруменяха от притеснение въпреки тъмнотатистия ѝ тен.

— Първата нощ ти се обади по телефона, като си мислеше, че съм заспал. Докладваше на началника си, че глупакът се е появил. Заповядаха ти да ме оплетеш в мрежата си. И — о, миличка — как добре успя да ме оплетеш.

Най-накрая вдигна очи към мен, поглеждайки ме предизвикателно, и ми се стори, че думите напиреха зад стиснатите ѝ устни, но не проговори и аз продължих:

— Затова използваше задния вход на магазина на Джими, за да не те видят съседите, които са познавали Шери. Затова двамата наемни убийци на Мани дойдоха да ти изпекат пръстите на газовата печка. Те са искали да разберат коя си ти — защото ти в никакъв случай не си била Шери Норт. Нея вече са я били убили.

Исках и тя да проговори. Мълчанието ѝ ми действаше на нервите.

— Какъв пост заема чичо Дан — инспектор ли е?

— Главен инспектор е — отвърна тя.

— Веднага познах, че е ченге, още щом го видях.

— Ако си знаел всичко, защо изобщо се захвана с тая работа — попита тя.

— В началото само се съмнявах, а когато проумях нещата, вече бях се влюбил до уши в теб като някакъв глупак.

Тя се дръпна назад, сякаш бях я ударил, а аз продължавах безмилостно.

— След всичко, което преживяхме заедно, мислех, че ти е добре с мен. Доколкото знам, когато обичаш някого, не го похарчваш с лека ръка.

— Но аз съм полицайка — сопна ми се тя, — а ти си един убиец.

— Никога не съм убивал човек, ако той не е стрелял първи по мен — отвърнах ѝ аз, — така както и ти уби Сюлейман Дада.

Думите ми я извадиха от равновесие. Започна да заеква и се огледа наоколо, сякаш бе попаднала в капан.

— Ти си крадец — продължи да ме напада тя.

— Да — съгласих се аз. — Някога бях крадец, но то беше много отдавна и оттогава се старая да се поправя. Ако имаше кой да ми помогне, щях да успея.

— Ами трона... — продължи тя, — нали в момента крадеш трона?

— Не, мадам — ухилих ѝ се аз.

— А какво има в ковчега тогава?

— Триста фунта пясък от Залива на костенурките. Когато го видиш, спомни си за приятните ни мигове там.

— Ами тронът — къде е той?

— При неговия законен собственик, народа на Сейнт Мери, представляван от президента Годфри Бидъл.

— И ти си се отказал от него? — недоверчиво ме зяпна тя и ми се стори, че нещо друго просветна в погледа ѝ. — Но защо, Хари, защо?

— Ами нали ти казах, старая се да се поправя.

Отново се вторачихме един в друг и изведнъж видях, че тъмносините ѝ очи се напълниха със сълзи.

— И си дошъл тук, знаейки какво те очаква? — попита тя със задавен глас.

— Исках ти да решиш — казах аз и сълзите ѝ се процедиха като капчици роса през дългите и тъмни мигли. Продължавах решително. — Сега ще изляза от кабината и ще мина през изхода към самолета. Ако никой не повика ченгетата, ще се кача на следващия полет и вдругиден ще си плувам край рифа и ще си играя с делфините.

— Но те ще тръгнат по следите ти, Хари — каза тя, а аз поклатих глава.

— Президентът Бидъл съвсем наскоро промени спогодбите за екстрадиране. Докато съм на Сейнт Мери, никой не може да ме пипне с пръст. Дал ми е дума, че ще бъде така.

Обърнах се и отворих вратата на кабината.

— Но ще бъда дяволски самотен, когато стигна при Залива на костенурките.

Обърнах ѝ гръб и тръгнах бавно и решително към изхода за заминаващи пътници точно когато прозвуча второто повикване за моя полет. Изминах най-дългото и най-опасното разстояние в живота си, а

сърцето ми туптеше в такт със стъпките ми. Никой не ме спря, а аз не смеех да се обърна назад.

Щом се настаних на седалката на швейцарския самолет и закопчах колана си, замислих се колко ли време ще ѝ трябва да надвие ината си и да ме последва до Сейнт Мери. Сетих се, че имам да ѝ кажа още много неща.

Трябваше да ѝ кажа, че съм сключил договор да извадя останалите части на златния трон от Топовния проток и да ги предам на представителите на народа на Сейнт Мери. След продажбата на съкровището президентът Годфри Бидъл на свой ред беше ми обещал да ми купи нова дълбоководна яхта — същата като „Танцуващата по вълните“, в знак на благодарност от името на неговия народ.

Така щях да мога да осигуря на моята любима всички удобства, а освен това зад хижата ми при Залива на костенурките беше заровен един сандък с грузински позлатени сребърни прибори, с парите от които щях да се издържа през мъртвия сезон. В края на краищата, не можех да се променя съвсем. Но вече никога нямаше да правя черни курсове. Щом самолетът излетя и започна бързо да се издига над сините езера и гористите планини, се сетих, че даже не знам истинското ѝ име. Реших, че това ще бъде първото нещо, за което ще я попитам, когато я посрещна на летището на остров Сейнт Мери — Перлата на Индийския океан.

Издание:

Уилбър Смит. Окото на тигъра

Художник — оформител: Евгени Генков

ИК „АБАГАР“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.